

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

Forrest Gump

*The phenomenal novel that inspired the
Academy Award®-winning film*

Winston Groom

Mục lục

- [Lời thưa](#)
- [Đôi lời phi lộ](#)
- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Phu lục](#)

FORREST GUMP

Winston Groom

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Lời thưa

Có lẽ khá đông quý đồng hương đã may mắn được thưởng thức cuốn phim Forrest Gump (Tom Hanks trong vai Forrest Gump, đạo diễn Robert Zemeckis), và cuốn phim đã đem đến quý đồng hương nhiều nụ cười trong nước mắt nhờ tài nghệ của Tom Hanks và Robert Zemeckis. Cuốn phim đã được rất nhiều giải thưởng và đã gây ra nhiều hiện tượng giúp câu chuyện Forrest Gump tồn tại mãi trong dân gian, một thí dụ nhỏ là đã có những quán cà phê hay nhà hàng đã được phối trí dựa vào nội dung và cảnh trong phim Forrest Gump.

Thế nhưng có lẽ ít ai trong chúng ta biết đến tác phẩm Forrest Gump của văn hào Winston Groom, cuốn tiểu thuyết mà Robert Zemeckis dựa vào để ghi kịch bản cho cuốn phim Forrest Gump. Trong khi cuốn phim rất nổi tiếng, thu được số tiền kỷ lục, và số giải thưởng nhận được cũng đạt kỷ lục, không có bài diễn văn nào của những người thắng giải Oscar nhắc đến Winston Groom và Groom chỉ nhận được một số tiền khá khiêm tốn so với con số kếch xù mà cuốn phim đã thu được (nguồn Wikipedia).

Người đọc cuốn tiểu thuyết của Winston Groom, thường là đọc sau khi xem phim, sẽ thấy rằng, có lẽ để thỏa mãn thị hiếu của dân ghiền phim, cuốn phim đã “rẽ ngô khác” khá nhiều so với con đường tương đối thẳng hơn và lạnh hơn trong truyện. Thế nhưng cá tính của nhân vật chính, Forrest thì không thể đổi được.

Forrest Gump của Winston Groom là một hồi ký của nhân vật Forrest Gump (dohop chuyên sang tên Việt là Ngô Lâm). Ngô Lâm là người có tỉ số thông minh hay IQ là 70, do đó phải “học” ở trung tâm dành cho trẻ em kém trí tuệ, là nơi mà người ta chỉ dạy ăn uống tiêu tiêu là chính. Và với IQ thấp như vậy, cuốn hồi ký của Ngô Lâm sẽ đầy lỗi chính tả và lỗi văn phạm, thế nhưng bao gồm những “câu văn” rất hồn nhiên. Cái sự hồn nhiên, cái nét thật thà chân chất trong “văn chương” của Lâm, sẽ đem đến người đọc những nụ cười, nhưng cũng có những giọt nước mắt, rất tự nhiên, đến nỗi một giảng sư giảng dạy văn chương ở đại học đã ngỡ Lâm là một thiên tài, đã cố ý viết sai chính tả và văn phạm để tạo ra một lối viết văn mới đầy sáng tạo độc đáo.

Có lẽ nhờ học ở “trường” đặc biệt (trường “ngổ”), nơi mà người ta chỉ dạy ăn uống, tiêu tiêu nên Lâm không biết kỳ thi, không biết thù hận, và vì không bị tẩy não bởi bất kỳ học thuyết chính trị hay lý tưởng, tôn giáo nào... nên Lâm mới có cái nhìn thật thẳng, thật trong sáng về cuộc sống. Và Lâm thấy được một cách rất “bình thường” những điều mà hàng triệu người “bình thường” không thấy hay cố ý không thấy, do mù quáng, do bị tẩy não. Thí dụ, Trung Tướng Nathan Bedford Forrest (Lâm Nã Thần Bách Phổ), là một

“vĩ nhân” trong chiến tranh dân sự Hoa Kỳ nhưng đã tạo ra một đảng kỳ thi KKK thì không cần biết “ông” đã làm gì cho đất nước, “ông” và cái Đảng của “ông” chỉ đáng để được xếp vào loại “cái đám tầm bậy tầm bạ.”

Có nhiều ý kiến khác nhau về ấn số chính trị trong tiểu thuyết Forrest Gump (“Lâm Ngô”), thế nhưng dohop đồng ý với ý kiến của Steve Tisch, có lẽ là cũng là ý kiến của số đông, đó là cuốn tiểu thuyết “hồng có” ấn số chính trị gì cả, mà là một cuốn tiểu thuyết nhân bản, về lòng kính trọng, sự bao dung, về tình yêu chân thành và vô điều kiện. Cuốn tiểu thuyết này “hồng” phải là tiểu thuyết “chính trị”, và theo dohop, những ai “nghĩ” cuốn tiểu thuyết của Winston Groom là tiểu thuyết chính trị thì chính người đó đã bị tẩy não bởi “chủ nghĩa” gì đó rồi.

Đây là lần đầu tiên mà dohop dịch một cuốn tiểu thuyết. May mắn thay, dohop được chia sẻ với Ngô Lâm về sự không vẹn toàn trong ngôn ngữ. Lâm có IQ thấp hơn 70, nói năng ngây ngô, nghĩ sao viết vậy. dohop có lẽ IQ cao hơn 70, nói năng thảnh thơi cũng ngây ngô, hiểu sao dịch vậy. Giống như Ngô Lâm, tiếng Anh của dohop không vẹn toàn. Buồn thay, tiếng Việt của dohop cũng bị sút mẻ một cách tự nhiên vì những ảnh hưởng “không bình thường” trong cuộc sống như là xa quê hương, xa lối học văn chương “bình thường” (tức là không xen tạp với những “thứ khi” khác), hay “đại lợi như dậu”, như Ngô Lâm thường nói. Hy vọng là với những khuyết điểm tương đồng, dohop sẽ có thể dịch Forrest Gump theo đúng như ý mà Ngô Lâm muốn.

dohop xin chân thành cảm ơn Nghệ Sĩ Dzuy Lynh, chị Ct Ly, đã khuyến khích và nâng đỡ về tinh thần, và tạo cho dohop có cơ hội hướng về quê hương một cách trọn vẹn nhất. dohop không quên cảm ơn Họa Sĩ Triat và tất cả các bạn đọc, các mạnh thường quân đã giúp đỡ phổ biến câu chuyện Lâm Ngô.

dohop.

Đôi lời phi lộ

Cùng quý bạn đọc

Tựa của truyện là “Forrest Gump”, bé HỘP xin Việt Hóa là “Ngô Lâm” (Hay Lâm Ngô), là tên của nhân vật chính trong truyện của tác giả Winston Groom...

PJ O'Rourke đã nhận xét là “Winston Groom, qua cuốn tiểu thuyết Forrest Gump, đã tạo ra một công dân lý tưởng của thế giới ngày nay – đó là một thằng ngố hoàn hảo”

bé HỘP muốn Việt hoá các danh từ riêng càng nhiều càng tốt, và sẽ chú giải ở trang này (lý do là văn chương chữ nghĩa của dohop còn kém, có lúc cần phải chú thích mới rõ nghĩa hơn.)

Ghi chú:

Những tên nhân vật và địa danh, v.v. được Việt hóa, diễn tiến thời gian, không gian trong quá trình chuyển ngữ tác phẩm FORREST GUMP nếu có sự trùng hợp, chỉ là sự ngẫu nhiên tình cờ ngoài ý muốn của người dịch.

Trân trọng.

dohop

Chương 1

Dành cho Jimbo Meador và George Radcliff những người coi việc tử tế với Lâm và các bạn của Lâm là cần thiết.

Có một niềm vui khi điên mà không ai biết được ngoài những người điên
Dryden

ho tui nói cái điều này: làm một tên ngố hông dễ như ăng com níp hay phè re như bò kéo xe... Người ta cười, người ta hông kiêng nhắng và người ta đối xử sự tẻ dới mình. Ngày nay bà con thường là tử tế dới kẻ khốn cùn bại lụi, nhưng tinh tui đi – hông phải lúc nào ai ai cũng dậy. Dù dậy, tui hông than phiềng mà chi, di tui nghĩ là tui đã có một cuộc đời khá thú dị, có thể nói như dậy đó.

Từ khi xanh ra tui đã đàn rồi. Chỉ số IQ của tui gần được 70. Người ta nói là với chỉ số thông minh như dậy, tui là loại người ngố có chứng nhận đường goàng. Mặc dù dậy, tui có lẽ là hơi đàng, hay có thể là hơi ngây thơ, nhưng đối dới riêng tui, tui chỉ nghĩ là tui *hơi ngố* hay dồng dồng như dậy – và hông phải ngốc – di khi người ta nói dìa một tên ngốc, người ta hai nói dìa mấy cái tên *ngốc Mông Cổ* – cái đám người dới hai con mắc nằm góa gần nhao giống như đám ba Tào nước miến lòng thòng tự chơi tự sử một mình ên.

Còn tui, tui rề rề thiệt, tui chịu, nhưng mà có lẽ tui thông minh hơn thiêng hạ nghĩ nhiều, di những di xả ra trong đầu óc của tui khác sa thiêng thượng thiên hạ. Thỷ dụ, tui có thể *nghĩ* mọi chiện rắc rỏ ràng, nhưng khi tui nói hay viéc ra thì nó hông giống cái con dịt gì ráo trội. Để tui nói thêm cho bạn rỏ.

Bữa hôm, tui đang đi trên đường thì có cái ông này đang làm diệc trong sân nhà ông. Ông chỉ dồ mấy bụi rậm bù xù rồi nói dới tui, “Ê Lâm, múôn kiêm tiên hông?” Tui nói, “Cũng được,” dà ông bủ tui khiên đất. Khoảng 10 tới 2 chục se đẩy kúc kít bụi tổ bố, chời nắng chan, chỗ nào cũng nắng dà nóng. Khi tui làm xong rùi, ông móc túi lấy một đồng đưa tui. Đúng ra tui phải la um xùm dì ít tiên góa nhưng tui lại lấy 1 đồng khi đó và chỉ nói được một tiên “Cám ơn” hay câu dì đó nge ngu xuẩn giống như dậy, rồi tui đi bộ tiếp với cái một đồng trong tay như là một tên ngốc. Bạn hiêu tui nói chứ?

Bây giờ tui *hiểu* ích nhiều về những người ngố. Có thể một điều di nhưc tui biết chất, là tui đã đọc nhiều về kẻ ngố – từ tên ngu của Đoy-chi-e-vét-ki tới Vua Lia của Ghuy-Dâm Séc-pia, tên ngốc của Pho-óc-nơ, Beng-Gi, tới ngay cả Bu Rát-lì trong chiện Để diết con chim bắt chước *Tu Kiu ở Móc-Kìn-Bóc* – một tên đại ngốc. Tay mà tui thít nhưt là Len-Nì trong “*Của Người và Chuột*”. Hầu hết các nhà vãng sĩ viết thản thảng – di mấy tay ngốc này lun thông minh hơn người ta đánh dá. Mẹ bà, tui đồng í với điều đó. Tên ngố nào

cũng dậy. Hi hi.

Khi tui ra đời, má tui đặt tên cho tui là Lâm bởi dì Tướng Lâm Nã Thần Bách Phở goánh trong Chiến tranh Dân Xạ. Má lun nói là chúng tui có họ hàng thân thuộc với gia đình tướng Lâm gì đó. Và ông là một người vĩ nhân, má nói như vậy, ngoại trừ khi ông lập nên đảng phân biệt xét lý lịt KKK sau khi chiến tranh chấm dứt thì ngay cả bà ngoại tui cũng nói cả đám đó là đám tầm bậy tầm bạ. Đó là điều tui có khinh hướng đồng ý, bởi dì Đại Thánh Pishposh, hay bất cứ cái tên bậy bạ nào ông tự đặt cho ông, mở một tiệm bán súng đạn, lúc tui có lẽ khoảng 12 tuổi, tui đang đi ngang qua đó kê mắc vô cửa sổ coi thì thấy một cái thòng lọng thiệt là bụi đang treo tòn ten ở trong. Khi ông thấy tui, ông đúc đầu cổ ông dô trong rồi dục lên như ông bị treo cổ rồi thè lưỡi ra, v.v. để hù tui. Tui đội chạy và trốn đằng sau mấy cái xe hơi trong bãi đậu xe cho tới khi có người réo cảnh sát rồi cảnh sát tới bắt tui đưa tới má tui. Dì vậy, dù Lão Đại Tướng Lâm đã làm diệc gì đi nữa, lập đảng kỳ thị lý lịch hay chủng tộc KKK là điều hồng hay – ngay cả một tên ngu ngốc cách mấy cũng thấy được điều đó. Dù sao đi nữa, bạn hiểu được tên Lâm của tui từ đâu mà ra.

Ngoại tui là người tốt thật sự. Ai ai cũng nói như vậy. Ba tui thì bị ngum hồng lâu sao khi tui xanh ra nên tui hồng bao giờ biết ông. Ông làm diệc ở bến cảng, là phu khưng vát, rùi một cái căng cầu đương cầu một cái lưi tổ chản trong đó là chuối với chuối từ một trong mấy chiếc tào của Công Ty Trái Cây Thống Nhứt rồi cái dì đó đứt bực bực rồi một đồng chúm rớt dô pa pa làm ông xẹp lép như con tép. Có một lần tui nghe mấy người nói địa tai nạng đó – họ nói cái gì mà rui nui như một đồng bòn bon xiu mạy cái con dịt gì đó, nửa túng chuối ngồi chm chệ trên người pa pa. Bản thưng tui hồng thít chuối dì lăm, trừ bánh chuối niép. Tui thấy bánh chúm niép coi bộ ăng cũng được.

Rui ngoại được cái đám người Công Ti Thống Nhứt trả tiền trợ cấp điều rui ngoại ở trọ ở nhà chúng tui, cho nên cuột sống của tui tui cũng ổn. Lúc tui còn nhỏ, ngoại dử tui trong nhà luôn, để mà cái đám con nít khỏi guậy tui. Những trưa hè nóng bứt, bà thường đặt tui dưới mái hiêng nhà rui kéo mây tấm bạc xuống cho tối dà mác rồi cho tui uôn nước chanh vát. Rồi ngoại ở đó, rồi nói chiện dới tui, nói địa mọi thứ đủ chiện trên trời dứi đắc hồng đầu dô đầu như người ta nói chiện với một con chó hai con mèo như tui guen như vậy đó rồi thích nửa bởi dì tiếng nói của ngoại làm tui thấy thiệt là an tâm, và dễ chịu.

Lút đầu, khi tui lớn, ngoại cho tui ra ngoài chơi dới mọi người, nhưng rui bà thấy ai cũng chọc gẹo tui, rồi một bữa nọ, có một thằng nhóc lấy cây quắc dô lưng tui trong lúc cả đám rượt đuôi tui la ó om xòm quắc goè goè thấy ghê luôn. Kể từ đó, ngoại cấm tui hồng chơi dới đám con trai nữa. Tui mới bắt

đầu tập chơi dơi mấy đứa con gái nhưng cũng hông khá hơn, dì họ điều bỏ chạy hết, bỏ tui lại một mình ên.

Má nghĩ là cho tui đi học ở trường tiểu học sẽ tốt cho tui, dì sẽ làm cho tui đông mọi người khác, nhưn hông bao lâu sau, nhà trường biểu má là tui hông nên tới trường đó. Dù vậy, họ chịu để cho tui học song lớp một. Mấy lần tui ngồi trong lớp trong lúc cô giáo nói đã nói rồi tui hông biết đầu tui nghĩ cái gì nữa, nhưng mà tui nhìn ra cửa sổ, tới mấy con chim, mấy con xóc dơi mấy cái dì đó trườn bò lên cây rồi ngồi trên cây xồi già và bụi bên ngoài lớp học, rồi cô dáo tới bàn tui la hét om xòm như khi đột khi khọt khọt, rồi bà bắt tui ra ngoài ngồi trên cái bệ ở hành lan. Rồi mấy đứa nhóc khác, tui nó hông bao dờ chơi dơi tui, trừ cái diệc rượt đuổi tui cho tui la lên để cả đám cười hớ hớ – đứa nào cũng dậy trừ con nhỏ Duyên, nó hông có bỏ chạy bỏ tui lại một mình ên, rồi có khi con nhỏ Duyên còn cho tui đi kể bên nó khi tui đi bộ địa nhà khi lớp học song.

Nhưng rồi năm sao, người ta gọi tui tới một trường lợi khác, để tui nói cho bạn nghe, cái trường này kì quái lắm. Đông như là người ta đi khắp nơi thu thập mấy đứa ngộ ngĩnh kì kì rồi để chung lại dơi nhau, từ tui cỡ tui goặc nhỏ hơn cho tới mấy thần đực bụi 16, 17 tuổi. Họ là cái đám chẻ chậm tiu đàn độn hay tự dung thít dục dục và hông tự mình ăn uống được, hay viếng L. một mình ên cũng hông song. Có lẽ là tui thông minh nhưc trong cái đám lù đù đó.

Có một thằng thiếc là bụi dà mập, ít ra cũng 14 hay 15 tuổi hay dì đó, nó bị cái dì đó kì quái làm cho nó dục dục như đang bị ngồi ghế điện hai sao đó. Cô dáo của bọn tui là cô Mai, cô Mai bắt tui dờ phòng tắm hay L. dơi nó mỗi khi nó cần đi, để mà nó hông làm dì bậy bạ. Nhưng mà nó mún làm bậy bạ thì nó cứ làm. Tui hông biết cách nào để cản nó, bởi thế tui chỉ khóa tui trong phòng L. rồi ở trông cho tới khi nó song xui, rồi tui dắt nó trở dờ lớp học.

Tui ở trong cái trường đó khoản 5, 6 năm. Cũng hông có ẹ lắm. Người ta dạy tui tui tô màu bằng mấy ngón tay nhún sơn, rồi làm mái cái lặc đặc, nhưng nhiều nhưc là chỉ dạy tui làm nhưn chiện như cột dây dày rồi dùng có nhể nhải nước miến khi ăng hay dùng có la om xòm hay quăng đồ đặc tùm lum tà la. Có thể nói là hông có sách để học nói hay điếc – trừ diệc chỉ tui tui đọc bảng ngoài đường đã những cái như khát biệc dứa L. dành cho đàn ông với L. dành riêng cho phụ nữ. Dù sau đi nữa, dơi cái đám đại ngu tổ bố ở trường, mún dạy nhiều hơn nữa cũng hông có cách nào dạy được. Dơi lại, tui nghĩ là mục đích chính là để tách tui tui ra khỏi mọi người khác. Mẹ bà, ai mà mún thấy cả đám khờ chậm tiu chạy dòng dòng dục dục trong xã hội? Ngay cả tui cũng hiểu được cái điều đó.

Khi tui chắc là 13 tuổi, một điều kì quái bắt đầu xảy ra. Đầu tiên, tui bắt đầu

lớn. Mỗi tháng, tui cao thêm hơn 15 phân, rồi má tui phải nới rộng lun quần của tui lia lịa. Tui cũng bắt đầu bự ra. Cho tới khi tui 16, tui đã cao hơn 2 thướt đà nặng 110 kí lô. Tui biết bởi dì ngừi ta đưa tui đi cân đo. Ngừi ta còn nói là hồng thể tướng tượng nổi.

Chiện dì xải ra sao đó đã thực sự thay đổi đời tui. Một bữa, tui đang cuốt bộ từ ngôi trường ngổ của tui địa nhà thì có một chiết se hơi kêu rét rét rồi ngừng cái rụp. Cái ông trong se ngoắt và réo tui tới rồi hỏi tên tui. Tui nói tui tên Ngô Lâm, rồi ông hỏi tui học ở đâu, tại sau mà ông hồng bao dờ thấy tui hết. Khi tui kể cho ông nghe địa trường ngổ, ông mới hỏi tui có bao giờ chơi túc cầu kiểu Mẻo hông. Tui lắc đầu. Tui đoán là tui nên nói cho ông nghe là tui có thấy đám trẻ nít chơi nhưng tui nó hồng đời nào cho tui chơi chung. Nhưng mà, như tui đã nói trước, tui hồng có dỏi nói chiện, tui hồng dỏi nói nhiu, bởi thế cho nên tui chỉ lắc đầu. Lút đó, trường học đã nhập học đượt 2 từng.

Ba, bốn ngài sau hai gì đó, ngừi ta tới trường ngổ và lôi tui ra khỏi trường. Má tui cũn tới, với cái ông trong se hơi hôm trướt, với hai tay nữa đổng du côn – tui đoán là hai tay này có mặc để đề phòng hờ tui nổi hứng làm chiện dì bậy bạ di đó. Ngừi ta lôi hết đồ đạc của tui ra khỏi bàn rồi bỏ dờ một cái bị bằng dấy nâu, rồi biểu tui chào tạm bịt cô Mai, cô giáo của tui tui, rồi bắc thành linh cô Mai khóc hu hu rồi ôm tui thiệt là chặc. Rồi tui cũng chào tạm bịt nguyên cái đám ngổ, rồi cả đám ngổ la ó, nướn miến lòng thông rồi lên cơn dục dục, lấy tay đập bâng đập gế. Rồi tui ra xa rời mái trường ngổ thân thương.

Má ngồi ở gế trướt kế bên ông se hơi, còn tui thì ngồi phía sao chính dữa hai tên du côn, giống như là bạn thấy trong phim khi cảnh sát đưa tù nhân xuống phố. Ngoại trừ chúng tui đã hồng có đi xúôn phố. Chúng tui đi thẩn tới một trường trung học mới dữa xây xong. Khi tới đó, ngừi ta dẫn độ tui tới dăng phòng hiệu trưởng, má, tui dà cái ông se hơi đi dờ còn hai tên du côn thì đứng chờ ở hành lan. Ông hiệu trưởng là ông già tóc sảm đeo cà dạt có một vết dờ dà mặt cái guần bự như cái bị, chắt là chính bảng thân ông cũng học ở trường ngổ ra. Chúng tui cùng ngồi và ông bắc đầu dải thích rồi hỏi tui mấy câu, dà tui chỉ gặc đầu, nhưn mà ngừi ta thiệt sự chỉ múôn tui chơi túc cầu. Cá nhân tui chỉ tính đượt chừng đó thôi.

Thì ra cái ông xe hơi là huấn liện diên đá banh, ông tên là ông “Té”. Và ngài hôm đó, tui hồng có dờ lớp học hay hành dì ráo trọi, nhưng mà ông Té, ông đưa tui tới phòng thay của trường rồi một tay trong đám đổng du côn đưa tui bộ đồ túc cầu dới đủ miếng điệm dà một cái nón cối bằng mũ thiệt là đẹp dới mấy cái di đó ở phía trước để bảo dệ cho cái mặt của tui hồng bị đập. Chỉ có một điều di nhưc, ngừi ta hồng kím đượt đôi dầy túc cầu nào dừa dới

tui, bởi thế cho nên tui phải xài đôi dày tui đang đi cho tới khi người ta đặc mua được đôi dày tuc câu bự cho tui.

Guấn liêng diên Té dà hai cái tên “du côn” kiu tui mặc quần áo đá banh, rồi họ bắt tui cởi ra, rồi mặc lại, rồi bắt đầu lại từ đầu, tới mười hay hai chục lần như vậy, cho tới khi tui có thể tự làm diệc đó một mình. Có một thứ tui hay bị trục trặc khi mặc là cái khố bảo vệ dóc-tráp để bảo vệ cái con k. đi đó – bởi đi tui hông thấy lý do gì thực tế để mặc nó. Ôi thôi, họ ráng dãi thít cho tui hiểu, rồi một trong hai du côn nói dới tên kia là tui “khờ” hay đại lợi như vậy, tui đón là thẳng chả nghĩ là tui hông hiểu thẳng chả nói đi, nhưn tui hiểu chứ, bởi đi tui để ý đặt biệt tới mấy chữ khi đó. Hông phải là tui tự ái. Mẹ bà, tui đã từng bị kêu bằng những chữ tệ hại xấu xa hơn nhiều. Dù sao, tui cũng đã để í cái điu này.

Một lút sau, một đám trẻ con ủa dô phòng thay rồi lấy đồ đá banh ra rồi mặc dô. Rồi thì chúng tui ra ngoài rồi ông Té kêu mọi người tụ tập lại rồi ông cho tui đứng trước bọn họ rồi dới thiệu tui. Ông nói chiện tào lao thiên địa nhiều lắm nhưn tui đâu có nghe rõ vì tui đang sợ chết nửa người rồi, bởi vì là tui chưa bao giờ hông có ai dới thiệu tui trước một đám đông lạ goác. Nhưng rùi sau đó dài người trong đám tới bắt tay tui rồi nói họ rất vui vì có tui tham da và đại lợi như vậy đó. Xong rồi ông Té rút coi thời cái rúc làm tui nhai từng thiêu điều đá ra guản xong rồi mọi người bắt đầu nhảy tung tung nhảy dòng dòng để tập thể dục.

Chiện gì xảy ra típ... Câu chiện có lẽ khá dài, nhưng dù sao đi nữa, tui bắt đầu chơi đá banh kiểu Mèo. Huấn liêng diên Té dới một trong hai tên khùng bố đó dúp đỡ tui thêm một cách đặt biệt bởi đi tui đâu có biếc chơi. Có cái trò này mà cầu thủ như tui phải chận hay bờ-lóc người khát mà người ta ráng dãi thít cho tui hiểu nhưng sau khi họ cố dãi thít vài chục lần, mọi người có dễ quợn bởi đi tui hông thể nhớ nổi tui phải làm cái thứ gì khô gì nữa.

Rồi họ rán thử thứ khát nói là cho tui phòng thủ phòng vệ đi đó, cái mà người ta xiếp 3 thằng trước mặt tui rồi tui phải chạy goa họ rồi túm cái thằn đang có banh. Chạy goa họ thì hông khó, bởi đi tui chỉ cần nặng đầu của họ xuống, nhưng ông Té dà hai tên khùng hông dừ ý với cái cách tui tóm cái thằn có trái banh, rồi cuối cùng họ cho tui dật lộn với một cây xồi bự tổ bố khoảng 5, 6 chục lần – để mà tui thấy được là phải làm thế nào mới phải, tui nghĩ như vậy. Nhưng một hồi sau, sau khi họ nghĩ là tui đã học được điu gì rồi với cây xồi, họ cho tui tiếp tục dới 3 thằng cầu thủ và thằng ôm banh nữa rồi họ nổi khùng lên đi tui hông nhảy đê lên cái thằn ôm banh cho thiệc mang rợ – như là sao khi tui đẩy 3 thằng cản đường tui ra chỗ khác. Tui bị chửi tới tăm mặc mài chiều hôm đó, nhưng khi tui hông tập nữa, tui đi gặp huấn liêng diên, ông Té rồi nói dới ông là tui hông mún nhảy lên người cái thằn ôm

banh bởi dì tui sợ là tui sẽ làm nó bị thương. Ông Té nói là tui sẽ hông bao giờ nào làm đau cái tên khỉ này đượ, bởi dì nó có cái bộ đồ đá banh này bảo vệ rồi. Thiệt tình mà nói, tui hông có sợ làm đau nó nhiều lắm, tui chỉ sợ là hẳn ta sẽ nổi khùng lên rồi cả đám khỉ đột này rượt tui chạy nửa nếu tui hông ngoang ngoảng dới bọn chúng. Nhưng thôi, để câu chuyện ngắn hơn, ... phải lâu lắm tui mới thực sự coi như là biết cách chơi như thế nào.

Cùng lúc dới việc chơi banh, tui phải đi lớp học. Hồi học trường ngổ, tui thiệt sự hông có học đi nhiều, nhưng bây giờ có nhiều thứ phải làm thiệt. Nhưng mà dù sao, người ta cũng tìm cách cho tui goa hết mấy cái khó, như là tui có 3 lớp đồng như ở nhà đây, tui muốn làm cái đi thì làm, và rồi 3 lớp học có một cô giáo dạy riêng cho tui đọc chữ. Chỉ có “hai đứa tui tui”. Cô giáo rất tử tế dè dặt nửa bởi thế cho nên hơn một hai lần tui đã có ý nghĩ hơi bậy bạ địa cô giáo. Tên của cô giáo là cô Hằng.

Chỉ có khoảng một lớp duy nhất mà tui thích, đó là lớp ăn trưa, nhưng mà tui hông nghĩ là bạn kiu nó là một lớp học. Lúc tui còn học ở trường ngổ, má tui làm cho tui một ổ bánh mì kẹp thứ ăn, với lại một cái bánh bích quỳ, dới lại một miếng trái cây, nhưn hông bao giờ có chuối, rồi tui đem tới trường. Nhưng mà trong ngôi trường này người ta có một quán cà phê kiu là cà-phê-te-ria đi đó với 9, 10 thứ khác nhau để ăn cho nên tui gặp trực trực hông biết chọn thứ nào. Tui nghĩ là chắc là có ai đó nói lại, bởi vì sau một từng hay sao đó, guăng liên diêng Té bủ tui cứ bước thẳng tới ăn bất cứ cái gì mà tui thích bởi dì “tác cả đã đượ thành toáng rồi.” Thôi thì kệ bà nó, tui khỏi phải suy nghĩ chi cho mệt!

Mấy bạn đoán thử xem ai sẽ ở trong lớp nhà dới tui? Còn ai nữa ngoài con nhỏ Duyên. Con nhỏ tới chỗ tui đứng ở hành lan của trường rồi nói là nó nhớ tui học chung dới nó năm lớp 1. Cô ta bay giờ lớn lắm, dới mái tóc đen nhánh, và đôi chun giải dới khuôn mặt trái soan thiệt đẹp, có mấy thứ nửa của con nhỏ cũng đẹp lắm nhưng... tui hông dám nói ở đây.

Đội banh hông phải đượ như ý muốn của ông guăng liên diêng Té. Ông thường hông vui và lúc nào cũng la lối tiến với tui tui. Ông hét hô mặc tui luông. Người ta ráng tìm cách này cách khác cho tui đứng yên dới lại hông cho đối thủ dực banh từ cái thằng ôm banh, nhưng tui hông sao làm đượ ngoại trừ khi cả đám phải chạy cùng dới trái banh cho tới làng dừa. Ông Té cũng hông vừa í với cách chơi banh của tui lắm, để tui nói bạn nghe, tui đã phải dật lộn thiệt nhiều lần dới cái cây xồi đó. Nhưng rồi tui hông có cách nào đạt tới cái trình độ mà tui có thể tung người tới cái thằng ôm banh như là người ta muốn tui làm. Có cái khỉ đi đó làm tui hông làm đượ.

Cho tới một ngày một biếng cố xảy ra làm thay đổi tác cả. Trong quán Cà phê té ria, tui đã lấy đồ ăn xong rồi, rồi tui tới ngồi kế bên con nhỏ Duyên.

Tui hông muốn nói đi hết, nhưng Duyên là người đi nhúc trong trường mà tui có thể nói là chúng tui biếc nhau, dà tui cảm thấy thoải mái ngồi kế bên Duyên. Thường thường, Duyên hông để í tới tui, dà con nhỏ chỉ nói chuyện với người khác. Lúc đầu thì tui ngồi chung dới mấy người chơi banh chung, nhưng mà họ sem tui như hông có mặc ở đó hay đại loại như vậy. Ích ra, Duyên có đôi sử xự như là tui đang có mặc ở đó. Nhưng sau nhiều lần, tui để ý là có một thần khác hay ngồi gần Duyên, và thằng này bắt đầu có những lời châm chọc tức địa tui. Thằng này nói mấy câu như “Cái thằng Ngổ như con Bò đó sao rồi?” hay đại loại mấy thứ như vậy. Và chuyện như vậy kéo dài một hai tuần hay sao đó, rồi tui hông nói cái đi hết, nhưn cúi cùng tui nói – ngay cả tui bây dờ cũng hông tin là tui nói được đi đâu đó – tui đã nói là, “Tao hông phải Ngổ như con Bò, ” rồi thằng đó chỉ nhìn tui rồi cười hô hô. Song rồi Duyên kêu thằng đó im đi, nhưng mà thằng đó lấy sữa đồ dô đùi của tui, rồi tui nhảy lên rồi chạy vọt ra ngoài đi sợ.

Một ngày hôm sao hay sao đó, thằng đó tới gặp tui ở hành lan trong trường rồi nói là y sẽ dạy cho tui “một bài học”. Suốt ngày hôm đó tui sợ kinh khủng khiếp, rồi tới chiều hôm đó, khi tui chứng bị tới phòng thể thao thì gặp thần đó dới một đồng bạn của hấn. Tui ráng tránh hấn nhưng hấn tới gặp tui rồi đẩy dô vai tui. Rồi hấn nói đủ thứ những thứ sấu, kêu tui là “đại ngu dốt” và đồng như vậy, rồi thằng đó thoi dô bụng tui. Thiệt ra tui hông có đao lăm, nhưn tui bắt đầu khóc tui queo ra hướng khác rồi bắt đầu chạy và chạy, rồi tui nghe thằng đó rượt theo tui rồi mấy thằng khát cũng chạy theo tui nữa. Rồi tui ráng chạy thiệt nhanh tới phòng thể thao, tui chạy băng goa sân tập đá banh rồi bắt thành linh tui thấy ông Té, guảng liên diêng đang ngồi trên kháng đài coi tui chạy. Mái thằng rượt tui hông bám theo tui nữa mà đi goa hướng khác, rồi ông Té kêu tui mặt bộ đồ đá banh dô ngay tức khắc, tui thấy khuông mặc của ông Té kỳ goặc chưa từng thấy. Một lát sao, ông vào phòng thay dới một tấm dây có vẽ hình – có tất cả 3 cái – rồi ông kêu tui ráng tìm cách nhớ chúng.

Trưa hôm đó trong giờ tập banh, ông Té siếp mọi người thành 2 đội rồi bắt thành linh hàng tiền dệ đưa banh cho *tui* dà tui phải chạy ra ngoài bên tay mặc rồi chạy tới cúi lần dần tới cây cột gôn. Khi mà cả đám dí theo tui, tui ráng hết sức chạy cho thiệt lẹ hông thôi cái đám đó xẻ bắt tui rồi dè tui xuống – dà cái đám đó có tới 7, 8 đứa đang dí tui. Ông Té khoái góa cỡ thợ mộc; ông nhả lên nhảy xuống như bị động con và dô lưng mỗi người. Tui tui đã chạy đua nhiều lần rồi, khi mà ông Té muốn coi tui tui chạy nhanh cỡ nào, nhưn mà tui nghĩ là tui chạy nhanh hơn nhiều khi có ai dí tui. Nhưng mà có thằng khùng nào ngu tới nỗi hông chạy nhanh hơn khi bị dí hông?

Dù sau đi nữa, nhiều người biếc và thích tui hơn từ lúc đó, dà mấy thằng trong đội banh bắt đầu tử tế hơn dới tui hơn. Tui tui đã có một trận đấu đầu

tiên, tui teo mún chết luông, nhưng mà người ta đưa banh cho tui dà tui chạy tới làng gôn hai ba lần và kể từ đó người ta tử tế dới tui thiệt là nhiều luông. Chắc chắn là cái trường trung học đó học đã làm thay đổi mọi thứ trong đời tui. Đến nôi tui đã bắt đầu *thích* ôm banh chạy, nhưng mà họ chỉ thường thườn bủ tui chạy dòng ra hai bên mép sân rồi mới chạy tới, bởi vì tui hông học nôi cách chạy chín dĩa rồi chạy đề cẳng lên người ta luôn như mấy cầu thủ khác thườn làm. Một trong hai tên khủng bố nói là tui là *trung vệ* bự nhứt trong lịch sử đá banh của toàn bộ các trường trung học trên thế dới. Tui hông nghĩ là tên đó nói như vậy để mà khen tui.

Ngoài việc chơi banh ra, tui đọc chữ càn ngày càng khá nhờ cô giáo Hằng. Cô đưa tui cuốn *Tôm Xôi-Dò* của Hàn Mặc Tử, dới lại hai cuốn sách nữa tui hông nhớ tên nôi, rồi tui đem hết mấy cuốn đó địa nhà dà đọc hết lun, nhưng rồi cô cho tui làm một cái tết thì tui làm hông khá lắm. Nhưng mà tui bảo đảm thích hết mấy cuốn đó.

Một thời gian sau, tui bắt đầu ngồi lại kế bên con nhỏ Duyên trong quán Cà-Phê-Te-Ria, trong một thời gian dài hông có trực trực gì hết, nhưng rồi một hôm, dào mùa xung, tui đang đi bộ địa nhà thì còn ai nữa ngoài cái thằng đã đổ sữa dôi tui rồi đi tui hôm trước. Nó cầm một cây gậy trong tay rồi bắt đầu kêu tui bằng những tên như “khờ” hay “con bò.”

Có mấy người đứng dòm rồi Duyên cũng đi tới, tui bắt đầu tính dọt lẹ nữa – nhưng hông hiểu sao, tui biếc là tui hông thể làm như vậy. Thằng đó lấy cây chọt dôi bụng tui, rồi tui mới tự nói dới tui, mẹ cha mày, rồi tui một tay chụp tay thằng đó rồi dới tay kia tui nóc ngược dôi đầu nó, dà mọi chuyện xem như kết thúc.

Tối hôm đó, má tui bị một cú điện thoại từ ba má của thằng khi đó, nói là niều tui mà đụng con của ông bà lần nữa, ông bà xẻ báo cho nhà chức trách cho tui dôi cải tạo “mức mùa Lệ Thủy”. Tui ráng dãi thích cho má tui biết, rồi má nói má hiểu mà, nhưng mà tui biết má đang lo. Má nói với tui là bởi vì tui bây giờ rất bự con, tui phải cẩn thận, bởi vì tui có thể dễ làm đau người khác. Và tui gác đầu, hứa dới má là tui sẽ hông làm người khác đau. Tối hôm đó dôi giường rồi tui nghe tiếng má khóc một mình trong phòng.

Nhưng cái dụ mà tui goánh dặng cái thằng đó chắc chắn đã có một ảnh hưởng lớn, như là tạo ra một tia sáng chiếu dôi sự nghiệp đá banh của tui. Ngay ngày hôm sau, tui xin ông Té cho tui được dẫn banh chạy thẳng chứ hông cần chạy quẹo qua một bên nữa, và ông Té đồng ý, và rồi tui chạy dượt qua được 4, 5 thằng luôn và tui thấy chung quanh tui thiệt là trống, rồi cả đám tui nó phải đi theo tui nữa. Năm đó, tui được tuyển chọn vô đội Túc Cầu Toàn Tiểu Bang. Tui hông thể tin được điều đó. Má tui đã mua cho tui hai đôi dới mới và một áo xơ-mi mới cho ngày sinh nhật của tui. Má cũng ráng

vơ véc tiền mua cho tui một bộ đồ vét mà tui mặc trong bữa lãnh thưởng giải Túc Cầu Toàn Tiểu Bang. Bộ đồ vét đầu tiên trong đời tui. Má cột cà-vạc cho tui rồi tui đi nhận giải thưởng.

Chú thích:

Beng-Gi = Benjie

Bu Rát-lì = Boo Radley

cà-phê-te-ri-a = Cafeteria

dóc-tráp = jocktrap – cái khó mặc để giảm thiểu chấn thương bộ phận sinh dục khi chơi đá banh kiểu Mỹ.

Đoy-chi-e-vét-ki = Doy-chee-eveskie (?)

Duyên = Mỹ Duyên, Jenny Currant. Cô bạn của Ngô Lâm.

Hàn Mạc Tử = Mark Twain

Hàng = Miss Henderson, tên của cô giáo dạy kèm riêng cho Ngô Lâm đọc chữ ở trường trung học đầu tiên.

K. = dohop cũng ráng tránh dùng chữ C., tùy theo tình huống mà K. có nghĩa là K. hay là C.

L. = Viết tắt của “Loo”, nhà cầu.

Lâm Nã Thân Bách Phổ = Trung Tướng Nathan Bedford Forrest.

Len-Nì = Lennie trong Of Mice and Men, tiểu thuyết của John Ernst Steinbeck

Lia = Vua Lia, King Lear, một bi hài kịch của William Shakespeare.

Mai = Margaret, một tên khá phổ biến của phái nữ. Cô Margaret là cô giáo của Ngô Lâm ở trường cho trẻ em kém phát triển về trí tuệ.

Ngô Lâm = Lâm Ngố, Forrest Gump (tên Lâm, Họ Ngố)

Pho-óc-nơ = Faulkner

Séc-pia = “Guy Dâm Séc-pia”, Đại thi hào William Shakespeare

Té = Ông Té (Mr. Fellers) – Huấn luyện viên Túc Cầu (Football) của Ngô Lâm.

Tôm Xôi-Dò = Thomas “Tom” Sawyer một nhân vật trong một tiểu thuyết của Mark Twain (“Hàn Mạc Tử”)

Tu Kiu ở Móc-Kìn-Bóc = To Kill a Mockingbird.

Tướng Lâm Nã Thân Bách Phổ = Trung Tướng Nathan Bedford Forrest.

Chương 2

Buổi tiệc dành cho đội túc cầu Toàn Tiểu Bang sẽ được tổ chức tại một phố nhỏ tên là Phố-mã-tà, ông Té nói là để “thay đổi bầu không khí” và đi qua mấy đường rày se lửa là tới. Chúng tui đi bằng se buýt – có khoản 5, 6 đũa tui tui là người trong vùng mà được giải thưởng – và tui tui được điệu lên xe tới Phố-mã-tà. Khoản 1, 2 tiếng nữa chúng tui mới tới nơi mà chiếc se buýt hồng có phòng L., tức là chỗ để... đá, mà tui đã uồn 2 ly nước đá nhận trước khi đi, bởi đây mà khi tới Phố-mã-tà tui thiệc sự là đã góa mắc đá.

Tiệc được làm tại một giảng đường của Trường Trung Học Phố-mã-tà, và khi tui tui dô trông rồi, tui dà mấy thằng nữa đi kiểm phòng L.. Hồng hiểu sao, khi tui kéo phọc-ma-tuya quần xuống, cái đồ kéo dính dô cái vạt áo xơ-mi nên hồng kéo nó xuống được. Sau nhiều lần thử giúp tui, một thằng tốt bụng của một trường khác (là đối thủ của tui tui) chạy ra ngoài kêu ông Té, rồi ông Té vô phòng L. cùng dới 2 tên khủng bố. Một trong hai tên khủng bố nó là cách duy nhưc để mà kéo phọc-ma-tuya xuống là xé nó ra làm hai. Lúc này, ông huáng liên diên, ông Té chóng nạnh rồi nói, “bộ hai anh nghĩ là tui sẽ cho cậu ta ra bàng tiệc dới cái phọc-ma-tuya mở banh khoai lang khoai mì ra ngoài hay sao? Hai anh có biết là mọi người sẽ có cái cảm nghĩ thế nào địa đội banh của chúng ta hông?” Rồi ông quay địa phía tui và nói, “Lâm, chắc là em chịu khó nín tè cho tới khi xong tiệc nha, rồi chúng tui sẽ tìm cách mở phọc-ma-tuya cho em – Em thấy được chứ?” Và tui gật đầu, bởi dì tui hồng biết làm cách nào khác, nhưng tui tưởng tượng ra được là tui sẽ có một buổi tối rất dài, dài lắm.

Khi tui tui ra ngoài và đi tới giảng đường có cả hàng triệu người đang ngồi ở bàn, nói cười và vỗ tẩy khi chúng tui buớt ra. Tui tui được sếp vô một cái bàn dài trên sân khấu trước mặt mọi người, dà những dì tui sợ nhưc địa buổi tối dài dẫn dẫn đả trở thành hiện thực... Có vẻ như là ai ai cũng đứng dậy phác biểu – ngay cả mấy anh chị bồi bàn, và cái ông gác cổng cũng phác biểu. Tui ước gì có má tui ở đây, bởi vì má có thể giúp tui, nhưng bây giờ má đang ở nhà vì bị cúm. Rồi cuối cùng cũng tới lúc chúng tui được trao giải thưởng, đó là những trái banh cà na óng ánh như vàng 18 ka-ra, và khi tên của tui tui được kêu, tui tui theo thông lệ là tiến đến mi-cờ-rô để nói “cám ơn,” nhưng người ta cũng nói nếu ai muốn nói gì thêm thì nói, và nhớ là nói ngắn gọn để chúng tui có thể ra khỏi giảng đường trước khi thể kỹ này chấm dứt.

Hầu hết mọi người đã nhận được phần thưởng và nói “cám ơn,” rồi tới phiên tui. Ai đó ở mi-cờ-rô kêu “Ngô Lâm,” hồng biết tui nói cho bạn nghe chưa, tui họ Ngô, tui đứng dậy rồi tiến tới và người ta trao giải thưởng cho tui. Tui ghé dô mi-cờ-rô rồi nói, “Cám ơn quý dị”, rồi mọi người bắt đầu reo dui

om xòm, dô tay thiệp lớn và tất cả cùng đứng dậy. Tui nghĩ là ai đó đã nói trước dới họ là tui thuộc loại hơi ngổ ngổ hay sao đó cho nên người ta đặc biệt tử tế dới tui. Nhưng tui quá đỗi ngạc nhiên trước tấm lòng tốt của mọi người, tui hông biết phải làm sao, cho nên tui cứ đứng đực mặt ở đó. Rồi ai cũng im lặng chờ nge tui nói, cái ông coi cái mi-cờ-rô mới bước tới hỏi tui muốn nói gì thêm hông. Và tui nói, “Tui phải đi đái.”

Mọi người dà quang khách hông nói gì hết trong một lúc, rồi họ bắt đầu nhìn nhau, rồi họ thì thầm nho nhỏ gì đó, rồi ông Té lên sân khấu vịn tay tui rồi diu tui dìu chỗ ngồi. Thời gian còn lại của buổi tiệc, ông Té phải liếc nhìn tui luôn, nhưng ngay sau khi bữa tiệc chấm dứt, ông Té dà hai tên khùng bố đưa tui lại phòng tắm và xé banh cái phéc-ma-tuya guần giùm tui, phải nói là tui làm được một xô đầy luôn!

“Lâm,” huân liêng diên Té nói sau khi tui tè xong, “tui phải công nhận là em có cách nói chuyện có duyên khác thường thiệt!”

*

Và năm kế tiếp hông có dì đặt biệt lắm, ngoại trừ ai đó tung ra lời đồn là có một thằng ngổ trong đội túc cầu Toàn Tiểu Bang cho nên có một đồng thơ gửi tới tui từ khắp nơi trong nước. Má gom hết mấy lá thơ lại rồi đóng và dán lại trong một cuốn an-bum thiệt bự. Một hôm, có một gói gò gửi tới tui từ Thành Phố Nữ Ướt trong đó có một trái banh chày hay banh bết-xờ-bô gì đó chính hiệu con nai vàng của đội banh chày Thành Phố Nữ-Ướt, toàn bộ cầu thủ trong đội banh chày nổi tiếng của Mèo này ký tên dô trái banh và tặng tui. Đó là điều quý nhưc xảy ra cho tui từ trước tới bây giờ! Tui quý trái banh đó như là một thỏi vàng ròng, cho tới một hôm khi tui tung banh chơi ở trong sân nhà thì có một con chó thiệt là bự phóng tới chụp trái banh từ trên không rồi gặm và nhai trái banh thiệt ngon lành. Nhưng chiện giống như đây luôn xảy ra dới tui.

Một hôm, huân liêng diên Té kêu tui rồi đưa tui đến văng phòng hiệu trưởng. Trong phòng có một ông từ trường Đại học, ông bắt tay tui rồi hỏi tui có bao dờ nghỉ đến chiện chơi túc cầu ở đại học hông. Ông nói là người ta đã “theo dõi” tui trong xuốc thời giang qua. Tui lắc đầu, bởi dì tui đã hông nghỉ đến chiện đó.

Ai cũng có vẻ kính nể ông này, ai cũng cúi đầu, khúm núm dạ thưa, kêu ông là “Ông Gáo.” Nhưng ông Gáo biểu tui cứ kêu ông là “Gấu,” mà tui nghĩ là cái tên này tức cười thiệt, ngoại trừ là tui công nhận ông có phần nào giống con gấu. Ông Té cho biết là tui hông phải là học sinh thông minh nhưc, nhưng mà ông Gấu nói là ông sẽ có cách giúp tui đặc biệt trong việc học ở đại học, bởi dì hầu hết mấy cầu thủ đang chơi cho đội banh của trường đại học cũng hông có thông minh hơn tui nhiều. Một tuần sau, người ta cho

tui làm một bài tét dới những câu hỏi hóc búa hóc kiem gì đó tui chưa từng thấy bao giờ. Sau một hồi ngồi dới bài tét tui thấy buồn ngủ nên ngủ luôn hông làm thêm câu nào nữa.

Hai ngày sao, ông Gấu tới trường nữa và tui được mời tới vắng phòng hiệu trưởng cùng dới huấn liệng diên, ông Té. Mặt ông Gấu thiệt là bí xị thể thảm thiết, nhưng ông vẫn nói chuyện nhẹ nhàng dà tử tế; ông Gấu hỏi tui có phải tui đã cố gắng hết cỡ trong cái tét đó hông. Tui gặc đầu, ông hiệu trưởng trợn mắt nhìn tui, rồi ông Gấu nói, “Thôi thì... Thiệt đáng tiếc, bởi vì điểm của bài tét có vẻ cho chúng ta biết là cậu học sinh này thực sự ngốc.”

Lúc này ông hiệu trưởng gặc gù, còn huấn liệng diên Té thì đứng đó với hai bàn tay đút trong túi quần với khuôn mặt buồn thể thảm. Có vẻ như là tui hông còn triển vọng chơi banh ở đại học.

Cái sự thực là tui quá ngố để được chơi trong đội banh của đại học có vẻ hông làm cho Quân đội Mỹ nể tui lắm. Năm đó là năm cuối của trung học và khi tới mùa xuân những học sinh khác điều tốt nghiệp. Dù sao, người ta cũng cho tui lên bục đứng, họ còn cho tui vận áo dài đen tốt nghiệp nữa. Ông hiệu trưởng thông báo tới mọi người là nhà trường sẽ tặng cho tui một chứng chỉ “đặc biệt”. Tui tiến tới mi-cờ-rô, hai tên khùng bố cùng đứng dậy đi với tui – tui đoán là để đề phòng tui phác biểu bậy bạ như lần ở hội trường giải túc cầu Toàn Tiểu Bang. Má tui ngồi ở hàng ghế đầu trong đám quan khách, má đang khóc và đang vẫy tay, tui rất cảm động và vui, như là tui đã thiệt sự đạt được điều gì đó.

Nhưng cuối cùng, khi tui đi nhà rồi, tui mới hiểu rõ hơn được những giọt nước mắt của má và nỗi buồn lo của mọi người, của ông Gấu, ông hiệu trưởng, ông Té và ngay cả hai tên khùng bố. Có một lá thư gửi từ quân đội bủ tui phải báo cáo dới cơ quang tổng động hòn hay động viên hay con khi gì đó. Tui thực sự hông rõ cách mảnh mung chạy chọt, nhưng má có chạy chọt – đó là năm Mậu Thân Mậu Khi gì đó (1968), và có đủ thứ cách mảnh mun chạy chọt đã xảy ra.

Má đưa tui một lá thư từ ông hiệu trưởng để cho tui đưa lại cho cái đám động hòn, nhưng hông hiểu sao tui làm mất cái lá thư đó trên đường tới chỗ gi tên đô quân đội. Chỗ đó là một chỗ diên khùng. Có mấy tên da xạm màu bận đồ lính la hét mọi người và phân chia mọi người ra làm mấy đám. Tui tui đang đứng ở đó và một tên lính bước tới rồi ré lên, “Nge đây, tui muốn phân nửa mấy anh goa bên đó, phân nửa qua bên đây, rồi phân nửa còn lại đứng yên tại chỗ!” Ai cũng bị đẩy qua ủa lại, ai cũng lúng túng hết và ngay cả tui cũng đoán được cái tên lính này là một tên đại ngốc.

Người ta đưa tui đô một phòng rồi bắc xếp hàng rồi kêu tui tui cởi hết đồ ra. Tui hông ham chiện đó, nhưng mấy người khác điều cởi hết quần áo nên bởi

dậy tui cũng phải làm theo. Họ nhìn tui tui ở đủ chỗ – mắt, mũi, miệng, tai – dà coi luôn của gúy và những chỗ kính. Tới một lúc, họ kêu tui, “Khum ngừ xuống,” và khi tui đang cúi ngừ xuống, ai đó bất thành linh chọt một ngón tay dơ ngay lỗ địch của tui.

Đúng dậy!

Tui goăy ngừ rồi túm cái tên mắt dậy đó rồi dộng cho nó một cú từ dưới cằm. Bất thành linh, mọi chuyện trở nên ồn ào dà lộn sộn. Một đám ngừ xông tới nhảy đề lên ngừ tui. Nhưng mà tui đã quá quen dới cái trò chơi này. Tui hắc cả đám dăng ra hết rồi tui chạy ra cửa. Khi tui dìa tới nhà và kể cho má nghe chuyện gì đã xảy ra, má buồn lắm, nhưng rồi má nói, “Lâm, con đừng lo nghĩ, mọi chiện rồi sẽ êm xuôi thôi.”

Còn lâu mới êm xuôi. Tuần xau, một chiếc xe thùng lết bánh dơ con đường nhà tui tui rồi một đám lính mặc đồ ra trận dới mấy cái nón cối bóng lườn tràn tới cửa nhà, và họ muốn gặp tui. Tui đang trốn trong phòng, nhưng Má tới gặp tui rồi nói là mấy ngừ đó chỉ muốn cho tui góa giang tới đơn dị tổng động hòn hay động viên gì đó. Trên đường đi tới chỗ động hòn, mấy ngừ này canh chừng tui kỹ lắm, giống như là tui là một thằng điên dậy.

Họ đưa tui tới một cái cửa nhỏ dẫn tới một văn phòng thiết bị nơi đó có một ông lớn tuổi mặc quân phục bóng như chiếc dày và ông cũng nhìn tui rất kỹ. Ngừ ta kêu tui ngồi xuống rồi thả cho tui một cái bài tét, mặc dù cái tét này dễ thấy mù nội nếu xo dới cái tét mà tui phải làm ở trường để xin dơ đá banh ở đại học, nó cũng hông có dễ như ăn cơm bữa.

Khi tui làm xong, ngừ ta đưa tui goa một phòng khác trong đó có 4, 5 tên đang ngồi tại một cái bàn dài bắc đầu hỏi tui mấy câu hỏi, họ chiện nhau tờ giấy, có lẽ là bài tét mà tui đã làm. Song rồi mấy tên đó chụm đầu lại nói dới nhau cái gì đó mà khi nói chiện xong, một trong mấy tên đó ký tên lên một tờ giấy rồi đưa lại cho tui. Khi tui đem tờ giấy đó dìa nhà, Má đọc rồi má bắc đầu nắm tóc má mà kéo lên rồi khóc hu hu, “Con xin tạ ơn Chúa,” bởi dì trên tờ giấy có con dấu “TAM HOẢN” quân dật, dà dới lý gio tui đúng là ngốc như đình ốc.

Có một chiện cũng xảy ra vào cái tuần đó và là một biến cố lớn trong đời tui. Có một cô gái ở trọ nhà tui, cô làm nhân viên trực máy cho một tổng đài điện thoại hông xa. Tên của cô là cô Phụng. Cô Phụng rất đẹp, dễ thương và ít nói, nhưng một buổi tối trời thiệc oi bứt, rồi có xẩm chớp và mưa dông gió, cô Phụng lú đầu ra khỏi cửa phòng khi tui đi ngang qua và nói, “Lâm, chị có một hộp bánh dẻo hạt dẻ và hạnh nhân ngon lắm, chị mới mua trưa nay, Lâm ăn với chị hông?”

Và tui nói “âng,” rồi cô Phụng kéo tui dơ phòng, trên bàn phần trang điểm của cô Phụng là hộp bánh dẻo. Phụng cho tui một miếng, rồi hỏi tui

nếu tui muốn ăn nữa, và chỉ ngón tay kê tui ngồi lên giường. Có lẽ tui đã xực 10 hay 15 cái bánh thì có một ánh chớp ngoài cửa sổ, rồi một tiếng trời đánh cái rầm, cái màn cửa bị gió cuốn bay tung lên, rồi cô Phụng đẩy tui nằm ngửa ra trên giường. Cô bắc đầu vuốt ve tui nhẹ nhàng và thân mật. “Em cứ nhắm mắt lại đi rồi thì mọi chuyện sẽ êm xuôi cả thôi!” Cô Phụng nói như dậy với tui. Kế tới, có cái gì đó chưa bao giờ xảy ra đã xảy ra. Tui hồng thê nói nó là cái gì, bởi gì hai con mắt tui đang nhắm, và bởi dì tui sợ má nghe được sẽ diết tui, nhưng mà để tui nói cho bạn nghe – cái đó đã cho tui một cái nhìn hoàn toàn mới lạ địa mọi thứ trong tương lai.

Dần dần là mặc dù cô Phụng rất đẹp, dễ thương và tử tế, mấy cái mà cô làm với tui tối hôm đó là mấy thứ tui thiệt sự muốn Duyên làm với tui. Nhưng mà tui hồng biết làm cách nào làm được chuyện đó với Duyên, ngay cả cái điệc đầu tiên là phải làm sao, với tính tình của tui như đây, làm sao tui có thể làm cái chuyện hẹn hò với một cô gái. Chỉ cái việc hẹn hò nhẹ nhàng thôi đã khó rồi.

Nhưng nhờ kinh nghiệm mới biết được với cô Phụng, tui có được cang đảm để hỏi Má là tui phải làm gì với Duyên, mặc dù chắc chắn là tui hồng nói cho má cái di hết về cô Phụng. Má nói để má sắp xếp mọi chuyện cho, và Má tới gặp má của Duyên, giải thích sự tình cho má của Duyên nghe, và chiều hôm sau, chềng đéc ơi, ai ở trước cửa nhà tui kia, chính là Duyên!

Duyên mặc áo đầm trắng với một bông hồng nhạt cài trên tóc và nàng đẹp hơn tất cả những dì tui đã từng mơ mộng. Duyên bước vào trong nhà và Má đưa nàng tới phòng khách rồi mời nàng nước ngọt với cà-rem rồi gọi tui tới. Tui đang ở trong phòng và thấy Duyên bước tới cửa nhà là tui đã muốn chạy rồi, lúc đó 5 ngàn người dí tui tui cũng hồng hồi hộp bằng bước ra khỏi phòng vào lúc này, nhưng má đã tới phòng cầm tay tui tới phòng khách, rồi làm cho tui một ly nước ngọt với cà-rem nổi trong ly. Ly kem đã làm tui cảm thấy dễ chịu.

Má nói là tui tui có thể đi xem xi-nê rồi cho Duyên 3 đô-la, rồi hai đứa tui đi bộ tới rạp. Chưa bao giờ Duyên dễ thương như vậy, nàng vừa nói, vừa cười, còn tui thì cứ gặc đầu và nhăn răng cười như một thằng ngố. Rạp chiếu phim chỉ cách nhà tui 4 hay 5 căn phố, và Duyên tới phòng vé mua vé rồi tui tui vào chỗ ngồi. Duyên hỏi tui có thích ăn bắp rang hông, Duyên đi mua bắp và khi trở lại thì phim đã bắt đầu.

Đó là một phim địa hai người, người đàn ông tên là Bình và cô gái là Chi cướp nhà băng và trong phim có nhiều người hay lắm. Nhưng có nhiều màn chém diết và bắn nhau và đủ thứ tầm bậy tầm bạ nữa. Đối với tui, cuốn phim thiệt tức cười di người ta có thể diết nhau bằng cách này hay cách khác, bởi đây mà tui cười nhiều lắm khi mấy chuyện giống đây xảy ra, và cứ mỗi lần tui

cười như dậy, Duyên có vẻ như thụt người xuống ghế. Xem được nửa phim thì nàng ta gần như đã rút xuống tận sàn rạp hát rồi. Bất thành linh tui thấy được như vậy, đã nghĩ rằng Duyên chắc là đi sao đó mà bị té khỏi ghế, bởi dậy, tui đưa tay xuống nắm lấy vai của Duyên để mà kéo nàng lên ghế lại.

Nhưng khi tui kéo Duyên lên, tui nghe như cái gì đó bị rách, tui mới nhìn xuống thì thấy cái áo đầm trắng của Duyên bị rách toàn bộ và mọi thứ của cô nàng điều chia ra ngoài. Tui mới lấy tay kia để che cho nàng, nhưng Duyên bắt đầu la hét điên khùng và gơ tay tùm lum hết, rồi tui ráng ôm cô nàng để cô nàng đừng bị té nửa hay bị xúc áo bức guần nửa, rồi chung quanh tui có nhiều người nhìn xem chuyện gì ồn ào ầm ĩ đã xảy ra. Bất thành linh, một tên bước xuống bậc chia đèn pin sáng rực đô tui với Duyên, nhưng bây giờ Duyên bị phô bày cho mọi người coi, cô nàng bắt đầu hét ré lên và khóc hu hu rồi cô nàng nhảy ra ngoài, rồi chạy ra khỏi phòng chiếu phim.

Chuyện xảy ra tiếp mà tui biết là có hai tên tới kêu tui đứng dậy đi theo chúng tới một văn phòng. Vài phút sau, bốn ông cảnh sát tới kêu tui đi dới họ. Họ đưa tui tới một chiếc se cảnh sát, hai cảnh sát ngồi ở băng ghế trước, hai cảnh sát ngồi phía sau dới tui, giống như cái lần đầu mà hai tên khủng bố của ông Té ngồi dới tui trong xe hơi ông Té, nhưng mà lần này thì tui bị đưa “xuống phố” thực sự, rồi hai tên khủng bố dẫn tui tới một cái phòng, đặc mấy ngón tay của tui vào mực rồi ịnh dấu tay của tui lên dấy rồi chụp hình tui xong rồi tổng tui đô phòng giam. Đó là một kinh nghiệm thâm. Lúc nào tui cũng lo hông biết chuyện gì đã xảy ra cho Duyên, nhưng hông lâu sau, má tui tới, má lau nước mắt bằng cái khăn mù-xoa, mấy ngón tay của má đan và vắn chặt dới nhau, và tui biết là một lần nữa, đời tui lại đen như mỏ chó.

Vài ngày sau, người ta giống như tổ chức lễ lộc gì đó ở tòa án. Má tui mặc đồ vét cho tui rồi đưa tui tới tòa án, và tui tui gặp một ông có râu mép tay cầm một cái bìa thiệp bự, và ông này rất tử tế với tui tui, ông nói một đống chuyện gì đó dới ông quan tòa, rồi mấy người khác, kể luôn má tui, cũng nói mấy chiện khỉ gì đó, và rồi cuối cùng, tới phiên tui nói.

Cái ông có râu mép đỡ tay tui cho tui đứng dậy, rồi ông Tòa hỏi tui mọi chiện đã xảy ra như thế nào? Tui hông biết phải nói gì, bởi dậy tui chỉ nhún vai rồi ông Tòa mới hỏi tui có điều gì tui muốn nói thêm đô hông, vì vậy tui mới nói, “Tui phải đi đái,” bởi dì tui đã ngồi ở đó gần nửa ngày rồi và tui thực sự muốn bễ bong bóng luôn! Ông quan tòa thò đầu ra từ cái bàn bự và củ kỹ của ông rồi nhìn tui một cách kỳ cục như tui là người Hỏa Tinh hay đại loại như dậy. Lúc đó, ông có râu mép mới lên tiếng và rồi ông Tòa mới kêu ông có râu dẫn tui tới L. và ông dẫn tui tới L cho tui tè. Khi tui rời hội trường, tui nhìn lại thì thấy má đang gục đầu vô hai bàn tay và chậm nước

mắc bằng khăn mù-xoa thấy mà tội nghiệp.

Dù sao đi nữa, khi tui trở lại, ông quan tòa đang gãi cằm và nói toàn bộ câu chuyện “thiệt là quái dị,” nhưng mà ông nghĩ là tui nên đi lính hoặc làm việc gì giống như dậy đẽ mà cho tui được nên người. Má tui mới nói dới quan tòa là Quân Đội Hoa Kỳ hồng chấp nhận tui, bởi vì tui quá ngốc, nhưng mà mới sáng này, trường Đại Học đã gửi thư cho tui nói là nếu tui chịu đá banh cho họ thì tui có thể học ở đại học mà hồng phải trả học phí.

Quan tòa mới nói là điều đó nghe cũng thiệt quái đản, nhưng mà ông chấp nhận, miễn sao là tui đem cái đít bự của tui ra khỏi cái phố này là được rồi.

Sáng hôm sau, tui cuống gói lên đường, còn Má, Má đưa tui tới trạm se buýt rồi đưa tui lên xe. Tui nhìn ra cửa sổ, còn Má, Má đang khóc và đang chậm rãi dới chiếc khăn mù-xoa.

Hình ảnh đó đã trở thành một cảnh góa quen thuộc dới tui. Nó đã được đóng dấu vô ký ứt của tui. Dù sao, mọi người đã lên xe hết và xe đã đi, và tui bắt đầu xa Má.

Chú thích:

Bình và Chi = Bonnie và Clyde, hai nhân vật trong phim cướp Ngô Lâm xem cùng với Duyên.

Bóng chày = baseball

Gáo = Ông Gáo, Mister Bryant. Huấn luyện viên túc cầu của một trường Đại Học nổi tiếng, ngưỡng mộ tài chơi banh của Ngô Lâm. Ông Gáo khoái Ngô Lâm gọi ông ta là “Gấu”.

Nữ-Uớt = Nữ Ước, Thành Phố New York của Hoa Kỳ

Phố-Mã-Tà = Flomaton, tên một thành phố nhỏ ở Hoa Kỳ

Phượng = Miss French, một cô gái ở trọ nhà của Ngô Lâm.

Chương 3

Khi chúng tui tới trường đại học, Huấn Liên Diên ông Gấu đã đi tới Dim hay là phòng thể dục thể thao, ở đây chúng tui đã mặc quần sọt và áo thun, ông Gấu bắt đầu đọc diễn văn. Cũng cùng một loại bài mà Huấn liên diên ông Té đã đọc, ngay cả một thằng đầu óc đơn giản như tui cũng có thể hiểu được là ông Huấn liên diên này chỉ muốn nói chuyện bí-di-nựt, tức là sẽ làm diệc đầu ra đó! Bài diễn văn của ông ngắn gọn và dễ mền, và kết luận dới một câu là cái người cuối cùng lên xe buýt để đi tới sân tập thì sẽ khỏi cần bước lên xe, bởi vì ông sẽ đá dô đít người đó một cú thiệt mạnh cho bay thẳng tới sân đá banh luôn! DẠ! CHÚNG TUI NGHE! Tui tui hông có nghi ngờ lời nói của ông Gấu chút xíu nào, và cả đám tui chen nhau bước lên rồi ngồi rụp rụp trên chiếc xe buýt y như là một đồng chén đĩa được xếp lên cái giá đĩa.

Và điều này xảy ra trong tháng 8 ở bang A-la-ba-má, là nơi nóng hơn mấy chỗ khác. Ở đây người ta nói là nếu bạn đập một cái trứng dịt lên cái nón cối đá banh thì chừng 10 giây sau bạn sẽ có món trứng rán đẹp như mặt trời buổi trưa. Đương nhiên hông có ai trong đám tui dám thử cái trò này đi ai cũng sợ ông Gấu nổi giận. Đó là một điều hông ai muốn xảy ra, bởi vì ông Gấu chưa nổi giận mà mọi chuyện đã góa ghệt thờ gần như hông chịu nổi nữa rồi.

Huấn liên diên Gấu cũng có mấy tên khùng bố của ông để đưa tui đi đây đi đó. Mấy tên đó đưa tui tới chỗ tui sẽ ở, đó là một ngôi nhà gạch đẹp mắt trong khuôn viên đại học mà hông biết ai đó đặc tên cho nó là cái “Cung Khi” hay là “Hầu Cung.” Bọn khùng bố dẫn độ tui tới một nhà đậu se rồi dắt tui lên cầu thang tới phòng của tui. Điều đáng tiếc là tuy bên ngoài Cung Khi là một tòa nhà khang trang, bên trong thì hông phải đẹp như vậy. Lúc đầu, tui thấy có vẻ như là lâu lắm rồi hông có ai trú ngụ ở đây, có góa nhiều bụi, đất và đủ thứ tầm bậy tầm bạ tùm lum tà la hết, gần như cánh cửa nào cũng bị xức, bể hay méo, và gần như tất cả cửa sổ cũng bị tiêu tùm luôn.

Một vài anh chàng đang nằm trên giường xiếp ở trong đó, tất cả ăn mặc quần áo hết sức khiêm tốn bởi vì ở trong đó nóng tới 45 độ và ruồi nhặng và đủ thứ có cánh bay vò vè xò xè rả rít. Ở hành lang có một chồng báo chí thiệt là bự, lúc đầu tui sợ người ta sẽ bắt tui đọc bởi vì đây là đại học hay đại loại như vậy, nhưng sau đó thì tui biết đồng báo này để ở đó để cho tui tui lột sần nhà cho tui tui khỏi đạp lên đác hay đủ thứ rác rưởi tầm bậy khi tui tui đi goanh trong nhà.

Mấy tên khùng bố đưa tui tới phòng của tui và nói là họ hy vọng gặp được bạn cùng phòng của tui tên là Cường gì đó, nhưng mà họ kiếm tên này goài hông được. Bởi vậy, họ kêu tui lấy đồ của tui ra ngoài rồi chỉ cho tui nhà

tắm chỗ nào, cái phồng tắm còn ẹ hơn cái mà bạn hy vọng kiếm được ở trạm xăng nhỏ có một ông bơm, song rồi mấy tên khùng rút lui. Nhưng trước khi đi, một tên khùng bố nói là tui dới lại thằng Cường thế nào cũng hạp nhau bởi vì cả hai đưa tui tui điều có khối óc bự bằng trái cà tím hay cà trứng dê dì đó. Nghe đây, tui bèn nhìn trừng trừng dô mặt thằng khùng đó, bởi vì tui nghe mấy thứ bậy bạ như đây nhiều lần góa rồi, nhưng rồi thằng đó kêu tui bỏ hết đồ xuống rồi hít đất 50 cái cho nó coi. Kể từ đó, mấy tên khùng bố kêu tui làm gì thì tui làm y như đây, khỏi thắc mắc.

Sau khi lấy dầy báo trái lên cái giường xếp để che bụi bặm, tui leo lên nằm ngủ, và tui đang có một giấc mơ xum họp trong phòng khách dới má tui như chúng tui thường làm khi trời nóng bứt, và Má sẽ làm cho tui một ly nước đá chanh rồi nói cho tui nghe hàng giờ – nhưng bất thành linh, cánh cửa phòng bị ai đó đá mở banh cái rầm làm tui hoảng sợ gần chết! Một anh chàng đứng sừng dứa khung cửa dới khuông mặc điên dại, cặp mắt lòi ra như con ếch hông có răng cửa, cái mũi thì giống như trái dưa vàng và tóc của hắn thì dựng đứng lên y như là của gúy của hắn bị cấm đô ổ cấm điện. Tui đoán được cái tên này phải là thằng Cường.

Thằng đó bước dô phòng cái kiểu như là đang chờ ai nhảy dô người hắn, hắn nhìn goa nhìn lại rồi bước thẳng dô cái cửa mà hắn mới đá dặng ra. Cường hông cao lắm, nhưng phải nói là nhìn nó giống như một cái tủ lạnh. Việc đầu tiên, hắn hỏi tui ở vùng nào tới. Khi tui trả lời là tui từ Mỏ-Bài, hắn nói cái làng đó chỉ toàn là dân còn bú sữa mẹ, rồi hắn nói dới tui là hắn từ Ớp, nơi mà người ta sản xức bơ đậu phộng, và nếu tui hông thích bơ đậu phộng thì chính hắn sẽ khui một lon bơ rồi trét hết đô dích tui! Trong mấy ngày, đối thoại giữa hai chúng tui đại loại là như đây đó.

Trưa hôm đó lúc tui tui tập dợt ở sân banh, trời nóng tới 10 ngàn độ, mấy tên khùng bố của ông Gấu chạy dòng vòng la hét và chửi bới và bắt tui tui tập dợt. Cái lưới của tui đã thè dài ra ngoài như cái cà-ra-vác hay đại loại như đây, nhưng tui vẫn cố gắng làm diệc ngim chính. Cúi cùng, mấy tên khùng bố chia tui tui ra từng nhóm, và cho tui đứng phía sao, rồi tui tui bắt đầu chạy theo đội hình.

Hừm, trước khi tui tới Đại Học, người ta gửi cho tui một thùng chứa cả triệu thể chơi banh, lúc đó tui hỏi Huấn liên diên Té là tui phải làm dì với cái đồng dầy đó, ông chỉ lắc đầu buồn bã và nói là tui hông cần phải làm cái gì hết – và chỉ cần chờ tới ngày đô Đại Học, người ta sẽ tìm cách chỉ tui phải làm gì.

Tui ước gì tui đã hông nghe theo ông Té, bởi dì khi tui chạy dợt đầu, tui chạy ngược chiều, và tên trùm khùng bố chạy ào tới tui la hét om xòm, và khi hắn hét la hét, hắn hỏi tui tại sao tui hông học mấy cái thể chơi người ta đã gửi

cho tui? Khi tui nói, “VẬY sao,” hấn bắt đầu nhảy tung tung, gươ tay gươ chung như khi mắc phong hay như là hấn đang trần truồng ở đũa đám ong tò vò, rồi khi hấn hết nhảy tung tung, hấn biểu tui chạy 5 dồng goanh cái sân banh trong lúc hấn đi gặp ông Gấu để bàn chiện đũa tui.

Ông Gấu đang ngồi chễm chệ ở trên một cái tháp thiệt là bự nhìn xuống tui tui y như là ông Phật Di Lặc, còn tui thì đũa chạy vừa nhìn cái tên khùng bỏ leo lên tháp, và khi hấn lên tới chỗ cao nhưc để mà đũa dới ông Gấu thì ông Gấu thò cái cổ dài của ổng ra phía trước, tui cảm thấy là ánh mắc của ổng đang đốt cháy cái đũa đũa bự vừa ngóc của tui. Bắc thành linh, một đọng nói phát ra từ cái loa bự tổ chẳng cho mọi người nghe, “Cầu thủ Ngô Lâm, hãy báo cáo với chòi huấn liện,” rồi tui thấy ông Gấu và tên khùng bỏ trèo xuống. Trong xuốc thời giang chạy ngoài đó, tui ước gì trước đó tui đã chạy chiu ngược lại.

Nhưng bạn biếc tui ngạc nhiên cỡ nào hông khi tui thấy rõ ràng là ông Gấu đang cười. Ông ra đũa cho tui tới băng ghé ở khán đài rồi chúng tui ngồi xuống, ổng mới hỏi tui lần nữa là tại sao tui hông có học mấy tờ giấy người ta gửi cho tui. Tui mới bắt đầu dãi thích cho ổng nghe những gì ông Té nói dới tui nhưng ổng chận ngang rồi kêu tui trở lại hàng rồi bắt đầu chụp banh, và rồi tui nói với ổng một chiện khác tui đoán là ổng hông muốn nghe, đó là tui chưa bao giờ chụp banh ở trung học, bởi dì người ta thấy là dạy cho tui biết và nhớ lần gôn nằm chỗ nào cũng đủ mệt rồi, huóng hồ gì mà tui vừa chạy dồng vòng vừa chụp banh trên không.

Khi nghe tui nói như vậy, mắc ông Gấu tự nhiên lé xệ một cách kỳ khôi, rồi ổng nhìn dảo khoảng xa, đổng như là ổng nhìn suốt tới mặt trăng hay đại loại như vậy. Xong rồi ổng kêu tên khùng bỏ đem trái banh cà na lại, rồi khi có banh, ông Gấu ra lệnh cho tui chạy một khúc rồi dồng lại. Khi tui vừa goay lại, ổng thả trái banh dồ tui. Tui thấy trái banh như bay tới tui từ từ y như trong phim chậm, nhưng rồi nó dăng ra khỏi tay tui rồi rớt xuống đất. Ông Gấu gặc gù cái đầu lên xuống đổng như ông nói là đổng ra ổng phải thấy cái điều này từ trước, nhưng dù sao, tui cảm thấy là ổng hông có khoái lắm.

Từ lúc tui còn nhỏ, cứ mỗi lần tui làm dì xai, má tui sẽ nói, “Lâm, con phải cẩn thận, nếu không người ta sẽ tổng cho con đi múc chỉ cà tha.” Tui sợ tổng đi tới chỗ “múc chỉ cà tha” đến nỗi tui luôn luôn cố gắng để khá hơn, nhưng trời chắc sập nếu còn một chỗ nào ẹ hơn cái Cung Khi mà tui đang ở để mà người ta gửi tui đi?

Tại cái Cung Khi này con người ta còn làm những chiện tục tằn rất rười mà tui nghĩ là ngay cả cô giáo ở trường ngó của tui trước đây cũng chịu hông nổi – thí dụ như là phá banh mấy cái L. và mấy cái bòn cầu để... tè ở trong L., nếu bạn dồ phòng tắm bạn sẽ hông thấy cái khi gì hết ngoài cái lỗ ở trên

xàn nhà để mà ị dô, và có lần tên nào liệng nguyên cái bồn cầu nặng chịch goa cửa sổ rớt dô mui một chiếc xe hơi đang chạy ngang. Một đêm, có một thằng đem cây súng bắn đạn là những trái banh đánh gôn củ bắn dô toàn bộ các cửa sổ bằng kiếng của một ký túc xá đại học bên kia đường. Cảnh sát đại học ào tới liền, nhưng cái tên đó quăng một cái máy ghe thiệt là bự từ cửa sổ xuống, hông biết hấn kiếm được từ đâu nữa, và cái máy tàu rớt ngay dô mui xe của cảnh sát. Ông Gấu đã bắc cái tên đó phải chạy thêm mấy chục vòng chung quanh sân banh để phạt hấn.

Tui và Cường hông có hạp nhau dữ lắm, chưa bao giờ tui cảm thấy cô đơn như ở đây. Tui nhớ Má, và tui muốn trở địa nhà. Một vấn đề dới Cường là tui hông hiểu hấn. Câu nói nào của hấn cũng dính nhiều chữ chửi thề trong đó, tới chừng tui nghĩ ra hết được những chữ mà hấn muốn nói trong câu thì câu sau, cũng đầy nhóc chữ chửi thề, đã đi xuống ông cống Hà thành dô mấy bó rau muốn mắc tiêu rồi. Hầu như goa tất cả câu nói của Cường, tui chỉ gom lại được một ý chính là thằng khi này hông có vui gì cái chuyện khi gì đó.

Thằng Cường có một chiếc xe hơi và hấn thường cho tui góa dang tới chỗ dợt banh, nhưng một hôm tui gặp nó, nó đang chửi thề và gặm gừ cái gì đó bên xe hơi rồi khom người nhìn xuống một cái vỉ thừa bằng sắc trên mặt đường che lỗ ống cống. Hình như là cái xe của nó bị xẹp bánh rồi nó phải thay bánh xe-cua, khi mà hấn gắn cái mâm xe dô, hấn dô ý đá dăng cả đám mấy con bù lon con tán của bánh xe dô lỗ cống hết. Tụi tui chắc chắn là sẽ trễ giờ tập dợt, và điều này là điều hông có tốt chút xíu nào, bởi vậy, tui mới kêu thằng Cường, “Tại sao mày hông gỡ một con ốc từ mỗi bánh xe khác rồi gắn chúng dô đây, như vậy thì bánh xe nào cũng có gắn đủ con ốc bù lon hết, cũng đủ cho tui mình lết tới sân banh kịp giờ?”

Thằng Cường ngưng chửi thề trong một lúc rồi nhìn lên tui rồi nói, “Mày đúng ra là *thằng ngốc* mà, làm sao mà mày nghĩ ra cách đó vậy? Tui mới nói là, “Có lẽ tao ngổ thiệt, nhưng mà ít ra, tao hông có *ngu*,” lúc này thì thằng Cường nổi khùng lên rồi dí tui chạy có cờ, mà trong tay hấn vẫn còn cầm mỏ lết, xà beng con tán đủ thứ, vừa rước tui hấn dừ chửi tui bằng những chữ nghĩa ẹ và bậy bạ nhưc tui chưa bao giờ nghe bao giờ, và từ đó, quan hệ giữa hai chúng tui xem như đi xuống cống Hà thành thiệt luôn.

Sau vụ đó, tui quyết định kiếm chỗ khác để ở, bởi vậy, sau khi dợt banh xong, tui đi xuống tầng hầm của Cung Khỉ và tui ở dưới đó suốt đêm. Chỗ này hông có dờ hơn mây phòng trên lầu, lại có một bóng đèn điện nữa. Ngày hôm sao, tui đem cái dường xếp của tui xuống đó và tui sống trong tầng hầm kể từ đó.

Trong thời gian đó, Đại Học đã khai giảng, và người ta phải tìm cách làm gì

đó cho tui. Có một nhân viên của Phân Khoa Thể Dục Thể Thao hình như là hồng làm việc gì hết ngoài các diệc tìm cách làm sao cho mấy thằng ngổ thi đậu. Một dài môn có vẻ như dễ, như môn Thể Dục, nên người ta ghi danh cho tui dô môn đó. Nhưng mà tui bắt buộc phải học một môn Ảnh Vẽ và một môn khoa học hay toán, mà mấy cái môn này thì khó mà đi goanh đi queo để vượt qua lắm. Sau đó tui biết là có một số thầy cô sẵn sàng nhẹ nhàng dới cầu thủ đá banh, nghĩa là họ sẵn sàng hiểu rằng cầu thủ thì luôn bận rộn dới việc thi đấu nên hồng thể nào dành nhiều thời gian cho việc học được. Một trong những thầy cô này là một ông trong phân khoa Khoa Học, nhưng xui là ông chỉ dạy cái gì đó gọi là “Quang học trung cấp,” hình như là cần thiết cho mấy sinh viên đi chuyên địa ngành Vật Lý hay đại loại như vậy. Nhưng mà dù sao người ta cũng ghi tên tui cho học môn đó, mặc dù tui hồng biết ngành Vật Lý khác Thể Dục ở chỗ nào, tên ngành nào cũng có chữ Phí-Dịt trong đó.

Tui hồng may mắn lắm trong môn Ảnh Vẽ. Hình như là hồng có thầy cô nào bao giung rộng lượng trong toàn bộ cái phân khoa đó, bởi vậy, người ta kêu tui cứ học đại, thi rớt cũng được, rồi thì người ta sẽ ráng tìm cách khác để mà xoay xở sau.

Trong môn Quang Học Trung Cấp, người ta đưa cho tui một cuốn sách giáo khoa nặng 2 ký rưỡi và giống như sách coi tử vy của mấy ông Chệt ở Chợ Lớn. Nhưng mỗi đêm, tui cứ đem cuốn sách này xuống tầng hầm rồi ngồi trên cái giường xiếp của tui, dưới cái bóng đèn, sau một thời gian, hồng biết do nguyên do kỳ cục gì đó, tui thấy coi bộ tui bắt đầu hiểu được môn này. Cái mà tui hồng hiểu nổi là tại sao ngay từ đầu người ta đã xếp cho tui tui học cái môn Quang Học, nhưng tui thấy ra là hiểu mấy cái phương trình khí khô đó gỏ là dễ như ăn xôi. Giáo Sư Quai dạy tui môn Quang Học mời tui tới văn phòng của ông ngay sau kỳ thi đầu tiên. Ông hỏi, “Lâm, tui muốn anh nói thiệt cho tui nghe, có phải có người nào đó cung cấp cho anh câu trả lời của bài thi hông?” Và tui lắc đầu, ông bèn đưa tui một tờ giấy trên đó có một bài toán Quang Học rồi kêu tui ngồi tại chỗ để giải. Khi tui làm xong, Giáo Sư Quai xem bài tui làm rồi lắc đầu, rồi nói, “Bố Khi! Đúng là một phép lạ!”

Môn Ảnh Vẽ lại là một vấn đề khác hoàn toàn. Ông thầy tên là ông Bương, và ông rất là bướng và khó chịu, lại nói nhiều nữa. Bữa học đầu tiên vừa chấm dứt, ông biểu tui tui tối hôm đó phải ngồi xuống rồi tự viết một tiểu sử ngắn dĩa đời mình. Có lẽ đây đúng là một việc khó nhúc mà tui đã cố gắng làm, nhưng mà tui đã thức gần như trắng đêm, suy nghĩ và viết, tui chỉ viết lại tất cả những ý gì lọt dô đầu tui, bởi vì tui nhớ là người ta đã kêu tui cứ học đại môn này, thi rớt cũng được.

Vài ngày sau, Ông Bương mới phát lại bài làm của tui tui và ông phê bình,

chọc guê, biêu xấu bài viết của từng người. Tới phiên bài của tui, tui đã chắc chắn là kết quả sẽ đen như mồm chó. Nhưng ông cầm bản tiêu xử của tui lên rồi bắc đầu đọc lớn cho mọi người nghe, ông cười và mọi người cùng cười. Tui đã viết về bản thân mình trong ngôi trường ngô năm xưa, rồi chơi banh cho Huấn luyện viên Té, rồi tới cái bữa tiệc của Túc Cầu Toàn Tiểu Bang, rồi tới bộ phận Tổng Động Viên, rồi tới Duyên và Tui trong rạp xi-nê, và đủ thứ nữa. Khi đọc xong, Ông Bương mới nói, “Đây mới là *nguyên bản độc đáo!* Đây mới là điều mà tui *muốn* các anh chị làm,” và ai cũng ngoái đầu nhìn tui, và ông Bương nói tiếp, “Ngô Tiên Sinh, tôi thấy anh nên nghĩ đến việc ghi danh vào phân khoa Văn Chương, chuyên về viết lách, sáng tạo – nhưng mà làm thế nào mà anh nghĩ ra được cách viết như thế này vậy?” Và tui trả lời, “Tui phải đi đái.”

Ông Bương có vẻ như là dục bắng người trong một tích tắc, nhưng rồi ông cười lẫn lộn luôn và mọi người khác cũng vậy, và ông Bương nói, “Ngô Tiên Sinh, anh góa thật là một anh chàng rất khôi hài.”

Và một lần nữa, tui hết sức ngạc nhiên.

Trận banh đầu tiên rơi vào ngày Thứ Bảy, một vài tuần sau khi nhập học. Trong suốt thời gian đó, tui tập dợt hồng tốt chúc nào, cho tới khi ông Gấu nghĩ ra cách phải làm gì dới tui, điều này cũng giống như mấy thứ mà ông Té đã vấp phải khi tui còn học trung học. Người ta chỉ đưa banh cho tui rồi để cho tui chạy. Tui chạy rất tốt trong trận banh đầu, và 4 lần tui ôm banh chạy được tới gôn của đối phương rồi đặt banh xuống sân, và tui tui guất đẹp đội banh trường Đại Học Gió-Già với tỉ số 35-3, và mọi người vỗ lên lưng tui cho tới khi lưng tui rất mới thôi. Sau khi tui tắm rửa xong, tui gọi điện thoại cho Má và Má nói má đã theo dõi trận đấu ở trên đài, và Má mừng góa đến nỗi má muốn nổ tung luôn! Tối hôm đó, mọi người rủ nhau đi ăn và làm mấy chiện bậy bạ gì đó, nhưng hồng ai rủ tui một tiếng, bởi vậy, tui xuống tầng hầm một mình. Tui ở đây một lúc thì nghe tiếng nhạc tới từ chỗ nào đó ở trên lầu, tiếng nhạc nghe thiệc là hay, và hồng hiểu sao, tui tự ý đi lên lầu để coi tiếng nhạc đó ở đâu ra.

Tui tới chỗ đó, có một thằng này tên là Bửu, nó đang ngồi trong phòng và đang chơi khẩu cầm. Thằng Bửu bị gãy bàn chung trong lúc tập dợt nên hồng chơi banh được và cũng hồng có chỗ nào để đi chơi. Nó cho tui ngồi trên một cái giường xiếp và nghe nó chơi Ác-Mô-Ni-Ca, tui tui hồng nói chiện hay làm gì khác, nó ngồi trên một giường, còn tui thì ngồi trên một giường khát. Khoảng một tiếng sau hay sao đó, tui hỏi hấn tui có thể chơi thử được hông, hấn nói, “Được chứ.” Lúc đó, tui hoàng toàn hồng biết là điều này sẽ thay đổi đời tui mãi mãi.

Sau khi tui chơi với cái đó một lúc, tui đã đạt tới mức mà tui chơi coi bộ

khá lắm, và thằng Bửu khoái điên luôn, nó nói là nó chưa bao giờ nghe ai chơi hay như đây. Trời đã khuya, thằng Bửu kêu tui giữ cái Ác-Mô-Ni-Ca đó đi, và cái đó theo tui dô tầng hầm, và tui tiếp tục chơi lâu lắm, chơi cho tới khi tui buồn ngủ và ngủ luôn.

Ngày hôm sau, Chủ Nhật, tui tới thằng Bửu để trả Ác-Mô-Ni-Ca cho nó nhưng thằng Bửu nói là nó tặng tui, bởi vì nó còn một cái nữa, và tui vui thiệt là vui, và tui đi dạo rồi ngồi xuống một gốc cây rồi chơi Ác-Mô-Ni-Ca nguyên một ngày cho tới lúc tui hông còn biết bài nào khác nữa để chơi tiếp.

Chiều ngày hôm đó, sau khi mặt trời gần mất dạng, khi tui bắt đầu cuộc bộ địa “Hầu Cung” hay là Cung Khi. Tui đang băng qua bãi cỏ tới ký túc xá thì bất thành linh tui nghe tiếng con gái gọi tui, “Anh Lâm!”

Tui quay đầu lại, và đứng sau lưng tui là hông ai khác ngoài Duyên.

Một nụ cười thiệt tươi trên khuôn mặt trái xoan của nàng, và Duyên tới nắm tay tui rồi nói là cô ta thấy tui chơi banh ngày hôm qua và tui chơi hay quá xá, và đại loại như vậy. Thì ra, Duyên đã hông có nổi khùng hay giận gì hết địa cái chuyện sảy ra trong rạp xi-nê, Duyên còn nói là hông phải lỗi tại tui, mà chỉ là cái khi gì đó trong đời. Duyên mời tui đi uống cô-ca-cô-la với cô.

Đời quá đẹp đến nỗi tui tưởng mình đang mơ, tui đang ngồi với Duyên, cô nàng nói đang học về kịch nghệ và âm nhạc và Duyên muốn trở thành một diễn viên hay một ca sĩ. Duyên cũng sinh hoạt văn nghệ trong một ban nhạc nhỏ chuyên về nhạc dân gian, dân ca gì đó, và kêu tui tới tòa nhà Hội Sinh Viên vào tối ngày mai, nơi ban nhạc sẽ chơi, và cô nàng mời tui tới. Và, cho phép tui nói, là tui rất nóng lòng chờ tới tối mai.

Ghi chú:

A-la-ba-má = Alabama, một bang ở Hoa Kỳ

bí-dì-nựt = business, thương nghiệp.

Bương = Mister Boone, giảng viên môn Anh Văn, dạy Ngô Lâm tại Đại Học.

Bửu = Bubba, một cầu thủ trong đội banh ở Đại Học, Bửu dạy Ngô Lâm chơi khẩu cầm.

Cường = Curtis, bạn chung phòng đầu tiên của Lâm, ở ký túc xá ở đại học.

Gió-Già = Georgia, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Mỏ-Bài = Mobile, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Ôp = Opp, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Phí-Dịt = physic. Physics = môn Vật Lý. Physical Education = môn thể dục.

Quai = Giáo sư Quai, Professor Hooks, giáo sư môn dạy Ngô Lâm môn Quang Học tại Đại Học.

Chương 4

Vào lúc này ông Gấu và đám khùng bố đang tính toán làm một chuyện bí mật, và mọi người xem như hồng được phép nhất tới, ngay cả đám cầu thủ tui tui cũng phải xem như hồng biết. Người ta đang chỉ tui bắc banh trên không. Mỗi ngày, sau khi dợt song, tui phải làm việc dới hai cái tên khùng bố và các cầu thủ hàng tiền dệ, tui vừa chạy vừa bắc banh trên không, cho tới khi tui mệt lả và lưới của tui thè tới rún. Nhưng trong thời gian tui tập bắc banh trên không, ông Gấu nói là đây xẻ là “Vũ khí bí mật” của đội, y chang như là “bom gài nơi công cộng của VC” hay đại loại như vậy, bởi vì hồng lâu, mấy đôi thủ của tui tui sẽ đoán ra được tại sao hồng có ai tung banh tới tui hết, và như thế họ sẽ hồng có đề phòng việc tui có thể bắc banh từ trên không.

“Lúc đó,” ông Gấu cho biết, “chúng tui sẽ hô biến, và cái dít bự của chú mày sẽ như được nối lỏng bù lon, và khối thịt cao trên 2 mét, nặng 110 kí-lô của chú mày sẽ được phóng đi như hỏa tiễn, chú mày sẽ xơi đẹp 200 mét trong 9 dây đồng hồ! Thiên hạ sẽ lé con mắt!”

Lúc này, thằng Bửu dới tui đã trở nên đôi bạn chí thân, và nó giúp tui học chơi Ác-mô-ni-ca thêm vài bài mới. Có lúc hẳn đi xuống tầng hầm chơi chung dới tui và tui tui cùng nhau hòa tấu khẩu cầm, nhưng thằng Bửu nói là tui chơi hay hơn nó nhiều lắm và nó sẽ hồng thể nào chơi được như tui. Tui phải nói cho các bạn nghe, nếu mà hồng có nhạc Ác-mô-ni-ca chắc là tui đã cuốn gói đi nhà rồi, nhưng âm nhạc đã làm tui cảm thấy hết sức thoải mái, tui hồng thể nào mô tả được cái cảm giác đó. Giống như là toàn thân của tui là cái Ác-mô-ni-ca và âm nhạc làm tui sững lảng lảng tới nổi da gà khi tui chơi nó. Hầu hết các thủ thuật chơi là từ cái lưới, môi, mấy ngón tay và cách di động cái cần cổ. Tui nghĩ là việc tập chạy và bắc banh đã làm cho cái lưới của tui lè ra dài hơn – có thể nói tui kiếm cái lưới đó từ địa ngục mang đi.

Thứ sáu tới, tui ăn mặc bóng lưỡng, và thằng Bửu cho tui mượn dầu chải tóc, dầu thơm cạo râu rồi tui đi tới tòa nhà của Hội Sinh Viên. Có một đám đông ở đó và đương nhiên, Duyên và ba, bốn người nữa trên sân khấu. Duyên mặc cái áo đầm dài và chơi Tây Bang Cầm, một người nữa chơi băng cầm và có một tên chơi đàn cò đàn trâu gì đó và đang dượt dượt băng băng ra mấy nốt với mấy ngón tay của hẳn y như là đang nhổ lông gì đó.

Âm thanh nghe thiệt là hay, và Duyên nhận ra tui trong đám đông, cô nàng cười và dùng mắt ra dấu cho tui tới ngồi ở hàng ghế đầu. Thiệt là tuyệt khi tui ngồi đó thưởng thức âm nhạc và ngắm nhìn Duyên. Tui cũng nghĩ như là lần sau mình sẽ có dịp mua bánh dẻo và hồng chừng Duyên cũng thích ăn bánh dẻo giống cô Phượng.

Bang nhạc chơi khoảng một tiếng hay đại loại như vậy, và ai cũng có vẻ

vui vẻ thoải mái. Họ chơi nhạc của Gioan Bi-dơ, Bóp Đi-lăng, Phê-rô, Pao-lô và Ma-ri. Tui đang ngả lưng dõ ghé và nhắm mắt nghe nhạc, rồi bác thành linh, hồng hiểu chiện gì xảy ra, nhưng tui móc cây khâu cầm ra rồi chơi cùng với nhạc của họ.

Điều kỳ cục nhưc, là Duyên đang hát bài “Thổi vào gió”, và khi tui chơi Ác-mô-ni-ca, cô nàng ngưng trong một giây, rồi anh chàng chơi băng-giô cũng ngưng đàn, họ rất ngạc nhiên tui thấy được trên nét mặt, rồi Duyên tặng tui một nụ cười duyên dáng rồi mới hát tiếp, rồi anh chàng chơi băng cầm ngưng để cho tui cơ hội chơi khâu cầm một đoạn, đám đông bắt đầu vỗ tay tán thưởng khi tui chơi xong. Sau đó, Duyên bước xuống từ sân khấu và bang nhạc tạm ngưng chốc lát, cô nàng nói với tui, “Anh Lâm, cheng đéc ơi, anh học chơi cái đó hồi nào vậy?” Dù sao đi nữa, Duyên mời tui chơi với ban nhạc của cô. Cứ mỗi thứ sáu, nếu hồng phải chơi ban ở vùng khác, tui kiếm được 25 đô mỗi tối. Cuộc sống tui như là ở thiên đàng cho tới khi tui khám phá ra được là cô nàng Duyên đang mần cái thằng chơi đàn băng-giô.

Xui xẻo thay, tui hồng làm bài tốt lắm trong lớp học Ảnh Văn. Ông thầy Bương biểu tui lên gặp ông sau khoảng một tuần hay đại loại như vậy, từ lúc ông đọc tiểu sử tự viết của tui cho cả lớp học nghe, ông nói, “Ngô Tiên Sinh, tui nghĩ là đã đến lúc anh nên chấm dứt mấy cái trò đùa của anh được rồi và bắt đầu ăn nói, viết lách cho đàng hoàng.” Ông đưa lại bài viết của tui về nhà thơ Ghuy-Dâm Got-Quet.

“Thời kỳ Lăng Mạng,” ông nói, “hồng có tiếp theo một đám ‘rác rưởi cổ điển’. Thi hào Bóp và Đờ-rái-đần cũng hồng tiếp theo bằng một hai tên ‘ích kỷ dơ bẩn tục tằn.’” Ông bắt tui làm bài lại, và tui mới bắt đầu hiểu ra là lão Bương hoàn toàn hồng biết tui là một tên ngổ, nhưng mà thế nào lão cũng phải khám phá ra điều này thôi.

Cũng vào thời gian này, người nào đó chắc có nói gì đó với người nào khác, bởi vì một hôm, ban cố vấn hướng dẫn khi khô gì đó của phân khoa thể dục thể thao kêu tui tới văn phòng, nói là tui được phép bỏ mấy giờ học kế để sáng mai báo cáo với Bác Sĩ Côi tại Trung Tâm Y Khoa Đại Học. Sáng sớm tui đã tới đó, thấy bác sĩ Côi và một chồng dầy tờ ngay trước mặt ông, vừa nhìn qua dầy tờ, ông vừa kêu tui ngồi xuống rồi bắt đầu hỏi tui này nọ. Khi hỏi xong, ông kêu tui cởi hết quần áo – cởi hết nhưng chừa lại quần xịp, câu sau này làm tui dễ thở hơn bởi vì kinh nghiệm quá khứ của tui với cái lần đụng mấy tên bác sĩ quân đội – và ông bắt đầu xem xét tui kỹ thiệc kỹ, nhìn sâu dõ mắc tui, rồi gõ vô đầu gối tui dới cái búa nhỏ bằng mỏ.

Sau đó, bác sĩ Côi hỏi tui có chịu trở lại trung tâm vào buổi trưa dới cây ác-mô-ni-ca của tui, bởi vì ông có nghe qua, và tui có chịu chơi nhạc cho một trong mấy lớp y khoa của ông nghe hông? Và tui nói tui chịu, mặc dù

ngay cả một tên ngu như tui cũng thấy điều này có vẻ hết sức kỳ quặc.

Có khoảng một trăm người trong lớp Y, tất cả điều mặc tạp dề màu sanh lá cây và cầm viết ghi chép. Bác sĩ Cối cho tui ngồi trên ghế trên sân khấu, có một bình nước thủy tinh và một ly nước trước mặt tui.

Ông bác đầu xô rẹt rẹt ra một bãi chữ nghĩa luôn tui hông hiểu được cái khi gì hết, nhưng sau một hồi, tui có cảm giác là ông đang nói đùa tui.

“Nhà bác học Ngổ,” ông nói lớn, và mọi người nhìn trừng trừng dĩa phía tui.

“Một người hông biết thối cà-dạt, một người chỉ tạm biết cột dây dầy sơ xịa, và có một đầu óc có lẽ chỉ bằng một đĩa trẻ 6 tới 10 tuổi, và – trong trường hợp này – lại sở hữu một thân hình của..., của ai nhỉ? đúng rồi, một thân hình vạm vỡ, tráng kiện của Thần Tình Ái Hy Lạp.” Bác sĩ Cối cười dối tui, một nụ cười tui hông khoái, nhưng tui đoán là tui đang bị kẹt cứng rồi.

“Thế nhưng,” ông nói tiếp, “trong cái trí óc của nhà bác học Ngổ này có mấy cái túi thông minh hiếm hoi, để mà Lâm Ngổ có thể giải được những phương trình toán học cao cấp mà ngay cả quý vị ngồi ở đây phải bí, Lâm Ngổ có thể tiếp thu những âm điệu phức tạp một cách dễ dàng như ăn bún, y như là thiên tài Liệt hay là Bị-Thỏ-Vem. Xin giới thiệu với quý vị, nhà bác học Ngổ.” Lão ta nói một lần nữa và chìa tay dĩa phía tui.

Tui hông biết phải nên làm cái khi gì ở chỗ này, nhưng ông Cối kêu tui chơi cái gì đó đi, bởi vậy, tui lấy ác-mô-ni-ca ra rồi bắt đầu chơi bài “Hít-Hít, Chú Rồng Kỳ Diệu” Mọi người ngồi đó nhìn tui giống như tui là một con sâu hay đại loại như vậy, và khi bài nhạc chấm dứt, tất cả ngồi im nhìn trừng trừng dĩa tui – hông có một tiếng vỗ tay hay khi khô gì hết. Tui nghĩ là họ hông thích bài đó, bởi vậy, tui đứng lên rồi nói, “Cám ơn,” rồi tui đi khỏi trung tâm. Cầu mong có ngày kứt và rác rưởi đổ lên đầu cái đám người này.

Trong suốt học kỳ đó chỉ có hai chiện nữa có thể nói là hơi hơi quang trọng. Cái thứ nhứt là khi chúng tui thắng dĩa Vô Địch Túc Cầu Đại Học Toàn Quốc và đi tới giải Túc Cầu Cam Cuối Mùa, và chiện thứ hai là khi tui khám phá ra Duyên đang chịch tay đàn băng cầm.

Tôi hôm đó, bang nhạc tui tui theo kế hoạch chơi ở tòa nhà ký túc xá Đại Học. Tui tui có ngày dợt banh dới nhiều cố gắng kinh khủng, và tui hết sức khác nước, tui tưởng tượng có thể uống nước từ trong bồn cầu trong L. như là một con chó. Có một cái quán nhỏ cách cái Cung Khi 5 hay 6 căn phố, và sau khi dợt xong, tui đi bộ tới đó tìm mua chanh để ực nước chanh dới đường như má tui thường làm cho tui. Có một bà già mắt lé trong quầy nhìn tui giống như tui là tên cướp hay đại loại như vậy. Tui ráng kiếm mấy trái chanh màu xanh, sau một hồi, bà mới hỏi, “Anh bạn cần cái gì?” và tui nói,

“Tui muốn mua mấy trái chanh,” rồi bà nói ở đây hông có chanh. Bởi vậy, tui mới hỏi bà có chanh vàng hông, bởi vì tui nghĩ là chanh vàng chắc cũng được, nhưng mà bà cũng hông có chanh vàng luôn, cũng hông có cam hay cái gì hết. Quán của bà hông phải loại quán đó. Tui liếc nhìn quanh gần khoảng một tiếng đồng hồ hay sao đó, và bà già này bắt đầu hỏi hộp, và cuối cùng bà mới nói, “Anh bạn hông mua cái gì sao?” bởi vậy, tui lấy một lon trái đào từ trên kệ, lấy một chút đường, nghĩ là mình có thể làm cái gì đó để uống đỡ, như nước đào đường – hay đại loại như vậy, và tui sắp sửa chêt khác tới nơi. Tui trở về tầng hầm của tui, mở hộp trái đào với con dao, rồi nhét mấy trái đào dờ một chiếc dờ rồi mới bóp nó dờ một cái hủ. Tui bỏ chút nước dờ, rồi bỏ đường rồi khuấy lên, nhưng mà, mấy bạn biết hông, nó hông giống nước chanh chút nào hết – thực ra, nó có vị giống mấy thứ khác nhiều hơn... thí dụ như giống mấy chiếc vớ bị cháy.

Dù sao, tui phải tới tòa nhà ký túc xá lúc 7 giờ, và khi tui tới đó, vài anh chàng đang dựng rạp, kéo dây điện, nhưng hông ai biết Duyên và tay chơi băng cầm ở chỗ nào hết. Tui hỏi lòng dờng một hồi, rồi tui đi ra chỗ bãi đậu xe để hít thở cho bớt ngộp. Tui thấy se của Duyên ở đó, và tui nghĩ là có lẽ Duyên mới tới thôi.

Toàn bộ mấy cái cửa kiếng của xe bị đóng hơi mờ cầm luôn nên tui hông thấy gì bên trong hết. Rồi thì, bất thành linh, tui nghĩ là có lẽ Duyên bị kẹt trong đó nên hông ra ngoài được, có lẽ cô nàng bị nhiễm độc khói xe hay đại loại như vậy, bởi vậy, tui mở cửa xe và nhìn dờ trông. Khi tui mở cửa xe, đèn trong xe sáng lên.

Và Duyên đang nằm trong đó, ở băng ghế sau, phần trên của cái áo đầm thì bị kéo xuống, phần dưới của áo đầm thì bị kéo lên. Tay chơi đàn băng cầm cũng ở trong xe, trên đùi của Duyên. Duyên thấy tui thì bắt đầu la hét và gơ tay tùm lum hết y chang như lần ở trong rạp xi-nê, và bất thành linh, tui chợt nghĩ là có lẽ Duyên đang bị cái tên này xúc phạm, bởi vậy, tui mới túm áo tên chơi băng cầm, mà hấn chỉ mặc có cái áo chứ còn cái gì khác nữa đâu, rồi tui bút cái đích của tên khỉ này ra khỏi Duyên và liệng nó ra ngoài se.

Và... ngay cả một thằng ngốc cũng có thể đoán được tui vừa làm một chiện tầm bậy nữa. Bởi dì, Lạ Chúa, bạn hông thể tưởng tượng nổi chiện gì xảy ra. Thằng đó nguyên rửa tui, Duyên vừa chưởi thề vừa ráng kéo áo lên, kéo áo xuống, và cuối cùng nàng nói, “Lâm – sao anh dám làm như vậy!” rồi nàng bỏ đi. Tay chơi đàn băng cầm cũng thọt tay dờ xe lấy cây đàn rồi bỏ đi luôn.

Dù sao đi nữa, sau chiện đó, tui có vẻ hông còn được đón mời để chơi trong cái bang nhạc nhỏ đó nữa, tui mới đi dĩa căn hầm của tui. Tui vẫn hông

hiều được chính sát chuyện gì đã xảy ra, nhưng khuya hôm đó thằng Bửu thấy ánh đèn của tui từ tầng hầm nên đi xuống thăm tui, và tui kể chuyện đó cho nó nghe, nó nói “Ông nội ơi, Lâm, người ta đang màn tình đó!” Ừ mà tui nghĩ đúng ra tự tui phải đoán ra chuyện đó, nhưng thiệt tình mà nói, chuyện đó hông phải là chuyện tui muốn biết. Nhưng mà, có lúc, người đàn ông cũng nên nhìn đô thực tế.

Có lẽ, một điều tốt là tui đang thiệt bận rộn dới túc cầu, bởi di cái cảm giác đó thiệt là ghê rợn, cái cảm giác biết Duyên đang làm chuyện đó dới tay chơi đàn băng-giô, và cái cảm giác biết là Duyên hông hề nghĩ tới tui trong phương diện đó. Nhưng trong khoảng thời gian này, chúng tui đã bắt bại trong nguyên một mùa đá banh và đang chuẩn bị chơi Vô Địch Túc Cầu Toàn Quốc trận Cam Cuối Mùa, goánh cái bọn lột vỏ bắp bang Nơ-Bơ-Rát-Ca. Chơi banh dới một đội từ miền Bắc bao giờ cũng là chuyện lớn, bởi di thể nào cũng có cầu thủ da màu trong đội, và đó là lý do làm cho một số cầu thủ khiếp sợ – thí dụ như thằng Cường bạn chung phòng củ của tui – mặc dù chính bản thân tui hông lo ngại chuyện đó, bởi vì hầu hết những người da màu mà tui từng gặp thường tốt bụng hơn cái đám da trắng.

Dù sao, tui tui đi tới Giải Cam Cuối Mùa ở thành phố Mai-Ém-Mi, và giờ thi đấu đã tới, tui tui là lý do làm cho cuộc thi náo động lên. Ông Gấu tới phòng thay và hông nói chuyện nhiều, ngoại trừ, nếu chúng tui muốn thắng, chúng tui phải thiệt cố gắng hay đại loại như vậy, và rồi chúng tui ra sân, và người ta đá trái banh tới chúng tui. Trái cà na bay thẳng tới tới tui và tui bắt nó trong không khí rồi chạy một mạch đô thẳng một đống đen đũi dân lột vỏ bắp ở Nơ-bơ-rát-ca và mấy thằng già da trắng bự khổng lồ mỗi thằng nặng 2 tạ rưỡi.

Hết một buổi trưa xảy ra như vậy. Vào khoảng giữa trận đấu, đôi phương đã dẫn trước dới tỉ số 28-7 dả tui tui là một lũ đau khổ tiệt vọng đáng thương. Ông Gấu bước đô phòng thay đồ và lắc cái đầu liên tục như là ông nghĩ là tui tui đang làm ông thất vọng. Rồi ông bắc đầu vẽ cái gì đó trên bảng đen và nói chuyện dới thằng Ty, tui tui gọi thằng này là Mảng Xà, là tiền vệ của đội, và mấy cầu thủ khác, rồi ông kêu tên tui rồi biểu tui đi dới ông tới hành lang.

“Lâm,” ông nói, “mấy thứ tầm bậy tầm bạ thúì goắc này phải chấm dứt.” Mặt của ông thẳng đô mặc tui, và tui cảm thấy hơi thở nóng rang của ông phà lên gò má tui. “Lâm,” ông nói, “suốt một năm dài tui tui chạy, ném banh và truyền đủ thể banh tới chú mày một cách bí mật, và chú mày chơi cũng hết xảy con cào cào. Bây giờ đã tới lúc chúng ta dùng chiến thuật bí mật để đê bẹp tui lột vỏ bắp mất dạy này, bọn chúng sẽ hoảng sợ đá trong guồn, và guồn của tui nó sẽ rớt xuống mắc cá chung. Nhưng mọi diệc tùy thuộc vào

chú mày hết, Lâm – bởi dậy, chú mày hãy ra sân và chạy, chạy, chạy như là đang có con bò điên đang dí theo chú mày.”

Tui gác đầu, và lúc đó cũng là lúc phải trở ra sân đấu. Mọi người tru tréo và reo hò vui vẻ, nhưng tui có cái cảm giác như là một gánh nặng đang đè lên vai tui, thiệt là hồng công bằng chúc nào. Thôi thì kệ bà nó – có lúc đời là như vậy mà.

Màn đầu tiên khi chúng tui có banh, thằng Mảng Xà, tiền vệ nói riêng dới tui, “OK, tui tao sắp chạy chiến thuật Ngô Lâm, mày chỉ cần chạy 20 thước rồi nhìn lại, và trái cà na sẽ ở ngay chỗ đó.” Và trời sập nếu banh hồng ở đó! Bất thành linh tỷ số là 28-14.

Tụi tui chơi thiệt là đã điệu từ lúc đó, ngoại trừ là cái đám Nơ-bơ-rát-ca lột bắp đen thui và mấy thằng trắng, bự nhưng đàn độn hồng phải chỉ coi tụi tui tấn công thôi. Bọn chúng cũng có mấy mánh khóe của bọn chúng – cái chánh là tụi nó chạy lên người tụi tui như là tụi tui là dấy cạc-tông hay đại loại như vậy.

Nhưng bọn chúng vẫn có vẻ ngạc nhiên đôi chút là tui có thể bắt banh trên không, và sau khi tui bắt banh được 4, 5 lần nữa, và tỉ số là 28-21, bọn chúng bắt đầu cho hai tên bự chiên môn rượt và cản tui. Và như dậy, thằng Vĩnh, hậu vệ hồng còn bị ai kèm hết, và nó chụp banh đưa tới từ thằng Mảng Xà và đẩy tới tụi tui ở vạch 14 mét. Và thằng Hồ, tụi tui gọi hấn là Chồn tinh, có cú đá rất đẹp, tung một bàn thắng và tỉ số bây giờ 28-24.

Ông Gấu chạy tới gần lề biên rồi nói dới tui, “Lâm, dù chú mày có thể có đầu óc như con Kẹt, nhưng chú mày ráng dồn trí lực cho đội. Đích thân tao sẽ làm mọi cách cho chú mày trở thành Tổng Thống Hiệp Chung Quốc Hoa Kỳ hay là bác cứ chức vụ gì mà chú mày muốn, nếu chú mày chỉ cần đưa trái cà na đó tới lề biên một lần nữa thôi.” Ông vượt đầu tui lúc đó, y chang như là tui là một con chó, và rồi tui trở lại sân đấu.

Thằng Ty Mảng Xà, nó bị kẹt ở lề biên bên phải ngay từ cú đầu, và đồng hồ sân đang ngựa phi. Tới cú thứ hai, nó giả bộ đưa banh tới tui, thay vì ném banh, nhưng ngay lúc đó, khoảng hai tấn thịt bò Nơ-bơ-rát-ca đen và trắng nhảy đè lên người tui ngay tức thì. Tui nằm đó, lưng tui sóng xoài trên sân, tưởng tượng ra cái cảnh một tấn chuối đổ dõ người tía của tui, và lúc đó tui bật dậy được liền từ cái đồng thịt đó.

“Lâm,” thằng Ty nói, “Tao làm bộ thả banh cho thằng Vĩnh, nhưng tao sẽ tung banh tới mày, vậy tao muốn mày chạy xuống dưới đó tới góc trong rồi quẹo goa phải và trái banh sẽ ở đó cho mày.” Mắt thằng Ty đang long lên như mắt cọp. Tui gác đầu và làm theo lệnh.

Đúng như dậy, thằng Ty ném trái banh dõ tay tui và tui xé chạy tới giữa

sân và mấy cái cột gôn đang ở trước mặt. Nhưng bất thình lình, một tên khổng lồ bay tới cản đường tui, và rồi toàn bộ đám lệt bấp đen thui và mấy thằng trắng và ngu nhúc trên thế giới điều hướng đô tui chụp, đập, đục đẻo, nhảy đô người tui và tui bị té xuống. Tụi tui chỉ còn một dải thước là ghi bàn thắng. Khi tui đứng lên được, tui thấy thằng Ty đã xếp mọi người vô hàng cho màn chót, bởi vì chúng tui hông còn giờ nghỉ nữa. Ngay sau khi tui tới chỗ của tui, hắn tức tốc đặc banh xuống sân rồi đẩy xuống, tui chạy ra nhưng bất thình lình hắn tung trái cà na khoảng 6 mét qua khỏi đầu tui, cố ý ra khỏi biên – tui nghĩ là để ngưng đồng hồ sân, lúc đó chỉ còn 2 hay 4 dây đồng hồ.

Rủi thay, thằng Ty bị quên hay rối trí vì cái gì đó, tui đoán là nó nghĩ là còn tui tui mới chơi ba màn và còn một màn nữa, nhưng sự thực là tui tui đã chơi 4 màn, và vì vậy, tui tui mất banh, và dĩ nhiên, là thua luôn trận đấu. Trận đấu mà có vẻ như phần thắng đã ở trong tay.

Dù sao đi nữa, việc này càng thêm buồn cho tui, bởi vì tui tưởng tượng là Duyên có lẽ đang theo dõi trận banh và có lẽ, nếu tui được banh và thắng, chắc là cô nàng sẽ thử tha thứ cho tui địa cái chiện tui mới làm vừa rồi trong xe hơi. Nhưng chắc là Duyên sẽ hông thể tha thứ tui. Ông Gấu buồn thê thảm địa kết quả của trận đấu nhưng ông ráng nuốt hết nỗi buồn và nói, “Thôi các em trai, bao giờ cũng còn cơ hội cho năm sau.”

Ngoại trừ tui, đúng vậy. Tui cũng hông thể có cơ hội đó nữa.

Chú thích:

Bị-Thỏ-Vẹm = Liệt và Bị-Thỏ-Vẹm, Liszt và Beethoven, các thiên tài nhạc Dương Cầm.

Bóp Đi-lãng = Bob Dylan, ca sĩ, nhạc sĩ, thi sĩ, họa sĩ Hoa Kỳ có ảnh hưởng rất lớn với nhạc Pop.

Bóp = Thi hào Anh, Pope.

Cói = Mills, tên một bác sĩ tại Đại Học

Đờ-rái-đần = Thi hào Anh, Dryden

Ghuy Dâm Gọt-Quẹt = Đại thi hào William Wordsworth.

Gioan Bi-dơ = Joan Chandos Baez, nữ ca sĩ nhạc dân ca Hoa Kỳ, có giọng hát rung đặc biệt.

“Hít-Hít, Chú Rồng Kỳ Diệu” = “Puff, the Magic Dragon”, một bài hát nổi tiếng của Leonard Lipton và Peter Yarrow.

Hồ = tên một cầu thủ trong đội, còn được gọi là Weasel hay là “Chồn”.

Liệt = Liệt và Bị-Thỏ-Vẹm, Liszt và Beethoven, các thiên tài nhạc Dương Cầm.

Mai-Ém-Mi = Thành phố Miamia ở bang Florida.

Nơ-Bơ-Rát-Ca = Bang Nebraska của Hoa Kỳ.

Phê-rô, Pao-lô và Ma-ri = Peter, Paul and Mary, tam ca nhạc dân ca nổi tiếng trong thập niên 60.

Túc Cầu Cam Cuối Mùa = Giải túc cầu The Orange Bowl, một giải túc cầu giữa các đại học ở Mỹ, chơi ở

Sun Life Stadium ở Miami Gardens, Florida, Hoa Kỳ từ 1/1/ 1935.

Tỵ = Tên một cầu thủ tiền vệ, còn có tên là Snake, “Mãng xà”.

Vĩnh = Gwinn, tên một cầu thủ hậu vệ.

Chương 5

Sau giải túc cầu Cam Cuối Mùa, phân khoa thể dục thể thao tính điểm và hạng của tui cho học kỳ một ở đại học, và hồng bao lâu sau, ông Gấu mời tui tới vắng phòng của ông. Khi tui tới đó, mặt ông Gấu giống như một con cá chết.

“Lâm,” ông nói, “Tao hoàng toàn hiểu được cái việc chú mày bị chìm xuống trong môn Anh Văn và võ xe, nhưng hết mấy ngày goa, tao suy nghĩ về cái đầu từ sáng tới tối cũng hồng hiểu nổi làm cách nào mà chú mày kiếm được điểm ưu hạng trong cái môn Quang Học Trung Cấp mà lại đạp vô chuỗi trong cái môn thể dục thể thao – khi mà người ta mới tặng cho chú mày cái danh hiệu Trung Vệ Sáng Giá Nhức ở Hội Nghị Đông Nam.

Đó là một chiện khá dài nên tui hồng muốn làm cho ông Gấu bị chán với câu chiện của tui, nhưng mà tui hồng biết vì cái con khỉ chó gì mà người ta bắt tui nhớ khoản cách dựa hai cái cột gôn trong sân đá banh quốc tế? Và rồi ông Gấu nhìn tui dới khuông mặt buồn ủ rủ. “Lâm,” ông nói, “Goa xin lỗi, goa rất đau lòng khi phải nói mấy câu này cho em nghe, nhưng mà cái việc em thi rớt môn thể dục đả làm người ta cho em ra khỏi trường rồi, goa hồng còn cách nào cứu em được nữa.”

Tui chỉ đứng đó vặng vẹo hai bàn tay dới nhau, cho tới một lúc tự nhiên tui hiểu được những gì ông Gấu đả nói – tui sẽ hồng được chơi đá banh nữa. Tui sẽ phải xa trường Đại Học. Có thể là tui sẽ hồng bao giờ gặp các bạn chơi banh của tui nữa. Có thể là tui cũng sẽ hồng bao giờ được gặp Duyên nữa. Tui phải dọn ra khỏi tầng hầm của tui, và tui sẽ hồng được học môn Quang Học Cao Cấp trong học kỳ tới như Giáo Sư Quai đả khuyên tui. Tui hồng biết là nước mắt của tui đả trào ra từ lúc nào. Tui hồng nói tiếng nào hết. Tui chỉ đứng đó nhìn xuống khoảng nền nhà quen thuộc nhưng sẽ trở thành xa lạ dới tui.

Rồi ông Gấu đứng dậy và đi tới, hai tay ông ôm lấy tui.

Ông nói, “Lâm, đừng buồn nữa, con trai, mọi chiện rồi sẽ qua. Khi em mới tới đây, goa cũng đã nghĩ là chiện như hôm nay sẽ xảy ra. Lúc đó, goa rần năn nỉ họ, “Hãy để cậu ấy cho tui chăm sóc trong một mùa banh thôi cũng được!” Lúc đó, goa chỉ ước ao chừng đó. Và, con trai thấy hồng, nhờ con mà chúng ta đã có một mùa banh hết sức tuyệt vời. Hồng ai chối cãi được điều này. Và chắc chắn là con đả hoàng toàn hồng có lỗi gì hết khi mà thằng Ty làm mất banh vào phút chót...”

Tui nhìn lên, và tui cũng thấy được những giọt nước mắt trên mặt ông gấu, ông nhìn vào tui rất lâu.

“Lâm,” ông nói, “chưa bao giờ có một cầu thủ chơi banh cho trường giống

như con đã chơi, và sẽ hông bao giờ có nữa. Con đã chơi hay lắm.”

Rồi ông Gấu đi tới cửa sổ, rồi nhìn ra ngoài, và ông nói, “Chúc con nhiều may mắn, con trai – bây giờ, hãy đem cái đích bụi và ngổ của chú mày ra khỏi chôn này.”

Và tui phải ra khỏi Đại Học.

Tui trở địa tầng hầm để mà gom đồ đạc khi của tui. Thằng Bửu ghé thăm và đem xuống hai lon bia, nó đưa tui một lon. Tui chưa từng uống bia, nhưng bị giờ thì tui hiểu tại sao mà người ta có thể thích cái vị của nó. Từ Hầu Cung, thằng Bửu đi bộ dới tui ra ngoài, và trong sự ngạc nhiên của tui, cả đội banh đã đứng sẵn ở bên ngoài để từ giả tui.

Mọi người điều iêm lặng, và thằng Ty tiến tới bắt tay tui rồi nói, “Lâm, cho tao xin lỗi thiệt nhiều vì đã làm mất banh vào phút chót, cho tao xin lỗi nhé?” “Chắc chẳng là hông sao mà “Mảng Xà!”. Và rồi từng người một tới bắt tay tui, ngay cả thằng bạn củ của tui, thằng Cường, cũng bắt tay tui, nó đang đeo kiềng và nẹp dây người, từ cổ trở xuống, chắc là bởi vì nó đã đập và đá bể góa nhiều cửa ở Cung Khi.

Thằng Bửu nói nó sẽ dúp tui đem mấy cái đồ khi của tui tới bến xe đò, nhưng tui nói tui muốn đi một mình ên hơn. “Đừng để mất liên lạc nhé Lâm,” thằng Bửu nói như vậy. Dù sao, trên đường tới bến xe đò, tui đi ngang qua cửa hàng của Hội Sinh Viên, nhưng tối nay hông phải là tối thứ sáu nên bang nhạc của Duyên hông có chơi, bởi vậy tui mới nghĩ, kệ bà nó, rồi tui đón xe đò để địa nhà.

Mãi tới khuya xe đò của tui mới tới Mỏ Bài. Tui đã hông có báo cho má của tui biết sự tình, bởi vì tui biết là Má sẽ buồn lắm, và tui cuốc bộ địa nhà, nhưng khi tui dô nhà tui thấy có một ánh đèn từ phòng Má, và Má đang ở đó, Má đang khóc tỉ tê như tui đã thấy trong dịp nào đó. Má nói là Quân Đội Mỹ đã biết được là tui thi rớt ở đại học, và cùng ngày đó, một thông báo đã tới biểu tui báo cáo dới Trung Tâm Tuyển Mộ Quân Đội. Nếu lúc đó tui mà biết rõ mọi thứ như bây dờ, tui đã hông bao giờ trình diện.

Mấy ngày sau, má tui đưa tui xuống chỗ đó. Má làm cho tui một một gà mên đồ ăn trưa, để lỡ mà tui bị đói bụng dọc đường. Có khoản 100 thanh niên đang đứng dả khoảng 4 hay 5 chiếc xe buýt đang chờ ở đó. Một ông thượng sĩ già đang la hò và hét dô mỗi người, và Má đi tới ông rồi nói, “Tui hông hiểu tại sao ông có thể bắt thằng con trai của tui dô lính – bởi vì nó là một thằng *ngổ*,” nhưng lão thượng sĩ già chỉ nhìn lại Má rồi nói, “Nhưng, thưa bà, bộ bà nghĩ là mấy thằng thanh niên khác đang ở đây hông có ngổ sao? Bộ tui nó là En-xờ-ten hả? Rồi lão ta tiếp tục la hò, la hét. Hông bao lâu, lão thét dô mặc tui luôn, rồi tui bước lên se buýt, và se chiền bánh.

Kể từ lúc tui rời ngôi trường ngổ của tui, người ta đã liên tục hét dô mặt tui – mấy ông huân liên diên, ông Té, ông Gấu và cái đám khủng bố của mấy ông, rồi bây giờ là tới cái đám người trong quân đội. Nhưng mà, cho phép tui nói điều này, cái đám người trong quân đội la hét lớn hơn và lâu hơn và đơ bản tục tằng hơn mọi người khác. Họ hồng bao giờ đùa ý. Và hơn nữa, họ hồng bao giờ than phiền là bạn ngu hay ngốc như mấy ông huân liên diên hay than phiền – họ chỉ để ý tới của gúy và chỗ kín của bạn hay bộ phận bài tiết từ ruột già trở xuống, và bởi thế cho nên trước khi nói câu gì, họ điều phải thét lên mấy chữ như là “đầu con Kẹt.” hay “cái lỗ địch.” Thỉnh thoảng tui có ý tưởng là hồng chừng thằng Cường đã ở trong quân đội trước khi hắn trở thành cầu thủ chơi túc cầu.

Dù sao đi nữa, sau khoảng một trăm tiếng đồng hồ trên xe buýt, tui tui đã tới căn cứ Phước Bình thuộc Gió-Già, và tui đang nghỉ địa tỉ số 35-3, là tỉ số trận đấu mà tui tui quất đẹp bọn Cầu Gió-Già. Tình trạng của trại lính thiếc ra khá hơn so với cái Cung Khi một chút xíu, nhưng mà đồ ăn thì hồng được như ở cung khi – đồ ăn ở đây rất gớm, nhưng phải công nhận là có nhiều đồ ăn lắm.

Ngoài diệc đó ra, chúng tui chỉ cần làm theo mệnh lệnh và chịu khó nghe người ta la hét trong nhiều tháng tới. Người ta dạy tui tui bắn súng, quăng lựu đạn và bò lê lét dưới đất. Khi mà tui tui hồng làm mấy chiện đó thì tui tui hoặc là chạy lòng dòng, hoặc là rửa L., chùi bồn cầu hay đại loại như vậy. Một điều tui nhớ ở Phước Bình là có vẻ như hồng có ai thông minh hơn tui nhiều, và điều đó chắc chắn đã làm tui cảm thấy khá thoải mái.

Tới trại hồng bao lâu thì tui bị bắt làm Cây Bí hay là lao công nhà biếp, bởi vì tui đã vô ý bắn lủng cái bồn đựng nước trên cái tháp nước khi mà tui tui tập bắn súng ở trường bắn súng. Khi tui đi tới nhà bếp thì hình như là tên đầu bếp đã nghỉ bệnh hay sao đó, và một tên chỉ dô tui rồi nói, “Lâm, hôm nay mày là đầu bếp.”

“Nhưng mà tui nấu cái gì?” Tui hỏi. “Tui hồng nấu cái gì bao giờ hết.”

“Ai mà để ý cái chiện đó,” một tên khác nói. “Chỗ này đết có phải là khách sạn tình quyến hay thành quyến gì đó, mày biết mà.”

“Sao mà hồng làm cái món hầm?” Ai đó nói dô. “Món này dễ làm hơn.”

“Món này làm bằng cái gì?” Tui hỏi.

“Mày cứ nhìn dô mấy cái tủ lạnh dới lại mấy cái gác măng dê,” một anh chàng gợi ý. “Rồi mày đục hết tất cả mấy thứ mày thấy dô rồi nấu cho sôi.”

“Nhưng mà nếu nó hồng ngon thì sao?” Tui thắc mắc.

“Kệ mẹ nó, hồng có ai để ý cái cục kức gì đâu. Mà mày có ăn cái gì gọi là

ngon ở đây bao giờ chưa?” Tui phải công nhận, thằng đó nói một điều quá đúng.

Rồi thì tui bắc đầu dới bắc cứ cái gì tui đựng dờ trong mấy cái tủ lạnh và gác măng dê. Có mấy chục lon cà chua, mấy chục lon đậu, và trái đào, cùng với thịt heo miếng đã xông khói, gạo và mấy bịch bột mì và mấy bị khoai tây, và tui hông biết còn cái gì mà tui chưa lấy. Tui gom lại cả đống rồi hỏi một trong mấy tên ở đó, “Tui phải nấu cái đống này trong cái gì bây dờ?”

“Có mấy cái nồi trong tủ,” thằng đó nói, nhưng khi tui nhìn dờ tủ thì chỉ thấy mấy cái nồi nhỏ, và chắc chắn là hông có cái nồi nào đủ bự cho tui nấu cái món hầm cho hai trăm người ăn.

“Tại sao mà hông hỏi ông Trung Úy?” Một người khác nói.

Và ai đó trả lời “Ông đang bận thao diễn ở ngoài,”

“Tao hông biết,” một anh chàng nói, “nhưng mà khi cái đám khí đó trở lại đây hôm nay, tui nó là ma đói, bởi dậy, mà phải nghĩ ra một cách nào đó để nấu.”

“Còn cái nồi này thì sao?” Tui hỏi. Có một cái khí tròn tròn gì đó bằng sắc cao gần 2 thước, và chu di khoảng 1 thước rưỡi đang nằm chìn in ở một góc.

“Cái đó? Cái khí đó là cái nồi súp-de. Mà hông có nấu cái gì trong đó được đâu!”

“Tại sao dậy?” Tui hỏi.

“Hừm... Tao hông biết. Nhưng nếu tao là mà tao sẽ hông xài cái đó để nấu.”

“Cái đó nóng lắm. Có nước trong đó nữa,” Tui nói.

“Mày muốn làm cái gì thì làm,” ai đó nói dới tui như dậy, “Tui tao còn nhiều thứ khí khác phải làm nữa.”

Và bởi dậy cho nên tui xài cái nồi súp-de để hầm đồ ăn. Tui khui hết mấy lon đồ hộp và gọt bỏ khoai tây và liêng toàn bộ thịt thà mà tui kiếm được dờ trống, rồi tui bỏ hành củ, cà rốt, mười tới hai chục chai sốt cà và hột cải và toàn bộ những gì tui nghĩ ra được. Khoảng một tiếng sau, tui có thể nghe mùi đồ ăn từ cái nồi hầm của tui.

“Sao, bữa ăn tới tới đâu rồi?” Sau một hồi, ai đó lên tiếng hỏi tui.

“Tui phải nếm thử mới biết được,” Tui nói.

Tui mở chốt nồi súp-de rồi nhìn dờ, và tui thấy được toàn bộ mấy thứ khí đang nổi bong bóng bập bùng và đang sôi, thỉnh thoảng, có một củ hành hay một củ khoai nổi lên trên mặt rồi goay dờng dờng.

“Để tao nếm thử,” một anh chàng hỏi tui. Hắn lấy một cái lon bằng thiếc

nhúng vô nồi súp-de rồi múc ra được một chúc súp.

“Hừm... Cái khi này chưa có gần chín nữa,” hắn nói. “Mày nên vặng lửa cao hơn. Bọn ma đói sẽ đi tới bất cứ lúc nào.”

Bởi vậy, tui vặng lửa cao hơn và đúng như thằng đó nói, cái đám lính đó bắt đầu đi tới. Tui có thể nghe bọn chúng dò trại và đang tắm nước từ vòi hoa sen và lục đục mặc đồ để ăn tối, và hồng bao lâu cái đám đó sẽ tràn vào nhà ăn.

Nhưng cái nồi hầm của tui vẫn chưa xong. Tui niêm thử lần nữa, nhưng nhiều thứ vẫn chưa chín. Bên ngoài nhà ăn đã có đủ thứ tiếng gầm gừ hầm hừ rồi thành ca hát, vì vậy tui mở lửa lớn thêm lần nữa.

Khoảng một tiếng sau hay sao đó, bọn lính bắt đầu gõ bàn dới mấy con dao và mấy cái nĩa y như là tù nhân đang nổi loạn, và tui biết là tui phải làm cái gì đó cho thiệt nhanh, bởi vậy, tui mở lửa cao hết cỡ luôn, hồng còn cách nào cao hơn nữa được.

Tui ngồi đó canh chừng và hồi hộp đến nỗi tui hồng biết làm gì khác hết, rồi bắt thành lính, ông thượng sĩ nhúc tung cửa đô biếp.

“Cái khi gì đang xảy ra ở trong này đây?” Ông hỏi. “Đồ ăn của bọn lính ở đâu rồi?”

“Dạ sắp có rồi, Thượng Sĩ,” tui nói, và đúng lúc đó, cái nồi súp-de bắt đầu rung rinh và lắc dử dội. Hơi nước nóng bắt đầu bốc ra bên hồng và một trong mấy cái căng của nồi súp-de bị xức ra ngoài và dăng lên sàn.

“Cái đó là cái gì đây?” Ông thượng sĩ hỏi tui. “Chú mày nấu cái gì trong cái nồi súp-de sao?”

“Dạ, đó là bữa ăn tối,” Tui nói, rồi cái mặc của ông thượng sĩ có vẻ ngạc nhiên lắm, nhưng một giây sau, ông ta có vẻ khiếp sợ cái gì đó, như là có chiếc xe tải đang lao vào ông vậy, và ngay lúc đó, cái nồi súp-de phát nổ.

Tui hồng biết chính xác chuyện gì đã xảy ra sau đó. Tui nhớ là cái mái của nhà ăn bị bay mất tiêu và toàn bộ cửa sổ, và cửa cái cũng đi đâu mất tiêu luôn.

Cái nồi súp của tui cùng thối cái anh chàng rửa chén bay xuyên qua tường, và cái tên đang xếp chén đĩa bị bắn bay lên trời y chang như là người đạn cà-nông trong gánh xiếc.

Dù sao đi nữa, thượng sĩ già dới tui thoát chết như là một phép lạ, như là người ta nói phép lạ sẽ xảy ra khi mình góa gần trái lựu đạn bị nổ, mình sẽ hồng bị sao hết. Dù vậy, tui và thượng sĩ bị lộ trần truồng vô sản hồng còn cái gì nữa y như là bị đấu tố giữa chợ, nhưng riêng tui thì còn được cái mào đầu biếp ở trên đầu. Và cái đám rau thịt đậu hành bày bày trong nồi phủ đầy

ngươi và mặt mũi tui tui, làm cho tui tui giống – ừ mà tui cũng hông biết giống cái khi gì nữa – nhưng mà, ông nội tía ơi, ngộ dữ lắm.

Chiện hông thể tin được là hết cái đám lính đang ngồi ở nhà bàn cũng hông bị sao hết. Cái dụ nổ đó chỉ làm cho cái đám đó bị phủ đầy dới rau cải, và đồ hầm nói chung, và tui nó ngồi chết trân, y như là bọn lính mới gặp ma hay sao đó – một điều chắc chắn là cái dụ này làm bọn chúng câm họng luôn, hông còn hỏi khi nào thì có đồ ăn nữa.

Bác thành lính, ông đại đội trưởng chạy dô nhà biếp.

“Cái gì đây!” Ông la lên. “Chiện gì xảy ra đây?” Ông nhìn hai đứa tui tui, rồi ông tru lên, “Thượng sĩ Khanh, có phải là ông hông?”

“Hông! Đây là Ngô bấp hầm trong nồi súp-de!” ông thượng sĩ nói, và rồi ông như là rung lên, rồi ông dục băng con dao phay chặc thịt ra khỏi tường của nhà biếp.

“Ngô Lâm – Súp-de – Hầm!” ông hét lớn lên, rồi ông cầm dao phay dí theo tui. Tui chạy ra khỏi cửa, và ông thượng sĩ dí theo tui tới khắp mọi nơi, qua mấy cái sân tập diễn hành, chạy thẩu qua Câu Lạc Bộ Sĩ Quan luôn, qua bãi đậu xe quân đội luôn. Nhưng mà tui thắng ông một cách dễ dàng, bởi vì chạy là sở trường của tui, nhưng mà, cho phép tui nói điều này: Lúc đó tui nghĩ là tui chắc chắn sắp sửa phải tình nguyện bị gửi đi học tập cải tạo ở cái chỗ mức chỉ cà tha hay là mức mùa lệ thu dì đó rồi!

Một tối, vào mùa thu, điện thoại trong trại lính reo lên và đó chính là thằng Bửu điện cho tui. Nó nói là ngươi ta đã cúp học bổng thể thao của nó bởi vì bàn chung của nó bị gãy nặng hơn là ngươi ta đả nghỉ, và vì vậy nó cũng sắp sửa phải rời ghế nhà trường. Nhưng mà thằng Bửu hỏi tui có thể xin phép đi tới Bờ Minh Hầm để coi trường Đại Học của tui đầu dới bọn trí thức chó từ Mít Xịt Xi Bi hông. Nhưng mà tui đã bị cấm túc trong doanh trại thứ bảy đó, bởi dì tui hông được phép ra khỏi trại ngày cuối tuần kể từ cái dụ tui làm nổ nồi súp hầm, gần nửa năm rồi. Dù sao, hông đi được nhưng tui lắng nghe trận đấu trong ra-dô trong lúc tui chà rửa mấy cái L., mấy cái bồn cầu trong trại lính.

Tỉ số rất sát nhau vào cuối hiệp thứ 3, và thằng Mảng Xà được dịp trở tài thả ga bữa đó. Tui tui thắng 38-37 nhưng cái đám trí thức chó đó mới dùa ghi bàn bằng “Tất Đao” tức là để trái cà na xuống đất sau làng gôn, lúc đó chỉ còn một phút nữa là hết giờ. Bất thành lính, vào “Đao” thứ tư hay là màn thứ tư, và tui tui hông còn màn nghỉ nào nữa. Tui thậm cầu nguyện cho thằng Ty đừng có làm cái chiến tâm bậy như ở trận Cam Cuối Mùa mà quăng banh ra ngoài biên trong “đao” thứ tư để mà thua nữa, nhưng mà, ngay chóc, nó đã đăng trí và làm nữa.

Tui đang góa thất vọng thì, bất thành linh, có góa chừng tiếng reo hò hoan hô đến nỗi tui hồng nghe được lời tường thuật của ra-dô cho tới khi tất cả tiếng ồn dịu xuống, thì ra chiến là như đây: thằng Ty chỉ làm bộ đảng trí tung banh ra ngoài biên để dùng đồng hồ sơn, thực ra, nó lên đưa banh cho thằng Cường chạy banh để thắng bằng “Tất Đao”. Bao nhiêu đó thôi bạn cũng đủ biết là ông Gấu cáo cớ nào. Ông Gấu đã tính kỹ và nghĩ tới chiến bọn cấu trí thức từ Mít Xịt Xi Bi thực ra rất ngu, chúng nó ngu đến nỗi có thể nghĩ là chúng tui khờ khạo tới mức có thể làm tâm bậy hai lần.

Tui thiệt là dui dĩa trận banh đó, nhưng tui hồng biết là Duyên có coi hông, và hồng biết Duyên có đang nghĩ tới tui hông.

Nhưng rồi chiến đó hồng còn quang trọng nữa, bởi vì một tháng xau tui tui lên đường hành quân. Gần một năm goa, tui tui đã tập luyện như là người máy, tui tui sắp sửa phải đi xa vạn dặm, và điều này hồng có phóng đại chút xíu nào. Tui tui hướng tới Việt Nam, mà người ta nói là điều đó hồng có tệ lắm so với những gì mà tui tui đã trải qua trong năm vừa rồi. Nhưng mà rồi tui tui sẽ khám phá ra, *cái điều sau mới đúng là một sự phóng đại*.

Tui tui tới đó vào tháng hai, và chiếc xe lửa chở hàng đã đưa chúng tui từ Qui Nhơn tới Chơi Ku hay Pleiku gì đó dọc theo bờ biển Nam Hải qua vùng cau nguyên. Chiến đi hồng có tệ lắm và nhiều quang cảnh đẹp và thú vị, với nhiều rừng chuối, rừng dừa và đồng ruộng có đám dân mít nhỏ con đang cày bừa. Tất cả những người cùng phe với tui tui ai ai cũng thiệt là thân mật, họ đưa tay vẫy chào tui tui và nhiều nữa.

Tui tui thấy là còn gần nửa ngày trời mới tới đó được bởi vì một đám mây đất đỏ bụi tổ bố treo lưng chừng ở Pleiku. Ở ngoại ô Pleiku thì có nhiều túp liều lụp xụp buồn bã ẹ hơn là mấy cái mà tui thấy ở A la ba má, với dân nghèo tụm lại dưới các mái nhà lụp xụp và họ hồng có răng cở gì hết, và có trẻ nít hồng mặc đồ, đại loại, dân này đi ăn xin. Khi tui tui tới Bộ Chỉ Huy của Lữ Đoàn, và kho đạn, mọi thứ nhìn hồng tệ lắm, ngoại trừ bụi đất đỏ ra. Hồng có cái gì xảy ra đáng để mà tui tui ngẫm nghĩa, và trại lính thì ngừng nắp, gọn gàng với các lều lính xếp theo nhiều hàng dài tới chỗ tui hết thấy nổi, đất và bao cát được bố trí gọn gàng, đẹp mắt chung quanh các lều lính. Hồng thấy đồng thời chiến chút nào hết. Tui tui có lẽ giống như đang trở lại trại Phước Bình vậy.

Dù sao đi nữa, người ta nói là tác cả điều im lìm bởi vì đã bắt đầu năm mới của dân mít – Tết, hay đại loại như đây – và vì vậy hai phe đang có một cuộc ngưng bặt. Biết được điều này, cả đám tui tui mừng rung luôn, bởi vì chưa có gì hết mà tui tui cũng đủ sợ rồi. Thế nhưng hòa bình và im lặng hồng kéo dài được bao lâu.

Sau khi tui tui xếp hàng ngay ngắn và vuông dức, người ta kêu tui tui đi

tới Nhà Tắm Lữ Đoàn để chà rửa cho sạch. Nhà Tắm Lữ Đoàn chẳng goa chỉ là một cái lỗ bự hồng sâu lắm, ở nơi đó người ta để 3 hay 4 cái xe tải chở nước và người ta kiêu tui tui xiếp quân phục để trên miệng lỗ rồi khi tui tui xuống dưới, người ta xẻ xịt nước dồ tui tui.

Dù đây, điều này cũng chẳng tệ, bởi đi gần một tuần rồi tui tui hồng được tắm rửa, tui tui bắt đầu có mùi trái cây chín rục. Tui tui di chuyển cái đích của tui tui trong cái hố này, rồi được xịt nước, và đủ thứ, rồi khi trời chỉ vừa bắc đầu tối, tự nhiên bắc thành linh, có một tiếng gì ngộ ngộ trên không và cái thằng đực đang xịt nước dồ tui tui rống lên “*nó đê ba đó,*” rồi cả đám lính ở trên miệng lỗ biến mất như bị bốc hơi. Tui tui đứng ở dưới lỗ trần truồng nhìn lẫn nhau hồng biết gì hết, rồi có một tiếng nổ bự dữ dội gần tui tui, rồi một cú nữa, và mọi người bắc đầu la hét và chửi bới rồi ráng kiếm guân áo mặc dồ. Bắc đầu có mấy trái rớt gần chung goanh tui tui, và ai đó la lên, “*Nằm xát xuống đất!*” Điều này hết sức khôi hài bởi đi chúng tui đã nằm bẹp xuống đáy lỗ rồi, tới lúc này tui tui giống mấy con trùng đất nhiều hơn là người ta.

Một trái pháo nổ đầu đó tung một đồng miếng và rác rưởi bậy bạ dồ hố, và một thằng đực ở cái mé bên kia của hố bị trúng, bắc đầu la hét và réo om xòm, ôm chỗ này, chụp chỗ kia, và máu chảy tùm lum. Điều góa rõ là cái hố này hồng phải là chỗ ang toàn để núp. Thượng sĩ Khanh bắc thành linh xuất hiện ở miệng hố, và ổng la hét tui tui ra khỏi hố để đi theo ổng. Loạt pháo kích thỉnh thoảng có vẻ như ngừng chúc xiu, và tui tui mới xách đích ra khỏi cái lỗ khi đó được. Tui leo lên trên rồi mới nhìn xuống đất, ời Trời ơi! Bốn, năm thằng xịt nước cho tui tui đang nằm đó. Thiệt là khó mà thấy ra được cái đồng đó chính là người ta – cả đám người bị nghiền nát hay bị sé rách tui tưởng tượng giống như là bị máy cày hay trâu bò gì đó chạy goa trong phim rau muốn sống gì đó. Tui chưa hồng bao giờ thấy người chết, và đây là cái cảnh khủng khiếp ghê rợn nhưc xảy ra dới tui từ trước tới giờ!

Thượng sĩ Khanh ra dấu cho tui tui bò theo sau ổng, và tui tui làm theo linh. Nếu mà người ta coi tui tui bò từ trên cao chắc là rất là ngoạn mục. Một trăm rưởi anh chàng hay giống dậy trần truồng hở đít bò ngoằng nghèo làm thành một đường dài trên mặc đất.

Có một đám hố cá nhân gọi là lỗ cáo được đào theo một hàng, và Thượng sĩ Khanh cho ba hoặc bốn người vô một lỗ cáo. Nhưng mà ngại sau khi tui tui dồ lỗ cáo, tui tui mới thấy là thà cứ để cho tui tui ở lại trong cái lỗ tắm đầu tiên còn hay hơn. Mấy cái lỗ hồ ly tinh này toàn là nước nhớt bầy hày và thúí goác do trận mưa đưa tới, và hồng có hồ cáo gì hết nhưng toàn là ết nhái dả rần dới đủ loại côn trùng bò ngồn ngang, nhải lung tung, uồn éo trong đó.

Sự diệc kéo dài suốt đêm luôn, và tui tui phải ở trong mấy cái lỗ hồ cáo gì

đó dới cái bụng trống rỗng vì hông có bữa ăn tối. Mãi cho tới lúc mặt trời gần hiện ra thì tụi VC mới bắt pháo kích, tụi tui được lệnh xách địch ra khỏi lô cáo để mặc đồ dơ và lấy vũ khí, chuẩn bị cho đợt tấn công của VC.

Bởi dì tụi tui tương đối mới mẻ ở đây nên thực sự hông làm được gì nhiều – người ta còn hông biết xiếp tụi tui dơ chỗ nào nữa, bởi vậy, người ta kêu tụi tui canh gác dòng ngoài của doanh trại ở phía Nam, mấy cái L. của đám sĩ quang được dựng lên ở đây. Ở chỗ này còn có lẽ còn ẹ hơn ở trong mấy cái lô cáo nữa, bởi dì một trong mấy trái pháo của VC lọt vô L. làm dăng cỡ 250 Kí lô kức sĩ quang đi tới khắp nơi.

Tụi tui phải ở đó nguyên một ngày hôm đó, hông có điếm tâm, hông có ăn trưa; và tới khi mặt trời lặn, tụi VC bắt đầu pháo kích nữa cho nên tụi tui phải nằm đó với toàn bộ cái đám kức hay đại loại như vậy. Ôi trời đất quý thần ơi, thiệt là gớm ghiếc gê nơi đi.

Cúi cùng rồi ai đó chợt nhớ ra là tụi tui chắc là dới bụng, và một đồng đồ ăng đồ hộp đóng gói của bộ binh gọi là Xi Ra Xong, được đem tới. Tui có được thịt heo lạnh và trứng trong lon đóng dấu sản xuất năm 1951. Có đủ thứ tin đồn được lang truyền. Người nào đó nói là đám Vịt Con hay là VC đang mần thành phố Pleiku. Có người nói đám vịt này có bom nguyên tử nhưng bọn chúng chỉ thích chơi súng cối để làm nhục chí tụi tui. Có người còn nói là cái đám dịt hông có bao giờ pháo kích tụi tui, nhưng chính cái tụi Úc Thòi Lòi, hay có thể là tụi Hòa Lang hay tụi Đàng Mạch pháo goa pháo lại. Lúc này thì tui kóc cần biết ai đã pháo kích nữa. Đ.M., Tui là Tám Khỏe, xin tiên bố li khai dới mọi tin đồn thất thiệt!

Dù sao đi nữa, sau cái ngày đầu tiên đó, tụi tui bắt đầu cố gắng biến cái dòng ngoài phía Nam này thành một chỗ ở được. Tụi tui đào thêm nhiều lô cáo rồi dùng mấy miếng ván và thiếc từ L. của sĩ quan để làm mấy cái chòi nhỏ. Mặc dù vậy, đợt tấn công của VC đã hông bao giờ tới, và tụi tui hông thấy một Vịt Con nào để bắt hết. Tui nghĩ là, dù sao đi nữa, có thể là cái đám Vịt Con đó có đủ đỉnh cao trí tuệ để hông có bỏ công bỏ mạng vịt ra để tấn công cầu tiêu hay L. gì đó. Trong ba hay bốn ngày, tụi vịt con pháo kích tụi tui mỗi tối, và rồi cuối cùng, vào một buổi sáng khi mà đợt pháo kích có vẻ ngừng, tiểu đoàn trưởng là Thiệu Tá Bôn bò tới gặp chỉ huy đại đội của tụi tui rồi nói là tụi tui phải đi lên phía bắc để giúp cho một lữ đoàn khác đang bị VC mần tới tập trong rừng rậm.

Một lúc sao, Trung Úy Hợp kêu tụi tui “lên ngựa”, và ai cũng ráng nhéc thiệt nhiều Xi Ra Xong dới lại lụ đạn dơ túi – điều này thiệt là khó sử, bởi dì bạn hông thể ăn lụ đạn được nhưng mà biết đâu có lúc phải cần tới nó. Dù sao đi nữa, tụi tui được nhét dơ máy bay trực thăng và rồi thì tụi tui cất cánh.

Đám trực thăng của tụi tui chưa hạ xuống nhưng tụi tui có thể thấy là Lữ

Đoàn 3 đang ở trong địa ngục. Có đủ thứ khói và đủ thứ khí bay lên từ rừng rậm bù xù và một mảng rừng lớn đã bị lột trần trụi. Tụi tui chưa kịp đáp xuống thì đã bị bọn vịt con băng đô. Bọn chúng băng nổ một trục thẳng của tụi tui trên không, và đó là một cảnh khủng khiếp, phải nhìn đồng đội bị cháy hay đông dẫy, và tụi tui hông làm được gì hết.

Tui đang là người ôm kho đạn cho súng máy, bởi vì người ta nghĩ là bự con như tui thì có thể khiêng dất được đủ thứ khí hết. Trước khi tui rời máy bay, một vài người hỏi tui có thể vui lòng mang dùm họ vài trái lựu đạn để mà họ có thể mang thêm lương thực, và tui chịu. Điều này hông làm tui phật lòng gì hết. Thượng sĩ Khanh cũng bắt tui rinh cỡ 40 lít nước nặng cỡ 25 ký. Và tui tui sắp sửa đi thì thằng Điền đang rinh cái giá súng bị sụm chung nên tui ôm cái giá súng luôn. Nếu mà cộng hết mấy thứ mà tui rinh chắc cũng giống như tui đang vác một trong mấy tên cầu thủ guây hái bắp Nơ Ba Rát Ca. Nhưng mà cái trò khí này hông có giống cái trò chơi banh chúc nào hết.

Trời bắc đầu tối khi tui tui được lệnh đi tới một cái đồi để đỡ gánh nặng cho Đại Đội Xạc-li đang bị VC đè bẹp hay là đang đè bẹp VC, tùy theo bạn nghe tin tức từ “Sao và Vạch” của Bộ Quốc Phòng Mẻo hay chỉ cần nhìn chung goanh coi chiến khí gì đã xảy ra.

Trong mọi tình huống, khi tui tui tới đó, có đủ loại thứ khí bay tùm lum hết và có khoản một tá lính đang bị thương nặng rên la khóc lóc và có góa nhiều tiếng ồn từ mọi phía nên hông ai nghe được cái khí gì hết. Tui bò thiếp thấp để ráng đưa cái đám đạn dược và nước uống và cái giá súng, cộng với mấy thứ khí của tui nữa, lên tới chỗ Đại Đội Xạc-li, và tui đang di chiến hết xúc khó khăn qua một cái chiến hào thì có một tên lính ở trong đó hụ lên dới một tên lính khác, “Mày ra coi cái thằng Khùng tổ bố kia – nhìn nó giống quái vật Phan Kinh Tài hay sao đó!” Và tui chuẩn bị đóp lại, bởi vì chưa có ai chọc guê mà tình cảnh đã quá tệ rồi – nhưng ngay lúc đó, ối trời ơi! Thằng lính kia trong chiến hào bất thành lình nhả ra và khóc lớn, “Lâm – Ngô Lâm đây mà!”

Lạy Chúa tui, nó chính là thằng Bửu!

Vắng tắc là thằng Bửu, dù là bàn chung nó bị quá tệ đến nỗi hông chơi banh được, vẫn hông đủ tệ đủ để thoát khỏi cảnh bị đẩy đi nửa dòng trái đất để đại diện cho Quân Đội Hoa Kỳ. Dù sao đi nữa, tui ráng lết cái đích đáng thương của tui dới mấy thứ khác lên tới cái nơi mà tui phải tới, và một lúc sau, thằng Bửu cũng tới đó, và trong lằng đạn và pháo, ngừng mỗi khi máy bay của tui tui xuất hiện, tui và thằng Bửu có dịp gặp nhau.

Thằng Bửu cho tui biết là nó nghe nói Duyên đã bỏ học để đi theo cái đám phản chiến hay đại loại như vậy. Nó cũng nói là có một bữa, thằng Cường đực lộn với một cảnh sát ở đại học bởi vì tên cảnh sát này phật hấn địa cái tội

đậu xe bậy, và khi thằng Cường đang thả bánh đê đá trong sân trường thì nhân viên công lực úp tới tung một cái lưới dô và chụp thuốc mê để bắt nó. Thằng Bửu nói là sau đó ông Gấu bắt thằng Cường chạy thêm 50 vòng quanh sân banh để phạt nó.

Thiệt đúng là thằng Cường, thằng bạn củ của tui chứ hông ai hết!

Chú thích:

Bờ Minh Hầm = Birmingham một địa danh ở Hoa Kỳ.

Bôn = Thiếu Tá Balls.

Cây Bí = KP. “Kitchen Police” cảnh sát trong nhà bếp, tiếng lóng của quân đội Mỹ có nghĩa là làm những việc ở nhà bếp hay nhà ăn của quân đội.

Đao = down, từ ngữ túc cầu Mỹ.

Diên = Daniels, một người lính cùng lữ đoàn với Ngô Lâm.

En-xò-ten = Nhà bác học Einstein, người tìm ra thuyết tương đối.

Hợp = Trung Úy Hooper.

Khanh = Thượng sĩ Kranz.

Mít Xịt Xi Bi = Mississippi, một bang ở Hoa Kỳ.

Phan Kinh Tài = Frankenstein, một người hay là quái vật, được bác sĩ Frankenstein tạo nên bởi nhiều bộ phận người chết lấy từ nhà xác.

Phước Bình = căn cứ quân sự Fort Benning của Hoa Kỳ ở Georgia (“Gió-Già”)

Tắt Đao = Touchdown, từ ngữ túc cầu Mỹ, nghĩa là để trái banh chạm xuống đất sau lần gôn.

Xạc-li = Charlie

Xi Ra Xong = C-ration, khẩu phần ăn đóng gói sẵn của Bộ Binh Mỹ bao gồm đồ hộp, đồ nấu sẵn (1 hộp bánh gato hay bánh biscuit, 1 lon thịt ba lát, 1 lon trái cây như peach... tráng miệng, 1 hộp mứt, 1 gói thuốc lá nhỏ, v.v.)

Chương 6

DD

ôm đó là một đêm dài và trắc trở. Tụi tui hông xử dụng máy bay được, bởi vậy, bọn vịt con cho tụi tui ăn pháo kích miễn phí nguyên một buổi tối. Có một cái đèo nhỏ ở giữa hai cái đồi, tụi tui ở một đồi, tụi vịt con thì ở cái đồi bên kia, và phía dưới đèo là cái chỗ tranh chấp lộn xộn giữa tụi tui và VC – mặc dù tui thiệt sự hông biết ai mà ham cái miếng đất sinh bụi bặm đó. Dù sao đi nữa, Thượng Sĩ Khanh đã nói với tụi tui nhiều lần và nhiều lần lắm rồi, là tụi tui không phải được đưa tới đây để hiểu chiến khi gì đã xảy ra, mà tụi tui được đưa tới đây để chỉ làm theo mệnh lệnh mà thôi.

Hông bao lâu, Thượng Sĩ Khanh tới và bắt đầu ra lệnh. Ông nói là tụi tui phải di chiến khẩu súng máy 50 mét vòng qua bên trái của một cây cỏ thụ sừng sừng ở giữa đèo, rồi kiếm một chỗ an toàn để giữ nó hông thôi cả đám tụi tui sẽ bị quéc mất tiêu luôn. Theo tui nghe được và thấy được thì bắc kỳ chỗ nào, ngay cả cái chỗ tụi tui đang đóng, cũng hông an toàn được, nhưng mà đi xuống tới cái đèo đó trú núp thì phải nói là hết sức kỳ khôi kỳ dị lạ thường. Dù sao đi nữa, tui sẽ ráng làm theo lẽ phải.

Tui và thằng Bôn, là tay súng máy, và thằng Đồi, thằng này cùng ôm kho đạn giống tui, và hai thằng nữa bò ra khỏi lỗ và bắt đầu di chiến xuống con dốc nhỏ đó. Bò được nửa đường thì bọn VC thấy tụi tui và bắt đầu bắn tụi tui dới súng máy của VC. Dù vậy, trước khi chiến xấu xảy ra, tụi tui đã rẽ ra tứ phía theo con dốc và lăn dơ bụi. Tui thiệt sự hông biết 1 mét chính xác là bao nhiêu xa, chắc là dài hơn một thước Anh, bởi vậy, khi tụi tui tới gần cây cỏ thụ bụi đó, tui nói với thằng Đồi, “Có lẽ là tui mình nên xích qua bên trái nữa,” và hấn nhìn tròng tròng dơ mặc tui, rồi gầm gừ, “Lâm, mày ngậm cái đích mày lại được hông, có VC ở đây.” Quả đúng như vậy, có khoảng 6 hay 8 vịt con đang ngồi chồm hồm dưới gốc cỏ thụ, đang ăn trưa. Thằng Đồi móc ra một trái lựu đạn và gỡ ngòi, rồi nó thả lựu đạn tới cây cỏ thụ. Trái lựu đạn phát nổ trước khi chạm đất rồi có đủ thứ tiếng chí chóc điên dại nơi đám vịt ngồi – rồi thằng Bôn mở đại liên trung liên tiểu liên gì đó, còn tui và hai thằng khác bồi thêm dài trái lựu đạn cho chắc ăn. Toàn bộ chỉ xảy ra trong một phút hay đại loại như vậy, và khi tiếng súng đạn đã im, tụi tui tiếp tục đi theo con đường người ta đã ra lệnh.

Tụi tui đã tìm được một chỗ cho khẩu súng máy rồi ở đó cho tới khi trời tối – và suốt đêm dài luôn, nhưng đã hông có chiến gì xảy ra. Tụi tui có thể nghe được đủ thứ khi đi đó đang diễn ra ở những vùng chung quanh, nhưng hông ai đụng tới tụi tui hết. Khi trời sáng lên, tụi tui đói dả mệ, nhưng tụi tui vẫn ở đó. Lúc đó, có một thằng lính chạy từ Thượng Sĩ Khanh tới nói là Đại Đội Xạc-Li bắt đầu tiến tới cái đèo ngay sau khi máy bay của tụi tui đẹp

sạch bọn VC, chừng vài phút sau thôi. Đúng như vậy, mấy chiếc máy bay bay tới và thả mấy thứ khí xuống, rồi toàn bộ cái gì cũng nổ tung lên hết và đám vịt con bị dẹp sạch sẽ.

Tụi tụi có thể thấy Đại Đội Xạc-Li di chiến xuống đồi tới con đèo, nhưng khi họ vừa tới triền đồi, họ bắt đầu lục đục dọc theo con dốc, rồi toàn bộ đủ loại các đủ khí súng đạn dao búa trên thế giới bắt đầu chia dờ Đại Đội Xạc-Li mà nổ và nhả đạn, thả đạn súng cối, và toàn bộ rối beng kinh khủng luôn. Từ chỗ tụi tụi, tụi tụi hồng thấy VC, bởi vì rừng rậm ở đây thiệt là dày đặc còn hơn là cái chồi quéc biếp, nhưng chắc chắn ai đó đang bắn dờ Đại Đội Xạc-Li. Có thể là tụi Hòa Lan – hay là ngay cả tụi Đàng Mịch – có trời mới biết được?

Tay súng máy của tụi tụi là thằng Bồn đang rất căng thẳng và hồi hộp trong suốt cái khi này, bởi vì nó đã nghĩ ra là lằng đạn đã tới từ phía trước tụi tụi, nghĩa là cái đám VC đó đang ở ngay dữa tụi tụi và Đại Đội Xạc-Li. Nói cách khác, tụi tụi đang ở đây một mình. Thằng Bồn nói là niều cái đám vịt này hồng chịu nổi Đại Đội Xạc-Li, trước sau gì tụi nó cũng trở về chỗ tụi tụi, và niều bọn chúng thấy tụi tụi ở đây, chắc chắn là bọn chúng hồng có khoái lắm. Tóm lại, tụi tụi phải dời đích đi chỗ khác.

Tụi tụi cùng nhau dẹp mấy thứ khí của tụi tụi và tìm cách trở ngược lại lên đồi, nhưng khi tụi tụi vừa di chiến, thằng Đồi phát hiện ra một đám VC mới bự đến nỗi chắc một chiếc xe buýt cũng nhét hồng đủ, và cái đám VC này có dư súng đạn mang cùng mình, tới cái miệng và răng cũng có đạn nữa, và bọn vịt này đang leo lên đồi tới chỗ Đại Đội Xạc-li. Có lẽ cái điều tốt nhứt tụi tụi nên làm lúc này là thử làm bạn với cái đám vịt con này và quên hết toàng bộ mấy thứ khí khác, thế nhưng cái điều này hồng có trong sách lược của tụi tụi. Cho nên tụi tụi chỉ rúc thấp xuống rồi núp trong cái bụi rậm bự và bù xù rồi chờ cho đám VC leo tới đỉnh đồi. Lúc đó, thằng Bồn nhả đạn từ súng máy, chắc là giết chết cỡ 10 hay 15 VC ngay tức tốc. Thằng Đồi dới tụi thì quăng lựu đạn, cho tới một hồi thằng Bồn hết đạn và cần thay một dây đạn mới. Tụi gắn một dây đạn mới cho nó, nhưng dữa đúng lúc nó tính bóp cò, một diên đạn của VC trúng ngay chóc đầu thằng Bồn, làm đầu nó nổ tung dới mấy thứ bên trong dăng lộn ra ngoài. Nó nằm ngay đơ trên đất, hai tay nó dãn ôm chặc khẩu súng đã gắn bó dới cuộc đời nó mà đời nó thì tiêu tung rồi còn đâu.

Ôi Trời ơi, kinh khủng góa – và tình huống mỗi lúc ẹ hơn. Khởi cần phải nói bạn cũng biết bọn VC sẽ làm gì nếu mà bọn chúng bắt được tụi tụi. Tụi kiêu thằng Đồi goa bên tụi, nhưng hồng có tiếng trả lời. Tụi mới dực cây súng từ tay thằng Bồn rồi mới bò goa chỗ thằng Đồi, nhưng mà nó dới hai thằng nữa cũng bị trúng đạn, nằm chèo goeo. Tụi nó chết rồi, nhưng thằng

Đời vẫn còn thở, bởi đây, tui kéo nó đây rồi tung nó lên vai tui y chang như là một bao bột mì rồi tui bắc đầu chạy qua rừng địa hướng Đại Đội Xạc-li, bởi dì tui sợ góa, hông còn hôn dĩa dì nữa. Tui chạy được có lẽ 20 thước thì đủ thứ đạn dí tui từ phía sau, tui đoán là chắc chắn có diên trúng dờ dít tui. Nhưng khi tui chạy goa bãi lau xây thì tới một vùng cỏ mọc thấp, và tui rất ngạc nhiên vì ở đây có đây VC, đám vịt này đang nằm dưới đất và nhìn địa hướng khác, tui nghĩ là bọn chúng đang băng dờ Đại Đội Xạc-Li.

Tui hông biết phải làm dờ bi giờ? Tui có đám vịt đằng sau lưng, đám vịt trước mặt và đám vịt ngay ở bàn chung tui luôn. Tui hông biết làm cách nào khác, bởi đây, tui chạy hết tốc độ và bắc đầu rống lên và la hét đủ thứ tùm lum lên. “Tao là Lê Dăng 8, đả đảo bọn phác xít Đức Cống kì thị KKK, chủ nghĩa Ngốc ngét Lâm minh nít bách chiếng bách thặng địch địch muốn nắm!” “Đả đảo bọn Tây Sai, Tây Xin bành trướng Vịt Bắc Kinh!” “Đả đảo cái bọn ăn bộ xít, híp dâm bọ xè, tè lên rầu muốn!” “Công Công Ky Ky dờ, Tô Tô dờ? Đ.M. còn cái con... cây củng goánh!” Lúc đó, tui giống như là bị khùng lên rồi, tui nghĩ như đây, bởi dì tui hông còn nhớ chiện dờ xảy ra sau đó ngoại trừ là tui vẫn chạy và la hét chưởi bớ om xòm và tui chạy thực mạng luôn. Mọi chiện hoàng toàn rồi beng, và bắc thành linh, tui đang ở chính dờ Đại Đội Xạc-Li và mọi người tới vỗ lưng tui y chang như tui vừa ghi một bàn thắng bằng Tất Dao trong một trận túc cầu.

Hình như là tui đả làm cho bọn VC hoảng sợ và bọn chúng chạy cong dít rút địa ổ của bọn chúng hết. Tui để thẳng Đời xuống đất rồi mấy thằng Quân Y chạy tới chăm sóc nó, và tíc tắc sao, Đại Đội Trưởng của Đại Đội Xạc-Li tiến tới và bắc đầu bắc tay tui như là bơm vô xe rồi nói tui đúng là một bậc trượng phu quân tử. Rồi ông hỏi, “Bằng cách khí nào mà chú mày làm được chiện đó đây, Lâm?” Ông chờ tui trả lời, nhưng chính tui còn hông biết sao tui làm được như vậy nữa, bởi đây, tui mới nói, “Tui phải đi đái” – và đúng là tui đang mắc đái thiệc. Ông Đại Đội Trưởng nhìn tui hết sức kỳ cục, rồi ông mới nhìn goa Thượng Sĩ Khanh, ông cũng mới tới, rồi Thượng Sĩ Khanh nói, “Ồi trời, Ngô Lâm đây mà! Lâm, chú mày đi với tao,” rồi ông đỡ tui tới một góc cây.

Tối hôm đó, thằng Bửu gặp tui và tui tui ở cùng một lỗ cáo và ăn tối dờ Xi Ra Xong hay Ra Xong Xi gì đó. Sau đó, tui lấy cái Ác-mô-ni-ca mà thằng Bửu đả tặng tui ra, và chơi một vài điệu nhạc. Âm thanh nghe rộn rộn sao đó ở trong rừng, dù là tui thổi bài “Ô kìa Cô Thắm” và bài “Mái nhà nơi khí ho cò gáy”. Thằng Bửu có một hộp kẹo má nó mới gửi tới cho nó – kẹo nhân quả và bánh dẻo – và tui tui cùng ăn. Và cho phép tui nói dờ bạn dờ này – mấy cái bánh kẹo dẻo đó chắc chắn làm cho tui nhớ chút kỷ niệm xưa.

Một lát sau, Thượng Sĩ Khanh tới hỏi tui 40 lít nước dờ rồi – đó là một

thùng đựng nước uống thiệt bự. Tui nói dới ông là tui để trong bụi rồi khi tui ráng công thằng Đồi trên lưng cùng dới khẩu súng máy nữa. Trong một phút, tui tưởng là ông sẽ bắc tui trở lại chỗ đó để lấy thùng nước, nhưng ông đã hồng kiêu tui làm dậy. Ông chỉ gật gù, ông nói là bởi di thằng Đồi bị thương, còn thằng Bồn thì chết rồi, nên bây giờ tui xẻ là tay súng máy. Tui mới hỏi ông ai sẽ vác cái giá súng và đạn, và mọi thứ nữa, nên ông mới hỏi mọi người. Lúc đó, thằng Bửu nói là nó sẽ làm chiện đó, nếu nó được chiến qua đại đội của tui tui. Thượng sĩ Khanh suy nghĩ một phút, rồi ông nói là chiện đó có thể xấp xếp được, bởi vì bây giờ Đại Đội Xạc-Li thiệt ra hồng còn đủ lính để chà một cái L. hay nhà vệ sinh, hay đại loại như dậy. Và nhờ dậy, tui dới thằng Bửu được đôn tụ một lần nữa.

Những từng lễ tiếp trôi goa như con rùa, dà tui gằn như có cảm giác là thời gian đang đi ngược lại. Lên một đồi, xuống một cái đồi khác. Có lúc có vệt con trên đồi, có lúc hồng có VC nào hết. Thượng Sĩ Khanh nói là mọi thứ điều tốt, bởi di tui tui đang thiệt sự diễn hành trở địa Hoa Kỳ. Ông nói là tui tui sẽ diễn hành ra khỏi Việt Nam, đi xuyên qua nước Lào, rồi đi xuyên lên Trung Cộng và Nga Xô, rồi đi tới Bắc Cực rồi băng goa băng đá trắng phau để tới A-Lát-Xờ-Cà và tại đây, má của tui tui sẽ tới đón tui tui địa. Thằng Bửu nói tui hồng cần phải để ý tới những gì ông nói, bởi vì ông là một tên ngố.

Mọi thứ trong rừng điều rất thô sơ mọi rợ – hồng có chỗ ị, phải ngủ trên đất như một con thú vật, ăn thì phải ăn bằng lon, hồng có chỗ tắm hay đại loại như dậy, quần áo thì toàn bộ thúி goác rồi. Mỗi từng, tui được một lá thư từ Má. Má nói là mọi việc ở nhà điều ổn, nhưng mà từ khi tui rời trường trung học thì trường đó hồng còn đoạt giải thể thao di nữa. Tui cũng viết lại cho Má mỗi khi có cơ hội, nhưng mà nếu tui nói hết những gì xảy ra thì chắc mà Má sẽ bắc đầu chửi bới om xòm như trước kia? Bởi dậy, tui chỉ nói là tui tui có một thời gian tiệt vời ở đây, và ai cũng đối xử tốt dới tui tui. Duy có một điều là tui viết thư cho Duyên và nhờ má tui chiến tới gia đình của Duyên để nhờ họ chiến thư tui tới chỗ – hồng biết Duyên đang ở đâu. Nhưng rồi tui hồng được tin gì địa Duyên trở lại hết.

Trong thời gian này, thằng Bửu và tui, chúng tui có một kế hoạch để làm sau khi chúng tui được giải ngũ. Tui tui sẽ trở địa nhà, kiếm một chiếc tàu tôm và bắc đầu đi đánh tôm để làm ăng. Quê của thằng Bửu là Bãi Dầu Lá Ba Tre, dà cả đời thằng Bửu làm việc trên ghe đánh tôm. Nó nói là có lẽ tui tui sẽ mượn tiền đâu đó để mua tàu, rồi tui tui thay phiên nhau làm thuyền trưởng hay giống dậy, và tui tui có thể sống trên thuyền và sẽ có chiện để làm. Thằng Bửu đã tính toánng tất cả. Cần bao nhiêu kí lô tôm để trả xong cái nợ mua tàu, bao nhiêu kí tôm để mua xăng nhớt, bao nhiêu ký tôm để ăn, và phần còn lại tui tui làm cái khỉ gì cũng được. Tui có cái diễn ảnh trong đầu,

là tui đứng bên vòng lái tàu – hay đả hơn nữa, ngồi phía đuôi tàu để mà ăn tôm thả ga! Nhưng khi tui nói chiện đó cho thằng Bửu nghe, nó nói, “Mồ tổ mày Lâm, ăn no té địch như mày chắc tui mình phải bán nhà bán tàu phá sản luôn góa! Tui mình hông được ăn con tôm nào hết cho tới khi kiếm được chút ít tiền lời” OK, OK, được rùi, điều đó có lý – tui thấy thằng Bửu tính như vậy cũng được.

Một hôm, trời bắt đầu mưa và mưa hồng dức trong hai tháng. Tui tui đã trải qua đủ loại mưa khác nhau, ngòi trừ mưa đá, hay mưa tuyết. Có lúc hạt mưa nhỏ như kim châm, có lúc thì hạt mưa mập như phì lủ. Có lúc mưa đi ngang và thẳng từ trên xuống, và thỉnh thoảng, mưa có vẻ như đi từ dưới đất lên nữa. Dù sao đi nữa, tui tui có bốn phận làm nhiều thứ khí khác nữa, chủ yếu là đi lên đồi, đi xuống đồi và đi tìm VC.

Một bữa, tui tui tìm thấy VC. Bọn vịt như đang có đại hội VC hay sao đó, bởi vì nó giống y chang như khi bạn đập trứng ổ kiến, và đám kiến sẽ bu chung quanh bạn. Cái đám máy bay của tui tui cũng hồng bay được trong điều kiện như thế này, bởi vậy, chỉ 2 phút sau hay giống vậy, tui tui có bắt đầu có vấn đề một lần nữa.

Lần này thì tui tui giống như vừa kéo guân xuống để làm chiện tục thì bị VC bắt. Tui tui đang băng goa ruộng lúa thì bất thành linh, đủ thứ khí gì đó quăng dơ tui tui. Người ta la hét, gào, rống và bị bắn trúng, và ai đó la lên, “Rút lui!” Rồi tui chụp cây súng máy và bắt đầu chạy cùng dới mọi người khác tới mấy cây dừa, ít ra đám dừa này có thể bảo vệ tui tui hồng bị mưa làm ước. Chúng tui tạo nên một đường biên hay đại loại, rồi chuẩn bị sẵn sàng cho một đêm dài nửa nhưng khi tui nhìn chung quanh, tui hồng thấy thằng Bửu ở đâu hết.

Ai đó nói là thằng Bửu ở ngoài ruộng, và nó bị trúng đạn, và tui la lên, “Trời!” rồi Thượng sĩ Khanh nghe vậy mới nói, “Lâm, chú mày hồng được ra chỗ đó nghe chưa.” Nhưng, kệ mẹ ông – tui bỏ cây súng máy lại bởi vì nó chỉ làm tui nặng thêm, và tui bắt đầu phi thân tới chỗ cuối cùng mà tui thấy thằng Bửu. Nhưng mới nửa đường, tui xem đập lên một anh chàng trong trung đội 2 đang bị thương quá nặng, và nó nhìn lên tui rồi đưa tay lên, bởi vậy, tui nghĩ, bà nội nó, tui phải làm gì bi giờ? Bởi vậy, tui hất nó lên lưng tui rồi chạy dìa lại thiệt nhanh. Tui chạy trong lằng đạn và đủ thứ khí lửa gì đó bay tùm lum hết. Đây là điều tui hồng thể hiểu nổi – tại sao chúng ta phải làm mấy chiện khí như thế này? Chơi banh là một chiện tui tạm hiểu đi. Nhưng mà cái chiện khí này, tui hồng thể hiểu tại sao. Tổ cha nó.

Tui đưa thằng nhóc đó trở dìa rồi, để nó xuống đất rồi chạy ra lần nữa, và trời sập nếu tui hồng xem đập thằng khác nữa. Bởi vậy, một lần nữa tui phải cúi xuống để hất một thằng lính lên lưng, nhưng khi tui dựng nó lên, óc của

nó rớt xuống đất ruộng, bởi vì đằng sau đầu của thằng này bị mở banh rồi. Đ.M.

Bởi vậy, tui mới thả cái đít khi thằng này xuống đất rồi tiếp tục kiếm thằng Bửu, và đúng là thằng Bửu kia, nó bị trúng hai phát dờ ngực, tui nói, “Bửu, mọi chiện sẽ iêm xuôi, mày nge hông, bởi dì chúng ta sẽ có được chiếc tàu đánh tôm và mọi thứ,” rồi tui công thằng Bửu địa nơi chúng tui đang trú ẩn, rồi tui để nó nằm xuống đất. Khi tui lấy lại được hơi thở của tui, tui nhìn xuống, áo của tui đã đầm máu và chất nhớt màu vàng xanh chảy từ vết thương của thằng Bửu, và thằng Bửu nhìn tui, rồi nói nói, “Đ.M. nó, Lâm, mày nói tao nghe thử đi, tại sao chiện khi này xảy ra đây?” Hừm, tui phải nói cái khi gì bị giờ?

Rồi thằng Bửu mới hỏi tui, “Lâm, mày chơi Ác-mô-ni-ca cho tao nghe một bản đi?” Và tui lấy Ác-mô-ni-ca ra, bắt đầu chơi bản gì đó – ngay tui cũng hông biết nó là bản gì, rồi thằng Bửu mới nói, “Lâm, mày chơi giùm ta bản ‘Trên đường đi xuống trên dòng Thiên Nga’ được hông?” và tui nói, “Chắc chắn là được mà, Bửu.” Tui lau cái Ác-mô-ni-ca rồi bắt đầu thổi cho thằng Bửu nghe trong lúc đủ thứ đạn khí bay dờ dờ, và tui biết đúng ra tui phải trực cây súng máy của tui, nhưng kệ mẹ nó, tui vẫn cứ chơi bài hát đó.

Tui đã hông để ý được trời đã hết mưa hồi nào dờ bầu trời đã chiếu goa một màu tím đau thương. Ánh sáng tím đã làm cho khuông mặc mọi người giống y như là khuôn mặc của xác chết, và hông hiểu dì sao đó, bọn VC đã ngừng bắn khá lâu. Tui tiếp tục chơi bản “Trên đường đi xuống trên dòng Thiên Nga” một lần nữa, rồi lần nữa, tui quỳ bên cạnh thằng Bửu trong lúc một quân y chích thuốc cho nó và đang cố gắng hết sức để chăm sóc nó. Thằng Bửu chụp chung tui rồi ôm chặt, hai mắt của nó bỗng mờ như hai đám mây và cái bầu trời hồng tím ghê ghớm đó như đang uống cạn sự sống trên khuông mặc thằng Bửu.

Thằng Bửu đang ráng nói câu gì đó, và tui cuối xuống thiệc gần để nghe nó nói. Nhưng tui không thể hiểu được nó nói gì. Nên tui hỏi người lính quân y, “anh có nghe nó nói gì hông?” Và anh ta nói, “Tới nhà rồi. Anh nói là về tới nhà rồi.” Thằng Bửu, nó đã chết, và tui chỉ có thể nói bấy nhiêu thôi.

Phần còn lại của buổi tối hôm đó là những gì kinh khủng nhưc mà tui đã từng biếc tới. Hông có cách nào để tui tui nặng được tiếp viện bởi dì trời đã bắt đầu nổi cơn dông. Bọn VC đang góa gần tui tui đến nỗi tui tui còn nghe bọn chúng nói chiện dới nhau, và có một lúc, trung đội 1 phải đánh lộn tay đôi dới VC. Khi bình minh lên, người ta kêu máy bay chở bom na-pam tới, nhưng cái khi máy bay đó như là thả kức góa gần tui tui. Mấy người lính tui tui bị trúng và bị cháy – nên họ chạy tới chỗ trống với mấy con mắt mở bự như bánh ích trần, ai cũng chửi thề và khiếp sợ tới đổ mồ hôi hột, và cây cối

bị bắc lửa cháy góa gàn, và đám cháy như đả dập tắt cơn mưa!

Có lẽ trong khoản thời gian hỗn loạn này, tui đã bị trúng đạn, và giống như trúng số độc đắc, tui bị trúng đạn đô đít nữa. Tui hoàn toàn hông nhớ tui đã bị trúng lúc nào. Tụi tui mỗi mệt tâm trí rả rời. Tui hông còn biết chiện gì đã xảy ra nữa. Mọi thứ điều bậy bạ hông đâu đô đâu hết. Tui bỏ cây súng máy của tui luôn. Tui cóc cần cái khi gì nữa. Tui đi tới đằng sau một góc cây rồi ngồi xuống, tui rúc chung lên và bắc đầu khóc. Thằng Bửu đi rồi, chiếc tàu đánh tôm của tui tui cũng đi rồi; và thằng Bửu là người bạn di nhức mà tui đã từng có – có lẽ ngoại trừ Duyên ra, thế nhưng mà tui đã quậy thú cái tình bạn đó luôn rồi. Nếu hông vì Má, có lẽ là tui cũng nên chết ngay cái chỗ này cho xong – chết già hay chết khi gì đó, kệ mẹ nó – có khác gì nhau đâu?

Sau một hồi lâu, vài chiếc trực thăng bắc đầu đáp xuống để cứu nguy cho tui tui, nhưng mà tui đoán là cái khi na-pam đó đã làm bọn vịt con sợ góa chạy hết rồi. Bọn vịt chắc đã nghĩ là nếu máy bay của tui tui đã sẵn sàng thả bom lên chính cái đám lính của tui tui thì còn *khuya mới nhẹ tay với bọn chúng!*

Người ta đang khiêng mấy đũa bị thương ở ngoài đó thì Thượng Sĩ Khanh đi qua, tóc ông bị cháy hết, quần áo cũng bị cháy, nhìn ông giống như diên đạn mới được bắng ra từ nòng đại bác. “Lâm, hôm goa chú mày giỏi hết sức à ngheng,” rồi ông hỏi tui muốn hút thuốc hông.

Tui nói tui hông biết hút thuốc, rồi ông gật gù. “Lâm,” ông nói, “chú mày hông phải là người lính thông minh nhức mà tao từng gặp, nhưng mà, Lâm, mày thiệc đúng là một chiến sĩ, và đáng được kẻ thù khiếp sợ. Tao ước gì tao có một trăm người lính như chú mày.”

Ông hỏi tui có bị đau hông, và tui nói hông, nhưng đó hông phải là sự thực. “Lâm,” ông nói, “chú mày sắp được địa quê, tao đoán là chú mày biết chứ.”

Tui hỏi Thượng sĩ Khanh thằng Bửu đâu rồi, rồi ông nhìn tui thiệc kỳ cục. “Bửu sẽ đi thẳng cùng chúng ta,” ông nói. Tui mới hỏi ông tui có thể đi cùng trực thăng dới thằng Bửu được hông, và thượng sĩ Khanh nói, hông được, thằng Bửu phải lên trực thăng sau cùng, bởi di nó chết rồi.

Người ta chích thuốc cho tui, ông thuốc có đủ thứ khi gì đó để làm cho tui thấy dễ chịu, nhưng tui vẫn nhớ là tui đã trườn tới níu vai Thượng sĩ Khanh, rồi tui nói, “Thượng sĩ, tui chưa bao giờ nhờ vả thượng sĩ chiện gì hết, xin chính tay thượng sĩ đưa thằng Bửu lên trực thăng giùm tui được hông, và bảo đảm nó lên trực thăng an toàn được hông?”

“Lâm, tao bảo đảm với chú mày,” ông nói. “Đừng lo cái chiện khi đó làm gì – tui tao còn tính tới chiện cho thằng Bửu ở khách sạn 5 sao hạng nhức

nửa đó.”

Chú thích:

A-Lát-Xờ-Cà = Bang Alaska của Hoa Kỳ, gần Nga Sô.

Bãi Dầu Lá Ba Tre = Bayou La Batre, một làng đánh cá ở hạt Mobile (“Mỏ Bàu”), bang Alabama (“A la ba má”).

Bồn = Bones, một người lính cùng lữ đoàn với Ngô Lâm.

Đời = Doyle, một người lính cùng lữ đoàn với Ngô Lâm.

Mái nhà nơi khi ho cò gáy = “Home on the Range”, một bài nhạc phổ biến ở Hoa Kỳ, là “Bang ca” của bang Kansas.

Ô kìa Cô Thắm = “Oh Suzanna”, một bài nhạc phổ biến ở Hoa Kỳ, đặc biệt là tại Bang California.

Trên đường đi xuống trên dòng Thiên Nga” = “Way Down Upon the Swanee River” một bài nhạc viết năm 1851 của Stephen Foster

Chương 7

Tui phải ở bệnh viện Đà Nẵng trong suốt 2 tháng. Nói địa cái bệnh viện hông thôi thì hông có cái gì để nói, nhưng mà tui tui ngủ trên giường xiếp có cái mùng để muỗi khỏi cắn, sàn của bệnh viện bằng ván cây và được quét xạch một ngày hai lần, và tui nói như vậy là nhiều rồi, so với cái cảnh sống rừng rú mọi rợ mà tui tui đã quen rồi.

Có nhiều người bị thương nặng hơn tui rất nhiều đang ở bệnh viện đó, tui xin nói cho bạn biết. Những thằng trai trẻ mất tiêu nguyên cánh tay, nguyên cái chung, hay bàn tay, bảng chung mà mình hông biết tui nó còn mắc cái gì nữa hông, thiệt là tội nghiệp. Có những thằng bị bảng lưng bụng lưng ngực dà lưng mặc luôn. Tối tối, chỗ này đầy đủ tiếng kêu rên rỉ như là phòng tra tấn – mấy thằng đó tru và khóc và kêu má má của tui nó.

Có một ông nằm kế bên giường tui tên là Dân, ông đã bị kẹt trong xe thiết giáp khi xe bị nổ. Ông bị phỏng tùm lum hết người, và tại giường có đủ thứ vòi và ống đi vô người ông hay đi ra khỏi người ông gì đó, nhưng tui chưa bao giờ nghe ông rên la. Ông Dân ít nói và khi nói chuyện thì nói rất nhẹ nhàng. Ông tới từ bang Con-nít-ti-cút, và ông đang là thầy giáo dạy lịch sử lúc người ta tóm ông và thấy ông dô quân đội. Bởi vì ông thông minh, người ta gửi ông tới trường đào tạo sĩ quan và phong cho ông chức Trung Úy. Hầu hết mấy ông trung úy mà tui biết điều có đầu óc cù lằn hơi đồng tui, nhưng ông Dân thì khác. Ông có triết lý riêng của ông địa lý do tại sao ông phải dô lính hay nằm trong bệnh viện này, đó là, có lẽ tui tui đã làm sai dới những lý do đúng, hay là tui tui làm đúng nhưng với lý do tầm bậy, đại loại như vậy, nhưng mà dới lý do nào cũng vậy, tui tui đã làm hông đúng cách. Bởi vì ông là sĩ quan thiết giáp, v.v., ông nói tui mình đã thiệt là khôì hài khi tham chiến ở một chỗ khó mà xài xe tăng được, nơi mà chỉ toàn là núi với sinh lầy. Tui kể cho ông nghe địa thằng Bửu, và ông gác gù buồn bã, rồi ông nói là xẻ có nhiều thằng Bửu khác bỏ mạng trước khi cuộc chiến này chấm dứt.

Khoản một tuần hay sao đó, người ta chiến tui tới bộ phận khác của bệnh viện, nơi đây tui tui chờ ngày khỏe mạnh lại nhưng mỗi ngày tui trở lại khu chăm sóc đặc biệt và ngồi một hồi dới ông Dân. Có lúc tui chơi ác-mô-ni-ca cho ông nghe, và ông khoái lắm. Má tui đã gửi cho tui mấy thanh sô-cô-la Hét-Sì từ lâu, và mấy thanh kẹo này cùng đã bắt được tui ở bệnh viện, tui muốn ăn chung dới ông Dân, nhưng ông hông ăn được cái gì hết ngoại trừ mấy cái mà người ta bơm dô mấy cái ông dô bụng ông.

Tui nghĩ là ngồi ở đó nói chuyện dới ông Dân đã có một ấn tượng thiệt lớn dới với cuộc đời của tui. Tui biết là, bởi vì tui là một tên ngố, đúng ra tui hông có cái triết lý gì của chính tui, nhưng có lẽ điều đó đã đúng chỉ vì hông có ai đã từng dành thời gian để nói chuyện địa triết lý của tui. Triết lý của

ông Dân là, tác cả mọi thứ xảy ra với chúng ta, hay cũng theo cái lẽ đó, xảy ra với mọi vật, mọi thứ, ở bất cứ chỗ nào, điều tưng theo những luật tự nhiên, và những luật này chi phối toàn vũ trụ. Quang điểm của ông trong cái chủ đề này rất là phứt tạp nhưng cái thực chắc của những gì ông đã nói đã bắt đầu thay đổi cái nhìn của tui đối với mọi thứ.

Trong suốt cuộc đời của tui, tui hông có hiểu cái khi gì hết địa những sự diệc đã xảy ra. Một đi di đó xảy ra, rồi một cái gì khác xảy ra, rồi một cái đi khác nữa, và tiếp tục như vậy, và phân nửa của những gì xảy ra hông có ra cái con khi gì hết. Nhưng ông Dân nói là tác cả những gì xảy ra điều là một phần của một nguyên tắc, một quy trình gì đó, và cách tốt nhất để đi tới là tìm ra cho được cách thức để mà hội nhập vào cái quy trình đó, và rồi rắng sức giữ vị trí của mình trong quy trình. Dù sao, khi biết được điều này, mọi thứ có vẻ trở nên rõ ràng hơn đối với tui.

Dù thế nào đi nữa, tình trạng của tui khá hơn nhiều sau vài tuần, và cái đi của tui đã lành lạng đẹp đẽ. Bác sĩ nói là chỗ da của tui đóng như da của con “tê giác” hay đại loại như vậy. Người ta có một phòng dài trí ở bệnh viện, và bởi vì tui hông có chiện gì để làm, một hôm tui lang thang vô trông thì có 2 thằng đang chơi ping-pong. Một hồi sau, tui hỏi coi tui chơi được hông, và người ta cho tui chơi. Tui thua một vài trận đầu nhưng hông lâu sau, tui thắng luôn hai thằng này. “Hông ngờ chú mày bự nhưng hông có chậm chác nào hết!” một thằng nói. Tui chỉ gật đầu. Tui rắng chơi ping-pong mỗi ngày, và bạn tin hay hông tin, tui bắt đầu chơi khá lắm.

Mỗi buổi trưa, tui tới thăm ông Dân, nhưng buổi sáng thì tui chỉ có mình tui. Người ta cho phép tui rời bệnh viện nếu tui muốn, và có một chiếc xe buýt đưa những người như tui xuống phố để mà tui tui có thể đi vòng quanh mua mấy thứ khi gì đó ở mấy tiệm của dân mít ở Đà Nẵng. Nhưng mà tui hông cần thứ khi gì hết, bởi vậy, tui chỉ đi quanh quẩn, và ngắm cảnh.

Có một cái chợ nhỏ ở dưới bờ sông, nơi mà dân chúng bán cá và tôm và mấy thứ khác, và một hôm tui xuống dưới đó rồi mua ít tôm rồi một trong mấy đầu biếp ở bệnh viện luộc tôm cho tui, thiệt là ngon. Tui ước gì ông Dân có thể ăn chút tôm với tui. Ông nói có lẽ nếu tui đập dập nát mấy con tôm, người ta có thể bỏ vào trong ông chích rồi bơm vào ông. Ông còn nói là ông sẽ hỏi y tá địa chiện đó, nhưng tui biếc là ông chỉ giỡn chơi cho vui thôi.

Tối hôm đó, tui nằm trên giường xiếp rồi nhớ tới thằng Bửu, chắc nó cũng khoái mấy con tôm đó lắm, tui nghĩ tới chiếc tàu đánh tôm của tui tui, và mọi thứ. Tội nghiệp thằng Bửu. Bởi vậy, ngày hôm sau tui hỏi ông Dân vì lẽ nào mà thằng Bửu phải bị chết, và cái loại luật tự nhiên khôn nạn nào cho phép cái chiện đó xảy ra. Ông nghĩ một hồi rồi nói, “Để tui nói cho chú nghe, Lâm, hông phải tác cả những luật này điều thỏa mãn mọi người. Nhưng dù

sao, luật là luật. Giả tí như khi một con cạp vô được con khi – đôi với con khi, đó là điều xấu, nhưng đôi với con cạp thì đó là điều tốt. Đờ là như đây!”

Khoản 2 hôm sau, tui trở lại chợ cá thì có một ông mít nhỏ con đang bán một bít tôm thiệt là bự ở đó. Tui hỏi ông bắc tôm ở đâu, rồi ông sợ quá nói lung tung xà beng hết, bởi gì ông hông biết tiếng Anh. Dù sao đi nữa, tui bắc đầu quơ tay quơ chung ra dậu giống như một tên Ấn độ hay đại loại như đây, và sau một hồi, ông hiểu và ra dậu cho tui đi theo ông. Lúc đầu tui còn nghi ngờ, nhưng rồi ông cười, hay giống đây, và rồi tui tin ông.

Tui tui đi bộ khoản gần 2 cây số hay sao đó, đi qua mấy cái tàu ở bãi biển và nhiều thứ nữa, nhưng ông này hông dẫn tui tới tàu. Tui tui tới một chỗ trong vùng đất lầy lội gần biển, đông như cái ao hay sao đó, rồi ông lấy mấy cái lưới để xuốn chỗ mà nước từ biển Nam Hải trào dô khi thủy triều dâng lên. Cái ông già này *tích lủy* tôm trong đó! Ông lấy một cái lưới nhỏ rồi nhúng dô nước rồi múc lên, và đúng là có 10 tới 20 con tôm trong đó. Ông cho tui một bít tôm, và tui cho ông một thanh sô cô la Héc-sì. Ông khoái tới mức muốn ị trong guồn luôn.

Tối hôm đó, người ta chiếu phim ngoài trời, gần bộ chỉ huy lực lượng dã chiến, và tui tới đó coi, rồi thì mấy thằng ngồi hàng ghế đầu bắc đầu goanh lộn dữ dội địa chiện gì đó, rồi một thằng bị quăng dô màn ảnh làm rách màn ảnh luôn và phim bị chám dứt ở đó. Bởi đây, sau đó tui địa nằm trên đường xiếp, và suy nghĩ, và bắc thành linh một sáng kiếng đến dới tui. Tui biết là tui phải làm đi khi người ta cho tui ra khỏi quân đội! Tui sẽ địa nhà và tự kiếm một cái ao nhỏ ở gần Gáp để tích lủy tôm! Bởi đây, có lẽ tui hông thể mua một tàu đánh tôm bị giờ, bởi vì hông có thằng Bửu, nhưng tui có thể lên tới mấy cái đầm lầy, rồi kiếm vài cái lưới bắc tôm, và đó là điều mà tui sẽ làm. Thằng Bửu chắc cũng thích cái ý đó.

Ngày nào cũng vậy trong mấy tuần kế tiếp, mỗi sáng tui đi tới cái chỗ của ông già người Việt nhỏ con đang tích lủy tôm. Tên ông là ông Chí. Tui chỉ ngồi đó nhìn Mít-Tờ Chí làm diệc và sau một hồi, ông chỉ tui phải làm như thế nào mới đúng cách. Ông Chí bắc được một số tôm con goanh mấy cái đầm trong cái lưới nhỏ cầm tay, rồi thả chúng dô ao của ông. Rồi khi mà thủy triều tới, ông quăng đủ thứ khi dô đó – đồ ăn cặng, và đủ thứ, làm cho mấy con tôm nhi đồng ôm nhách đó lớn lên, ăn no chóng mập. Thiệc là đơn giản như đây, ngay cả một thằng khờ cũng có thể làm được.

Một vài hôm sau, có mấy tên tự cao tự đại từ bộ chỉ guy của lực lượng dã chiến tới bịnh diện, bọn họ giống như đang cứng lên và nói, “Bình Nhì Lâm, chú mới được thưởng Guồn chương Danh Dự của Quốc Hội dành cho bắng tính anh hùng cực độ, và ngày mốt chú sẽ được bay địa Mỹ để được chính

tay Tổng Thống Hoa Kỳ cài guân chương cho chú.” Bây giờ còn sáng sớm, và tui chỉ nằm đó, nghĩ đến việc đô nhà tắm, nhưng mà tui đoán là cái đám khí này đang chờ tui nói cái gì đó, và tui thiệt sự đang muốn xì cái bong bóng. Tuy nhiên, lần này tui chỉ nói, “Cám ơn,” rồi ngậm miệng luôn. Có lẽ điều này thuộc địa luật tự nhiên của vạn vật.

Dù sao, sau khi cái đám đó đi rùi, tui mới tới khu chăm sóc đặt biệt để gặp ông Dân, nhưng khi tui tới đó, cái giường của ông bỏ trống, tấm niệm đã được xếp lại và ông đi đâu mất tiêu rồi. Tui sợ là chiện gì đã xảy ra cho ông, và tui chạy đi kiểm y sĩ trực nhưng ông cũng hông có ở đó. Tui thấy một y tá ở cuối hành lang nên hỏi cô, “Có chiện gì xảy ra với ông Dân vậy?” và cô nói, “Đi rồi.” Rồi tui hỏi, “Đi đâu?” rồi cô nói, “Tui hông biết, chiện đó hông có xảy ra trong ca trực của tui.” Tui tìm gặp cô y tá trưởng rồi hỏi cô, và cô nói là ông Dân đã được đưa lên máy bay đi Mỹ, bởi vì người ta có thể chăm sóc ông tốt hơn ở Mỹ. Tui mới hỏi ông Dân có sao hông, và cô nói, “Ồ, ơ, hai lá phổi thì bị lung hết, ruộc thì bị đứt khúc, cột sống thì bị hư, mác một bàn chông, bị cục một cứng, và hơn phân nửa người bị phỏng cấp 3... Nếu anh nói như vậy là *hông sao* thì, thiệt, ông Dân hông sao hết.” Tui cám ơn cô, rồi tui đi.

Trưa hôm đó tui hông chơi ping-pong bởi vì tui quá lo điạ ông Dân. Tui có cái ý nghĩ là, có lẽ, ông đã chết rồi, nhưng hông có ai muốn nói điều đó, bởi vì cái luật ở đây là phải báo cho thân nhưng trước rồi mới báo cho người khác, hay đại loại như vậy. Ai mà biết! Và tinh thần tui đang đi xuống công Hà thành, tui đi lan than một mình, dừ đi tui dừ đá mấy cục đá trên đường, mấy cái hộp lon và mấy cái khí gì đó.

Cuối cùng, khi tui trở lại giường của tui thì có thơ cho tui để trên giường, những lá thơ gửi từ đời nào cuối cùng cũng bắt được tui ở đây. Má tui gửi thơ nói là nhà của tui tui đã bị cháy, và bị cháy rụi hoàn toàn, và hông có bảo hiểm hay gì hết nên Má phải đô ở nhà tế bần. Má nói là nhà bị bắt lửa cháy khi cô Phượng đang xây lông cho con mèo cổ dừ tắm xong, và cô dùng máy sấy tóc để sấy mèo, rồi thì hông biết con mèo bị bắt lửa hay cái máy sấy tóc bị bắt lửa, cô liệng cái máy sấy đang cháy hay con mèo đang cháy chạy tùm lum, và chiện là như vậy đó. Và Má nói, từ bây giờ tui phải nhờ hội tế bần “Các Ma Sơ Nhỏ của Người Nghèo” chiện thơ tới Má. Tui nghĩ ra là trong nhiều năm tới sẽ có nhiều nước mắt lắm.

Có một thơ nữa gửi cho tui, nói là “Thưa Ông Lâm: Ông đã được chọn lọc để mà có thể trúng giải một chiếc xe hơi Bông-Tét Di-Tình-Yêu mới toanh, nếu ông chỉ cần gửi lại cái thẻ ghi lời hứa là sẽ mua bộ tự điển bách khoa toàn thư tuyệt vời này và một cuốn sách cập nhật cho bộ tự điển vào mỗi năm cho đến cuối đời của ông, với giá chỉ 75 đô-la mỗi năm.” Tui quăng cái

thơ này dô xột rất. Một thằng ngốc như tui thì muốn cái khi gì từ bộ tự điêng bắch khoa? Và ngoài ra, tui cũng cóc biết lái se.

Nhưng lá thơ thứ ba là thơ riêng viết cho tui, và đặng sao bao thơ có ghi, “Mỹ Duyên, Hộp thơ Tổng Hợp, Cầu Kem, Bang MÁT.” Bàn tay tui run góa cỡ, làm tui mở bao thơ hông muốn được nữa.

“Anh Lâm mên,” Duyên viết, “Má em đã chuyển thơ của anh tới em, những lá thơ mà bác gái đã đưa cho Má. Em rất đau xột khi biết là anh đang đi lính và phải tham dự vào một cuộc chiến tranh ghê rợn và phi đạo đức.” Duyên nói là cô biết nó ghê sợ cỡ nào, với tác cả sự diết chóc, bầm sưng nác thạch đang xảy ra, và tác cả. “Nó đã lấy mất đi một phần lương tâm của anh khi anh tham gia vào cuộc chiến, mặc dù em biết là anh đã bị ép buộc, và đó hông phải ý của anh.” Duyên viết là chắc là tui khổ lắm bởi vì hông có quần áo sạch để mặc, hông có thức ăn tươi để ăng, và tất cả, nhưng mà cô thiệc hông hiểu tui nói gì khi tui viết là tui phải “nằm úp mặt dô cái đám kức sĩ quan trong hai ngày”

“Em hông thể tin nổi,” cô nói, “là người ta lại có thể bắt anh làm cái điều tục tĩu đến như vậy.” Tui nghĩ là có lẽ trong thơ trước, đưng ra tui nên dải thích rõ hơn cho Duyên hiểu cái chiện nằm úp mặt dô kức.

Dù sao đi nữa, Duyên nói là “Chúng ta đang tổ chức những cuộc biểu tình lớn chống lại bọn heo phát xít để mà có thể chấm dứt cuộc chiến tranh kinh khiếp và phi đạo đức và hãy để tiếng nói của dân chúng được nghe.” Cô nói mấy chiện đại loại như dậy hết một trang thơ luôn hay sao đó, nhưng mà toàn bộ mấy cái khi mà cô viết tui thấy có vẻ đồng nhau hết. Nhưng dù sao, tui cũng đọc hết và đọc kỹ bởi dì chỉ thấy tuồng chữ của Duyên thui cũng đủ làm cho cái bụng tui ót éc phập phồng rồi.

“Cuối cùng,” Duyên viết ở phần cuối, “anh đã gặp lại được Bửu, và em biết là anh rất vui vì có một người bạn trong hoàn cảnh khốn khó.” Cô cũng gửi lời thăm hỏi tới thằng Bửu, và trong phần tái bút, cô nói là cô kiếm được chúc tiền nhờ trình diễn trong một bang nhạc nhỏ khoảng hai ngày mỗi tưng tại một quán cà phê gần trường Đại Học Há Vọt, niếu tui có đi tới đó để kiếm cỡ. Cô nói nhóm của cô có tên là Trúng Nức. Kể từ đó, tui bắt đầu kiếm cỡ để đi tới Đại Học Há Vọt.

Tôi hôm đó, tui dọn dẹp đồ khi của tui để trở địa nhà để mà nhận Guân Chương Danh Dự và gặp Tổng Thống Hoa Kỳ. Nhưng mà tui hông có cái khi gì hết để đem đi ngoại trừ bộ quần áo ngủ pi da ma và bàn chải răng, lược lam cạo râu người ta cho tui ở bệnh viện, bởi vì mọi thứ tui có đang ở căn cứ Pleiku. Nhưng mà có một ông Trung Tá nhỏ con nhưng tốt bụng từ Lục Lượng Dã Chiến tới, và ông nói, “Bỏ mấy cái khi đó đi, Lâm – Tụi tao sẽ đặt cho chú mày một bộ quân phục mới toanh, may riêng cho chú mày – ngay

tôi hôm nay, sẽ có hai tá dân mít thợ may ở Sài Gòn cùng nhau may đồ cho chú mày, bởi vì chú mày hồng thể mặc đồ ngủ để gặp Tổng Thống đầu.” Ông trung tá nói là ông sẽ đi kèm tui tới Hoa Thịnh Đốn, lo cho tui có chỗ ở, chỗ ăn đàng hoàng dĩa sẽ đưa tui đi tới bất cứ chỗ nào, và ông cũng sẽ dạy tui cách sử xự luôn, đại loại là như đây.

Ông tên là ông Trung Tá Giao.

Tui chơi một ván ping-pong cuối cùng tối hôm đó, dới một tay từ bộ chỉ huy của trung đội Lực Lượng Dã Chiến, và tay này được xem là vô địch bóng bàn trong quân đội hay đại loại như đây. Đó là một tay nhỏ con nhưng dẻo dai, tên này hồng thềm nhìn dơ mắt tui nửa, hơn nửa, hẳn đem theo cây vợt riêng của hẳn, bỏ trong cái túi bằng da. Khi mà tui dứt đẹp vô đít tên này mấy ván, hẳn nghỉ chơi và nói rằng cái đám banh bị hư hết rồi, bởi dì hơi ẩm đã làm hư hết banh. Rồi hẳn cuốn gói cuốn vợt đi dĩa, bỏ lại một đồng banh hẳn đã mang tới, tui hồng có phiền lòng cái điều này, bởi vì người ta có thể xài chúng ở đây, trong phòng giải trí của bệnh viện.

Sáng hôm sau rui rời bệnh viện, một y tá tới đưa tui một phong thư có tên tui trên đó. Tui mở ra coi, đó là lá thư ông Dân gửi cho tui, cuối cùng thì ông đã hồng sao, và thơ diết như vậy:

Lâm thân

Tôi xin lỗi chú, đã không còn thời gian để mà chúng ta gặp nhau trước khi tôi rời quân y viện. Các bác sĩ đã quyết định thật nhanh, và trước khi tôi biết được quyết định của họ, họ đã dời tôi đi đến chỗ khác, nhưng mà tôi đã xin được nán ná thêm để viết lá thư này, bởi vì chú đã thật tốt với tôi trong thời gian tôi ở đây.

Lâm, tôi có thể cảm nhận được là chú đang rất gần một sự kiện trọng đại trong đời chú, một sự biến chuyển, hay một biến cố quan trọng làm thay đổi hướng đi của chú, và chú phải nhanh nhẩu chụp lấy thời cơ, đừng để lỡ mất cơ hội. Khi tôi nghĩ lại về thời gian gần chú, tôi nhớ là tôi có thấy cái gì đó trong mắt của chú, như một ánh lửa nhỏ thỉnh thoảng lóe lên, nhất là khi chú cười, và trong những lúc như vậy, tôi tin rằng tôi đã thấy được cái căn nguyên của khả năng của chúng ta – khả năng của loài người – khả năng để tư duy, sáng tạo và hiện hữu.

Cuộc chiến tranh này không phải dành cho chú, anh bạn của tôi à – và cũng không dành cho tôi – và tôi đã thoát khỏi nó rồi, và tôi cũng quả quyết là mai này chú cũng sẽ vượt qua nó. Câu hỏi then chốt là chú sẽ làm gì? Tôi không nghĩ chú là một tên ngố tí nào cả. Có lẽ, nếu chỉ đo lường bằng những bài test hoặc bằng sự phán quyết của kẻ khờ, chú có thể rơi vào cạm bẫy này, hay cạm bẫy khác, thế nhưng sâu thẳm thẳm, Lâm, tôi đã thấy được ánh hào quang sáng rực của sự hiếu kỳ đang bùng cháy sâu trong tâm của chú.

Hãy đón nhận lấy ngọn thủy triều, anh bạn trẻ của tôi, và chú sẽ được ra khơi, hãy làm cho con nước làm việc cho chú, hãy chiến đấu với mực nước cạn và những va chạm làm cản trở con tàu, và đừng bao giờ chùn bước, đừng bao giờ đầu hàng. Lâm, chú là một anh chàng rất tốt, chú là một người thật quảng đại.

Người bạn của chú

DÂN

Tui đọc đi đọc lại thơ của ông Dân mười lần hay hai chục lần đi đó, và có nhiều thứ trong đó tui hông hiểu. Ý tui nói là, tui *nghĩ* là tui hiểu ông muốn nói gì, nhưng có nhiều câu dài nhiều chữ tui hông nghĩ ra nổi nghĩa của nó. Sáng hôm sao Trung Tá Giao tới và nói là tui dới ông phải đi ngay bi giờ, đầu tiên là xuống Sài Gòn để lấy cái bộ quân phục mới mà 20 thợ may Mít đã cùng may cho tui hồi tối hôm goa, rồi đi thẳng nước Mỹ, và tất cả. Tui đưa cho ông coi lá thơ của ông Dân và hỏi ông chính xác cái thơ đó nói cái gì vậy, rồi Trung Tá Giao liếc dò nó rồi đưa lại tui rồi nói, “Lâm nè, theo tao thấy thì ông này nói quá rõ ràng trong thơ, là chú mày tốt hơn hết là đừng có địch tâm bậy bầm bạ mọi thứ lên khi mà Tổng Thống cài guân chương cho chú mày. Chú mày nhớ chứ?”

Chú thích:

Bông-Tét Di-Tình-Yêu = Pontiac GTO, một kiểu xe hơi của Mỹ do hãng Pontiac (General Motors) sản xuất từ năm 1964 -1974.

Cầu Kem Bang MẮT = địa danh Cambridge, MASS (bang Massachusetts) Hoa Kỳ

Con-nít-ti-cút = Connecticut, một bang ở Hoa Kỳ

Dân = Dan, một thương binh sĩ quan ở Bệnh Viện Đà Nẵng, nằm kế bên Lâm.

Giao = Trung Tá Gooch.

Há Vọt = Harvard University, đại học nổi tiếng thế giới ở Hoa Kỳ.

Hét-Sì = Hershey, hiệu sô-cô-la nổi tiếng và rẻ tiền ở Mỹ, từ năm 1894.

Gáp = Gulf, một địa danh ở ven biển, ở Florida, Hoa Kỳ.

Chương 8

Chúng tui đan bay thiệc cao trên biển Thái Bình Dương thì Trung Tá Giao nói dới tui nào là tui sẽ thành một đại anh hùng, tui sẽ là Bát Ngô dĩ đại sống mãi trong guần chúng ta hay trong sự nghiệp của chúng ta đi đó khi chúng tui trở địa Hoa Kỳ. Ông nói là quần chúng sẽ xếp hàng, diễn hành chào đón tui, sẽ cảm động dả khóc, đại loại khí khọt như dậ, đến nỗi tui sẽ hông thể mua được một lon nước hay một món đồ ăng cho chính tui, bởi dì ai cũng chờ đợi để mua nước, mua đồ ăn cho tui. Ông còn nói là Quân Đội sẽ còn đưa tui đi đây đi đó để cổ động tiên triền cho phong trào mua công khổ phiếu, phong trào đi bộ đội tham da nghĩa dụ guần sự, đại loại những thứ khí rác rưởi như dậ, và tui sẽ được tiếp đãi như “một ông hoàng.” Địa chiện này thì Trung Tá Giao có phần đúng.

Khi chúng tui đáp xuống phi trường “Trăm Đồng Sáu Cô”, một đám đông thiệt bự đang chờ chúng tui xuống máy bay. Người ta cảm bắng dả biểu ngữ hay đại lợi như dậ. Trung Tá Giao nhìn ra cửa sổ máy bay rồi nói là ông rất ngạc nhiên tại sao hông thấy bang nhạc hành khúc nào ra chào đón hai đứa tui. Nhưng rồi tui sẽ rõ là cái đám đông như dậ cũng là góa đủ cho tui tui rồi.

Chiện đầu tiên sải ra khi chúng tui bước xuống máy bay là đám đông bắc đầu ca hát cho tui tui nghe đại lợi như là như có tên khùng trong cái gì đó rồi một trái cá chua thiệc bự bay dỏ mặc Trung tá Giao. Sau đó thì cái khí gì cũng trở thành diên khùng khí khọt y như mây câu hát đó. Có cảnh sát ở đó nhưng cái đám đông quần chúng này tràn lẩn cảnh sát rồi tràn lên luôn tới chỗ tui tui và la rống đủ thứ lời dờ bần dả tục tiểu, có tới hai ngàn mạng, râu ria dài và bù xù hay đại loại như dậ, và đây là cái cảnh đáng sợ nhưc mà tui đã thấy kể từ khi tui trở lại ruộng lúa nơi mà thằng Bửu bị giết.

Trung tá Giao đang ráng lau xạch cà chua trên mặt ông dả cư xử cho đàng hoàn, nhưng mà tui nghĩ là, kệ mẹ dới phẩm cách, phẩm chất cái con khí dì, bởi dì tui tui một chọi một ngàn, và hông có đủ khí để hỗ trợ. Bởi dậ, tui bắc đầu chạy.

Cái đám guần chúng đó cũng chắc chắn là đang kiếm cái khí dì đó để dì cho dui, bởi dì ai cũng bắc đầu rượt theo tui như là bọn chúng thường làm khi tui còn nhỏ, cái đám này dừa chạy dừa la hò la hét, gươ biểu ngữ. Tui chạy gần hết khí cái đường băng ở sân bay, rồi trở lại tới chỗ máy bay đáp lần nữa, chiện này còn ghê hơn là cái đám guậy phá lột bấp Ne bơ rất ca rượt tui ở trận Túc Cầu Cam Cuối Mùa nữa. Cúi cùng, tui chạy dỏ một cái L. rồi ngồi trên bồn cầu và khóa cửa cho tới lúc tui nghĩ là cái đám guần chúng đã chịu thua dả dả địa nhà rồi. Chắc là tui đã ngồi ở đó một tiếng hay đại lợi như dậ.

Khi tui đi ra và đi bộ xuống hành lang thì thấy Trung Tá Giao ở đó, chung quanh ông là một trung đội cảnh sát và quân cảnh Em Bì, ông coi bộ rất thiếu nảo, thấy tui ông mừng lắm. “Lẹ lên, Lâm!” ông nói. “Người ta phải neo máy bay lại chờ tui mình để bay tới Hoa Thịnh Đốn.

Khi tui tui lên máy bay để tới Hoa Thịnh Đốn, cũng có một đám phái đoàn dâng sự trên máy bay, và Trung Tá Giao dới tui ngồi ở hàng ghế trước. Máy bay chưa cất cánh mà cái đám người chung quanh tui tui đã đứng dậy kiểm chỗ khác ngồi đằng sau đuôi máy bay rồi. Tui mới hỏi Trung tá Giao tại sao có chuyện như vậy, rồi ông nói có thể là bởi vì tui tui có mùi hơi ngộ hay đại loại như vậy. Ông nói tui đừng có bậng tâm. Ông nói là mọi thứ sẽ tốt hơn khi tới Hoa Thịnh Đốn. Tui hy vọng như vậy, bởi vì ngay cả một tên khờ như tui cũng thể thấy ra được là từ nải dờ, mấy thứ sảy ra điều hồng giống như ông trung tá đã từng nói.

Khi máy bay tới Hoa Thịnh Đốn, tui mừng đến nỗi muốn nổ banh luôn! Tui có thể thấy Tượng Đài Hoa Thịnh Đốn như cây diết chì dựng đứng và tòa nhà quốc hội Cạp Thồ của Hoa Kỳ và mọi thứ từ cửa sổ mà trước đây tui chỉ thấy được trong hình, và bây giờ tất cả trước mắt tui, thiệt như là mưa và gió. Quân đội đã gởi một chiếc se ra để đón tui tui và đưa tới một khách sạn thiệt là đẹp đẽ, dới thang máy và nhiều thứ và có người kéo và xách mấy cái đồ khi dùm cho bạn. Tui chưa từng dờ thang máy bao dờ.

Sau khi tui tui dờ phòng và xiếp mọi thứ xong, Trung tá Giao tới phòng tui và nói là chúng tui sẽ ra ngoài để giải khác tại một cái ba nhỏ, ông nhớ là chỗ đó có nhiều gái đẹp lắm, rồi ông nói là ở đây khác dới Ca-li nhiều lắm bởi vì dờ người mở miền Đông là người dặng mình hay đại loại như vậy. Ông bị sai bét một lần nữa.

Tui tui ngồi ở một bàn rồi Trung tá Giao kêu bia cho tui và cái gì đó cho ông, rồi ông bắc đầu dạy tui ngày mai tui phải đi đứng ăng nói ra làm sao khi Tổng Thống gài quân chương dờ áo tui.

Ông đang nói nửa chừng thì có một cô gái xinh xắn tới bàn tui tui và Trung tá Giao nhìn lên rồi kêu cô lấy thêm hai cái bia nữa, tui nghĩ là ông tưởng cô này là bồi bàn. Nhưng cô nhìn xuống rồi nói, “Một ly nước miếng còn âm tui cũng hồng thêm lấy cho ông nữa, cái đồ dờ bản, cái đồ bú Kẹt.” Rồi cô goay qua tui rồi nói, “Ê, khi đột bự, hôm nay người ăn thịt được mấy em bé rồi?”

Rồi thì tui tui trở dờ khách sạn từ lúc đó, rồi kêu bia từ phòng tui tui, và Trung Tá giao mới có thể nói xong những dờ tui cần phải làm dờ ngày mai.

Sáng hôm sau tui tui thức dậy sớm dờ sáng khải rồi đi bộ đến Tòa Bạch Ốc, nơi Tổng Thống ở. Đó là một căn nhà thiệt đẹp, dới thảm cỏ xanh bự, cái biệc thự này cũng bự cỡ cái tòa thị sảnh ở Mỏ Bãi. Có thiệt là nhiều người

trong quân đội ở đó bắt tay tui liên tục như bơm hơi rồi nói tui thiệt là một người đứng đắn, cao thượng cao gúy, vĩ đại, rồi thì tới giờ nhận huân chương

Tổng Thống là một ông già bự con nói chiện giống trong phim cao bồi Tét Xát hay đại loại như vậy, dà có một đội ngũ nhân viên tập trung ở đó đóng như là người ở hay là bồi bàn, thợ lau chùi, hay đóng dây, nhưng tác cả đã ra ngoài trong khu vườn đầy bông hồng, dưới ánh nắng bang mai.

Một tay từ quân đội bắt đầu đọc mấy cái khi bậy bạ di đó và ai cũng chú ý lắng nghe, trừ tui ra, bởi di tui đang chết đói, vì tui chưa có một miếng điếm tâm trong bụng. Cúi cùng tên đó cũng nói xong, rồi Tổng Thống bước tới lấy huân chương từ một cái hộp rồi gài lên ngực áo tui. Rồi ông bắt tay tui rồi toàn bộ mấy người này bắt đầu chụp hình té lợc và vỗ tay hay đại loại như vậy.

Tui nghĩ là chắc mọi việc đã xong xuôi, và tui có thể ra khỏi cái chốn khỉ này, nhưng Tổng Thống, ông vẫn còn đứng ở đó, nhìn tui hơi ngộ nghĩnh. Cuối cùng, Tổng Thống nói, “Ê nhóc, có phải tiếng gầm gừ ọt ẹc đó kêu từ bụng chú mày phải hông?”

Tui liếc goa Trung Tá Giao nhưng ông chỉ trợn mắt lên, nên tui mới gác đầu, rồi tui nói, “Ừa!” rồi Tổng Thống nói, “Tưởng cái gì chứ, dải guyết cái chiện đó dễ ẹt, chú mày theo tao qua đây kiểm cái gì ăng đi!”

Tui theo ông dồ trong một cái phòng nhỏ tròn tròn, rồi Tổng Thống kêu một anh chàng ăng mặc đồng phục bồi bàn đem điếm tâm tới cho tui. Chỉ có hai đứa tui tui ở trong đó, và trong khi chờ điếm tâm, ông bắt đầu hỏi tui ít thứ, thí dụ tui có biếc tại sao tui phải goánh VC hông, rồi thì người ta có đối xử đàng hoàng dới tui trong quân đội hông. Tui chỉ gác đầu và sau một hồi ông hồng hồng nửa dà mọi chiện trở nên im lặng, rồi ông nói, “Chú có muốn coi TV khi tui mình chờ đồ ăn hông?”

Tui gác đầu lần nữa, rồi Tổng Thống bặc cái TV kê bên bàn của ông, rồi tui tui coi “Dân nấu Bí Và Lý Hiu.” Tổng Thống có vẻ khoái lắm và nói ông xem chương trìn này mỗi ngày và ông thấy tui giống nhân vật Giọc Hồ trong TV. Điếm tâm xong, Tổng Thống hỏi tui có muốn ông dẫn đi quanh nhà cho biết hông, và tui nói, “Ừ,” và rồi tui tui đi. Khi tui tui ra ngoài, cái đám mấy anh chàng thợ chụp hình đi lòng dồng theo tui tui, lúc đó, Tổng Thống quyết định ngồi xuống một băng ghế nhỏ rồi ông nói dới tui, “Ê chú em, chú em đã bị thương phải hông?” và tui gác đầu, rồi ông nói, “Nè, chú coi nè,” và Tổng Thống kéo áo lên để khoe tui một vết sẹo củ thiệt bự trên bụng ông, nơi mà ông bị mổ hay sao sao đó, rồi ông hỏi, “Chú em bị thương chỗ nào đâu?” Và bởi vậy, tui cười guần ra để cho ông thấy dấu đạn của tui. Rồi thì, cả đám mấy anh chàng chụp hình ào tới bắt đầu chụp hình liên tục, và một vài tay khác cũng chạy tới, đội dằng nơ tui ra chỗ khác, tới chỗ Trung Tá Giao đang chờ.

Trưa hôm đó ở khách sạn của tui tui, Trung Tá Giao bắc thành linh tung cửa dô phòng tui với một mớ báo chí trên tay, ôi trời ơi, ông đang nổi khùng lên. Ông bắc đầu rống lên rồi chửi thề om xòm rồi quăn cái đồng báo đó lên đường tui và tui có thể thấy hình của tui ở trang đầu tiên, đang khoe cái đít bự tổ bố của tui và Tổng Thống cũng kéo áo lên khoe theo. Một tờ báo còn vẽ một lằng đen lên hai mắt của tui để ngừ ta hồng nhận ra tui, y như là ngừ ta hay làm dới mấy cái hình tục tiểu.

Và cái tit dưới hình thì ghi là “Tổng Thống Doãn Sơn và Anh Hùng Chiến Tranh Đàng Thu Giã ở Vườn Hồng.”

“Lâm, sao mà ngu quá dậy!” Trung tá Giao nói. “Sao mà có thể làm chiện như dầy với tao? Tao tiêu tùng rồi. Sự nghiệp của tao chắc sắp sửa dô... lằng rồi!”

“Tui đâu có biết,” tui nói, “nhưng mà tui ráng làm theo lẽ phải.

Dù sao đi nữa, sau cái dụ đó, đời tui một lần nữa đen như mỏ chó, nhưng mà ngừ ta dần còn chưa dẹp hết sự hy vọng dô tui. Quân đội đã guyết định là tui sẽ đi tua để có thêm người ghi tên đi lính cho cuộc chiến, dà Trung Tá Giao đã kiếm ai đó diết bài diễn văn cho tui. Bài diễn dăng đó dài và nhét đủ mấy thứ như “Trong thời điêm gian khổ, hồng có gì danh dự và để bày tỏ lòng ái quốc hơn là phục vụ đất nước trong Quân Đội,” và cả đám rác rưởi thúí goác như dậy. Dấn đề là tui hồng thể nào nhét được cái bài diễn văng đó dô đầu. Ừ mà tui có thể thấy hết mấy chữ đó trong đầu tui, nhưng tới khi tui cần đọc ra thì mọi thứ chữ đó quây dới nhau thành giống như một bài sinh lầy.

Trung Tá Giao phải làm diệc một mình dới tui. Ông bắc tui thức tới nửa điêm mỗi ngày, ráng đọc diễn văng cho iêm xui, nhưng cuối cùng ông đưa hai tay lên đầu hàng rồi nói, “Tao hồng thể nghĩ là cách này xài được!”

Cuối cùng ông ngừ ra được một ý kiến. “Lâm,” ông nói, “đây là cách tui mình xẻ làm. Tao sẽ tĩa cái bài diễn văng ngắng gọn, để mà chú mà chỉ cần nói vài thứ. Mình sẽ thử cách này.” Rồi thì ông tĩa ngắng hơn, rồi ngắng hơn nữa, rồi tĩa nữa, cho tới khi ông thỏa mãn là tui sẽ nhớ bài diễn dẫn và tui sẽ hồng có vẽ giống một tên ngố. Và cuối cùng, toàn bộ tui phải nói là “Hãy tham gia Quân Đội và chiến đấu cho tự do.”

Trạm dừng đầu tiên của tui tui là một trường đại học nhỏ, có vài phóng diên và phó nhòm ở đó, và tui tui ở trên sân khấu của một giảng đường thiệt bự. Trung Tá Giao đứng lên và bắt đầu bài diễn dăng mà đứng ra tui phải đọc. Rồi khi ông đọc song, ông nói, “Và bi dờ, chúng ta sẽ được vài lời từ một chiến sĩ mới được Guân Chương Danh Dự cao quý của Quốc Hội, xin giới thiệu Binh Nhức Ngô Lâm,” rồi ông ra dấu cho tui bước tới. Một số người đang dô tay, và khi tiếng dô tay chấm dứt, tui đưa ngừ tới rồi nói,

“Hãy tham gia Quân Đội và chiến đấu cho tự do.”

Tui đoán là người ta chờ tui nói thêm, nhưng mà tui đã được lệnh nói nhiều đó thôi, bởi đây tui chỉ đứng đó, ai cũng nhìn tui hết, và tui thì nhìn họ lại. Rồi bác thình lình, ai đó ở hàng ghế trên cùng la lên, “Ông nghĩ như thế nào địa cuộc chiến tranh này?” Và tui nói cái ý nghĩ đầu tiên tới trong đầu tui, đó là, “Nó là một đồng kức.”

Trung tá Giao tới chụp cái mi-cờ-rô kéo ra xa khỏi chỗ tui và bắt tui ngồi xuống, nhưng tác cả phóng diên ghi chép liên tục trong sổ tay của họ, và cái đám phó nhòm thì chụp hình liên tu, và mọi người trong đám khán thính dã khoái diên luôn, người ta nhảy lên nhả xuống và la hoang hô hoan hô. Trung tá Giao tức tốc đưa tui ra ngoài, và tui tui lên xe hơi chạy như bay ra khỏi phố, và ông trung tá hồng nói di dới tui hết, nhưng ông nói cái gì đó dới chính ông, rồi ông cười một cách kỳ cục, đồng như một tên khùng.

Sáng hôm xau, tui tui đang ở khách sạn và chuẩn bị đọc diên vãng lần thứ hai thì diên thoại reo. Cú diên thoại này là dành cho Trung tá Giao. Người nào đó ở đầu dây bên kia có vẻ dành hết phần nói chiện, và ông trung tá chỉ làm cái phần nghe và chỉ nói “Dạ thưa, vâng” thiệt là nhiều lần, và thỉnh thoản, ông liếc nhìn tui. Cuối cùng, khi ông gác diên thoại xuống, ông mới nói, “Nè, Lâm, chú mày đã dức đẹp mọi thứ rồi. Tua của chúng ta đã bị căng-xeo. Chấm hết. Tao đã bị chiện nhiệm sở địa một trạm khí tượng ở Băng Lan, tao hồng biếc và củng cóc cần biết cái số phận của cái đít bự đáng tiếc của chú mày. Tui hỏi Trung Tá Giao là hai đứa tui tui có thể uống Cô ca cô la bi dờ hồng, rồi ông nhìn tui trong một phúc, rồi bắt đầu nói cái gì đó dới chính ông, rồi ông cười một cách kỳ cục, đồng như một tên khùng.

Người ta chiện tui địa Phước Định sau chiện đó, dà tui nhận nhiệm xử ở Đại Đội Hơi Nóng. Xuốc một ngày và hết nửa diêm, tui phải xúc than đá bỏ dỏ mấy cái nồi xúp de để mà trại lính được ấm áp. Đại đội trưởng là một cái anh chàng già già thuật cái tuýp người hồng còn màng tới cái con khỉ di nửa, và ông nói là khi mà tui tới làm ở chỗ của ông thì tui chỉ còn có hai năm trong Quân đội rồi giải ngũ, và nếu tui giữ cho hai cái lỗ mũi của tui sạch xẻ thì mọi chiện sẽ iêm xuôi. Dà tui đang ráng làm điều đó. Tui suy nghĩ rất nhiều địa má tui, địa thằng Bửu, địa cái cơ sở đánh tôm nhỏ, tui nghĩ tới Duyên ở Đại Học Há-Vợt, và củng lúc tui củng chơi ping-pong.

Một ngày mùa xuân, có một thông cáo nói là người ta xấp có một tua đấu bóng bàn, và người thắng giải sẽ được đi tới Hoa Thịnh Đốn để chơi giải vô địch Toàn Quân Đội. Tui ghi tên tui dỏ cuộc thi và thắng giải một cách dễ ẹt bởi gì tui chỉ có một đối thủ chơi hay, nhưng mấy ngón tay của tay này đã bị bay mất tiêu trong chiến tranh nên hẳn cứ làm rớt cái vợt xuống đất hay lên bàn ngoài.

Tuần kế tới tui được gọi tới Hoa Thịnh Đốn và cuộc thi đấu được tổ chức ở Bệnh Viện Quan Rít, nơi mà có nhiều anh chàng thương binh coi tui tui chơi. Tui thắng trận đầu dễ dàng như ăn khoai mì trong trại cải tạo, trận thứ hai cũng dễ ẹc như ăn cơm độn, nhưng trận thứ ba, tui hòa dới một tên nhỏ con lóc chóc, tên này làm đủ trò làm banh quay xiên xẹo tùm lum hết và tui muốn chóng mặc dới cái tên này, như là bị hấn guất đô đít mấy cú. Hấn đã dẫn trước tui hai séc 4 – 2 dà tui thấy là tui sắp thua rồi, nhưng bác thỉnh lìn tui nhìn đô đám đông và thấy, còn ai khác nữa ngồi trên xe lăn, chính là Trung Úy Dân ngày trước ở bệnh viện Đà Nẵng!

Tui tui có một chút nghỉ xả hơi giữa mấy xéc nên tui tới chỗ ông Dân rồi nhìn xuống, hai chung của ông đấu mắc tiêu rùi.

“Người ta phải các bỏ nó, Lâm,” ông nói, “nhưng ngoài cái chiện đó ra, tôi hông sao hết.”

Người ta cũng đã tháo cái băng trên mặt của ông, và tui thấy những cái theo ghê ghớm nơi ông bị phỏng dà bị cháy khi xe thiết giáp của ông bị cháy. Hơn nữa, ông vẫn còn có một cái ống chạy đô người ông từ một cái bình treo trên cây cột gắn đô xe lăn.

“Người ta nói là người ta sẽ đê y nguyên như dậy luôn,” ông Dân nói. “Người ta nghĩ là mấy thứ này cũng đẹp, giống như đồ trang sức cho tôi.”

Dù sao đi nữa, ông ươn tới rồi nhìn thẳng đô mắc tui, rồi nói, “Lâm, tôi tin là chú có thể làm bác cứ thứ khi gì mà chú muốn. Tôi đã nhìn kỹ chú chơi, và tôi dám cá là chú sẽ thắng cái tên nhóc con này bởi vì chú chơi ping-pong rất là ghê gớm, và vận mạng của chú là của kẻ vô địch.”

Tui gác đầu, cũng tới lúc tui phải trở lại bàn, và sau đó, tui hông bị mắc một điềm nào hết, tui tiếp tục thắng đê đô chung kết và thắng giải toàn cuộc đấu.

Tui típ tục ở Quan Rít khoản 3 ngày, và tui và ông Dân có dịp dành thời gian cho nhau. Tui đẩy ông đi đây đi đó trên se lăn, thỉnh thoảng tui tui ra ngoài vườn cho ông lấy thêm chút ánh nắng, tới tới, tui có thể chơi ác-mo-ni-ca cho ông nghe như là tui thường làm dới thằng Bửu. Ông Dân dành hầu hết thời gian nói diạ mọi sự diệc – diạ đủ thứ chiện hết – như là diạ lịch sử và triết học, và một hôm ông nói diạ thiết Tương Đối của En-xơ-ten, và ý nghĩa của nó đối dới vũ trụ. Mà ngay lúc đó, tui có một miếng dấy trong tay, tui mới về cho ông thấy những gì tui biết, và nguyên công thức của Thiết Tương Đối, bởi di đó là những gì tui phải học trong lớp Quang Học Trung Cấp ngày nào khi tui còn ở Đại Học. Ông xem rồi nói, “Lâm, chú quả thật không bao giờ làm tôi hết ngạc nhiên về chú.”

Một hôm, khi tui trở diạ căn cứ Phước Định đê típ tục xúc than ở Đại Đội

Hơi nóng, có một ông từ Ngũ Giác Đài tới gặp tui, ngực áo của ông đầy nhóc guân chương, và ông có một nụ cười thiết bự trên mặt, ông nói, “Bình Nhứt Ngô Lâm, tui rất lấy làm xung xướng được thông báo dới chú là chú đã được lựa chọn để là một thành viên của Đội Bóng Bàn Hoa Kỳ để chơi ping-pong tại xứ Tàu Đỏ. Đây là một danh dự đặt biệt, bởi dì lần đầu tiên trong cả một phần tư thế kỷ, đất nước chúng ta sẽ làm một chiện di đó dính dáng tới cái đám Tàu Đỏ, dà đó là một biến cố quang trọng hơn rất nhiều so dới các diệc chơi cái trò khỉ ping-pong. Đây là diệc *ngoại đạo*, dà tương lai của nhân loại đang treo tòng teng dưới sợi chỉ mỏng. Chú hiểu ý tui nói chứ?”

Tui nhúng vay rồi gác đầu, nhưng cái di đó trong tui đang lún chìm. Tui chỉ là một thằng ngổ đáng thương, dẫy mà bị giờ dận mạng của cả thế giới và loài người đang nằm ở trong tay tui.

Chú thích:

Băng Lan = Iceland

Ca-li = Gia Châu, California, một bang ở miền Tây Hoa Kỳ.

Cạp Thồ = Capitol, Nhà Quốc Hội Hoa Kỳ ở Hoa Thịnh Đốn (Washington)

Dân Nẫu Bí Và Lý Hiu = “The Beverly Hillbillies.” Chương trình TV hài hước phát sóng trên đài CBS từ năm 1962 đến 1971.

Doãn Sơn = Tổng Thống Johnson của Hoa Kỳ

Em Bì = M.P., Quân cảnh

Giẹc Hồ = Jethro, một nhân vật trong chương trình “The Beverly Hillbillies.” (“Dân Nẫu Bí Và Lý Hiu”).

Phước Định = Fort Dix. Căn cứ quân sự của Hoa Kỳ ở New Jersey

Quan Rít = Quân Y Viện Walter Reed ở Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn, Hoa Kỳ

Tét Xát = Texas, bang lớn nhất của Hoa Kỳ.

Trăm Đồng Sáu Cô = San Francisco, Cựu Kim Sơn, một thành phố nổi tiếng ở Hoa Kỳ

Chương 9

Và bây giờ, một làng nửa tui đi nửa dòng trái đất, lần này là Bắc Kinh, bên Tàu.

Mấy người chơi trong đội ping-pong là những anh chàng thiệc là tốt tới từ đủ tần lớp trong xã hội, dà họ đặt biệt tử tế dới tui. Cái đám ba Tàu cũng thiệc là tốt, và họ là một loại dịt khác dới đám dịt con hay VC mà tui thấy ở Việt Nam. Thứ nhứt, họ rất gọn gàng dà xạch sẽ và rắc lịch sự. Thứ hai, họ hông có tìm cách diết tui.

Bộ Ngoại Giao Mỹ có gởi một tay đi cùng dới tui tui dới nhiệm vụ là dạy cho tui tui cách cư sử dới cái đám người Tàu, và trong tác cả đám người mà tui đã gặp, tay này là tên duy nhứt hông có tử tế lắm. Thiệt tình mà nói, hấn là một cái tên tục tằn. Tên của ông là ông Quýu, ông có bộ râu mép mỏng lét, và lúc nào cũng xạch một cái cặp tấp và lo lắng là dày của ông hông có bóng hay quần hông có thẳng hay là áo hông sạch. Tui dám cá là mỗi buổi sáng sau khi thức dậy, thằng chả Quýu sẽ dùng nước miến đánh bóng cái lỗ địch của thằng chả.

Ông Quýu lúc nào cũng guậy tui. “Lâm,” thằng chả nói, “khi một người Tàu cúi đầu chào chú, chú phải cúi đầu chào lại. Lâm, chú phải xì-stop cái diệc móc guần kéo áo của chú nơi công cộng. Lâm, mấy cái vết dơ trên quần của chú là cái dỉ dặng? Lâm, chú mày ăn uống kiểu như con lợn.”

Có lẽ ông đã nói đúng cái điều sau cùng. Cái đám ba Tàu này dùng hai cái que để ăn, và dùng que để xúc đồ ăn dô miệng là một điều tui hông thể tưởng tượng là làm được, bởi dậy mà nhiều đồ ăn được tui xúc hay múc bằng que đi dô thẳng quần áo của tui. Hèn chi mà tui hông có thấy được nhiều ba Tàu mập ở đây. Chắc bạn đã nghĩ là bây giờ cái đám ba Tàu đã học được cách ăn bằng nĩa rồi chứ.

Dù xao đi nữa, tui tui chơi thiệc là nhiều ván banh dới người Tàu và họ có nhiều tay chơi rất hay. Nhưng mà tui tui hông chịu thua. Tối tới, người ta lúc nào cũng có chiện cho tui tui làm, như là đi đâu đó để ăn tối, hoặc là nghe gò nhạc. Một buổi tối, tui tui hẹn nhau để tới một nhà hàng tên là Dịt Bắc Kinh, và khi tui tui tới hành lang của khách sạn thì ông Quýu nói, “Lâm, chú phải trở địa phòng để thay cái áo khác. Cái áo đó làm chú giống như mới dành ăn dới ai hay sao đó.” Ông Quýu đưa tui tới cái bàn trong quầy tiếp tân của khách sạn, rồi kêu một ba Tàu biết nói tiếng Anh diết vài chữ cho tui bằng tiếng Tàu nói là tui đi tới nhà hàng Dịt Bắc Kinh, rồi ông kêu tui đưa cái tờ dấy đó cho tài xế se tắc xi.

“Tui tui đi trước à ngheng,” Ông Quýu nói. “Chú đưa cái miếng dấy đó cho tài xế rồi người ta sẽ chở chú tới chỗ đó.” Bởi dậy, tui trở địa phòng của

tui để thay cái áo khác.

Dù sao, tui kiếm được một tắc xi trước cửa khách sạn rồi chui dô, và ông tài xế đề ba chạy liền. Tui kiếm cái tờ giấy ghi Dị Tắc Kinh goài hông ra, tới lúc tui nghĩ ra được là tờ giấy đó đã nằm trong túi cái áo dơ thì xe tui đã chạy tới giữa phố rồi. Anh chàng tài xế nói guyên thiêng liêng tục dới tui, tui nghĩ là ông muốn hỏi tui đi đâu, nên tui cứ nói “Dị Bắc Kinh, Dị Bắc Kinh,” nhưng ông đưa hai tay lên đầu hàng rồi chờ tui đi lòng vòng ở thành phố.

Cái dụ này kéo dài khoản 1 tiếng đồng hồ, và cho phép tui nói, tui đã thấy đủ thứ no con mắc luông. Cúi cùng tui dô vai ông tài xế, và khi ông quay mặt lại, tui nói, “Dị Bắc Kinh,” rồi tui bắt đầu vỗ hai cánh tay tui

y như là tui là con vịt. Bắc thành linh, mắc ông tài xế sáng rờ lên rồi ông cười thiệt bự, và ông gặc đầu rồi đập ga. Lâu lâu ông goay mặt nhìn tui, tui lại vỗ cánh lần nữa. Khoản một tiếng sau, ông ngừng dả tui nhìn ra cửa sổ, và trời sập nếu nơi đây hông phải là phi trường!

Hừm, tới lúc này thì trễ quá rồi, tui hông có miếng cơm chiều nào trong bụng, bụng tui trống rỗng, và tui sắp sửa chết đói, bởi vậy, khi tui đi ngang qua một nhà hàng, tui kêu ông tài xế cho tui đi ra. Tui đưa ông một xấp tiền vịt mà người ta cho tui, rồi ông tài xế trả tui lại một ít rồi ông dọt.

Tui dô nhà hàng này rồi ngồi xuống và thấy thiệt là đả, giống như lên cung trăng vậy. Có một cô gái tới nhìn tui thiệt là ngộ nghĩnh rồi đưa tui tờ thực đơn tiếng ba Tàu, bởi vậy, sau một hồi, tui chỉ dô 4, 5 cái khác nhau rồi nghĩ ít ra có một cái ăn được. Thiệt ra, tắc cả mấy cái tui chỉ điều ăn khá ngon. Khi tui ăn xong, tui trả tiền rồi đi bộ ngoài đường, tui ráng kiếm đường dìa khách sạn, nhưng sau mấy tiếng đồng hồ đi bộ, có chiếc xe tới đón tui.

Điều kể tới mà tui biết, là người ta quăng tui dô khám. Có một tên Tàu thiệt bự nói được tiếng Anh dả hỏi tui đủ thứ trên đời, rồi mời tui húc thuốc lá nữa, y chan như tui thấy người ta làm trong mấy bộ phim củ. Cúi cùng tới trưa hôm xau thì người ta thả tui ra; ông Quýu tới nhà tù nói chuyện dới cái đám người đó một tiếng đồng hồ người ta mới thả tui.

Lão Quýu nhảy tung tung như con Kăn ga ru điên. “Lâm, chú có nhặng thức được là người ta nghĩ chú là dán điệp hông?” ông nói. “Chú có biết điệp này có thể làm tiêu tang hết tắc cả các nỗ lực của chúng ta hông? Chú có điên hông?”

Tui tính nói dới ông, “Hông, tui hông có điên, tui chỉ là một tên ngộ thôi,” nhưng rồi tui buông xui. Dù sao, sau cái dụ này, Lão Quýu mua một cái bong bóng thiệt là bự từ người bán dạo trên đường, rồi cột bong bóng dô nút áo xơ mi của tui, để mà lão ta có thể thấy tui “bất cứ lúc nào.” Và cũng sau dụ này, ông gài một miếng dây dô dạt áo của tui, ghi tui là ai và ở đâu. Cái điều này

làm tui cảm thấy mình đồng một tên khùng thiệt.

Một hôm, người ta nhét tui tui dô xe buýt rồi đưa tui tui ra ngoại ô tới một dòng sông và nơi đó có nhiều ba Tàu đứng chung goanh nhìn giống diên chức nhà nước, và lý do tui tui khám phá ra sau đó là, lãnh tụ ba Tàu của toàn bộ ba Tàu, Chủ Tịch Mao, đang có ở đó.

Mao Chủ Tiệm là ông già béo mập nhìn giống ông Địa, và ông đã cởi bộ đồ ngủ ba-la-ma ra rồi, và ông đang bận xà lỏn, và người ta nói Mao Chủ Tịch đã 80 tuổi rồi mà sắp sửa bơi qua sông này một mình ên nên người ta muốn tui tui coi ông bơi.

Ôi thôi, ông Chủ Tịch, ông đang đập tay đập chung để bơi và cái đám quần chúng thì lo chụp hình, cái đám này và cái đám ba Tàu nói chiện chí chít chí chóc và nhìn có vẻ như đã lảm. Ông bơi ra giữa sông thì ông ngừng rồi đưa tay vẫy chúng tui. Ai cũng dẫy tay lại.

Khoản một phút sau, ông vẫy tay nữa, và ai cũng vẫy tay lại.

Hồng lâu sau, Mao chủ tiệm vẫy tay lần thứ ba, và bắc thành linh, hình như ai cũng lóe ra cái ý là cái ông này hồng phải vẫy tay, ông đang bị chết đuối!

Ôi thôi, cái đám quần chúng này như bị kức rút dô đầu, và nhờ dậy tui mới hiểu “Thực Tập cứu hỏa kiều Tàu” nghĩa là cái di. Người ta nhảy xuống nước và tàu bè chạy cong đít từ bờ bên kia, rồi cái đám quân chúng trên bờ bắc đầu khóc và nhảy tung tung tự đưa tay táng dô mặc dà hai bên đầu nghe lộp bộp. Tui mới nói, mẹ bà nó, bởi di tui thấy ông già chủ tiệm vịt tìm này đang bị luộc và bị hút xuống đáy nồi súp, nên tui quăng đôi dầy của tui ra khỏi chung rồi tui nhảy tòm xuống sông. Tui dọt qua mặc hết cái đám ba Tàu dịt Bắc Kinh đang ráng bơi và lặn xuống chỗ Mao chủ tiệm dịt đang bị chìm. Chiếc thuyền đang chạy lòng dòng, và người ta nhìn mé bên này rồi mé bên kia đồng như người ta đang thấy được cái gì đó mà tui thấy điều này hết sức ngu bởi di cái màu nước sông này nó tối tăm cũng giống như cái màu nước cống rãnh ở Hà thành dậy.

Dù xao đi nữa, tui lặn xuống 3 hay 4 lạng, và chắc như bấp, tui đụng trúng cái tên già dịch đang nổi lưng chừng dưới nước. Tui câu ông lên và vãi tên dịt Bắc Kinh chụp ông rồi kéo ông lên chiếc thuyền rồi dọt lẹ. Cái bọn dịt trên thuyền hồng thềm đưa mắt nhìn tới phía tui nữa, và bởi dậy, tui phải tự bơi dô bờ một mình ên.

Khi tui lên tới bờ sông rồi, cái đám quân chúng ở đó nhảy lên nhải xuống khóc hu hu và vỗ dô lưng tui, rồi người ta khiên tui lên trên vai họ rồi đi tới xe buýt. Nhưng khi xe buýt chạy rùi, ông Quýu mới tới chỗ tui ngồi nhìn tui rồi lắc đầu. “Tao hồng ngờ chú mày bị mà ngu tới mức đó,” ông nói, “chú

mày hồng thấy được là cái điều tốt nhưc có thể xảy ra cho Hoa Kỳ là cứ để cho cái tên dịt đục đó chết chìm hay sao? Lâm, chú mày đã làm mắc một cơ hội của cả một đời người!”

Bởi vậy, tui đoán là tui đã quậy thúì sự diệc một lần nữa. Tui hồng biếc thiệc. Tui chỉ ráng làm theo lẽ phải thúì.

Tui tui sắp sửa chơi xong hết cái trò ping-pong, và tui hồng còn nhớ nôi ai thua bao nhiêu bàng ai thắng ai nhiều bàng nữa. Nhưng trong thời gian đó, bởi vì tui đã kéo Mao Chủ Tịt ra khỏi dòng sông cho ông khỏi chết chìm, tui đã trở thành một lợi anh hùng dân tộc đối với cái đám ba Tàu.

“Lâm,” Ông Quýu nói, “cái sự ngu ngốc của chú hình như đã biến thành một cái điều lợi. Tui mới nhận được một báo cáo là đại diện ngoại dao Trung Quốc muốn bắt đầu diệc thảo luận địa khả năng mở lại bang giao với chúng ta. Ngoài ra, người Tàu muốn mời chú xem một cuộc đại diễn hành dưới phố tại thủ đô Bắc Kinh, và tui muốn chú phải tự biết cư sử tốt bữa đó.”

Người ta tổ chức một cuộc diễn hành hai hôm sau đó, và đó đúng là một dịp để rửa hai con mắc. Có khoản 1 tỷ ba Tàu ở hai bên đường, dà họ vẫy tay và cuối đầu chào và làm đủ thứ khi tui đi qua. Và đoàn người sẽ dôn địa một chỗ nghe dồng như là Ku Minh Thăng, là chỗ giống như tòa nhà Cạp Thồ của ba Tàu, dà tại đó chính Mao Chủ Tiệm sẽ gặp mắc tui để cảm ơn riêng tui.

Khi tui tui tới đó, Mao Chủ Tịt đã khô ráo và rất vui được gặp lại tui. Người ta lót một miếng trải bự để tui tui ăn trưa, dà tui được xiếp ngồi kế bên Mao chủ tịt. Tui đang ăn nửa chừng thì Mao nghiên địa phía tui rồi nói, “Tui nghe nói là chú đã ở Việt Nam. Cho phép tui hỏi chú, chú nghĩ như thế nào địa cuộc chiến đó?” Một thông dịt diên dịch lại câu đó cho tui, rồi tui nghĩ địa câu hỏi trong một dài khắc, rồi tui nghĩ là, kệ mẹ nó, niếu thăng chả hồng muốn biết tui nghĩ ra làm sao, thăng chả đã hồng hỏi làm chi, nên tui nói, “Tui nghĩ nó là một dồng kưc.”

Thông dịt diên dịch lại lời tui cho Mao nghe, và nét mắc Mao chủ tịt trở nên kỳ cục, rồi ông nhìn tui ngộ nghinh, nhưng rồi mắc ông sáng lên và ông cười thiệc là lớn, rồi ông bắc đầu bắc tay tui rồi gặt đầu liêng tục y như một con búp bê đồ chơi có cái cổ là cái lò so. Người ta chụp hình cái cảnh đó lia lịa, và sau đó có đăng lên báo chí ở Mỹ. Nhưng mà cho tới hôm nay tui chưa bao dờ nói cho ai biết tui đã nói gì với Mao chủ tiệm để làm cho ông cười như vậy.

Rồi tới ngày tui tui rời xứ Tàu, tui tui ra khỏi khách sạn, có một đám đông thiệc bự ba Tàu tới coi la hò hoang hô và vỗ tay. Tui nhìn đô đám đông thì thấy có một bà mẹ Tàu với một thăng cu trên vai, và tui thấy tên nhóc này đúng là một tên ngốc Mông Cổ thúì thiệc – hai mắt thì lé xệ, lưỡi thì lè ra ngoài, nước miếng chảy lòng thông và nói bập bập y như mấy đứa ngốc Mông

Cổ hay làm. Và rồi, tui hông thể kiềm chế tui được. Lão Quýu đã ra lệnh cho tui tui hông bao giờ tới gần cái đám ba Tàu nếu hông được phép của ông, nhưng tui cứ đi tới đó, trong túi tui có mấy trái ping-pong, tui lấy một trái banh ra, rồi lấy việc ghi chữ X lên trái banh rồi đưa cho thằng bé. Điều đầu tiên mà thằng nhóc làm là nhét trái banh dô họng, nhưng sau đó, khi ma ma của nó cho nó biết cái đó ăng hông được, thằng nhóc đưa tay ra nắm lấy ngón tay của tui. Rồi thằng bé cười – một nụ cười thiệt là tươi và thân thiện – và bất thành linh, tui thấy những giọt nước mắt trên khuôn mặt bà mẹ và bà ta bắt đầu nói chuyện, và thông điệp của tui tui nói cho tui biết là từ lúc mới đẻ tới giờ, đây là đầu tiên thằng bé cười. Tui nghĩ là có nhiều thứ tui muốn nói cho bà ta biết, nhưng tui tui đã hông có thời gian.

Dù sao, khi tui bắt đầu phải đi, thằng bé quăng trái banh đi phía tui và trái banh ping-pong bay trúng phía sau đầu tui trước khi tung đi thằng bé. Và tui đã may mắn nữa vì ai đó đã chụp hình thiệt đúng lúc, và, dĩ nhiên là tấm hình này kiếm được đô báo chí. Và tấm hình được đăng với dòng chú thích là “Thiếu Nhi Trung Quốc Biểu Lộ Lòng Cảm Phận đối với Bọn Tư Bản Mỹ.”

Dù sao đi nữa, Lão Quýu đi tới rồi kéo tui ra chỗ khác và hông bao lâu, tui tui đã bay cao trên máy bay. Điều cuối cùng ông nói với tui trước khi máy bay đáp xuống Hoa Thịnh Đốn là, “Lâm nè, tui nghĩ là chú đã biết phong tục của người Hoa là nếu mình cứu mạng một người Tàu thì mình phải chịu trách nhiệm dĩa mạng sống người đó mãi mãi.” Rồi lão Quýu có một nụ cười lơ đãng trên khuôn mặt của lão, và ông tới ngồi kế bên tui trên máy bay, và người ta nói tui tui gài dây an toàn và hông được đứng dậy. Rồi thì, tui nhìn dô ông rồi tui địch một cú lớn nhưc trong đời tui. Âm thanh phác ra đồng như tiếng cưa máy. Ông Quýu lơ lửng con mắt ra luôn và nói, “Ồi trời ơi!” và bắt đầu quạc không khí, cùng lúc rắng tháo dây an toàn ra.

Một cô tiếp viên hàng không thiệt là đẹp chạy tới để coi chuyện gì ồn ào xảy ra, và lão Quýu đang ho sặc sụa và bất thành linh tui cũng bắt đầu quạc không khí, tui bịt mũi và chỉ đi phía lão Quýu, và tui la lên, “Ai đó, làm ơn mở cửa sổ dùm,” đại loại như vậy. Lão Quýu, mặt lão đỏ bừng lên và bắt đầu phản đối, chỉ tay ngược lại đi phía tui, nhưng cô tiếp viên chỉ cười rồi trở đi chỗ ngồi của cô trên máy bay. Sau khi lão Quýu hết cả lăm lạp bấp, ông mới bắt đầu xửa cổ áo rồi vừa thở hổn hển vừa nói với tui, “Lâm, đó là cái điều lỗi mắng kinh khủng nhưc chú đã làm.” Nhưng tui chỉ nheo mắt cười và nhìn thẳng phía trước.

Người ta gửi tui đi lại Phước Định sau đó, nhưng thay vì đưa tui đi Đại Đội Hơi Nóng, người ta cho tui biết là tui sẽ được ra khỏi Quân đội sớm hơn. Chỉ một hay hai hôm hay sao đó, rồi tui hết là lính. Người ta cho tui một ít

tiền để mua một vé xe địa nhà, và bản thân tui cũng còn mấy đồng. Bây giờ tui phải quyết định tui sẽ làm cái gì.

Tui biết là tui nên địa nhà để gặp má tui, bởi dì Má đang ở nhà té bản, đại loại như đây. Tui cũng nghĩ là có lẽ tui nên bắt đầu làm cái thương nghiệp đánh tôm, và làm cái gì đó cho đời tui, nhưng toàn bộ thời gian này, sâu trong tâm tui, tui luôn nghĩ tới Duyên tại Đại Học Há-Vợt. Tui tới trạm xe buýt, và xuống trên đường đi, tui ráng nghĩ mình phải làm cái gì cho phải. Nhưng khi tui tới lúc tui mua vé, tui nói dối người ta tui muốn đi Bót Tân, nơi có Đại Học Há-Vợt. Có những lúc mà bạn hồng thể để lẽ phải làm cản đường đi của bạn.

Chú thích:

Quýu = Mister Wilkins, thuộc bộ Ngoại Giao Mỹ, đi cùng Đội Bóng Bàn Hoa Kỳ sang Bắc Kinh với Lâm.

Bót Tân = Boston, thủ phủ và thành phố lớn nhất của bang Massachusetts.

Chương 10

Tui hông có địa chỉ gì của Duyên hết ngại trừ một hộp thư bu điện, nhưng tui có một thư của cô nàng trong đó có tên của một chỗ mà Duyên nói cô đang chơi nhạc dới bang nhạc của cô, bang nhạc Trúng Nứt. Chỗ đó có tên là Câu Lạc Bộ Chồn Nọc. Tui rán cuộc bộ tới đó từ ga se lửa, nhưng tui cứ bị lạc goài, nên cuối cùng, tui đón một chiếc tắc-xi. Mới sau buổi trưa nên hông có khí gì trong câu lạc bộ ngoài hai tên say rượu và khoản một phân rượu đọng dưới sàn, còn sót lại từ điêm hôm trước. Nhưng có một anh chàng trong quây nói là Duyên và cái đám bang nhạc sẽ tới đó vào khoản 9 giờ tối. Tui hỏi tui chờ ở đây đợc hông, và anh ta trả lời là, “Đợc chứ,” vì đây mà tui ngồi xuống chờ 5, 6 tiếng đồng hồ cho nhẹ chung. Rồi người ta tràn dô câu lạc bộ như nước lụt. Cái đám này hầu hết có dáng dấp sinh diên nhưng ăn diện giống như người biểu diễn ở hội chợ hay gánh xiếc. Ai cũng mặc quần din xanh dới áo thun và toàn bộ cái đám con trai điều râu ria bù xù và đeo mắt kiếng và cái đám con gái thì tóc giống như ổ gạo, bạn có thể nghĩ là một con chim có thể bay ra bất cứ lúc nào. Lúc này thì cái đám bang nhạc đã tới và đang bày gánh hát. Có 3 hay 4 tên và họ có một đồng bự đồ nghề điện tử, phíp cầm tùm lum hết. Chắc chắn là ghuy mô hơn cái bang nhạc của tui tui tại Hội Sinh Viên, ngày tui còn ở Đại Học. Và tui cũng hông thấy Mỹ Duyên ở chỗ nào hết.

Sau khi họ sắp xếp xong đám đồ điện tử, họ bắt đầu chơi, và cho phép tui nói: cái đám này thiệt là âm ý! Đủ thứ loại đèn màu bắt đầu chớp chớp loạn xạ và âm nhạc của họ làm nghe dồng như máy bay phản lực đang cất cánh. Nhưng mà cái đám đông thì khoái rên rỉ và mọi người bắt đầu la hò dui vẻ. Rồi một ánh đèn tỏa xuống sàn ở một bên của sân khấu, và hiện ra dưới ánh đèn – chính là cô nàng Duyên!

Duyên đã thay đổi so với cái hình ảnh mà tui biết địa nàng. Thứ nhứt, tóc của Duyên thả dài tới đít, và cô nàng đang đeo kính râm, vào buổi tối! Cô nàng mặc quần din xanh vào cái áo có góa nhiều nút làm cho cô nhìn dồng như cái máy đổi dây ở tổng đài điện thoại. Bang nhạc rụ lên nửa và Duyên bắt đầu hát. Cô nàng nắm mi-cờ-rô và múa dòng dòng sân khấu, nhảy lên nhảy xuống gư tay và hất tóc. Tui ráng để ý nghe coi bài hát nói gì, nhưng bang nhạc chơi lớn quá tui nghe hông nổi, họ dọng trống, đập phíp dương cầm, và hành hạ cây đàn tây ban cầm cho tới lúc có vẻ như cái mái nhà bắt đầu bị móp méo. Tui đang suy nghĩ, hông biếc đây là cái trò khi dì đây?

Sau một hồi lâu, bang nhạc ngỉ xả hơi nên tui đứng dậy và ráng đi dô cái cửa dẫn tới hậu trường. Nhưng có một tên đứng chặn ở đó nói là tui hông thể dô đợc. Khi tui đi dìa lại chỗ ngồi của tui, tui để ý là ai cũng nhìn trừng trừng dô bộ đồ lính của tui. “Ông bạn có bộ đồ trang phục độc như thịt dịt,”

người nào đó nói, rồi một người khác nói, “Goái dị thiệt!” rồi một tên khác nữa nói, “Có thiệt thẳng chả là lính hông?”

Tui bắc đầu cảm thấy mình là một tên ngố nữa, vì dậy, tui bước ra ngoài, nghĩ là tui nên đi lòng vòng và suy nghĩ thêm dĩa mọi sự diệc. Tui đoán là tui đã đi bộ được được nửa tiếng hay sao đó, và khi tui trở lại câu lạc bộ, có một hàng người dài thòn đang chờ để đi dờ câu lạc bộ. Tui mới tới đầu hàng rồi ráng dãi thích cho cái tên ở đó là toàn bộ đồ đạc của tui đang ở bên trong đó, nhưng hấn kiêu tui đi tới cuối hàng và chờ. Tui đoán là tui đứng chờ trong hàng một tiếng hay sao đó, và cùng lúc nghe nhạc dọng ra từ bên trong, và tui phải nói là nghe bên ngoài thiệt sự là có hay hơn khi nghe ở trong cái chỗ khi đó.

Dù sao đi nữa, sau một hồi lâu, tui cũng chán nên tui đi xuống con hẻm đi vòng tới phía sau của cái câu lạc bộ. Có mấy cái bậc thang nhỏ ở đó nên tui ngồi xuống và nhìn đám chuột rượt đuôi nhau trong đồng rác. Tui có ác-mô-ni-ca trong túi tui, vì dậy, để diết thời gian, tui lấy nó ra chơi tí xiu. Tui có thể nghe được tiếng nhạc từ bang nhạc của Duyên, và sau một hồi, tui có thể chơi ác-mô-ni-ca chung dới âm thanh từ bang nhạc, đại lợi là tui phải dùng cách thổi nửa cung để có được những nốt lưng chừng để mà trộn dờ được dai điệu của họ. Tui hông biết tui làm như dậy bao lâu, nhưng hông có lâu lắm trước khi tui có thể chơi theo ý của tui, lên tông Đô Trưởng, và tui rất ngạc nhiên vì thấy là hòa âm nghe có vẻ hông có tệ lắm – miễn sao mà tui hông phải để ý nghe riêng từng âm thanh một khi chơi.

Bất thình lìn cánh cửa mở bung dặng sau tui và Duyên đang đứng ở đó. Tui đoán là bang nhạc đang nghỉ xả hơi nửa nhưng tui đã hông biết và vẫn tiếp tục chơi.

“Ai ở ngoài đó dậy?” Duyên nói

“Tui nè,” tui nói, nhưng mà trong hẻm thiệt là tối nên Duyên thò đầu ra cửa và nói, “Ai đang chơi ác-mô-ni-ca đó?”

Tui đứng dậy và hơi sấu hổ vì đang mặc đồ lính, nhưng tui nói, “Tui nè. Lâm nè.”

“Ai?” Duyên nói

“Lâm.”

“Lâm? Ngô Lâm!” và thình lình cô ta chạy ra và thả người của cô dờ vòng tay của tui.

Tui và Duyên, tui tui ngồi ở hậu trường và hỏi thăm nhau dĩa mọi diệc trong khi chờ đợi màn trình diễn kế tiếp của Duyên. Hổng hấn là cô ta đã bỏ học, cô ta đã bị đuổi ra khỏi trường khi người ta bắc gập cổ trong phòng của một tên đực rựa vào một điêm. Vào lúc đó, đó là một vi phạm thuộc loại phải

bị đuổi khỏi trường. Cái tay chơi đàn băng cầm đũa bỏ chạy qua Gia Nả Đại để trốn quân dật và bang nhạc bị rả bầy. Duyên đã ra khỏi Gia Châu một thời gian, rồi đã cài hoa trên tóc, nhưng cô nàng nói là người ta là một đám quái thai lúc nào cũng bị phê bởi xì ke ma túy, rồi Duyên gặp được một thằng đực rồi đi theo hắn tới Bót Tân, và họ cùng tham gia diễn hành cho Hòa Bình, nhưng ruốt cuộc cái tên đực rựa này thực ra là một tên Bê Đê tức là Bộ Đội hay Bù Đốp gì đó, và vì vậy, cô nàng chia tay với tên lại cái này, rồi Duyên cặp dới một tay thứ thiệt chiền diễn hành cho hòa bình một cách nghề nghiệp, và tên này cũng chế tạo bom, làm nổ tung nhà và cao ốc. Quang hệ với tên này cũng hồng bên, và rồi cô nàng cặp dới một ông giáo sư ở Đại Học Há-Vọt, nhưng rồi mới biếc ông đã có vợ. Kế tới, cô cặp với một anh chàng thiệt là tử tế nhưng một hôm cả Duyên và anh bạn trai này bị tóm đít bởi dì ăn cắp đồ trong thương xá, và cô nàng đã quyết định là đã tới lúc cô nàng phải thực sự tỉnh trí lại.

Cô nàng bị lôi cuốn dơ bang nhạc Trúng Nứt, và họ bắt đầu chơi loại nhạc mới, khá thịnh hành ở vùng Bót Tân, và họ còn sẽ được đi tới Nủ Uớt để thu băng cho một bộ sưu tập âm nhạc vào từng tới nửa. Duyên nói là cô đang cặp dới một tay học ở Đại Học Há-Vọt, là một sinh viên triết học, nhưng sau màn biểu diễn tối nay, tui có thể dia nhà với Duyên và ở chung với họ. Tui rất thất vọng vì Duyên đã có người tình, nhưng mà tui hồng còn chỗ nào nương thân nữa, bởi vậy, tui đi theo Duyên.

Đỗ Rỗ là tên của bạn trai của Duyên. Đây là một tên nhỏ con cỡ chừng 45 ký lô, có bộ tóc dồng như cái chổi lông gà và đeo thiệt nhiều sâu chuỗi quanh cổ và khi tui tui bước dơ nhà, hắn ngồi trên sàn, ngồi thiềng giống như một giáo chủ.

“Anh Rỗ,” Duyên nói, “Đây là anh Lâm. Là bạn của em ở dưới quê, anh sẽ ở tạm dới tui mình một thời gian.”

Tay Rỗ này hồng nói gì hết, nhưng hắn ta vẫy tay giống như Đức Giáo Hoàng đang bang phép lành cho cái gì đó.

Duyên chỉ có một cái dường, nhưng cô nàng làm một cái ổ nhỏ cho tui ở sàn nhà và đó là chỗ tui sẽ ngủ. Nó cũng hồng tệ xo dới nhiều chỗ tui đã ngủ trong Quân đội, và nhìn còn đẹp hơn nhiều.

Sáng hôm sau tui thức dậy, Đỗ Rỗ dẫn còn ngồi thiềng ở dựa phòng, trên sàn nhà. Duyên làm điếm tâm cho tui, tui tui hồng đưng gì tới Đỗ Rỗ và cứ để hắn ngồi ở sàn, và Duyên đưa tui đi một vòng vùng Cầu Kem. Đầu tiên hết, cô nàng nói là tui phải sắm quần áo mới, bởi di dân ở đây hồng hiểu và sẽ nghĩ là tui đang kinh dới họ. Bởi vậy, tui tui dơ một tiệm bán đồ thặng dư và tui mua vài bộ đồ một mảnh, hay ô-vờ-rô, và một cái áo khoác của thợ sửa ống nước và thay dơ liền ngay ở trong tiệm, rồi tui bỏ quần áo lính của

tui trong một cái túi dây.

Tụi tui đi bộ chung quanh Đại Học Há-Vọt, và Duyên đưng độ một người hồng xa lạ chút nào, đó là ông giáo sư có vợ rồi mà nàng đã cặp trước đây. Duyên vẫn thân mật dới ông ta, mặc dù khi nói chuyện riêng tư dới tui, cô nàng gọi ông là “Kức bị rửa.” Tên của ông này là Tiến Sĩ Bùi Vịt Quác.

Dù sao đi nữa, ông giáo sư đang phấn khởi hồ hởi bởi vì ông sắp sửa dạy một cua mới vào từng tới, và cái cua học này do chính bản thân ông nghĩ ra và tổng hợp lại. Cái môn này gọi là “Vai Trò của Tên Ngốc trong Văn Chương Thế Giới.”

Tui la lên là tui nghĩ cái môn này có vẻ hay à, và rồi ông nói, “Thôi thì, Lâm, sao cậu không vào lớp tôi học? Có thể cậu sẽ thích đó.”

Duyên nhìn tui và ông một cách hơi mắc cười, nhưng cô nàng hồng nói đi hết. Tụi tui trở địa chung cư, Đỗ Rồ vẫn còn ngồi chồm hồm ở trên sàn. Tụi tui dô nhà biếp và tui hỏi nhỏ Duyên là cái tay Rồ này có biết nói chuyện hông, và Duyên nói có, trước sau gì hấn sẽ nói thui.

Trưa hôm đó Duyên đưa tui đi gặp mấy tay trong bang nhạc và nói là tui chơi ác-mô-ni-ca mùi mẫn như ở thiên đàng, và họ cũng nên cho tui thử chơi chung dới bang nhạc tối nay. Một trong mấy tên đó hỏi tui thích chơi bài nào nhúc, và tui nói, “Đích Xi,” và hấn nói hấn hồng nghĩ là hấn đã nghe được tui nói cái gì, nhưng Duyên xen dô và nói, “Hồng sao đâu, anh sẽ biết làm gì khi tai của anh nghe được âm nhạc của tui mình mà.”

Bởi vậy, tối hôm đó tui chơi dới bang nhạc và ai cũng đồng ý là tui đang làm một đóng góp quan trọng cho bang nhạc và tui rất khoái ngồi đó nhìn Duyên tung người tung tóc đủ nơi khi biểu diễn ở sân khấu.

Thứ hai tới, tui quyết định dô ngồi trong lớp học của Tiến Sĩ Bùi Vịt Quác, “Vai Trò của Tên Ngốc trong Văn Chương Thế Giới.” Cái tên của khóa học cũng đủ làm cho tui cảm thấy mình có vẻ rất quang trọng rồi.

“Hôm nay,” Tiến Sĩ Bùi Dịt Quác nói với lớp học, “chúng ta có một người khách và ông ta thỉnh thoảng sẽ viếng lớp để kiểm tra khóa học. Tác cả chúng ta hãy chào đón ông Ngô Lâm.” Mọi người quay địa phía tui và tui vẫy tay với họ nhẹ nhàng, và rồi lớp học bắt đầu.

“Tên ngốc,” Tiến Sĩ Bùi Vịt Quác nói, “đã có một dai trò quang trọng trong lịch sử và văn chương trong nhiều năm. Tui nghĩ là tất cả các anh chị điều đã nghe về một anh khờ trong làng, và anh khờ thường là một cá nhân chậm phát triển sống ở một ngôi làng ở đâu đó. Anh khờ thường hay là mục tiêu đề mà người ta trêu ghẹo hay khinh rẻ. Sau này, thông lệ của giới quý tộc là cho anh khờ hiện diện trong các màn cười, anh khờ là loại người làm những chuyện này chuyện nọ để đem nụ cười thoải mái đến hoàng gia. Trong

nhieu trường hợp, anh khờ này thực sự ngớ hay khờ, trong một số trường hợp khác, anh ta chỉ là một anh hề, một nhà hài hước...”

Ông nói như đây một hồi, và tui bắt đầu thấy rằng mấy tên ngớ hồng phải chỉ là những tên vô dụng, mà họ hiện hữu với một mục đích, giống như ông Dân đã nói, và mục đích này là để cho thiên hạ cười. Ít ra, điều này cũng có một giá trị nào đó.

“Mục đích của sự hiện hữu của một anh khờ đối với hầu hết các văn sĩ,” Tiến Sĩ Bùi Vịt Quạc nói, “là để áp dụng cái công cụ đấp-bò lăn-tăn hay *song quan ngữ*, cái công cụ này cho phép nhà văn để cho anh khờ tự làm trò hề cho thiên hạ chê cười mình, nhưng cùng một lúc sẽ để cho độc giả khám phá ra được cái ý nghĩa lớn lao hơn của cái sự khờ khạo đó. Thỉnh thoảng, một đại văn hào hay thi hào như là Séc-pia còn để cho chính anh khờ khui ra cho mọi người thấy sự ngu ngốc của những nhân vật chánh, và nhờ đó, để lộ ra một sự thật trở trêu và người đọc mới sáng mắt ra.”

Tới điểm này, tui trở nên hơi bị rối. Nhưng mà điều này là điều bình thường. Dù sao, ông Vịt Quạc Quạc này nói là để giải thích những gì mà ông nói, tui tui sẽ diễn một cảnh trong vở kịch Vua Lia, trong đó có một anh khờ và một tên khùng dã dạn và chính nhà vua mới là người điên. Ông kêu cái anh chàng tên là Hà Đình Tân thủ vai Thông Điên của thành Bích Lâm, và một cô gái tên là Liễu Siêu đóng vai Gả Khờ. Một anh chàng khác tên là Hồ Rác gì đó sẽ thủ vai ông vua điên, vua Lia. Rồi ông nói, “Lâm, chắc là cậu đóng vai Bá Tước thành Cáo Sĩ được chứ?”

Ông Bùi Vịt Quạc nói là ông sẽ mượn một ít đồ sân khấu từ phân khoa kịch nghệ, nhưng ông muốn chúng tui tự kiếm trang phục để hóa trang, để mà cái màn kịch đó “thiệt” hơn. Tui cũng nghĩ hồng nổi ra tại sao mà tui dính dờ cái chiện khỉ này nữa.

Cũng trong thời gian này có một chiện xảy ra dới Bang nhạc của tui tui, Bang nhạc Trúng Nứt. Một tay từ Nữ Ướt đấp máy bay tới Bót Tân để nghe tui tui trình diễn rồi ông nói ông muốn đưa tui tui tới một phòng thu âm để làm băng nhạc. Hết mấy người trong bang nhạc điều phẩn khởi, Duyên cũng dậy, và dĩ nhiên, kể luôn tui luôn. Cái ông từ Nữ Ướt, ông tên là ông Phi Bình Tiên. Ông nói là niếu mọi chiện iêm đẹp, tui tui có thể là một hiện tượng nóng hổi nhất kể từ khi cái trò chơi bóng chày ban đêm được phát minh. Ông Tiên nói là tui tui hồng cần làm gì hết ngoài diệc ký dầy tờ và rồi bắt đầu trở nên dàu có.

Dững, tay chơi đàn dương cầm điện hay ki-bô của ban nhạc, chỉ tui chơi chơi ki-bô chút ít, Mưu, tay trống, cũng để cho tui động trống vài lần. Cũng dui khi tui học chơi tất cả các nhật cụ, kể luôn ác-mô-ni-ca. Mỗi ngày tui tập chút ít, và mỗi tối bang nhạc chơi ở Câu lạc bộ Chồn Nọc.

Rồi một hôm tui ở đại học địa thì thấy Duyên đang ngồi một mình trên chiếc ghế dài. Tui hỏi Duyên Đồ Rỗ đâu, và Duyên nói hần “xù” cổ rồi. Tui hỏi tại sao vậy, và Duyên nói, “Bởi dì ảnh là một thằng khôn nạng mắt đại đô dụng như mấy thằng khác,” và bởi vậy tui mới nói, “Sao tui mình hông đi ra ngoài kiếm cái gì ăn tối rồi tui mình nói địa chiện này luôn?”

Duyên, theo lẽ tự nhiên, làm hết cái phần nói và thiệt ra đó là chỉ là một chuỗi phần nạng địa đàn ông. Cô nàng nói đàn ông tui tui “lười biếng, phi trách nhiệm, ích kỷ, đàn ông là những đồng cực thấp hèn.” Cô ta nói thao lao bất tiết một hồi rồi bắt đầu khóc. Tui nói, “Thôi, Duyên đừng khóc, đừng buồn. Đâu có cái gì đâu. Dù sao, tui thấy cái tên Đồ Rỗ Đồ Rác gì đó, đâu có xứng đáng dới Duyên khi mà hần lúc nào cũng ngồi chòm hòm ở sàng nhà như vậy, dà tất cả chiện khác nữa.” Rồi cô nàng nói, “Đúng rồi, chắc là anh Lâm nói đúng đó. Em muốn địa nhà ngay bây giờ.” Và rồi tui tui đi địa nhà.

Khi tui tui địa tới nhà, Duyên bắt đầu cởi hết guần áo. Cô nàng chỉ chừa có cái quần lót nhỏ chút xíu, dà tui chỉ ngồi trên cái ghế dài dà bộ hông thấy, nhưng Duyên đi tới và đứng trước mặt tui rồi nói, “Lâm, em muốn anh *chịch* em ngay bây dờ.”

Lút này thì một cộng tóc quẹt đô tui cũng đủ làm cho tui té chổng gọng! Nhưng tui chỉ ngồi đó ngó ngẩn nhìn Duyên. Rồi cô nàng ngồi xuống kê bên tui và bắt đầu nghịch cái guần của tui, và điều kể tới tui biết, là cô nàng cởi áo tui rồi ôm tui và hun tui tùm lum đủ chỗ hết. Lúc đầu, tui chỉ thấy hơi kỳ kỳ vì Duyên làm mấy chiện như vậy. Dĩ nhiên tui đã mơ chiện này từ lâu, từ trước tới giờ, nhưng tui hông bao dờ nghĩ là chiện sẽ xảy ra như vậy. Nhưng mà..., tui đoán là cái dì đó đã tới trong tui, và tui hông còn quang tâm đây là chiện tui đã hông ngờ tới nữa, bởi dì tui tui đã lăn tròn trên cái ghế dài dà guần áo của tui tui đã gần như rớt hết, và lúc này Duyên kéo cái quần lót của tui xuống luôn, rồi mặt của cô nàng mở thiệt bự khi cô nàng nói, “Ồ... ồ... ồ, anh Lâm, anh nhìn coi anh có cái dì dưới đây nè!” và cô nàng nắm lấy tui y chang như chị Phượng đã làm ngày trước, nhưng Duyên hông bao giờ nói cái gì địa cái dụ tui phải nhắm mắt lại, cho nên tui đã hông nhắm mắt.

Rồi thì tui tui làm đủ thứ khỉ trong buổi chiều hôm đó mà cho dù tui có điên tui cách mấy cũng hông bao giờ dám mơ tưởng tới. Duyên chỉ tui đủ thứ khỉ mà một mình tui, tui hông thể nào tưởng tượng ra nổi – theo chiều ngang, rồi theo chiều dọc, chổng ngược, theo chiều hông, theo chiều dài, kiểu chó trong hang bắc chó, kiểu đứng, kiểu ngồi, kiểu khom người xuống, kiểu ngửa người lên, từ trong ra ngoài và từ ngoài đô trong – kiểu di nhút tui tui hông thử là kiểu hai đũa xa nhau, chắc phải gọi là kiểu “Anh ở đầu sông em cuối sông!” Tui tui lẳng qua lăn lại đủ chỗ trong phòng khách và lăn tọt đô nhà biếp, chui xuống bàn ghế và đồ đạc, lăn và đá trúng đủ thứ khỉ đồ và rớt

tùm lum hết, chần mèn chiếu gôi cũng bị kéo rớt xuống sàn, miếng thảm trải ở sàn nhà cũng bị cuốn cong goạ tùm lum, tụi tui còn dô tình làm ti-vi bật lên nữa. Đùng hỏi tui tại sao, nhưng sau cùng thì thì tui tui làm chiện đó trên cái bồn rửa chén. Khi tui tui xong rồi, Duyên chỉ nằm ở đó một hồi lâu, rồi nàng nhìn tui rồi nói, “Trời ạ, anh Lâm, anh đã ở đâu trong suốt cuộc đời của em?”

“Tui ở lòng dòng chỏ này, rồi chỏ khác”, tui nói.

Mọi thứ theo tự nhiên trở nên khác đi dữa tui và Duyên sau chiện đó. Tụi tui bắt đầu ngủ chung một giường, chiện này lúc đầu cũng hơi lạ đối dới tui, nhưng chắc chắn là tui cũng quen luôn. Khi tui tui trình diễn ở Câu Lạc Bộ Chồn Nọc, Duyên thường xuyên đi tới tui guậy cho tóc tui rối lên, những ngón tay của cô nàng cũng hay tới gải sau ót của tui từ trên xuống dưới. Bất thành linh, mọi chiện bắt đầu thay đổi đối với tui – như là toàn bộ cuộc sống của tui như chỉ mới khởi đầu, và tui là anh chàng hạnh phúc nhưc trên thế giới.

Chú thích:

Bùi Vịt Quác = Tiến Sĩ Bùi Việt Quát. Doctor Quackenbush, Giáo Sư Đại Học Harvard, cũng là một tình nhân cũ của Duyên.

Cáo Sĩ = Gloucester, một địa danh ở Anh Quốc

Câu Kem = Cambridge, một địa danh ở Hoa Kỳ

Chồn Nọc = Câu lạc bộ Hodaddy

đắp-bô lãn-tãn = double entendre, dohop xin tạm dịch là song quan ngữ. (Xin lỗi các học giả Việt Văn) dohop hiểu đây là lỗi viết văn làm cho người đọc có thể hiểu theo hai nghĩa khác nhau.

Đích Xi = Dixie, tên một bài hát, Dixie là tiếng lóng ám chỉ Miền Nam Hoa Kỳ.

Đỗ Rổ = Rudolph, người tình của Duyên học Triết Học ở Đại Học Harvard

Dũng = George, tay đàn keyboard của ban nhạc Trứng Nứt (The Cracked Eggs)

Gia Châu = Bang California của Hoa Kỳ

Hà Đình Tân = Elmer Harrington III, một sinh viên trong lớp học của giáo sư Bùi Việt Quát

Hồ Rác = Horace, một sinh viên trong lớp học của giáo sư Bùi Việt Quát

Lia = Vua Lia, King Lear, một bi hài kịch của William Shakespeare.

Liểu Siêu = Lucille, một nữ sinh viên trong lớp học của giáo sư Bùi Việt

Quát

Miru = Mose, tay trống của ban nhạc Trứng Nứt (The Cracked Eggs)

Phi Bình Tiên = Feeblestein, tên của người môi giới muốn làm băng nhạc cho ban nhạc Trứng Nứt.

Séc-pia = “Guy Dâm Séc-pia”, Đại thi hào William Shakespeare

Thông Điên của thành Bích Lâm = Mad Tom o’Bedlam, một nhân vật trong truyện King Lear của William Shakespeare.

Chương 11

Đã tới ngày tui tui phải đóng kịch trong lớp học của Giáo Sư Bùi Vịt Quác tại Há-Vọt. Cái cảnh mà tui tui phải đóng là lúc Vua Lia và tên khùng của ông phải đi ra ngoài, tới một cái bãi hoang đồng như cái đầm lầy hay đồng ruộng bỏ trống, một cơn dông ụp tới và mọi người cùng chạy dõ một cái liều tồi tàn gọi là cái “Hồ Vẹo”

Bên trong cái hồ vẹo này có một người đàn ông khùng tên là Thông Điền của thành Bích Lâm đang cư ngụ, thực ra đây là một nhân vật tên là Đức Gia, ông đã dặng làm một tên khùng bởi vì ông bị một ông anh mất đại lợi dụng. Ngoài ra, ông đưa vào lút này đã điên hoàng toàn và Đức Gia cũng giả bộ điên luôn, và cái anh khờ thì dĩ nhiên là có những cử chỉ như... một tên khờ. Vai của tui đóng là Bá Tước thành Cáo Sĩ, là tía của Đức Gia, và là người thuộc cái loại hông có cong cong goẹo goẹo như mấy tên khi khác.

Giáo sư Bùi Vịt Quác bày biện cái mền củ hay cái khi gì đó để cho giống cái nhà tồi tàn hồ vẹo, dả ông có cái gì đó đồng như cái máy thổi làm ra tiếng giống như mưa dông – một cái goạt điện bự dới mấy cái kẹp phơi quần áo kẹp mấy miếng dấy dõ cảnh quạc. Dù sao đi nữa, Hà Đình Tân đang đi tới, trong vai vua Lia đang mặc bao bố và đầu hấn thì đội cái rỏ. Cô gái đóng vai anh khờ kiếm đâu đó được bộ đồ khờ, với cái nón lủi trai có cột nhiều cái chuông, cổ cũng kiếm đâu ra được đôi dầy dài thòn, mũi dầy thì cuốn cong lên y như của tui Ả Rập. Cái tên thủ vai Thông Điền thành Bích Lâm kiếm đâu ra được bộ tóc giả kiểu bang nhạc Bít Tô và quần áo củ từ thùng rác nào đó, hấn cũng dùng đất sinh để sơn cái mặc của hấn. Ai cũng làm diệc hết xúc là nghiêm chỉnh.

Có lẽ tui đẹp chai nhưc trong đám, bởi vì Duyên đã dành thời gian may cho tui một trang phục từ khăn trải dường và tui mặc cái áo gổi giống như cái tả của em bé, Duyên còn làm cho tui một cái khăn choàng hiệp sĩ bằng miếng khăn trải bàn, đồng như siêu nhân súp-bờ man hay bận.

Dù sao đi nữa, Giáo sư Vịt Quạc Quác đã mở cái máy làm gió của ông và kêu tui tui bắc đầu từ trang 12, khi mà Thông Điền đang kể diạ chiện buồn của hấn.

“Xin hãy ban chút bố thí cho tại hạ là Thông Điền, kẻ đang bị quấy nhiễu bởi một quỷ sa tăng thiệc là kinh tởm.” Thông Điền nói.

Và Vua Lia nói, “Cái gì? Có phải các con gái của hấn đã làm cho hấn rơi dõ cái hoàng cảnh này hông? Người hông còn cái di sao? Ngươi đã cho hết tất cả rồi sao?”

Và tên khùng nói, “Hông, hấn còn một tấm chắn, nếu không thì tất cả chúng ta đều bị xấu hổ.”

Mấy cái khi này kéo dài một hồi, rồi tên khùng nói, “Màn đêm lạnh lẽo như thế này sẽ biến chúng ta thành kẻ khùng và kẻ điên.”

Và tên khùng đã đứng thiếp trong câu nói này.

Ngay chốc lúc này, tui phải xách một ngọn đuốt và phải đi dò cái Hồ Vẹo, ông giáo Quạc đã mượn cây đuốc từ phân khoa kịch nghệ. Tên khùng hô lên, “Hãy nhìn xem! Một ngọn lửa đang đi tới!” Giáo vẹt Quạc quạc châm ngọn đuốc cho tui và tui đi dò phòng và đi dò cái Hồ Vẹo.

“Đây là tên quý hội hám Bát Đản Mắc Quải Tàu Lư,” Thông Điên thành Bích Lâm nói.

“Tên đó là di dật?” Nhà vua hỏi.

Và tui nói, “Tạo sao nhà ngươi lại ở đó? Nhà ngươi ghúy danh là chi?” Thông điên nói là hẳn chỉ là “Thông, một kẻ đáng thương ăn ết nhái đang bơi, cóc ểnh ương đang nhái, nòng nọc đang guậy, và các lòì lưỡng thể...” và hết cái đám rác rưởi tầm bậy tầm bạ di đó, và tui phải dả bộ bất thành lin nhận diện ra nhà vua, và nói:

“Ôi trời! Ngài hông còn người đồng hành nào tốt hơn sao?”

Và Thông điên, hẳn trả lời, “Hoàng tử của bóng tối là một người hào goa phong nhĩ – tên là Đồ Mộ, và Hồ Mả.”

Bây giờ, cái máy làm gió đang thổi thiếp là mạnh, và tui nghĩ là Giáo Sư Dịt Quạc Quạc đã hông có nghĩ ra là tui cao hơn hai thước khi thẳng chả làm cái chòi Hồ Vẹo này, bởi di cái cây đuốc tui đang cầm đã đụng cái trần của cái chòi rồi.

Thông Điên, đứng ra hẳn phải nói, “Kẻ hèn tội nghiệp này đang bị cảm lạnh,” nhưng hẳn lại nói, “Coi chừng cây đuốc!”

Tui nhìn dò cuốn sách coi cái câu đó nằm ở chỗ nào, rồi Hà Đình Tân nói dới tui, “Cẩn thận dới cái cây đuốc, cái đồ ngốc!” và tui nói lại dới hẳn là, “Ít nhưc có lần trong đời tui, tui đã hông có ngu – Nhà ngươi mới chính là tên ngốc!” Và bất thành lin, cái mái nhà chòi bị bắt lửa cháy và rớt dò cái đầu tóc giả Bít Thờ của Thông Điên làm cho nó cháy luôn.

“Làm ơn tắt cái máy làm gió cô hồn đó đi!” người nào đó la lên, nhưng đã quá trễ. Tắt cả điều bị cháy bùng lên!

Thông Điên la ó ồm tỏi, còn Vua Lia thì cời cái rỏ trên đầu ổng rồi đập nó dò đầu của Thông Điên để dập tắt ngọn lửa. Người ta nhảy tùm lum chung quanh và ho sặc sụa và chưởi thề om xòm, còn cô gái đóng đai thẳng khờ thì bị nổi cơn kích động rít lên và khóc lớn, “Tắt cả chúng ta sẽ bị chết hết!” Trong một vài dây đồng hồ, điều cổ nói có vẻ hông có sai lắm.

Tui nhìn phía sau tui, và trời sập niếu cái khăng choàng hiệp sĩ của tui

hông bị cháy, bởi vậy, tui tống cái cửa sổ mở bung rồi đưa tay ôm cô gái khùng ở bụng rồi nhảy qua cửa sổ. Đây chỉ là cánh cửa sổ ở lầu hai và có một cái bụi rậm rạp ở dưới đó đỡ lấy tui tui, nhưng vì là dở ăn trưa nên có hàng trăm người lần giẫm ở sân. Và tui tui đáp xuống đó cùng bốc lửa và bốc khói.

Khói đen tuông ra từ cái cửa sổ đã mở của lớp học, và bất thành linh Giáo Sư Vịt Quạc quạc lú đầu ra cửa sổ nhìn chung quanh và quạc quạc như con dịt, ông đưa tay ra và rung nắm đấm, mặc ông toàng là bụi khói đen.

“Lâm, địch mẹ mày ngốc như con kẹt – ngu như cái lỗ địch! Mày phải trả đá đắc cho cái dụ này!” Cô Khùng bây giờ bò lom khom trên đất, khóc lóc và vặng đẹo hai bàn tay nhưn cổ có vẻ hồng sao – chỉ có bị đen ở dài chỗ bên ngoài thui – và vì vậy, tui chầu thiệc lẹ – tui dọt qua cái sân thiệc là nhanh, cái khăng choàng của tui vẫn còn cháy, và khói vẫn xì ra sau tui. Tui chạy liên tục hông nghỉ cho tới khi tui đi tới nhà, và khi tui vô được căng chung cư, Duyên nói, “Anh Lâm, vỡ goạc cảnh của anh thế nào rùi? Em cá là anh đã đóng kịch thật tiệt đời!” Nhưng rồi mặc cô ta có vẻ hơi ngộ nghĩnh. “Mà anh Lâm nè, anh có ngửi được cái mùi khéc khéc như là cháy ở đâu đó hông?” Duyên hỏi.

“Đó là câu chiện khá dài,” tui nói.

Dù sao đi nữa, sau cái dụ đó tui hông còn dự cái lớp “Vai Trò của Tên Ngốc trong Văn Chương Thế Giới” nữa, bởi dì tui đã thấy quá đủ rồi. Nhưng bởi dì mỗi tối, tui và Duyên chơi nhạc dới Bang Nhạc Trúng Nức, tui tui chịch nhau suốt ngày dài, rồi đi dạo và pic-nic ở bờ sông Chao, và tui tui như đang sống ở thiên đàng. Duyên đã sáng tác ra một bản nhạc thiệc mềm mại và dễ thương tên là “Yêu Em thiệc Lâu, thiệc Mạnh, thiệc Nhanh,” và tui chơi củng cỡ 5 phúc ác-mô-ni-ca cho bài này. Mùa Xuân đã qua thiệc tiệt vôi và tới mùa Hè tui tui xuống Nữ Ưót để làm bản nhạc cho ông Phi Bình Tiên, và mấy tuần sau nữa, ông gọi điện thoại cho tui tui và nói tui tui sắp sửa có bộ sưu tập âm nhạc. Hông bao lâu sau đó, ai củng kêu tui tui tới chơi nhạc ở thành phố của họ, và tui tui có được một số tiền lớn từ ông Phi Bình Tiên, rồi tui mua một chiếc se buyết thiệc là bụi có giuờn, tui và đủ thứ khi trong đó và tui tui đi du lịch thổi mái dới chiếc se này.

Rồi có một chiện nữa xảy ra trong thời kỳ này và có một vai trò lớn trong cuộc sống của tui. Một điêm, sau khi chơi xong màng một ở Câu Lạc Bộ Chồn Nọc, thằng Muu, tay trống của ban nhạc Trúng Nức đưa tui ra một chỗ vắng và nói, “Lâm, mày thiệc là đàng hoàng và đứng đấng đủ thứ, nhưng mà có cái này tao muốn mày thử và tao nghĩ là nó sẽ làm mày chơi ác-mô-ni-ca hay hơn nữa.”

Tui mới hỏi cái dì vậy, và thằng Muu nói, “Đây nè,” và nó đưa tui một

điều thuốc lá nhỏ. Tui mới nói dới nó là tui hồng húc thuốc, và cảm ơn nó, nhưng thằng Muru nói, “Lâm, cái này hồng phải là điều thuốc bình thường. Nó có cái đi bên trong làm cho chung trời mở rộng, làm tâm hồn mày mở cửa.”

Tui nói dới thằng Muru là tui hồng chắc là tui cần mở rộng chung trời hay tâm hồn đi ráo trời, nhưng mà nó có dễ như cứ nài nỉ goài. “Ít ra mày cũng thử một chút chứ,” nó nói, và tui nghĩ một chút rồi kết lạng là một điều thuốc nhỏ hồng có chết thằng thằng Tây thằng Tàu nào hết, nên tui đã húc thử.

Và, cho phép tui nói điều này: Chân trời và tâm hồn của tui thực sự đã rộng mở ra.

Mọi thứ có dễ chậm sướng và tươi đẹp, hồng hào sáng chói. Cái phần hai của bang nhạc mà tui tui chơi tối hôm đó đúng là lần chơi hay nhưc trong đời tui, giống như tui đã nghe được hết các nốt nhạc một trăm lần, khi tui chơi ác-mô-ni-ca dới nó, và sau đó, thằng Muru tới tui và nói, “Lâm, nếu mày thấy cái đó tốt – mày dùng nó khi chịch đi!”

Tui nghe lời thằng Muru và làm thử, và nó cũng đã nói hồng sai tí nào địa chịch đó. Tui dùng một phần tiền để mua thứ khí đó cho tui, và rồi hồng bao lâu, trước khi mà tui phát hiện ra thì tui đã húc thứ khí đó mỗi ngày. Cái vấn đề đi nhưc là, sau một thời gian cái khí đó làm tui mỗi ngày mỗi ngu hơn hay sao đó. Và mới thức dậy vào buổi sáng, tui đã “phi” một điếu rồi, hình như là người ta gọi nó là “xì ke” hay ma tí ma tàu, đại lợi như dậy, và tui nằm ở đó xuốc ngày cho tới lúc phải đi chơi nhạc mới ngồi dậy. Thời gian đầu Duyên hồng nói đi hết, bởi đi tui biếc là cô nàng cũng đã kéo một vài hơi cái khí này, nhưng rồi một hôm nàng nói dới tui, “Anh Lâm, anh hồng nghĩ là anh hít cái khí đó quá nhiều hay sao?”

“Anh hồng biếc,” tui nói, “bao nhiêu mới là góa nhiều?” Và Duyên nói, “Hít như anh bây giờ là góa nhiều rồi đó.”

Nhưng mà tui đã hồng muốn ngưng. Dù sao, thứ khí này làm cho tất cả những lo lắng của tui đi đâu mất, mặc dù thực sự là tui cũng hồng có đi để phải lo lắng nhiều hết. Buổi tối, tui ra ngoài trong lúc bang nhạc nghỉ dài lao ở Câu Lạc Bộ Chồn Nọc và tui ngồi trong đường hẻm rồi nhìn lên bầu trời với sao đêm. Nhưng mà niều trời hồng có ngôi sao nào, tui dẫn cứ nhìn, và một điem, Duyên ra ngoài và thấy tui đang nhìn lên trời ngắm trời mưa.

“Anh Lâm, anh phải chấm dứt điệc hít cái khí đó,” Duyên nói. “Em đang lo lắng địa anh, bởi đi anh hồng chịu làm cái đi hết mà cứ chơi và nằm suốt ngày. Như dậy hồng có lành mạnh chút nào. Em nghĩ là anh cần trốn khỏi chỗ này một thời gian. Bang nhạc hồng có chương trình gì hết ở Tỉnh Phố kể từ ngày mai, nên em nghĩ là tui mình nên đi đâu đó để nghỉ mát. Hay là mình đi

tới miền núi đi.”

Tui gác đầu. Nhưng ngay tui còn hồng rỏ là mình có nghe hết Duyên nói cái gì hông nữa.

Rồi thì tối hôm sau ở Tỉnh Phố, tui ra cửa phía sau hậu trường để đi ra ngoài hút một điếu khi đó. Tui ngồi đó một mình hồng quậy phá ai hết khi có hai cô gái đi tới. Một trong hai cô nói, “Ồ nè, có phải anh là cái tay chơi Khẩu Cầm của Bang nhạc Trúng Nức hông?”

Tui gác đầu, rồi cô gái đó thả ngùi dô lòng tui. Cô gái kia thì cười diên rồi la éc éc như heo theo kiểu “cô gái vót chồng” rồi bất thành linh cổ tự cởi chiếc áo đầm của cổ ra. Rồi cô trước rón mở cái phác-ma-xi của cái guần của tui, cùng lúc cổ kéo váy của cổ lên, còn tui thì cứ ngồi ở đó một cách ngớ ngẩn như là bộ đội mới dô Nam. Bắc thành lìn, cái cửa sân khấu mở bung ra dà Duyên kêu lên, “Anh Lâm ơi, tới lúc anh...” và Duyên ngưng ngang trong một giây rồi nói, “Ồ... đéo mẹ,” rồi cổ đóng cái cửa nghe cái rầm.

Tui nhả từng lên làm cái cô gái trên đùi tui té xuống đất, còn cô gái kia thì chửi thề om xòm, nhưng khi tui dô trong thì Duyên đang dựa vào tường khóc. Tui đi tới Duyên nhưng cổ nói, “Đừng tới gần tui, cái đầu kức thấp hèn! Đàn ông mấy anh điều đồng nhau, điều là chó và kức... và mấy thứ như dậu – mấy anh hồng có biếc nê ai hết!”

Chưa bao giờ tui cảm thấy tệ hại như dậu. Tui hồng còn nhớ cái màn chót tui tui trình diễn. Duyên đi tới phần trước của xe buýt trên chiến xe trở địa và hồng thềm nói dới tui tiếng nào. Tối hôm đó, Duyên ngủ trên cái ghế dài dà sáng hôm sau, Duyên nói là có lẽ đã tới lúc tui tự kiếm chỗ ở riêng được rồi. Và vì dậu, sáng hôm sau tui gom đồ khi của tui và rời tổ ấm. Đầu của tui thiệt nặng nề và ủ dột. Tui hồng có cách nào dãi thích đi hết cho Duyên nghe. Và tui bị quăn ra ngoài một lần nữa.

Duyên, cô nàng dời đi chỗ khác ở sau chiến đó. Tui hỏi lòng dòng, nhưng hồng ai biết Duyên ở đâu. Thằng Mưu nói là tui có thể đóng đô tạm ở chỗ nó cho tới khi tui kiếm được chỗ ở, nhưng đó là một thời gian cô đơn khủng khiếp. Bởi dì Bang nhạc hồng có chơi cái gì trong lúc này, tui hồng có cái gì để làm, và tui nghĩ đến Má, có lẽ đã tới lúc tui nên địa nhà thăm Má, hay là bắc đầu cái thương nghiệp đánh tôm dưới chỗ quê của thằng Bửu. Có lẽ tui hồng có số làm một ngôi sao Rock an' Roll. Dù sao đi nữa, tui nghĩ, có lẽ, tui hồng là cái đét đi hết ngoài một thằng ngốc đàn độn dụng dề.

Nhưng rồi một hôm, thằng Mưu trở địa nhà nói là nó dừa tới cái cái tiệm uốn tóc ở góc đường coi tin tức trên TV thì thấy hồng ai khác hơn là Mỹ Duyên trên TV.

Cổ đã xuống Hoa Thịnh Đốn, nó nói, và đang diễn hành trong một đám

đông thiệc là bự, phản đối Chiến Tranh Việt Nam, thần Mưu còn nói nó hông hiểu tại sao cô nàng lẳng quắn dới cái đồng kức đó thay dì phải ở trên đây để kiếm tiền cho bang nhạc.

Tui nói tui phải đi gặp Duyên, và thằng Mưu nói, “Ừ, mà coi thử coi mà có đem con nhỏ đó trở lại đây đợc hông.” Nó nói là nó biếc nơi mà Duyên có thể trú ngụ, bởi dì có cái cái đám từ Bót Tân đang tới ở một cái chung cư ở Hoa Thịnh Đốn để biểu tình chống chiến tranh Việt Nam.

Tui gom hết thứ khí của tui – tất cả những thứ thuộc địa tui – và tui cám ơn thằng Mưu, và rồi tui lên đường. Có trở lại đây hay hông, tui hông biếc.

Khi tui xuống tới Hoa Thịnh Đốn, mọi thứ như cái đám rác. Có cảnh sát ở mọi nơi và người ta la hét om xòm trên đường và quăng đồ quăng đạc như một đám nổi loạn. Cảnh sát lấy gậy bằng mũ đập dô đầu mấy thằng quăng đồ, nhưng mà hông có con chó Tào nào ở đây để cho người ta ăn bánh chun bánh giày hết, và tình hình có dễ như hông ai kiếm xoát nổi.

Tui kiếm cái địa chỉ của cái chỗ mà Duyên có thể đang ở, và tui tới đó, nhưng hông có ai ở nhà hết. Tui chờ ở bậc cửa hết nguyên ngày, rồi thì, khoảng 9 giờ tối, một chiếc xe ngừng ở đó và một vài người ra khỏi xe, và Duyên kia!

Tui đứng dậy từ bực thiềm, và đi dĩa phía Duyên, nhưng cô nàng goay người lại rồi chạy ngược dô xe. Mấy người trong xe, hai thanh niên và một cô gái, họ hông biếc phải làm dì hết, hông biếc tui là ai, nhưng lúc đó, một người trong đám đó nói, “Anh coi nè, tui hông có guậy cổ lúc này làm chi – cô đang rắc buồn bực.” Tui mới hỏi tại sao, và tên thanh niên này đưa tui ra một chỗ khác rồi nói dới tui điều này:

Duyên chỉ mới ra tù. Cổ mới bị bắt ngày hôm trước, và ở nguyên một điêm trong nhà tù phụ nữ, và sáng hôm nay, trước khi họ có thể bảo lãnh cổ ra ngoài, mấy người trong tù nói là cổ có thể có chí hay cái dì đó trên đầu bởi dì tóc của cổ dài quá, hay đại lợi như dấy, và bởi dấy, người ta đã cạo đầu cổ. Duyên hông còn một cọng tóc.

Rồi thì, tui đoán là Duyên hông muốn gặp tui dới cái đầu như dấy, bởi dì cổ đã chạy dô băng ghé sau rồi nằm xuống. Bởi dấy, tui bò dưới đắc để mà khỏi thấy Duyên qua cửa kiếng xe hơi, và tui nói, “Duyên – anh đây mà, Lâm đây mà.”

Duyên hông nói dì hết, nên tui bắt đầu nói dới cổ là tui rất hối tiếc địa chiện đã xảy ra, và tui xin lỗi. Tui nói dới Duyên là tui hông hút thứ khí đó nữa, và tui cũng sẽ hông chơi trong bang nhạc đó nữa bởi dì tất cả các cảm dô trong bang nhạc. Và tui chia buồn Duyên dĩa dụ cái mái tóc của cổ. Rồi tui bò lại tới bực thiềm, nơi mấy cái thứ khí của tui ở đó, rồi tui nhìn dô cái

túi ba lô dài của tui và tui tìm thấy cái nón lính củ của tui, rồi tui bò ra xe lại rồi gắn cái nón lên một khúc cây rồi chốt nó dô cửa xe. Duyên lấy cái nón, rồi đội lên đầu và cô nàng ra khỏi xe, rồi nói, “Đứng lên đi, đừng có bò nữa anh hề Bô Đô, dô nhà đi.”

Tụi tui ngồi nói chuyện một hồi, và mấy người khác thì đang hút ma túy ma tàu dì đó và uống bia, nhưng tui hông hút và hông uống. Bọn họ bàng dìa chuyện họ sẽ làm trong ngày mai, đó là một cuộc biu tình lớn ở tòa nhà Cạp Thồ, nơi đó, một đám cựu chiến binh chiến tranh Việt Nam sẽ cởi quân chương ra rồi liệng nó lên bậc thang của tòa nhà Cạp Thồ.

Dà Duyên bắc thành lìn nói, “Tụi bay có biếc anh Lâm có Huân Chương Danh Dự của Quốc Hội hông?” Và mọi người nhìn tui trong im lặng hoàng toàn, rồi họ nhìn nhau, rồi một người nói, “Giê Su, lạy Chúa Tôi, Chúa dừa mới gửi cho tụi mình một món gò!”

Rồi thì, sáng hôm sau, Duyên dô phòng khách nơi mà tui ngủ trên cái ghé dài và nói, “Anh Lâm, em muốn anh đi dới tui em hôm nay, và em muốn anh mặc Quân phục của anh.” Khi tui hỏi tại sao, cô nàng nói, “Bởi dì anh sẽ làm một cái gì đó để chấm dứt mọi đau khổ ở Việt Nam.” Bởi vậy, tui mặc đồ lính của tui, và Duyên trở lại dới một đồng dây xích cổ mua ở tiệm đồ sắc, rồi nói, “Anh Lâm, anh quấn mấy cái này goanh người anh đi.”

Tui mới hỏi tại sao nữa, nhưng cổ nói, “Anh cứ làm đi, lác nữa anh sẽ biếc. Anh muốn em dui phải hông?”

Và như vậy, tui tui lên đường, tui trong quân phục dới cái đám dây xích, dới Duyên và cái đám còn lại. Đó là một ngày sáng trong và tui tui tới tòa nhà Cạp Thồ, có cả đám cái bang râu ria bù xù đang ở đó cùng dới máy quay phim, máy chụp hình, và toàn bộ cảnh xác trên thế dới. Cái đám người đó ca hác nghe như “như có tên khùng trong nhà thương” nữa, dà la hét và đưa mấy ngón tay làm dấu chữ thề tục tiu dô đám cảnh xác. Sau một hồi, tui thấy mấy tên khác mặc quân phục đi chung dới nhau, từng người một, họ bắc đầu đi tới thiệc gần bậc thang của nhà Cạp Thồ rồi họ tháo quân chương ra rồi quăng chúng. Một vài người ngồi trên xe lăng, một số người đi khắp khển và có mấy người bị mắc chung mắc tay. Một vài người chỉ thấy nhẹ huân chương lên bậc, nhưng mấy đứa khác thì goăng thiệc là mạnh. Ai đó dô dô vai tui rồi nói tới lượt tui rồi. Tui quay lại nhìn Duyên, và cô nàng gác đầu, bởi vậy, tui đi thẳng tới đó.

Mọi thứ trở nên im lặn, rồi ai đó dùng cái ô-pạc-lơ giới thiệu tên tui, và nói là tui sẽ dục cái Quân Chương Danh Dự do Quốc Hội trao tặng, như là một cử chỉ biểu lộ sự ủng hộ diệc chấm dứt Chiến Tranh Việt Nam. Ai cũng goang hô và dô tay, và tui thấy mấy cái quân chương đang nằm trên bậc thang. Trên cao, trên cái vòm nhà Cạp Thồ, có một đám người nhỏ sít đang

đứng chung quanh, có hai cảnh sát và có mấy ông đang mặc bộ đồ cam lê. Rồi thì, tui nghĩ là tui phải làm hết xúc tui, cho nên tui tháo cái huân chương ra rồi nhìn nó trong một dây, và tui nghĩ tới thằng Bửu, nghĩ tới các chiến hữu, tới ông Dân, và tui hông biết, có cái di đó dăng lên trong tui, nhưng mà tui phải quăng cái huân chương của tui đi, bởi vậy, tui lấy trốn rùi ném nó đi thiệt là mạnh. Khoảng 2 dây sau, một trong mấy tên mặc vét tông hay côm bờ lê di đó ở trên cao trên vòm nhà Cạp Thò bị té bậc ngựa. Thiệt là xui, tui liệng cái đó quá xa và góa mạnh nên nó bay trúng đô đầu ông này.

Và mọi thứ trở nên lộn sộn như địa ngục hỏa lò. Cảnh sát xông đô đám đông và người ta la hét om xòm đủ thứ, rồi hơi cay xì ra, và bắc thành lìn, 5, 6 cảnh sát nhảy tới vỗ lấy tui và bắc đầu guát tui dới mấy cây ba-ton. Một đám cảnh sát nửa ào tới, và điều kếp, bạn biết hông, tui bị còng tay và bị quăn đô cái xe thùng của cảnh sát và tui bị câu đô tù.

Tui ở trong tù suốt một đêm dài, và sáng hôm sau, người ta tới đưa tui tới trước mặt một ông thẩm phán. Tui đã tới chỗ này rồi.

Người nào đó nói dới quang tòa là tui bị buộc tội “hành hung dới một vũ khí nguy hiểm – một cái huân chương – và đã kháng cự lại cảnh sát khi bị bắt,” và nhiều thứ nữa, rồi đưa ông một tờ giấy. “Ông Lâm,” ông tòa nói, “ông có biếc là ông đã thương đô đầu Thư Ký Thượng Viện Hoa Kỳ bằng cái huân chương của ông hông?”

Tui hông nói di hết, nhưng mà tui thấy có dễ như lần này tui đang bị ở trong tình trạng nguy kịch rồi.

“Ông Lâm,” ông thẩm phán nói, “Tui hông biết tại sao một người có tầm vóc như ông, một người đã từng phục vụ thiệt tốt cho đất nước này lại có thể trà trộn đô cái đám thuộc loại ăng không ngồi rồi để liệng guân chương, nhưng mà tui sẽ nói cho ông nghe, tui sẽ ra lệnh cho ông được ở trong nhà thương điên 30 ngày để người ta coi xem ông có bị bệnh tâm thần hông, để coi người ta có thể hiểu nổi tại sao ông đã làm một chiện ngu ngốc tới như vậy.”

Người ta đưa tui trở địa khám sau đó, và sau một hồi lâu, người ta tổng tui đô một chiếc xe tải bự rồi đưa tui tới bệnh viện tâm thần Thánh Nữ Y Ly Sa Bách.

Cuối cùng, tui đã được “Xử Lý.”

Chú Thích:

Bát Đản Mắc Quả Tầu Lư = Flibbertigibbet, trong truyện vua Lia, là một trong năm con quỷ hay thằng quỷ mà Thông Điên (Tom o' Bedlam) nói là hấn đang bị ám. Flibbertigibbet ám chỉ âm thanh của một câu nói, một lời đồn tía lia vô nghĩa

Bít Thò = Ban nhạc nổi tiếng của Anh, The Beatles.

Bô Đô = Bozo, một vai hề rất nổi tiếng ở Hoa Kỳ, nhất là trong thập niên 1960.

Chao = Sông Chao, Charles River.

Đồ Mộ = Modo

Đức Gia = Edgar, một nhân vật trong King Lear, William Shakespere

Hồ Mã = Mahu

Hồ Vẹo = hovel, túp lều, căn nhà tồi tàn.

Thánh Nữ Y Ly Sa Bách = St. Elizabeth

Tỉnh Phố = Provincetown, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Chương 12

Cái chỗ này đúng là một cái chỗ điên khùng thứ thiệt. Người ta cho tui ở chung phòng với một thằng tên là Triết, và thằng này đã ở đây gần một năm. Nó bắt đầu nói cho tui nghe liền địa những thứ khùng điên mà tui sẽ phải chịu đựng. Ở trong đây có một tên bỏ thuốc độc hại 6 người, một tên khác dùng dao phay chặt thịt để bầm má của nó. Có những tên làm đủ thứ khi tầm bậy tầm bạ – từ diết người, hiếp dâm cho tới tự xưng mình là Hồng Thất Công, hay tự xưng mình là Cha dà dăm tặc hay Cha già dân tộc di đó, có những thằng tự xưng mình là bộ trưởng của đỉnh cao trí tuệ và từng đợt danh hiệu cháu ngoan gái gian hồ như là bộ trưởng văn hóa Tôn thất Học, bộ trưởng canh nông Nông Thất Mùa, bộ Trưởng Tài Chánh Nguyễn Thất Thoát, bộ Trưởng bộ thông tin Tôn Thất Thiệt, bộ trưởng quốc phòng Tôn thất Trận, bộ trưởng công an kiêm nghề đánh giày cho khách du lịch Trung Quốc và kiêm luôn việc bán bánh chun, đồng chí Phạm Bắc Kinh và đủ thứ khi đó kẻ hồng hết nổi. Cúi cùng thì tui hỏi thằng Triết tại sao nó ở chỗ này thì nó nói là bởi di nó là kẻ diết người ta bằng rựa, nhưng mà người ta sẽ thả nó ra trong vòng 1 hay 2 từng nữa.

Ngày thứ hai tui ở đó, người ta kêu tui báo cáo với phòng của bác sĩ tâm thần của tui, Bác Sĩ Văn Tân. Thì ra Bác Sĩ Văn Tân là một nữ bác sĩ. Đầu tiên, cô nói, là cô sẽ cho tui làm một cái xét nhỏ thui, rồi sẽ được khám sức khỏe tổng quát. Cô kêu tui ngồi xuống tại bàn của cô rồi bắt đầu cho tui coi mấy cái thẻ có in hình mấy cái giọt mực ở trong, rồi cô hỏi tui thử nghĩ coi nó là mấy cái di. Tui cứ trả lời “đó là giọt mực” goài cho tới khi cô nổi khùng lên rồi cô kêu tui nói cái gì khác đi, bởi vậy, tui bắt đầu bịa ra đủ thứ để trả lời. Rồi Bác Sĩ Văn đưa tui một bài xét dài để làm. Khi tui làm xong, cô nói, “Cởi đồ ra.”

Aaaaa, chỉ có một hai ngoại lệ, cứ mỗi lần tui cởi đồ ra là có cái di đó hồng tốt sảy ra cho tui, bởi vậy, tui nói là tui hồng muốn cởi, rồi Bác Sĩ Văn ghi điều này xuống rồi mới nói là có hai cách – hoặc là tui tự cởi quần áo ra, hoặc là cô sẽ kêu mấy tên khùng bố tới làm diệc này cho tui. Và tui muốn cách nào?

Tui tự cởi đồ ra, và khi tui đã trần truồng chiêm chính vô sáng như chủ tịch đảng mở lòng với quần chúng, Bác Sĩ Văn bước vào phòng rồi nhìn tui từ đầu tới đuôi rồi nói, “Ôi trời! Anh bạn đúng là một người mẫu đàn ông thiệt là đẹp!”

Dù sao đi nữa, cô bắt đầu gõ đùi gối tui bằng cây búa mũ đồng như cái tên bác sĩ Cối Chày di đó đã làm ở Đại học, rồi chốt tui ở đủ chỗ. Nhưng cô hồng bao dờ kêu tui “cúi người xuống,” nên tui rất biết ơn cô. Sao đó, cô kêu tui có thể bần đồ lại rồi trở địa phòng của tui. Trên đường địa phòng, tui đi

goa một cái phòng có cửa kiến bên trong có một đám mây trắng nhỏ con, đưa thì ngồi, đưa thì đứng, đưa thì nằm đủ nơi, nước miễn nhieu nhảo, chung tay dục dục và dọng tay xuống đất nghe rầm rầm. Tui đứng đó nhìn dô trông một hồi và cảm thấy thiệt thương hại cái đám này – họ thiệt sự đã làm tui nhớ những ngày tui còn học ở trường ngổ.

Khoản 2 ngày sau, tui được kêu phải báo cáo dới văn phòng Bác Sĩ Văn Tân nữa. Khi tui tới đó, bác sĩ Văn đang ngồi dới hai tên khác cũng mặc đồ bác sĩ, rồi cổ dới thiệu tui họ là Bác Sĩ Tôn Thất Đức và Bác Sĩ Tôn Thất Vọng – cả hai điều tới từ Học Viện Tâm Thần Y Tế Quốc Da. Và Bác Sĩ Văn Tân nói là hai bác sĩ họ Tôn này đang rất hứng thú địa trường hợp của tui.

Bác sĩ Vọng và Bác Sĩ Đức kêu tui ngồi xuống rồi bắt đầu hỏi tui tùm lum hết – và cả hai tên này thay phiên nhau lấy búa gõ dô đầu gối của tui. Rồi Bác Sĩ Vọng nói, “Anh Lâm coi nè, chúng tui có kết quả bài tet của anh, và quả là anh đã làm tốt phần toán học một cách hồng ngờ. Bởi vậy, chúng tui muốn cho anh làm thử thêm mấy cái tet nữa.” Họ cho tui mấy bài tet rồi bắt tui làm, mấy bài này phứt tạp hơn cái bài tet đầu tiên, nhưng tui nghĩ là tui đã làm hồng có tệt. Giá mà tui biếc chiện khi gì sẽ sảy ra, tui đã đợc cho nát bét mấy bài tet đó cho rồi.

“Anh Lâm,” Bác sĩ Đức nói, “Đây là một hiện tượng lớn. Anh có bộ óc đồng như máy vi tính. Tui hồng biết anh lý lựng dới cỡ nào dới một bộ óc như vậy – có lẽ đây chính là cái lý do tại sao anh đã bị dô cái chỗ này – nhưng tui chưa bao dờ thấy trường hợp nào đồng như đây hết.”

“Ông Đức biết hông,” Bác sĩ Vọng nói, “cái anh này thiệt là đặt biệt. Tui có làm một ít diệc cho NASA cách đây một thời gian, tui nghĩ là bọn mình nên gửi anh chàng này tới Trung Tâm Hàng Không và Không Gian ở Hội Tân để họ coi. Họ đang tìm một người thuộc loại đồng cái anh này.”

Tất cả các bác sĩ nhìn trừng trừng dô tui, rồi họ gác gác cái đầu, rồi họ gõ đầu gối tui dới cây búa một lần nữa dà có dễ như, thêm một lần nữa, tui đã biến thành một con cá mắc câu.

Người ta áp tải tui xuống Hội Tân, Tét Xát, trong một cái máy bay bự và củ và hồng có ai trong đó ngồi tui dới Bác Sĩ Vọng, nhưng chiến bay này cũng tương dôi dễ chịu và thượng lộ bầm an, ngoại trừ diệc tui bị khóa chung khóa tay dô cái ghế máy bay.

“Này nhé, anh Lâm,” Bác sĩ Vọng nói, “Tụi mình đồng ý như thế này nha. Bây giờ anh đang thiệt sự ở trong cái nôi phân bởi di anh đã quăng cái Huân chương đó dô đầu ông Thư Ký Thượng Viện Hoa Kỳ. Anh có thể phải dô tù học tập cải tạo 10 năm chỉ di cái diệc đó thôi. Nhưng nếu anh hợp tác dới những người ở NASA, bản thân tui sẽ tìm cách cho anh đợc rả ra – anh đồng

ý điều này phải hông?”

Tui gác đầu. Tui biết là tui phải ra khỏi tù để đi kiếm Duyên nữa. Tui đang nhớ cô ta kinh khủng luôn.

Tui ở chỗ NASA ở Hội Tân khoản 1 tháng. Người ta khám tui rồi cho tui làm xét rồi phỏng vấn tui thiệt nhiều đến nỗi tui tưởng là tui sắp được dờ cái sơ chương trình văn nghệ tạp lựt Tầm Lung trên vô tuyến.

Nhưng mà hông phải.

Một hôm, người ta lôi tui dờ một cái phòng bự rồi nói cho tui biết dự tính trong đầu của họ.

“Lâm,” họ nói, “chúng tui muốn dùng anh trong một chiến bay ra ngoài không gian. Như là Bác Sĩ Vọng đã chỉ ra cho anh thấy, đầu óc của anh đồng như cái mác vi tính – chỉ tốt hơn cái máy chứ hông có dỏm hơn. Nếu tui tui có thể cài đặt dờ đầu của anh với những phần mềm đúng, thì anh sẽ vô cùng hữu dụng cho chương trình thám hiểm không gian của Hoa Kỳ. Anh có nói dờ hông?”

Tui si nghĩ một phúc, rồi tui nói tui phải hỏi má tui trước, nhưng rồi người ta đưa ra những lập luận cứng hơn nữa nếu tui hông chịu hợp tác – như là họ có thể cho tui “học” 10 năm hay mức mùa lệ thủy trong trại cải tạo đồng như là Hàm Tân hay Yên Bái gì đó!

Và bởi vậy, tui nói ừ, và câu trả lời này lần nào cũng đưa tới nhiều chiến rất rối. Người ta đã nghĩ ra cái ý tưởng nhét tui dờ một con tàu đủ trụ rồi phóng tui lên để tui bay lòng dòng trái đất một ngàn dặm. Người ta đã đưa con người tới cung trăng, nhưng người ta hông tìm được cái gì đáng giá một cục kức ở đó, bởi vậy, cái kế hoạch kế tiếp là cho người tới Hỏa Tinh. May mắn cho tui, người ta hông nghĩ tới Sao Hỏa trong lút này – thay dờ vậy, người ta nghĩ dờ một phi vụ tập dợt để mà người ta coi thử coi lợi người nào thích hợp nhứt cho chuyến bay tới Hỏa Tinh.

Ngoài tui ra, người ta còn lựa ra một phụ nữ và một con khi để cùng đi dờ tui nữa.

Người phụ nữ này là một cô gái có vẻ rất kỳ dị tên là Thiếu Tá Trịnh Băng Thu, đúng ra cô là người nữ phi hành da đầu tiên của Mỹ nhưng mà hông có ai biết dờ cô hết bởi dờ toàn bộ đây là chiến tối mật. Cô là một cô gái thấp và có mái tóc cắt theo cái kiểu cắt mà người ta làm sau khi úp một cái tô lên đầu, và cô hông có vẻ hữu dụng gì cho tui hay cho con khi.

Thiệt ra con khi hông có tẻ lắm. Nàng khi này là một con tinh tinh gái dờ cái tên là Thu Sương, đã bị bắt trong rừng rậm vùng Su-má-trà hay chỗ nào đó. Thiệt ra, người ta còn có một đồng khi ở đây, và người ta đã từng gửi đám khi lên đủ trụ từ lâu rồi, nhưng mà người ta nói là Thu Sương sẽ thích hợp

nhức cho sứ mạng này bởi dì nàng khi này là con gái nên sẽ thân thiện hơn cái đám khi được, hơn nữa, đây sẽ là chuyến đi thứ ba của cô nàng. Khi mà tui khám phá ra điều này, tui cứ thắc mắc goài, tại sao người ta tổng tui lên vũ trụ dới duy nhưc một phi hành viên có kinh nghiệm, mà thành viên này lại là một con khi. Nếu bạn trong hoàng cảnh của tui, chắc là bạn cũng có chút ít suy nghĩ địa cái điều khi này, phải hông?

Dù xao, tui tui trải goa đủ thứ phải học hỏi trước khi chiến bay xảy ra. Người ta bỏ tui tui dô máy gia tốc, hay là xai-cờ-lơ-tron và goãy tui tui dòng vòng, rồi bỏ tui tui trong cái phòng hồng có trọng lượng hay giống như dậ. Xuất ngày, người ta nhét dô đầu tui đủ thứ khi người ta muốn tui phải nhớ, như là mấy cái phương trình để tính khoảng cách giữa chỗ tui tui đang ở, dù ở chỗ khi nào, tới cái chỗ mà người ta muốn tui tui tới, và làm sao để trở địa lại; và đủ thứ khi rác rưởi như tọa độ đồng trục, phép tính cô sin, lượng giác cầu, đại số Bú Lìn, ăng-ti lô-ga-rít, giải tích Phiêu-ri-dê, toán bình phương và toán ma trận. Người ta nói tui sẽ là cái máy điện toán phụ, hay là bắc cặp của cái máy điện toán phụ, để mà lờ cái máy vi tính phụ có bị kết nạp dô đảng thì người ta dẫn còn có tui để xài được.

Tui đã viết một mớ thơ cho Mỹ Duyên nhưng mà cả đám đã bị trả địa tui với dấu mộc “Không biết người nhận.” Tui cũng viết thơ cho Má, rồi má viết lại cho tui một thơ thiệt dài đại ý là “Sao con nở lòng nào đối xử dới má như dậ, khi má nghèo và phải ở nhà tế bần, và má chỉ còn có mình con trên cái đời này?”

Tui hồng dám nói cho Má nghe là tui đang có thể lãnh án tù nếu tui hồng làm như dậ, bởi dậ, tui chỉ diếc thơ cho má tui nói Má đừng có lo bởi vì phi hành đoàn của tui tui có nhiều kinh nghiệm lắm.

Rồi thì cái ngày vĩ đại cuối cùn cũng đã tới, cho phép tui nói: Tui hồng phải chỉ hơi hồi hộp – tui sợ như dật sắp bị quay! Cho dù đây là chiến tối mật, câu chiến cũng bị nhiều ra báo chí, nên bây giờ ai cũng sẽ thấy tui tui trên đô tuyến, và đủ thứ như dậ.

Sáng hôm đó, ai đó đưa tui tui mây tờ báo để tui tui biết tui tui nổi tiến như thế nào. Đây là một vài cái Tít lớn nhưc:

“Khả Ái, Khi Ó, và Khờ trong Chiến Dịch Không Gian Sắp Tới của Hoa Kỳ.”

“Hoa Kỳ gửi Sứ Giả Dị Nhân Dị Dạng Tới Thăm Người Hành Tinh.”

“Thiếu Nữ, Thú Nữ và Thiếu Não Phóng Lên Vũ Trụ Hôm Nay.”

Còn có một bản bình lựng từ tờ Nữ Ướt Post nói là, “Bộ Tam Đa lên Vũ Trụ – Nhưng AI SẼ LÀ TRƯỞNG ĐOÀN?”

Chỉ có một cái tít coi như hơi tử tế dới tui tui từ tờ báo Nữ Ướt *Times*, đó

là, “Con Tàu Vũ Trụ Mới với Phi Hành Đoàn từ Mọi Thành Phần.”

Rồi thì, như mọi lần, tất cả mọi thứ điều lộn sộn ngay từ phút đầu tiên tui thức dậy. Tui tui đi ăn điểm tâm thì có người nào đó nói, “Họ hông nên ăn sáng trong ngày phóng phi thiên.” Nhưng người nào khác nói, “Họ ăng được mà,” rồi người khác nữa nói, “Hông được,” và cái khi này kéo dài cho tới lúc hông ai còn muốn ăng cái gì nữa.

Người ta mặc đồ phi hành gia cho tui tui rồi đưa tui tui ra bãi phóng phi thiên trên một chiếc xe buyết nhỏ, dới Thu Sương ở phía sau, trong một cái chuồng. Cái phi thuyền này cao khoản một trăm tầng, đang xì khói, xì hơi, xì bọt như là sắp sửa ăn thịt tui tui! Một cái thang máy đưa tui tới một cái kếp-xù hay là một cái phòng nhỏ chúc xiu và kín mít nhốt tui tui trong đó, người ta ràng tui tui lại, và Thu Sương thì ở một chỗ riêng ở phía sau. Rồi tui tui chờ.

Rồi tui tui chờ thêm chúc xiu nữa.

Rồi tui tui chờ thêm chúc xiu nữa.

Rồi tui tui chờ thêm chúc xiu nữa.

Rồi cuối cùng, cái con tàu đủ trụ bắc đầu sôi sùng xục, xì xèo huýt sáo, gậm gừ và xì hơi trắng. Người ta nói là có một trăm triệu người đang theo dõi tui tui trên TV ở ngoài đó. Tui nghĩ là họ cũng đang chờ luôn.

Dù xao đi nữa, khoảng giữa trưa, ai đó lên tới rồi gõ dô cửa phi thiên rồi nói, họ tạm thời căng xeo hay đình chỉ cái phi vụ này cho tới khi người ta có thể sửa xong cái phi thuyền.

Bởi thế cho nên tui, Thiếu Tá Thu và Sương phải đi xuống, dô trong cái thang máy lần nữa. Thiếu Tá Thu là người duy nhứt rên la dà than phiền và chửi bới, bởi dì Sương và Tui cảm thấy rất thoải mái vì phi vụ bị căng xèo.

Nhưng mà tui tui cũng hông thoải mái được bao lâu. Bởi dì khoản 1 tiếng sau, có một tên chạy dô phòng nơi mà tui tui chỉ mới chừng bị ngồi xuống để ăn trưa, tên này la lên, “Mặc đồ phi hành dô liền bây giờ đi! Người ta đang sửa phi thiên và chuẩn bị phóng mấy anh chị lên không dan!”

Ai cũng la hét om xòm và chửi bới nữa, và chạy lòng dòng tùm lum hết. Tui đoán là có lẽ mấy cái đám người coi tui tui trên TV đã gọi điện thoại tới than phiền hay đại lợi như vậy, bởi vậy, người ta quyết định châm lửa đốt đíc tui tui cho dù chiện dì có xảy ra cũng thầy kệ. Mà vì cái lý do gì cũng được, bây giờ thì hông có cái gì thành vấn đề nữa.

Dù xao, tui tui bị nhét dô chiếc xe buyết nữa, rồi chở tới phi thuyền, và khi tui tui được cẩu lên nữa chừng trong thang máy thì tên nào đó bắc thành linh rống lên, “Đểu mẹ. Giê Su Ki Tô. Tui tao quên cái con khi đó rồi!” và tên

này bắc đầu hò hét tùm lum cho cái đám người ở dưới đất để họ đi dìa lại để bắc cái con khí Thu Sương tới.

Tụi tui bị trói bị cột một lần nữa, dà ai đó điếm ngược lại từ 100 khi họ đi đô cửa với Thu Sương. Tụi tui cùng dựa đô ghé khi họ đã điếm ngược tới số mười, lúc đó tui nghe mấy tiếng gầm gừ kỳ dị từ phía sau tui tui, nơi mà họ để Thu Sương. Tui mới liếc nhìn phía sau thì, ối trời đất quý thần ơi, đó hông phải là Thu Sương rồi, mà đó là một con khí đực bự tổ bố, nó đang nhe răng và nó đang nắm và dục cái dây nịch an toàn dồng như là nó có thể xông ra bắc cứ lúc nào!

Tui nói dới Thiếu Tá Thu, rồi cở quay lại nhìn rồi nói, “Lạy Chúa Tôi!” rồi cở nhấn ra-dô kêu ai đó ở dưới tháp điều khiển dưới đất. “Nghe đây,” cở nói, “mấy ông làm một cái sai thiệt là bự. Mấy ông đã đưa một trong mấy con khí đực tới tui tui. Mấy ông có khôn hồn thì xì tốp cái khí này ngay lập tức cho tới khi mọi thứ được giải quyết xong!” Nhưng bất thành linh, con tàu vũ trụ bắc đầu lung lay và gào thét và tay nào đó từ tháp điều khiển ở dưới đất nói qua ra-dô, “Cái đó bi giờ là *chiện riêng của quý vị*, cô em à, tui tui còn có nhiều thứ khác phải làm cho đúng giờ đúng giấc nữa.”

Và như thế, tui tui lên đường đô đủ trụ.

Chú Thích:

bắc cặp = backup

Bú Lìn = Đại Số Bú Lìn, Boolean Algebra

Hội Tân = Houston, một thành phố ở Hoa Kỳ

Phiêu-ri-dê = Fourier, Fourier Analysis

Sương = Thu Sương, Sue. Tên (Nữ Tính) của một con khí đi chung với Ngô Lâm trên con tàu vũ trụ.

Tầm Lung = chương trình văn nghệ tạp lục Tầm Lung, Johnny Carson show trên truyền hình Mỹ 1955-1956

Tôn Thất Đức và Tôn Thất Vọng = Bác Sĩ Duke và Bác Sĩ Earl (Bá Tước và Công Tước)

Triết = Fred, một “bệnh nhân” ở chung phòng với Ngô Lâm ở bệnh viện tâm thần.

Trịnh Băng Thu = Nữ Thiếu Tá Trịnh Băng Thu, Major Janet Fritch

Văn Tân = Bác Sĩ Văn Tân, Doctor Walton, Bác Sĩ chuyên khoa của Lâm tại bệnh viện tâm thần

Chương 13

An tượng đầu tiên của tui là tui đang bị cái khi di đó đè tui, đồng như tia của tui, khi ổng bị một đồng chuỗi đồ dô người ổng. Tui hông nhúc nhít được, tui hông la được, tui hông nói được và cũng hông làm được cái khi gì hết – tui tui bị nhét dô cái khi này chỉ để bay dô đủ trụ mà thôi. Tui nhìn qua cửa sổ, tất cả tui thấy được ở bên ngoài chỉ là bầu trời màu sanh. Con tàu vũ trụ đang ra khỏi trái đất.

Sau một hồi, tui tui có vẻ như bay chậm lại chút xíu, và tui cảm thấy dễ chịu hơn. Thiếu tá Thu nói là bây giờ tui tui có thể gỡ dây an toàn ra được rồi, và rồi tui tui bắt đầu công việc của tui tui, công việc gì cũng được. Cổ nói là tui tui đang bay với tốc độ 15 ngàn dặm một giờ. Tui nhìn lại và, đúng như vậy, trái đất bây giờ chỉ là một trái banh nhỏ phía sau tui tui, đồng i như ở trong mấy tấm hình chụp từ không gian mà bạn thấy. Tui nhìn chung quanh, bên kia là con khi bị dới khuôn mặc chưa chát và ủ dột, nó nhìn dô thiếu tá và tui. Thiếu tá Thu nói là có lẽ nó muốn ăn trưa, đại loại là như vậy, và tui có bốn phận đi tới nó và cho nó một trái chuối trước khi nó nổi nóng lên rồi làm chuyện tầm bậy.

Người ta có chừng bị một gói nhỏ đồ ăn cho con khi và ở trong có chuối, một ít ngũ cốc và trái cây khô, lá cây, và mấy thứ khi như vậy. Tui mở gói đồ ăn của con khi ra và bắt đầu lục lọi ở bên trong coi thử coi có gì làm cho con khi vui hông, trong lúc đó Thiếu Tá Thu nói chuyện qua máy ra-dô với đài điều khiển ở mặt đất ở Hội Tân.

“Mấy ông nghe đây,” cổ nói, “chúng ta phải làm di đó dới con khi này. Nó hông phải là Thu Suong – nó là một con khi đực, và nó hông có vui chút xíu nào hết khi bị ở đây. Nó còn có thể trở thành khủng bố nữa, mấy ông có ‘đảm bảo’ nó sẽ hông cho tui tui ăn bánh chun bánh giày hông?”

Phải mất một hồi thông điệp của tui tui mới tới trái đất và lời phúc đáp trở lại tui tui ở đây, nhưng cái tên khi nào ở dưới đó nói, “Tội nghiệp tui góa bà ơi! Con khi nào cũng đồng nhau hết.”

“Đồng nhau cái con Kẹt!” Thiếu Tá Thu nói. “Niều mà ông ở trong cái thùng nhỏ xíu chung dới cái cục nợ bụi và lông lá như vậy, cái giọng nói của ông sẽ khác đó.”

Và sau một hay hai phúc di đó, một giọng nói nổ lộp bộp từ cái ra-dô, nói là, “Nghe đây, quý vị được lệnh là hông được nói dới ai địa cái dụ này, hông thôi cả đám chúng ta sẽ trở thành trò hề cho thiên hạ cười. Và đối dới quý vị hay đối dới mọi người khác, con khi đó chính là Thu Suong – cho dù chính đũa hai cái chun của nó là cái di cùng vậy.”

Thiếu Tá Thu nhìn dô tui rồi lắc đầu. “Ái da, ái da, dạ thưa ông cố nội,”

cô nói, “nhưng mà tui sẽ hông có mở trời cho cái con Kẹo lông lá bụi tổ bố này trong khi mà tui ở gần nó – ông cố nội hiểu chứ?”

Và từ trái đất, chỉ có một chữ gửi tới tui tui:

“HIẾU!”

Thiệt ra, sau khi bạn quen rồi thì ở ngoài không gian cũng vui lắm. Tui tui hông có trọng lượng, và bởi vậy, tui tui nổi và bơi tùm lum trong phi thuyền, và khung cảnh ở đây rất hùng vĩ – mặt trăng và mặt trời, địa cầu và các ngôi sao. Tui hông biếc Mỹ Duyên đang ở đâu ở dưới đó, và cô đang làm gì.

Tui tui bay lòng vòng vòng quanh trái đất. Ngày và đêm thay đổi theo từng giờ và cái điều này như là cho tui có một cái góc độ nhìn khác đi đối với mọi sự việc. Ý của tui là, bây giờ tui đang ở đây và đang làm cái chuyện gì này, và khi tui trở lại trái đất – hay có lẽ tui nên nói là *nếu* tui có trở lại – thì chuyện gì sẽ xảy ra? Tui bắt đầu cái thương nghiệp đánh tôm? Tui đi tìm Duyên nữa? Chơi nhạc ở Bang nhạc Trúng Nức? Làm gì đó cho Má ở nhà té bản? Mọi thứ điều rất lạ lùng.

Thiếu tá Thu tìm cách có một vài giấc ngủ ngắn bất cứ lúc nào, nhưng khi mà cô hông có ngủ, cô đành nhì tùm lum hết. Hết than phiền vớ vẩn địa cầu cái con khi, rồi than phiền địa cầu mấy thằng xặc cục Bắc Tân Bắc Cựu mất dạy gì đó ở đài điều khiển ở trái đất, rồi than phiền là cô hông có chỗ nào để tự trang điểm, thoa xon đánh phấn, than phiền địa cầu tui ăn trong lúc hông phải là giờ ăn. Mẹ bà, dù thế nào, tui tui hông có cái khi đi để nhét đồ miệng ngoài trừ mấy cái thanh ngũ cốc cứng ngắt đóng như “cao lương” của cái đám bộ đội VC. Tui thiệt sự hông có muốn than phiền chuyện gì nhiều, nhưng mà nếu phải than phiền thì, có lẽ người ta nên kiếm một cô gái đẹp chút xíu hay ít ra là hông có cái tật hay chẳng nhì xuất ngày xuất đêm.

Và hơn nữa, cho phép tui nói điều này: cái con khi mắc toi đó cũng hông có hiền lành hơn chút xíu nào.

Đầu tiên hết, tui cho nó một trái chuối – chắc như dậy là xong? Nó chụp trái chuối rồi bắt đầu lột vỏ, nhưng rồi nó để trái chuối xuống. Trái chuối bắt đầu nổi lơ lửng và đi lòng vòng ở trong phi thuyền, tui phải đi kiếm nó. Kiếm thấy nó rồi tui đưa lại cho con khi và nó bắt đầu bóp nát trái chuối rồi liệng tùm lum đủ chỗ hết, và tui phải đi dọn dẹp cái khi đó. Nó lúc nào cũng muốn tui tui để ý nhìn nó. Mỗi khi bạn để nó một mình, nó bắt đầu la hét khi khọt um xùm, rồi nó gõ hai hàm răng lại với nhau nghe lộp cộp lạp cạp y như là mấy bánh xe răng cưa trong nhà máy. Nghe một hồi là bạn muốn điên luôn.

Cuối cùng tui mới móc cái ác-mô-ni-ca của tui ra rồi chơi cái di đó ngắn thui – “Mái nhà nơi khi ho cò gáy,” tui nghĩ là tui đã chơi bài đó. Và con khi bắt đầu dịu xuống một chút. Bởi vậy, tui chơi thêm nữa – mấy thứ như là

“Bông Hồng Vàng của Tết Xát” và “Dur Âm” của Nguyễn Văn Tý. Con khi nằm xuống rồi nhìn tui, iêm điêm như là một em bé. Tui quên là có máy quay phim đặc trên phi thuyền thu hết mấy cái cảnh vừa rồi, rồi gửi xuống đài điều khiển ở dưới đất. Sáng hôm sau, khi tui mới mở mắt thức dậy, người nào đó ở Hội Tân giờ một tờ báo trước ống kính máy quay phim ở dưới đó cho tui tui coi. Tờ báo có cái tí ghi là, “Khờ dốt Khi bằng Khẩu cầm.” Một trong mấy thứ rác rưởi mà tui phải chịu đựng là như vậy đó.

Dù sao, mọi thứ trôi goa khá tốt, nhưng rồi tui để ý thấy Thu Sương đang nhìn Thiếu Tá Thu một cách hơi kỳ cục. Cứ mỗi lần thiếu tá ở gần nó, Thu Sương giống như dềnh mặc lên rồi đưa người tới dồng như là nó muốn ôm hay níu cổ, hay đại loại như vậy, và Thiếu tá Thu bắt đầu chửi rủa con khi – “Tránh ra, cái đồ lông lá. Lấy cái tay dơ, đồ khi!” Nhưng mà Thu Sương của tui đang có cái ý khi đi đó trong đầu. Tui chỉ biết có vậy thôi.

Hồng bao lâu sau thì tui khám phá ra được cái ý khi đó. Tui dờ dờ mới đi ra phía sau cái vách ngăn nhỏ để tề dơ một cái hủ ở chỗ riêng tư thì bắt thìn lìn tui nghe tiếng Thiếu Tá và Thu Sương la ó khi khọt. Tui lú đầu ra để coi chiện gì xảy ra thì thấy Thu Sương đã tìm được cách để ôm Thiếu Tá Thu và nó đã dứt cái bàn tay nó dơ sâu trong bộ đồ phi hành của thiếu tá. Thiếu tá Thu tru lên và la hét lớn muốn bẻ cái phi thiyên và cổ đang đập dơ đầu Thu Sương dới cái ra-dơ mi-cờ-rô.

Rồi tui đã nghĩ ra được cái dẫn đề đó từ đâu mà ra. Trong khi tui tui đã ở không giang gân 2 ngày, Thu Sương vẫn phải bị cột trong cái ghế và hồng có cơ hội đi đại hay làm cái khi đi hết! Và chắc chắn là tui nhớ rõ cái cảm dác đó nó như thế nào. Thu Sương chắc sắp muốn bẻ bong bóng rùi! Dù sao, tui đi tới con khi rồi đưa nó ra xa khỏi thiếu tá trong lúc cổ vẫn còn la hét chưởi bới, cổ gọi Thu sương là “thú dật bản thủ tục tăng,” và mấy thứ khi như vậy. Sau khi được Thu Sương thả ra, thiếu tá Thu mới đi lên phía trước của phòng lái, rồi gục đầu xuống và bắt đầu khóc hu hu. Tui mở dây an toàn cho Thu Sương rồi đưa hấn ra sau cái vách ngăn dới tui.

Tui kiếm ra được một cái bình trống cho Thu Sương tề dơ trống, nhưng mà sau khi nó tề xong, nó lấy cái bình đó rồi hắc nước đại lên một cái dàn đèn màu làm cho cái cục nước này bẻ ra làm nhiều mảnh và nổi lung chừng lòng dồng trong phi thien. Tui mới nói, kệ mẹ nó, rồi dẫn con khi đi lại chỗ ngồi của nó, lúc này tui mới thấy dồng như một cái bong bóng nước tề bị thiệt bị đang hướng thẳng đi phía thiếu tá Thu. Cái cục nước đại này có vẻ như sắp dưng dơ phía sau đầu của thiếu tá, bởi vậy, tui thả Thu Sương ra rồi rần rọt theo cái bọc nước tề để bắt nó dới một cái lưới người ta cho tui tui để chụp bắt mấy cái khi nổi linh bình trong phi thien. Nhưng ngay lúc tui sắp bắt được cái trái banh nước tiểu này dơ lưới thì thiếu tá Thu đứng dậy và

quay mặt lại, và bởi vậy, nguyên trái banh vàng khè méo mó này bay ngay chóc dô mặt cô.

Thiếu tá Thu bắc đầu tru lên và chửi rửa tùm lum hết, và trong khi đó, con khi Sương đã đi khỏi chỗ ngồi và bắc đầu bức dây điện từ cái dàn điều khiển. Thiếu Tá Thu rống lên, “Bắt nó lại! Hồng cho nó phá nửa!” nhưng trước khi mà bạn biết chuyện khi đi, tia lửa điện và đủ thứ khi bay tùm lum lòng vòng bên trong con tàu du trụ và Thu Sương nhảy tung tung giữa sàn và trần của phi thuyền, xé hết thứ khi này tới thứ khi khác. Từ ra-dô có tiếng ai đó từ đài điều khiển ở dưới đất muốn biết xem “Chiện khi đi đang xảy ra ở trên đó?” Nhưng tới lúc này mới hỏi thì đã góa trẻ rùi.

Cái phi thiên bây giờ đi len lõi lòng vòng tùm lum hết từ đầu này tới đầu kia, Thu Sương và Thiếu Tá Thu bị hất tung lên lòng dòng như là nút chai. Hồng có nắm được cái khi gì hết, hồng có tắt hay mở được cái khi khô đi luôn, ngồi cũng hồng được, và đứng cũng hồng được. Từ ra-dô phát ra cái giọng nói của đài điều khiển dưới mặt đất nữa, “Chúng tôi để ý thấy được phi thuyền của bạn như đang có vấn đề nhỏ với sự quân bình. Lâm, bạn có thể vui lòng cài đặt bằng tay chương trình D-6 vào cái máy vi tính ở mạn phải của con tàu được hông?”

Cái con mẹ nó – cái tên khi này coi bộ khoái nói chơi! Tui đang quay vòng dòng như cái bông dục và tui lại còn có một đồng chí cán bộ cao cấp Phạm Khi đang độc lập tự do hạnh phúc ở đây để bồi dưỡng nữa! Thiếu tá Thu đang gằm thét thịch là lớn tui hồng còn nghe hay ngay tới cái diệc xuy nghĩ cái khi gì nữa, nhưng mà cái đại ý mà cô đang gằm thét có vẻ như là tui tui sắp xửa rớt xuống đất và bị cháy. Tui ráng tìm cách liếc dô cửa sổ, và đúng như vậy, tình hình có vẻ hồng có xáng xua chúc nào. Trái địa cầu đang tiến tới tui tui nhanh như đủ bảo.

Dù xao đi nữa, tui đã tìm được tới chỗ cái máy điện toán ở mạn phải của tàu, một tay tui giữ cái pa-nen, còn tay kia tui ráng gắn cái D-6 dô trong máy. Cái chương trình này đã được thiếc kế để đáp con tàu du trụ xuống Ấn Độ Dương lờ khi tui tui có dân đề, chắc chắn là như bi giờ đây nè.

Thiếu Tá Thu và Thu Sương còn đang lách ngáp, nửa sống nửa chết, nhưng Thiếu tá rống lên, “Anh làm cái gì ở đó vậy?” Khi tui nói cho cô nghe địa cái D-6, cô nói, “Dẹp cái khi đó đi, anh ngu như kức – chúng ta đã đi qua khỏi Ấn Độ Dương rồi. Chờ cho tới khi chúng ta quay hết một vòng rồi quay lại nữa, rồi anh coi thử coi anh có thể chinh cho chúng ta rơi xuống Nam Thái Bình Dương được hông.”

Tin hay hồng tin, đi hết một vòng trái đất hồng có tồn bao nhiêu thời gian khi mà bạn ở trong con tàu vũ trụ, và Thiếu tá Thu đã chụp được cái ra-dô mi-cờ-rô và đang la hét dô cái đám người ở trạm điều khiển ở mặt đất để cho

ngươi ta biếc là tui tui sẽ rớt cái tòm xuống hay đâm xằm xuống Nam Thái Bình Dương, để mà người ta tới vớt tui tui thiệt sớm. Tui đang gỏ như khùng điên đô mấy cái nút của máy điện toán và cái trái banh bự khổng lồ tên là địa cầu đang càng lút càng gần tui tui. Tui tui bay qua cái đi đó mà Thiếu tá Thu nghĩ có thể là Nam Mỹ rồi sau đó thì toàn là nước nữa, dới Nam Cực đã chạy qua bên trái tui tui và phía trước tui tui là Úc Thòi Lòi.

Rồi thì mọi thứ bắt đầu nóng như bị cháy thiêu, có những âm thanh ngộ ngĩnh tới từ bên ngoài của phi thuyền và rồi chiếc tàu bắc đầu rung và kêu xì sèo và trái đất như đang chết trước mặt tui tui. Thiếu tá Thu hét đô tui, “Kéo cái càng bậc dù!” nhưng mà tui đang bị dính chặt đô chỗ ngồi, còn thiếu tá thì bị ép dính chặt đô cái trần của ca-bin, bởi vậy, tui tui coi như hết nhúc nhích, bởi đi tui tui đang bay dới tốc độ khoảng 10 ngàn dặm một giờ đô thẳng cái mớ đất bự và xanh lè ở dữa đại dương. Tui tui lao đầu xuống dới cái tốc độ như dày thì khi đụng đất rồi, tui tui hông chắc sẽ còn được biến thành một đồng cục mở bò hay dầu nhớt hông nữa, hay là tui tui sẽ biến thành cái khí đi đó còn gúy hơn là độc lập và tự ro nữa.

Nhưng rồi bắc thình lình, có cái gì đó làm cái “bụp” và rồi chiếc tàu chậm lại. Tui nhìn quanh, và trời sập niều Thu Sương hông có tự ý kéo cái cần để bậc cái dù để cứu mạng mấy cái đíc của tui tui. Tui tự nhắc nhở tui lúc đó là tui sẽ cho Thu Sương một trái chuối khi tắc cả mấy cái khí này chấm dứt.

Dù xao, con tàu dù trụ đang đong đưa goa lại dưới cái dù, và có vẻ như là tui tui sẽ đụng đô cái đám đất bự màu xanh lá cây – và điều này cũng hông có tốt lắm, bởi đi đúng ra tui tui chỉ được rớt đô nước để mà có tàu thuyền tới vớt tui tui. Nhưng mà đã hông có cái khí đi xảy ra theo đúng kế hoạch ngay từ cái lúc tui tui đặt chung đô cái máy khí kì dị này, và như vậy thì có thằng khùng nào dám thề là tui tui sẽ rớt xuống nước theo đúng sách vở lúc này?

Thiếu tá Thu nói dới đài điều khiển dưới đất qua ra-dô, “Chúng tui chừng bị đáp xuống ở một chỗ phía bắc Úc Đại Lợi và hông có đô biển, nhưng tui hông biết chắc tui tui đang ở đâu.”

Hai phúc sau, có tiếng trả lời, “Nếu cô em hông biết mình ở đâu, sao hông chịu nhìn ra cửa sổ, sao bà nào cũng ngu góa vậy?”

Bởi vậy, thiếu tá Thu để cái ra-dô xuống rồi đi tới cửa sổ nhìn ra, rồi cô nói, “Giê-Su – chỗ này đông như Bót-nê-ô hay sao đó,” nhưng khi cô ráng nói điều đó cho đài điều khiển ở mặt đất, cái ra-dô đã chết ngắc rồi.

Lúc này, tui tui đã xuống thiệt gần trái đất, và cái phi thuyền dẫn tiếp tục đong đưa dưới cái dù. Hông có cái đi ở dưới tui tui ngồi rùng rậm và núi, và có một cái hồ chúc xiu có màu nâu. Tui tui hông đoán được cái gì đang xảy ra ở dưới đó, kể bên cái hồ này. Ba đứa tui – tui, Sương và Thiếu Tá Thu –

tác cả điều ép cái mũi dô cửa sổ dà nhìn xuống, và bắt thìn linh, Thiều tá la lớn lên, “Thấy mò rồi! Chỗ này đều phải là Bót-Nê-Ô – Đều mẹ, chỗ này là Tân Ghi-nê, mấy cái khi ở bên bờ hồ chắc chắn là một đám mọi rợ đang làm lễ Cạc Gô để tiếp nhận đồ ăn từ mấy ông thần, hoặc là cái khi di đó đồng như đây!”

Thu Sương dới tui mở mắt thiệt bự nhìn xuống, ở dưới đất, kế bên cái hồ, có khoản một ngàn cái đám mọi rợ thổ dân đang nhìn tui tui, toàn bộ đang giơ cánh tay dìu phía tui tui. Cái đám này mặc váy cỏ cũn cởn, tóc tai bị bứt hết, một số còn cầm dao mác và lá chằng nữa.

“Thấy bà rồi,” tui nói, “Thiều tá nói họ là ai?”

“Cái đám mọi theo đạo Cạc-Gô,” Thiều tá Thu nói. “Trong Đệ Nhị Thế Chiến, chúng ta thường thả những Ca-gô hay mấy cái thùng trong đó là kẹo hay mấy thứ khi đồng dậy xuống cái đám mọi rợ rừng rậm này để giữ họ dìu phe của chúng ta, và cái đám mọi này hông bao dờ quên được chiến đó. Cái đám này nghĩ là Thượng Đế hay thần nào đó làm như đây, và từ đó, cái đám mọi luôn chờ chúng ta trở lại. Họ còn làm một cái sân bay mọi rợ và toàn bộ mấy thứ khi nữa – nhìn xuống coi kia? Cái đám mọi còn làm chỗ cho máy bay đáp, đánh dấu bằng mấy cái hình tròn bự đen thui đó.”

“Mấy cái đen đen tròn tròn đó tui thấy đồng mấy cái nồi để nấu đồ ăn nhiều hơn,” tui nói.

“Ừ, giống thiệt chứ, hình như là cái nồi,” Thiều tá Thu nói một cách hiểu kỳ.

“Có phải cái chỗ này là xứ sở của đám mọi ăn thịt người hông?” Tui hỏi.

“Tui nghĩ là hông bao lâu chúng ta sẽ biết được cái điều này,” cô nói.

Chiếc tàu dù trụ đơng đưa nhẹ nhàng dìu phía cái hồ, và khi tui tui sắp xửa chạm đất, cái đám mọi bắc đầu gõ trống và đưa cái miệng của họ đi lên đi xuống. Tui tui hông nghe được cái di hết bởi vì tui tui ở trong cái kếp-xù, nhưng mà trí tưởng tượng của tui tui chắc chắn là hông có sai.

Chú thích:

Cạc-Gô = Cargo Cult, một hoạt động tôn giáo của các bộ lạc thí dụ như ở New Guinea, khi các bộ lạc này mới va chạm với thế giới văn minh. Các bộ lạc này tin là tất cả những thứ tới họ điều là tài sản hay của cải của họ, do các thần thánh hoặc tổ tiên của họ gửi tới cho họ.

Chương 14

Aái diệc mà tui tui đáp xuống cái hồ nhỏ nhỏ đó thực ra hông có tộ lằm. Nó rớt xuống nghe một cái “tôm” rồi tung lên rồi nước dâng lên, và một lần nữa tui tui được ở trên trái đất. Mọi thứ điều thiệc sự im lìm, còn tui, Sương và thiếu tá Thu thì lỗ con mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nguyên hết một bộ lạc thổ dân đứng cách bờ hồ khoảng 3 mét nhìn tui tui, và họ là những người có vẻ mặc cực kỳ hung dữ nhưc mà tui có thể tưởng tượng ra – họ dận dừ và đưa người tới trước để coi tui tui là cái thứ khi đi. Thiếu tá Thu nói là cái đám khi đột này bực mình bởi đi tui tui lúc còn ở trên cao đá hông thấy xuống cho họ cái đi hết. Dù xao đi nữa, cổ nói cổ sẽ ngồi xuống rồi ráng nghĩ ra tui tui phải làm cái đi bi giờ, bởi đi tui tui đã đạt tới tới cái mốc quan trọng này rồi, cổ hông có muốn tui tui tính sai một bước khi đương đầu với cái hiện tình quái dị hiện nay. Bảy hay 8 tên mọi bực nhưc trong đám đã nhảy dô nước và bắt đầu đẩy tui tui dô bờ.

Thiếu Tá Thu dẫn còn ngồi đó suy nghĩ thì có một tiếng gõ cửa thiệt lớn. Tui tui cùng nhìn nhau, rồi Thiếu tá Thu nói, “Hông ai được làm cái đi nghe chưa!”

Và tui nói, “Có thể họ sẽ dận nếu tui mình hông cho họ dô đó ghen.”

“Im lặng được hông,” cổ nói, “biết đâu họ nghĩ là hông có ai ở trong đây rồi họ sẽ đi chỗ khác.”

Bởi đây tui tui chờ, nhưng mà đúng như tui nghĩ, sau một hồi, có tiếng gõ dô con tàu của tui tui nữa.

Tui nói, “hông trả lời đi hết khi có người gõ cửa là bắc lệnh sự,” và Thiếu tá Thu rít lên, “Anh ngậm cái đít ngu của anh lại được hông – bộ anh hông thấy là cái đám người này nguy hiểm sao?”

Rồi bắc thỉnh lìn, Thu Sương tự đi tới mở cửa. Đứng ở bên ngoài cửa là một tên mọi đen thui và bực nhưc mà tui từng thấy kể từ lúc tui chơi banh với mấy thằng quý da đen lột bắp ở Ne bơ rất ca trong trận túc cầu Cam Cuối Mùa.

Tên này có một khúc xương xỏ dô lỗ mũi và mặc cái váy đầm bằng cỏ, hắng cũng cầm một cây mác và có thiệc là nhiều chuỗi hạch đeo ở cổ, còn cái bộ tóc của thằng này thì đồng y như cái bộ tóc dả Bít Thờ mà Thông Điền thành Bích Lâm đã đội trong đoạn kịch của Séc-pia mà tui tui đã diễn.

Cái tên này có dẻ dực mình khi thấy Thu Sương nhìn trừng trừng dô hấn từ bên trong phi thiên. Thiệc ra, hấn ngạc nhiên góa đổi, hấn té bậc ngựa rồi xiú luôn. Thiếu tá Thu với tui liếc nhìn ra cửa sổ lần nữa, và khi cái đám mọi đó thấy cái tên mọi bực này té bậc ngựa, tui nó chạy hết dô bụi để trốn – tui

ngủ là tui nó muốn chờ coi chiến đì sẽ xảy ra tiếp.

Thiếu tá Thu nói, “Toàn bộ đứng lên ngay – hông được nhút nhích,” nhưng mà Thu Sương, hấn cầm cái bình ở gần đó rồi nhảy xuống đất rồi xối dô mặc cái thằng mọi không lò này để cho hấn tỉnh dậy. Bắc thỉnh linh, cái tên mọi bự này ngồi dậy, thờ phù phù rồi bắc đầu ho rồi nhỏ nước miếng rồi lắc đầu qua lắt đầu lại. Hấn đả tỉnh lại rồi, nhưng mà cái bình mà Thu Sương đổ dô mặc hấn là cái bình mà tui đả đái dô. Rồi tên mọi bự nhận ra Thu Sương lần nữa, và hấn đưa hai tay lên rồi sụp cái mặc của hấn xuống đắc rồi bắc đầu duỗi chung ra lay y như một tên Á Rập.

Rồi từ các bụi rậm, cả đám mọi còn lại từ từ bò ra một cách sợ xệt, mặc tui mọi mở bự như cái đĩa, trong tư thế sẵn sàng phóng lao phóng mác tới tui tui. Cái tên mọi bự ngưng lay một chút rồi nhìn lên, và khi hấn thấy mấy tên mọi khác, hấn tru lên tiếng đì đó mà mấy tên mọi khác bỏ hết lao mác xuống rồi tới tập trung chung quanh cái phi thiên.

“Bây giờ họ có vẻ thân mặc rồi,” Thiếu tá Thu nói. “Tui nghĩ là chúng ta nên ra ngoài và cho họ biết chúng ta là ai. Người của NASA sẽ tới đây trong dòng vài phút để rước chúng ta thui.” Mãi sau này tui mới thấy được cái câu nói đùa rồi là cái cục kức thúí goắc nhức mà tui đả từng nghe trong suốt cuộc đời tui – từ trước tới đờ.

Dù sao đi nữa, Thiếu tá Thu và Tui, tui tui bước ra khỏi cái phi thiên và hét cái đám thổ dân hú lên “Ôôôô...” rồi “Aaaaaa...” Cái tên mọi bự ở dưới đất, hấn nhìn tui tui giống như hơi bối rối, nhưng rồi hấn đứng lên rồi nói, “Chào – tui – người tốt.” “Bạn – là – gì?” rồi hấn đưa bàn tay ra.

Tui bắc tay hấn, nhưng rồi Thiếu tá Thu bắc đầu cố gắng tìm cách nói dới hấn tui tui là ai, và cố nói là tui tui chính là, “những thành viên tham dự dô cái sứ mạng phi vụ tập huấn đa quỹ đạo tiền hành tinh tiềm trọng lực liên cầu không gian của NASA.”

Cái tên mọi bự này chỉ đứng trợn mắt xừn xờ như là tui tui là người hành tinh dậy, và bởi dậy tui mới nói, “Tui tui là dân Mỹ,” rồi thì mặc của tên này bắc đầu xáng lên như đèn pha rồi hấn nói, “Nhìn là biết liền! Đúng là Mễo! Tui phải nói là cái “sô” mới đùa rùi dui thiệc!”

“Ông nói tiếng Anh?” Thiếu Tá Thu hỏi.

“Ú ù, tại sao hông,” hấn nói. “Tui đả từng ở Hoa Kỳ mà. Trong thời chiến. Tui được tuyển bởi Sở Chiến Lược Hoa Kỳ để học tiếng Anh, và tui được gửi trở đì đây để giúp dân của tui gây dựng chiến tranh du kích như là Tề Thiên Đại Thánh cùng với đám khỉ đánh lại tui Nhựt.” Hấn nói tới đây tui thấy Thu Sương dềnh tai và mở mắt thiệc bự coi bộ khoái chí lắm.

Tui thấy coi bộ dui à – một tên mọi bự và đen thui ở giữa cái chốn khỉ khô

dô danh này lại có thể nói tiếng Mèo y chang như người Mỹ, bởi đây tui mới hỏi, “Ông đi học ở trường nào đây?”

“Ừ ù, tui học ở Dêu, anh bạn à,” hấn nói. “Bu-la Bu-la, và toàn bộ mấy cái khi đó.” Khi tên mọi này nói “bu-la bu-la,” toàn bộ cái đám đen thùi lùì đó cũng bắt đầu hát bu-la bu-la, và tiếng trống khởi lên nửa, cho tới khi tên mọi bự đưa tay lên và cả đám im lặng như củ.

“Tui tên là Sâm, hay là Sâm Đại Ca” tên mọi bự nói. “Ít nhứt đây là cái tên mà người ta kêu tui ở Đại Học Dêu. Cái tên thiệt của tui quý dị đọc hông có nổi đâu. Ngọn gió nào đưa quý vị tới đây đây? Rất hân hạnh hân hạnh. Quý khách dùng trà nheng?”

Tui và thiếu tá nhìn nhau. Cổ gằn như cứng họng luôn, bởi đây tui mới nói, “Ừ, nghe hấp dẫn à ngenh,” rồi thì thiếu tá Thu lấy giọng nói trở lại rồi nói bằng cái giọng thiệt là cao, “Ông hông có cái điện thoại nào tui tui có thể dùng được sao?” Cổ nói.

Tên Sâm bự này có vẻ như là quắc mắc lên rồi hấn vẫy tay và tiếng trống lại nổi lên nửa, rồi tui tui được hộ tống dô rừng dới đám mọi cùng hát “bu-la bu-la.”

Cái đám này ở trong một cái làn nhỏ trong rừng dới mấy cái chòi rom và mấy cái khi đồng i chan như ở trong xi-nê, và cái nhà rom của Sâm Bự là bự nhứt trong đám. Phía trước, hấn có một cái ghé nhìn đồng như ngai vàng, và có 4 hay 5 cô gái ở trần hông mặc áo dì hết và làm bắc cứ cái dì hấn biểu. Một trong nhữn thứ mà hấn nói là kêu họ pha trà, rồi hấn chỉ dô mấy cục đá bự cho tui và Thiếu tá Thu ngồi lên. Thu Sương đi theo đần sau tui tui suốt đoạn đường và lúc nào cũng nắm tay tui, và Sâm Bự ra dấu kêu con khi ngồi xuống đất.

“Con khi của quý dị coi bộ hay à ngenh,” Ông Sâm nói. “Quý vị tìm nó ở đâu ra đây?”

“Nó làm việc cho NASA,” Thiếu tá Thu nói. Cổ có vẻ hông có hài lòng lắm địa cái hoàn cảnh của tui tui lúc này.

“Có thiệt như đây sao?” Sâm Đại Ca nói. “Nó có lãnh lương hông?”

“Tui nghĩ là nó muốn ăn chuối,” tui nói. Sâm đại ca nói dì đó rồi một cô gái thổ dân mang một trái chuối tới cho Thu Sương.

“Ồ, tui xin lỗi thiệt là nhiều,” Sâm đại ca nói, “Tui nghĩ là tui chưa hỏi quý danh của quý vị.”

“Thiếu Tá Trịnh Băng Thu, Không Quân Hoa Kỳ. Số quân 04534573. Tui chỉ cho ông biết được bấy nhiêu thui.”

“Ôi, tiểu thư của tui ơi,” Sâm Đại ca nói. “Cô đâu có phải là tù nhân ở đây

đâu. Chúng tui chỉ là cái đám bộ lạc nghèo nằng và lạc hậu mà thôi. Có người còn nói tui tui chưa có phát triển thêm bao nhiêu kể từ cái Thời Kỳ Đồ Đá tới bây giờ. Chúng tui hông có làm hại quý dị đâu.”

“Tui hông còn có di để nói hết, cho tới khi tui tui có thể dùng điện thoại,” Thiếu tá Thu nói.

“Ừ vậy thôi cũng được,” Sâm Đại Ca nói. “Còn chú em đây tên gì đây?”

“Tui tên là Ngô Lâm,” tui nói dối ông.

“Thiệt đây sao,” Sâm đại ca nói. “Có phải cái tên đó có gốc gác từ ông Đại Tướng lừng danh Lâm Nã Thần Bách Phổ của Chiến Tranh Dân Sự đó hông?”

“Đúng ngay chóc,” tui nói.

“Coi bộ hay à. Cho tui hỏi nè, Lâm, chú em đi học ở trường nào đây?”

Tui tính nói là tui đi học ở tận Đại học A La Ba Má một thời gian, nhưng rồi tui quyết định là tui phải thặng trọng, bởi đây tui nói là tui đã học ở Đại Học Há-Vọt, và tui thiệc sự đã hông hấn nói dóc trắng trợn địa cái điều đó.

“Á, thì ra là Há-Vọt – cái đám áo đỏ hông ra đỏ tím hông ra tím và nâu hông ra nâu, y như là một đám Lạt Ma Tây Tạng chơi thể thao, Ha ha!” Sâm Đại Ca nói. “Đúng như đây – tui biết cái đám này rành lắm. Cái đám Há-Vọt này dễ thương thì thôi – cho dù họ hông đủ sức để đậ dô Dêu,” rồi tên mọi bự này bấc đầu cười thiệc là lớn. “Ồ mà đúng là chú em đồng cái loại người học trong Há-Vọt thiệt,” hấn nói. Dù sao đi nữa, tui có cái lin tính là có chiện hông lãnh sắp sửa sảy ra.

Tới xế chiều, Sâm Đại Ca kêu vài phụ nữ thổ dân chỉ tui tui chỗ ở. Đó là một cái chòi rơm dới sàng bằng đất và một cái cửa dô nhà thiệt là hẹp, và cái chòi này hơi làm tui nhớ địa cái “Hồ Vẹo” nơi Vua Lia đã dô. Hai tên mọi bự cầm cây lao cùng đi tới rồi đứng ở ngoài cái cửa canh gác tui tui.

Suốt điêm dài, cái đám mọi này dạng trống ùm ùm và hát “bu-la bu-la,” và tui tui có thể thấy qua cái khun cửa hẹp là cái tui mọi đã bày biện một cái nồi thiệc bự và đã đốt lửa ở dưới cái nồi. Tui và thiếu tá hông đoán được cái đám mọi đang làm cái di, nhưng tui nghĩ là Thu Sương biết được, bởi di Thu Sương chỉ ngồi một mình trong góc kẹt dới khuôn mặc hết sức rầu rĩ.

Khoản 9 hay 10 dờ điêm, tui tui vẫn hông có cái gì ăn, và thiếu tá Thu nghĩ là có lẽ tui nên ra ngoài hỏi Sâm Đại ca địa bữa ăn tối. Tui bấc đầu đi ra cái cửa Hồ Vẹo này nhưng hai cái tên mọi bự gác cửa đã thò hai cái mác để chéo trước mặt tui, hông cho tui ra, và bởi đây tui đi dô trong lại. Bấc thành lin, tui nghĩ ra được cái lí do tại sao tui tui hông được mời ăn tối – bởi di chính tui tui là cái món ăn tối. Tình hình có dễ hông sáng xủa chúc nào hết

tron hết trội.

Rồi tiếng trống im bặt và tụi mọi hồng hát “bu-la bu-la” nữa. Tụi tui nghe ai đó kêu quác quác ở bên ngoài, rồi ai đó cũng trả lời dới cái âm thanh quác quác như vậy, có vẻ như là tiếng của Sâm Đại Ca. Hai bên quác goa quác lại một hồi, rồi trở thành tiếng cãi lộn càng lúc nghe càng dữ dội. Tới lúc mà tui nghĩ là tiếng cãi lộn hồng thể lớn hơn được nữa thì tụi tui nghe một tiếng “coong” thiệt là bự, nghe như là ai đó bị nện dõ đầu bằng một cái mâm cứng hay đại loại như vậy. Mọi thứ trở nên im lặng một hồi, rồi tiếng trống lại nổi lên và bọn mọi lại hát “bu-la bu-la” một lần nữa.

Sáng hôm sau, tụi tui còn đang ngồi đó thì tên mọi bự Sâm Đại Ca đã bước dõ rồi hỏi, “Hé-lô – quý khách có đặc ngũ ngon hông đây?”

“Ngon cái cục kức,” Thiếu tá Thu nói. “Ông lấy danh nghĩa ông trời nào mà nghĩ là chúng tui ngũ được dới mấy tiếng động la hét rầm rầm ở ngoài?”

Sâm Đại Ca làm cái mặt nhăn nhó đau đớn rồi nói, “Aaaa, tui xin lỗi dì chiện đó. Nhưng mà quý dì phải hiểu, dân của tui, ummm, đồng như đang mong đợi một món gò khi mà họ thấy cái tàu máy của quý dì rớt từ trên trời xuống. Tụi tui chờ đợi từ năm 1945, chờ sự trở lại của loài người quý dì cùng những món quà tặng từ trên trời. Khi mà nhân dân hồng thấy quà cáp dì hết từ quý vị, họ theo lẽ tự nhiên, cho là chính quý dì là quà cáp gửi tới tụi tui, và họ đang chừng bị nấu quý dì để ăn cho tới khi tui dụ được bọn họ đừng có làm như vậy.”

“Ông bạn đang gạt tụi tui hả,” thiếu tá Thu nói.

“Hoàng toàn ngược lại, cô em à.” Sâm Đại ca nói. “Cô hiểu mà, chính xác là dân tui hồng hằng là văn minh – ít ra là theo tiêu chuẩn của quý dì – và họ rất mê thịt người. Đặc biệt là thịt người da trắng.”

“Ý ông muốn nói dới tụi tui là dân của ông ăn thịt người? Là Ken-ni-bô?” thiếu tá Thu nói.

Tên mọi mập nhúng vai và nói. “Lời của cô em nói chắc là hồng có sai chúc nào đâu.”

“Thiệt là kinh tởm,” Thiếu tá Thu nói. “Ông nghe đây, ông phải làm sao để tụi tui hồng bị hại, và làm sao cho tụi tui có thể ra khỏi chỗ này để dì với văn minh loài người. Có lẽ là một đội ngũ chiện viên của NASA đang lùng kiếm tụi tui và có thể tới đây bất cứ giờ phút nào. Tui yêu cầu ông đối xử dới tụi tui dới lòng tự trọng như là một nước đối xử với một quốc gia đồng minh.”

“Đúng vậy,” Sâm Đại Ca nói, “đó cũng là những suy nghĩ của dân của tui hồi tối dĩa rồi.”

“Bây giờ ông hãy nghe đây!” thiếu tá Thu nói. “Tui yêu cầu ông phải trả

tự do cho tui tui ngay tức khắc, và cho tui tui đi tới một thành phố hay thị trấn gần như, nơi có máy điện thoại.”

“Tôi rất tiếc,” Ông Sâm nói, “chiện đó không thể nào đạt được. Ngay cả khi tui tui thả lỏng quý dị ra, cái đám lùn Bích My sẽ làm thịt quý dị trước khi quý dị đi được 100 mét trong rừng.”

“Người lùn Bích My à?” Thiếu Tá Thu nói.

“Tui tui và cái đám Bích My có chiến tranh dơi nhau qua nhiều thế hệ rồi. Ai đó, từ đời cổ hỉ nào đó, ăn cắp một con heo, hình như là như dậu – hông còn ai nhớ là ai ăn cắp hay ăn cắp chỗ nào – chi tiết đả hông còn theo truyền thuyết nữa. Nhưng mà có thể xem là tui tui bị bao quanh bởi cái đám Bích My, hông còn ai nhớ nổi là tui tui bắt đầu bị bao vây như dậu từ lúc nào nữa.”

“Nhưng mà, tui tui thà là mạo hiểm dơi cái đám Bích My hơn là với một bầy mọi ăn thịt người Ken-ni-bồ – Cái đám Bích My đó hông có ăng thích người, phải hông?” Thiếu tá Thu nói.

“Dạ thưa bà, hông,” Sâm Đại Ca nói, “cái đám đó chỉ sẵn và suu tầm đầu lâu người ta thui.”

“Hay thiệt,” Thiếu tá nói một cách chua chát.

“Quý dị nge đây,” Sâm đại ca nói, “tôi hôm goa, tui đả thành công trong diệc cứu quý dị ra khỏi cái nồi luộc thịt, nhưng mà tui hông chắc tui có thể ngăn chặn được dân tui làm cái điều đó trong bao lâu nữa. Họ guyết chí chuyên hóa sự suất hiện của quý dị thành cái di đó có lợi cho họ.”

“Thiệt như dậu sao?” Thiếu tá Thu nói. “Ông nói rõ thêm được hông?”

“Ừmmmm, thí dụ như, con khỉ của quý dị. Tui nghĩ là ít ra dân của tui phải được ăn cái con khỉ đó.”

“Con khỉ đó là tài sản riêng của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ,” Thiếu tá Thu nói.

“Dù sao,” Sâm Đại Ca nói, “tui nghĩ là diệc đó có thể coi như là một nghĩa cử cao đẹp của quý dị trong phương diện ngoại giao.”

Tội nghiệp Thu Sương, nó đang chau mày rồi gật gù chậm rãi, và nó nhìn ra cửa với khuôn mặt hết sức là bi thảm.

“Và rồi sau đó,” Ông Sâm nói típ, “tui nghĩ là trong lúc quý dị ở đây, có lẽ quý dị có thể làm một ít diệc cho tui tui.”

“Việc gì dậu?” Thiếu tá Thu hỏi một dạng ngờ vực.

“Hừmmmm, việc đồng án. Canh Nông.” Sâm Đại Ca nói. “Cô thấy hông, trong nhiều năm tui đả ráng sức tìm cách để mà cải thiện cái tình trạng

kém cỏi nghèo nàn hết sức nhục nhã ê chề của đám dân của tui. Cách đây hông có lâu, tui nghĩ ra được một cách. Nếu tui chỉ cần biến đất đai màu mỡ ở đây thành điều lợi cho tui tui, rồi đem tới đây những kỹ thuật nông nghiệp hiện đại, tui tui có thể nhờ đây mà bắt đầu tự cứu dốt tui tui ra khỏi tình trạng khó khăn liên quan tới cuộc sống bộ lạc và hy vọng là có thể có được một vị trí trong thị trường quốc tế. Nói tóm lại, tui tui muốn được ra khỏi cái nền kinh tế đã bị thui và đã xưa như thời kỳ đồ đá và tui tui muốn trở thành một dân tộc, một chủng tộc có thể đứng, có văn hóa.”

“Ông định canh nông cái gì?” Thiếu tá Thu hỏi.

“Bông vải – cô-tông, thưa công nương! Cô-tông là vua của vụ mùa! Cái cây này đã gây dựng nên một đế chế trên đất nước của công nương cách đây hông có lâu lắm.”

“Ông bắt tui tui làm rẫy bông vải cho ông?” Thiếu tá Thu quát lên.

Và Sâm Đại Ca trả lời, “Cô em có thể cá cái mông đẹp và dễ thương của cô em dô chiện đó đó nhen!”

Chú thích:

Bích Mi = Pigmy

Bu-la Bu-la = Boola Boola, bài hát chính của đội thể thao của Đại Học Yale, được viết vào năm 1900.

Dêu = Đại Học Yale, Yale University, có lẽ là đại học xếp hạng nhất (về Luật Khoa) và khó vào nhất ở Hoa Kỳ, và là đại học có thư viện lớn thứ nhì trên toàn thế giới. Thành lập năm 1701. Đại học này có một đối thủ rất mạnh về thể thao là Đại Học Harvard.

Chương 15

Và tui tui đây, tại rầy trồng Cô-tông. Bao nhiêu mẩu rồi thêm bao nhiêu mẩu bông vải được mở thêm, giống y như là một chỗ “học tập” cải tạo trong cái xứ mọi này – tui đã nghĩ là chỉ “học” ít từng mà bi dờ thì hông biếc ngày nào mới đìa. Niếu có cái dì đó gọi là chắc chắn trong đời tui, thì đó là, tui sẽ hông bao dờ muốn trở thành một nông dân trồng bông vải, niếu tui tui có thể mang cái đít của tui tui ra khỏi cái chỗ khi gió này.

Một số sự diệc đã xảy ra sau cái ngày đầu tiên ở trong rừng rậm dới Sâm Đại Ca và cái đám mọi ăn thịt người. Đầu tiên, Thiếu tá Thu dới tui đã thiết phục được Sâm Đại Ca, ông hông có ép tui tui trao Thu Sương cho bộ lạc của ông ta ăn nữa. Tui tui phải năn nỉ tên mọi bự này, nói là dùng Thu Sương như là người dúp việc cho tui tui trồng bông vải thì có lợi hơn là biến Thu Sương thành một món ăn. Và bởi vậy, mỗi ngày tui tui có Thu Sương dới tui tui ở rầy, nó củng đội cái nón rơm và xách một cái bao bố để trồng bông.

Một chiện nữa xảy ra, khoản 3 hay 4 từng sau, tên mọi bự Sâm Đại ca tới cái chòi của tui tui rồi nói, “Lâm nè, chú mày có biếc chơi cờ tướng quốc tế hông?”

Và tui nói, “Hông.”

Và rồi hắn nói, “Vậy sao, chú là dân đại học Há-Vọt, chú phải thích chơi cờ tướng chứ?”

Và tui gật đầu, và nhờ đó mà tui đã được học cách chơi cờ.

Mỗi buổi chiều sau khi tui tui xong công diệc ở rầy cô tông, Sâm Đại Ca lấy bộ cờ tướng ra rồi tui tui ngồi chung quanh đồng lửa, và tui tui chơi cờ cho tới điêm khuyêa. Ông chỉ tui tất cả các bước đi của quân cờ, và trong mấy ngày đầu, ông chỉ tui đìa chiến lược luôn. Nhưng sau đó, ông hông chỉ tui thêm nữa bởi dì tui đã thắng ông một hai ván.

Sau một thời dan, mấy ván cờ càng lút càng kéo dài lâu hơn. Có khi nó kéo dài mấy ngày bởi dì Sâm Bự hông quyết định được phải đi con cờ nào và đi ra làm sao. Ông ngồi nghiền cú mấy con cờ lâu lắm để mà chỉ nhic một quân cờ, thế nhưng tui lúc nào củng có cách thắng ông. Thịnh thoản ông thua, ông tức ông dữ lắm, đến nỗi ông lấy cây thui dô chung ông hay tự ông dộng đầu dô mấy tảng đá hay mấy thứ như vậy.

“Chú mày là dân Há-Vọt mà sao chơi cờ khá góa,” ông sẽ nói như vậy, hay là ông sẽ nói, “Lâm, chú mày coi kỹ coi, tại sao chú mày đi con cờ đó vậy?” Tui sẽ hông có nói dì hết, hay tui chỉ nhún vai, và cái điều này làm cho Sâm Bự nổi khùng luôn.

Một hôm tên mọi bự Sâm nói, “Chú mày biết hông, Lâm, tao rất mừng dì

có chú mày tới đây, nhờ đây mà tao mới có người chơi cờ dới tao, và tao cũng hết xúc mừng dì tao đã cứu chú mày ra khỏi cái nồi nấu thịt. Chỉ có một điều là, tao thiệt là rất muốn thắng chú mày một ván cờ!”

Khi mà tên mọi bụi này nói chuyện dới tui như đây, hấn lè lưỡi liếm miếng thịt hấn đang ăn, dà một tên ngu ngốc như tui cũng có thể nghỉ ra được là niếu tui chỉ cần để cho tên mọi này thắng tui một ván cờ, hấn sẽ thỏa mãn, xong rồi hấn sẽ biến tui thành bữa ăn tối của hấn luôn. Và bởi dì đây, lúc nào tui cũng rất thận trọng, chắc là bạn hiểu ý tui muốn nói cái gì rồi?

Cũng trong lúc này, có một chuyện rất là lạ lùng xảy ra dới Thiếu tá Thu.

Một hôm, khi cô đang đi từ rẫy cô-tông địa nhà cùng dới Thu Sương dà tui, một cánh tay đen thui từ một bụi rậm bù xù thò ra ngoắc ngoắt kêu cô lại gần. Tui và Thu Sương ngừng coi chuyện dì, thì thấy thiếu tá đi tới cái bụi đó rồi nói “Ai ở trong đây?” Và bắc thình lình, cánh tay đen thui đó lú ra nửa rồi nắm kéo thiếu tá Thu dơ bụi. Sương và tui nhìn nhau rồi chạy tới cái bụi đó. Thu Sương tới đó trước, còn tui thì chừng bị nhảy dơ bụi thì đúng lúc đó Thu Sương cản tui. Nó bắc đầu lắc đầu và đưa tay ra dấu kêu tui tránh ra chỗ khác, và tui đi xa cái bụi rậm này một chút xíu rồi chờ. Có đủ thứ âm thanh phác ra từ bụi rậm, và cái bụi đó đang lất dử dội. Cuối cùng tui đoán được chuyện dì đang xảy ra, nhưng qua cái âm thanh phát ra từ thiếu tá thì cô có vẻ hông bị nguy hiểm hay bị cái gì hết, và bởi đây, Thu Sương và tui đi trở địa làng trước.

Khoản một tiếng sau, thiếu tá Thu đi tới cùng dới một tên mọi bụi đen thui, tên này đang nở một nụ cười bụi và dài dặng hai cái tai hấn luôn. Cô đang nắm tay hấn và dẫn hấn đi cùng. Thiếu tá Thu đưa tên mọi này dơ cái chòi hò-veo rồi nói dới tui, “Lâm, tui muốn dới thiệu dới anh, đây là anh Gộc,” rồi cô dẫn hấn tới tui.

“Chào anh,” tui nói. Tui đã thấy cái anh chàng này lòng dồng trong làng trước đây. Gộc cười và gặc đầu, và tui gặc đầu chào lại. Còn Thu Sương, nó thông tay xuống gải hai trái banh của nó.

“Gộc muốn mời tui goa ở chung dới ảnh,” cô nói, “và tui nghĩ là tui sẽ chấp nhận lời mời đó, bởi dì cái chòi này có lẽ là hơi chật cho 3 đứa chúng ta, anh Lâm có ý kiến dì hông?”

Và tui gặc đầu tán thành.

“Anh Lâm. Anh đừng có nói cho ai biếc địa chuyện này nghe?” Thiếu tá Thu nói.

Bây giờ thì tui thắc mắc, tui thiệt muốn biếc cô nghĩ là tui có thể nói cái chuyện khỉ này cho ai nghe? Nhưng mà tui chỉ lắc đầu, và Thiếu Tá Thu gom mấy thứ khỉ của cô rồi dời goa ở với tên Gộc. Chuyện xảy ra là như đây đó.

Ngày, tháng và cuối cùng là nhiều năm tới rồi đi thiệc là lạ, và mỗi ngày, tui, Sương và Thiều Tá Thu làm diệc ở cánh đồng bông vải cò bay thẳng cánh, và tui bắc đầu cảm thấy tui đồng như là một bát nông phu hay là Bác Ba Phi gì đó. Mỗi tối, sấu khi đập nát cái tên mọi bự Sâm Đại Ca trong một màn cờ tướng, tui đi dô cái hồ-veo rồi ngồi trong đó một hồi dới Thu Sương. Tới một lúc nào đó tui hồng nhớ nữa, Thu Sương dới tui coi như có thể nói chiện đợc dới nhau, cùng gằm gừ hay nhăng mặc khi khọt và gươ tay quơ chung. Sau một thời gian dài, tui đạt đợc khả năng để tổng hợp lại đợc chiện đời của Thu Sương, và thiệc ra chiện đời của Thu Sương cũng đáng thương hại y chang như cái chiện đời của tui.

Khi mà Thu Sương còn là một con khi nhỏ, một hôm ma ma và pa pa của nó đang đi trong rừng thì có một đám người tới tung một cái lưới dô hai con khi rồi bỏ thuốc mê rồi bắc đem đi mắc tiêu. Thu Sương phải ở dới cô chú của nó cho tới khi nó bị đuổi đi chỗ khác bởi vì nó ăn nhiều quá, và rồi từ đó, Thu Sương phải ở một mình.

Ở một mình cũng hồng có sao, Thu Sương chỉ đu từ cái cây này qua tới cái cây khác và ăn chuối cho tới một ngày nó tò mò, muốn biệc chiện gì đang xảy ra trong phần còn lại của thế dới, và nó đu từ từ, chiện từ cây này tới cây kia cho tới khi nó tới đợc một cái làng ở ngoài bìa rừng. Nó khác nước nên nó đi xuống ngồi bên một dòng suối để uốn chúc nước thì có một anh chàng đang chèo một cái ca nô đi ngang. Thu Sương chưa thấy cái ca nô bao dờ, nên nó cứ ngồi đó nhìn chiếc ca nô tiến tới gần nó. Nó nghĩ là cái anh chàng trên ca nô sẽ cho nó đi thử, nhưng hồng ngờ, tên này lấy cái mái chèo đập mạnh dô đầu nó rồi cột nó lại như cột một con heo, và sự diệc kếp mà nó biết là tên này bán nó cho một tên khác, và cái tên sau này để Thu Sương vô một cái triển lãm thú vật ở Ba Lê.

Có một con khi tinh tinh khác trong đợt triển lãm này, một con khi cái tên là Đan Nhi, là một nàng khi đẹp và duyên dáng nhưc mà Thu Sương từng thấy, và sau một thời gian, Thu Sương và Đan Nhi yêu nhau. Cái tên tổ chức triển lãm đưa hai con khi đi dồng quanh thế dới, và tại bắc cứ triển lãm nào, cái hấp dẫn chính của hai con khi này là những màn ái ân độc đáo, nên cái tên này để hai con khi này dô chung một cái lồng cho mọi người coi – và đó chính là cái loại “triển lãm” mà Thu Sương đã phải trải goa. Dù sao đi nữa, đó là một điều hết sức sấu hổ cho Thu Sương, nhưng mà đó là cái cơ hội đi nhưc để mà nàng dới chàng đợc gặp nhau.

Và rồi trong một cuộc triển lãm ở Nhựt Bảng, một tên đi tới gặp cái tên tổ chức triển lãm rồi ra giá cả mua Đan Nhi. Và bởi vậy, Đan Nhi bị đưa đi mất tiêu, Thu Sương hồng biết là ở chỗ nào nữa, và nó bị cô đơn một mình một lần nữa.

Cái biên cô đó đã làm thay đổi hoàn toàn tính tình của Thu Sương. Nó trở nên cạo quọ, và khi người ta trung bầy nó, nó chỉ cào nhàu và gằm gừ và cuối cùng thì nó bắc đầu bốc kức rồi ném kức qua song chuồng khi, dô cái đám khách đã trả nhiều tiền để coi mấy con khi thường làm chiện gì.

Cái màn ném kít kéo dài một thời dan thì cái tên tổ chức triển lãm chịu hết nổi nên đã bán Thu Sương cho NASA và đó là nguyên do tại sao Thu Sương cuối cùng phải ở đây dơi tui. Tui có thể hiểu tâm trạng của Thu Sương chút ít, bởi dì nó cô đơn và vẫn nhớ Đan Nhi, và tui thì vẫn cô đơn và vẫn nhớ Mỹ Duyên, và hông có ngày nào trôi goa mà tui hông tưởng tượng chiện dì đã và đang sảy ra dới nàng. Nhưng mà như bạn thấy đó, tui và Thu Sương, cả hai đũa tui tui đang bị kẹt cứng ở cái dùng kính tế mới khi này để lao động là dinh quang và còn sở hữu đầy dẫy cái thứ quý hơn là đọc lập tự ro nữa – tức là tui tui hông có cái khi dì hết.

Cái kế goạch canh nông cô tông của Sâm Đại Ca đã phát triển hết cỡ, ngay cả một tên điên cũng hông thể mơ tưởng là nó có thể phát triển dữ như dậy. Tui tui trông dà thu goạch từng kien từng kien bông vải thiệc bự dà cái đám mọi chất bông dài dô những cái cái nhà thiệc là bự, cũng mái rơm vách rơm nhưng đợc dựng hông khỏi mặc đắc. Cuối cùng thì tới cái ngày Sâm Đại Ca nói là ông sắp xửa đóng một cái thuyền bự – một cái xà lang – để mà chở cái đám cô-tông và mạo hiểm tiềm đường vượt qua cái xứ sở của người Bích My rồi đi xuống tới cái chỗ mà tui tui có thể bán bông vải để làm dầu cho bọn mọi.

“Tui đã tính toán hết tác cả rùi,” tên mọi bự Sâm nói. “Đầu tiên, tui mình đầu dá cái đám cô tông để có tiền. Song rồi tui mình đi mua những thứ mà nhân dân cần.”

Tui mới hỏi ông nhân dân cần cái gì, thì ông nói, “Ồ, ông bạn biết hông, chuỗi hạt và đồ nữ trang rẻ tiền, có lẽ một hay hai cái gương soi – một cái ra-dô xách tay, có lẽ thêm một hộp xì gà Cu Ba Cu Béc dì đó – một vài két rọu.”

Và đó là cái loại giao kèo mà tui tui đồng ý dới Sâm Bự.

Dù xao đi nửa, nhiều tháng trôi goa, và tui tui thu hoạch cái mớ bông cuối cùng của vụ mùa. Sâm Bự đã làm gần song cái xà lang để đi sông và để đưa tui tui đi xiên goa xứ sở Bích My để tới một thị trấn, và vào một buổi tối, trước khi tui tui xuất hành, bọn mọi tổ chức một đám “múa tập thể” để ăn mừng và để đuổi đi cái đám cô hồn các đảng thành ủy đi.

Tòn bộ bộ lạc tập trung chung goanh ngọn lửa và cùng hát “bu-la bu-la” và đánh trống ùm ùm. Bọn mọi cũng lôi một cái nồi bự nấu thịt người ra và để nó trên ngọn lửa, cái nồi đang sôi bốc hơi nước, nhưng Sâm đại ca nói là dân của ông làm như dậy cho có “hình thức” mà thui.

Tụi tụi ngồi đó chơi cờ, và cho phép tụi nói cho bạn nghe điều này – tụi hết xúc “phần khởi hồ hởi” đến mức muốn nổ tung luông! Chỉ cần cho tụi tụi tới gần một thị trắng hay một thành phố thui, và tụi tụi sẽ châu mất tiêu luôn. Thu Sương cũng biết cái điều đó nữa, bởi dì hấn đang ngồi đó tự thọt cù léc hấn và nở một nụ cười thiệt là bự trên khuôn mặt khỉ của hấn.

Tụi tụi chơi được một hai ván cờ và sắp sửa chấm dứt một ván nữa, khi tụi bắt thìn linh nhìn xuống, và trời sập niếu Sâm Đại Ca đả hồng chiếu tướng tụi, và tụi đả bị rơi dô thế kẹt. Tên mọi Sâm này đang nở một nụ cười thiệt là bự, và vì trời tối thui tụi hồng thấy dì hết ngoài mấy cái răng của Sâm Đại Ca, và tụi đón là tụi nên tìm cách thoát ra khỏi cái tình trạng này càng sớm càng tốt.

Cái dần đề di nhứt là, tụi hồng thể nghĩ ra được cách nào hết. Trong lúc tụi đả góa mừng dì thành góa của tụi, “tụi đả điếm gà con khi trứng còn chưa nở”, và chính tụi đả đặ tụi dô thế kẹt trên bàn cờ. Hồng còn lối nào để thoát.

Tụi nghiên cứu thể cờ một hồi, cái niếp nhăn chỗ trán và chung mày nhăn nhó của tụi cũng tỏa sáng nhờ ánh lửa phảng chiếu từ hàm răng đang cười của tên mọi bự, và rồi tụi nói, “Ai da, ai da, tụi phải đi đái.” Sâm Đại Ca gặc đầu, hấn vẫn còn cười, và tụi sẽ nói cho bạn nghe, đây là lần đầu tiên mà tụi có thể nhớ ra là cứ mỗi lần tụi nói câu đó, tụi thường được ra khỏi thế kẹt hơn là bị rơi dô thế kẹt.

Tụi ra phía sau cái Hồ Vẹo và tè, nhưng rồi thay dì đi trở dô bàn cờ, tụi đi gặp Thu Sương và đả thích cho hấn rõ tình cảnh của tụi tụi. Rồi tụi lén chui dô cái chòi của thằng Gộc và nói nhỏ dới Thiếu Tá Thu. Cỗ đi ra ngoài, và tụi kể cho cỗ nghe hiện tình bây giờ, và cỗ cũng nghĩ tụi tụi nên đem mấy cái đít của tụi tụi ra khỏi cái chốn này trước khi tụi tụi bị dô nôi, hay đại lợi như đây.

Rồi thì, tụi tụi điều quyết định đào tầu. Thằng Gộc, nó nói là nó sẽ đi trốn cùng dới tụi tụi bởi dì nó đang yêu Thiếu Tá Thu – hay đại lợi như đây đó, theo ngôn ngữ của hấn. Dù xao đi nữa, bốn đũa tụi tụi bắt đầu lủi ra khỏi làng, tụi tụi đi xuống veng sông và chỉ mới sắp sửa bước dô một trong mấy cái ca nô của người thổ dân, bắt thình lìn, tụi nhìn lên thì đứng trước mặt tụi là Sâm Đại Ca dới khoản một ngàn tên mọi, bọn chúng có khuôn mặt nham hiểm và đầy thắc vọng.

“Coi nè, ông bạn,” tên Sâm bự nói, “bộ chú mày nghĩ là chú mày goa mặt được cái tên quý dà này hay sao?” Và tụi nói dới hấn, “Ồ, đâu có, tụi tụi chỉ muốn đi ghe tí xiu dưới ánh trăng – ông hiểu chiện này mà?”

“Hiểu chứ,” tên mọi bự nói, hấn biếc tụi muốn nói dì, và rồi cái đám mọi đen tùm tụi tụi rồi đưa tụi tụi dì làng, tụi tụi bị lôi dì cùng dới cái đám mọi có vũ trang này. Cái nôi nấu thịt đang sôi xùng xục và khói bốc lên nghi

ngúc như đang đón chào tui tui, và đám mọi cột tui tui dô mấy cây cột cắm sẵn dưới đất, tình cảnh của tui tui coi bộ hồng có đẹp đẽ lắm.

“Nè, ông bạn,” tên Sâm bự nói, “Đây quả thực là một sự diệc đáng tiếc. Nhưng mà chú nên có một cái nhìn khác, bởi vì ít ra chú sẽ cảm thấy được an ủi khi biết chú có thể đáp ứng nhu cầu cho một hay hai cái bao tử đang đói. Và hơn nữa, tui phải nói cho chú biết – hồng ai có thể nghi ngờ được, chú là tay chơi cờ giỏi nhứt mà tui đã gặp, mà tui từng là đô địch cờ tướng ở Đại Học Dêu trong ba năm, trong suốt 4 năm tui học ở đó.

“Và địa phận công nương,” Sâm Đại Ca nói với Thiếu Tá, “Tui xin lỗi tui đã bỏ dấu chấm hết đô chiện tình của công nương với cái tên Gộc, nhưng mà chất là công nương hiểu tui mà.”

“Hông, tui hồng hiểu cái trò mọi rợ đáng khinh tởm của ông,” Thiếu Tá Thu nói. “Rồi ông sẽ đi địa đâu, tui cũng nên hỏi? Chắc là ông phải tự cảm thấy sấu hổ, và tự cảm thấy ghê tởm đối với chính bản thân của mình!”

“Có lẽ tui tui có thể để công nương và cái tên Gộc dô cùng một mâm,” Sâm Bự chắc lưỡi, “một chút thịt trắng và một chút thịt đen – và riêng tui, tui sẽ đớp cái đùi, hay có lẽ, một cái nhủ hoa – như vậy thì vừa đẹp lại vừa ngon và kiêu cách.”

“Ông là cái đồ hèn hạ hồng thể diễn tả nổi, ông đúng là một cái... lìn!” Thiếu tá Thu nói.

“Công nương muốn nói tui là cái gì cũng được,” Tên Sâm Bự nói. “Và bây giờ, chúng ta hãy bắt đầu bữa tiệc!”

Đám mọi bắc đầu cởi trói tui tui và một đám mọi rợ đen đũi này câu tui tui tới cái nồi nước sôi. Bọn này nhắc Thu Sương lên trước, bởi vì cái tên Sâm Bự nói là Thu Sương nấu rục sẽ làm cho nước ngọt hơn, và người ta đang dử Thu Sương trên cái miệng nồi, chừng bị bỏ dô nồi thì, ông bà nội ơi, một mũi tên từ đâu băng tới dô ngay một trong mấy thằng đang dử Thu Sương. Tên này rơi xuống và Thu Sương rớt đê lên người hắn. Và rồi có nhiều mũi tên nữa băng từ bìa rừng, và ai cũng cuống cuồn lên hết.

“Tụi Bích Mi!” Sâm Đại Ca hét lên. “Lấy đủ khí lẹ lên!” và mọi người cùng chạy đi lấy giáo mác và dao.

Bởi vì tui tui hồng có dao mác hay con dao nào hết, Thiếu tá, tui, Thu Sương và Gộc bắc đầu chạy tới bờ sông lần nữa, nhưng tui tui chạy chưa được 3 thước thì bắc thành lìn, tui tui bị chụp dô chun bởi một loại bẫy gì đó gài ở mấy cái cây.

Tui tui bị treo tòn teng, đầu chổng ngược xuống đất y như là mấy con dơi, và khi toàn bộ máu tui tui chảy dồn dô cái đầu thì một tên nhỏ chúc xiu đi ra từ trong bụi và hấn cười và cười khút khít khi thấy tui tui bị như vậy. Đủ thứ

âm thanh man rợ phát ra từ trong làng, nhưng sau một hồi, tất cả điều iêm lặn. Rồi một đám Bích My khác đi tới rồi cắt dây cho tui tui rớt xuống, rồi họ cột tay cột chung tui tui rồi kéo tui tui trở đô làng.

Thiệt là một cảnh ngoạn mục! Họ đã bắt được Sâm Đại Ca dả toàn bộ cái đám mọi của ông và đã cột tay và cột luôn chung cái đám này. Có vẻ như là cái đám này sắp sửa bị quăng đô nôi nước sôi.

“À, ông bạn của tui,” Sâm Đại Ca nói, “có vẻ như là ông bạn đã được cứu thoát trong một tí tắc, phải hông à?”

Tui gác đầu, nhưng tui hông có sủa là tui có phải là thoát khỏi cái chảo dầu chiên để được đô trực tiếp đô cái ngọn lửa nướng hông nữa.

“Tui phải nói cho chú em biết,” Sâm đại ca nói, “coi bộ là tui và cái đám người của tui xem như là vắn tuồng rồi, nhưng mà có thể chú em còn có cơ hội. Nếu chú em lấy cái ác-mô-ni-ca ra được và chơi một hai bài, có thể chú em được cứu đó. Vua Bích My là một tên mê nhạc Mỹ tới điên luôn.”

“Cám ơn,” Tui nói.

“Hông có chi, ông bạn,” Sâm Bự nói. Đám Bích My đưa Sâm đại ca lên cao rồi dử ông phía trên cái nôi nước đang sôi, rồi bắc thành lìn, Sâm Đại Ca nói lớn cho tui nghe, “Hiệp Sĩ tới Giám Mục 3 – rùi con Chốt 10 tới Vua 7 – tui đã thắng chú em như dậy đó!”

Sâm Bự rớt một cái tởm thiệt lớn đô nôi nước, và rồi toàn bộ cái đám mọi bị cột chổng ngược của ông bắc đầu hát “bu-la bu-la” lần nữa. Tình hình của tui tui coi bộ củng mờ mịt lắm.

Chú thích:

Gộc = Grurck, một thổ dân trong bộ lạc ăn thịt người của ông Sâm (Sam)

Đan Nhi = Doris, một tên phái nữ. Trong truyện là tên của một con khi.

Chương 16

Sau khi nấu xong cái đám bộ lạc Sâm Mập và làm teo mấy cái đầu của đám này, bọn Bích My cột tui tui dô mấy cái đòn rồi khiến tui tui đi dô rừng như là họ khiêng mấy con heo vậy.

“Anh có nghĩ ra được bọn họ tính làm gì tui mình hông?” Thiếu Tá Thu kêu tới tui.

“Tui hông biếc, và tui cũng cóc cần biết,” tui trả lời, và tui hông nói sai sự thực bao nhiêu. Tui đã quá mệt mỏi dới toàn bộ cái chủ nghĩa rác rưởi Xuống Hàng Chó Ngựa, Xấu Hồ Cả Nhà Xạo Hết Chỗ Nói này rồi. Xức chịu đựng của một người ngu hay khờ cách mấy như tui cũng có dới hạn mà.

Dù xao đi nữa, sau khoản 1 ngày hay đại loại như vậy, tui tui tới cái làng Bích My, và có lẽ bạn cũng đoán được, cái làng này có một đám nhà chòi nhỏ xíu trong một khoảng trống giữa cái đám rừng rậm. Người ta khiến tui tui dô một cái chòi ở chính giữa đám đất trống, nơi đó có một đám Bích My đang đứng chung quanh một ông già nhỏ xíu dới bộ râu dài lòng thòng và bạc phết, ông đang ngồi trên một cái ghế cao đồng như cái ghế cho em bé ăn. Tui nghĩ ông chắc là vua của cái đám Bích My này đây.

Họ quăng tui tui xuống đất rồi cời trời cho tui tui, rồi tui tui tự đứng dậy và phủi bụi và đất cát, rồi vua Bích My bắt đầu nói chiện bập bập lạp lạp cái gì đó, rồi thằng chả đi xuống ghế rồi đi thẳng tới Thu Sương rồi đá dô ngay hai trái banh của con khỉ.

“Ông làm vậy để làm chi vậy?” Tui hỏi thằng Gộc, thằng Gộc đã học được một mớ tiếng Anh trong thời gian sống dới thiếu tá Thu rồi.

“Nó muốn biết con khỉ là trai hay gái,” thằng Gộc nói.

Tui nghĩ là có cách đàng hoàng hơn để biết được điều đó, nhưng mà tui hông có nói cái gì hết.

Rồi tên vua này, ông đi tới tui và bắt đầu nói cái thứ tiếng lạp lạp đó nửa – chắc là tiếng Bích Miên, hoặc là cái ngôn ngữ khỉ gì cũng được – và tui đang chứng bị tư thế để bị đá dô đế, nhưng thằng Gộc nói, “nó muốn biết tại sao anh lại sống chung dới cái đám mọi ăn thịch người thầy ớn này.”

“Nói dới ông cái dụ đó hoàng toàn ngoài ý muốn của tui mình,” thiếu tá Thu rít lên.

“Tui có cách này,” tui nói. “Nói dới thằng chả mình là cái đám Nghệ Sĩ Nhạc Sĩ Hoa Kỳ, nói tui là văn công Eo Vít Phươn cũng được.”

Thằng Gộc nói dới tên vua, rồi tên này nhìn trừng trừng dô tui tui thiệt là lâu, rồi hấn hỏi thằng Gộc cái gì đó.

“Ông nói cái gì vậy?” Thiếu Tá Thu muốn biết.

“Nó hỏi con khi chơi nhạc cụ gì,” thằng Gộc nói.

“Nói dối thằng cha con khi chơi lao,” tui nói, và rồi thằng Gộc nói cho tên vua nghe, rồi tên vua Bích My tiên bố là hẳn muốn tui tui trình diễn văn nghệ.

Tui móc cái ác-mô-ni-ca ra rồi bắt đầu chơi một ít điệu nhạc – “Những cuộc đua ngựa ở Phố Lều”. Vua Bích My nghe ít phúc, rồi ông bắt đầu vỗ tay và nhảy cẫng y chang như Michael Jackson.

Sau khi tui chơi bài nhạc xong, vua Bích Mi nói ông muốn biết Thiếu tá Thu và Gộc chơi môn gì, nên tui nói dối thằng Gộc nói dối ông là Thiếu tá thì chơi dao còn thằng Gộc thì hông có chơi cái gì hết – vì nó là ông bầu gánh.

Vua Bích My nhìn có vẻ ngạc nhiên rồi ông nói ông chưa hề nghe nói ai chơi dao hay dao bao dờ, nhưng mà ông biểu người của ông đưa mấy cây lao cho Thu Sương và một mớ dao cho thiếu tá Thu, để rồi coi coi tui tui chơi loại nhạc nào dối ba thứ quỷ quái này.

Ngay sau khi tui tui cầm lao và dao, tui nói, “OK, bắt đầu đi!” và Thu Sương lấy cây lao gõ dờ đầu vua Bích My còn thiếu tá Thu thì dùng dao hăm dọa mấy tên Bích My, và rồi tui tui chạy dờ rừng dối cả đám Bích Mi rượt theo tui tui xát đích.

Tui Bích My liệng đủ thứ đá và đủ thứ khí tới tui tui từ phía sau, rồi tui nó búng cung tên và phi tiêu từ cung, từ ông thổi và đủ thứ hết. Bắc thành lìn, tui tui ra tới bờ sông và hông còn lối chạy nữa, và cái đám Bích Mi đang bắt kịp tui tui. Tui tui chừng bị nhảy xuống nước để bơi, thì bắc thành lình ở bên kia bờ xông, một tiếng súng nổ thiệt lớn.

Đám Bích My đang tóm tui tui, nhưng mà một tiếng súng nữa được búng ra làm cho cái đám này cụp đuôi chạy ngược dờ rừng. Tui tui nhìn goa bên kia sông thì trời đất quỷ thần thiên địa ơi, ở bên có mấy anh chàng mặc đồ đi rừng dối mấy cái nón cối trắng phao y như bạn thường thấy trong phim Ra Ma của Rừng. Mấy người này bước dờ ca nô rồi chèo tới chỗ tui tui, khi họ tới gần, tui thấy dấu mộc NASA trên nón cối của họ. Cuối cùng đã có người cứu tui tui.

Khi mà chiếc ca nô đi tới bờ phía bên tui, một anh chàng dối con mộc NASA trên nón cối đi lên gặp tui tui. Tên này đi thẳng tới Thu Sương rồi đưa tay ra và nói, “Chào ông Lâm, tui nghĩ ông chính là ông Lâm phải hông?”

“Mấy ông đã trốn ở trong mấy cái lỗ đích nào trong suốt thời gian qua?” Thiếu tá Thu rống lên. “Chúng tui đã bị kẹt trong cái rừng chết tiệt này gần 4

năm rồi!”

“Tụi tui xin lỗi dì chiện đó, thưa bà,” tên này nói, “nhưng mà tụi tui cũng có lịch trình của tụi tui nữa, tụi tui phải làm theo thứ tự, bà biếc rõ mà.”

Dù sao đi nữa, tụi tui cuối cùng đã được thoát khỏi cái số phận còn ẹ hơn là cái chết nữa, và người ta cho tụi tui dô ca nô và bắc đầu chèo đi. Một tên trong đám nói, “Quý vị biết hông, văn minh loài người chỉ quanh quẩn ngay cái khúc queo kia thôi. Tui nghĩ là quý dì có thể bán cái câu chiện của quý dì cho một tạp chí và quý dì sẽ kiếm được một số tiền kết xù.”

“Khoan đã. Các ông ngừng ở chỗ này cho tui!” Bất thình lình thiếu tá Thu la lên.

Mấy tên NASA nhìn nhau, nhưng rồi họ chèo ca nô dô bờ.

“Tui đã quyết định rồi,” Thiếu tá Thu nói. “Lần đầu tiên trong đời tui, tui đã tìm được một người đàng ông thiệc sự hiểu tui, và tui sẽ hồng để anh ta đi mất. Gần bốn năm qua, anh Gộc và tui đã sống hạnh phúc trong vùng đất này, và tui quyết định ở lại đây dới anh ta. Chúng tui sẽ đi dô rừng và tạo dựng cuộc sống mới, chúng tui sẽ gây dựng da đình và sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.”

“Nhưng mà cái ông này là mọi ăn thịt người mà,” một tên trong bọn la lên.

“Mở rộng trái tim ra đi, ông bạn à,” thiếu tá Thu nói, rồi cở dới lại thẳng Gộc nhảy ra khỏi ca nô rồi cùng nắm tay nhau đi tới phía bìa rừng. Ngay trước khi họ biến mất dô rừng rậm, Thiếu Tá Thu quay người lại vẫy tay dới Thu Sương và tui, rồi họ đi khuất thẳng dô rừng.

Tui nhìn lại dô cái đuôi thuyền, Thu Sương đang ngồi ở đó và đang vịn vẹo mấy ngón tay của hấn.

“Mấy ông chờ chúc xiu nheng,” tui nói dới cái đám NASA. Tui đi tới phía sau rồi ngồi xuống kế bên Thu Sương rồi nói, “Chú mày đang si nghĩ dì chiện dì dậy?”

Thu Sương hồng nói dì hết, nhưng có một giọt nước mắt ứa ra từ mắt của hấn, và lúc này tui biết được chiện dì sẽ xảy ra. Thu Sương nắm vai tui rồi ôm tui thiệc chặt, rồi hấn nhảy ra khỏi cái ca nô, rồi phóng lên một cái cây bự ở gần bờ sông. Và hình ảnh cuối cùng của Thu Sương là một con khỉ tự do, đang đu từ cây này goa cây khác trong rừng rậm nhờ những sợi dây leo mọc trong rừng.

Một tên NASA đang lắc đầu. “Còn anh bạn khờ, anh tính sao? Anh có định đi theo mấy bạn của anh dô cái sứ mọi rợ đó luôn hông?”

Tui dò xem nét mặt của cái đám này một hồi, rồi tui nói, “hông đâu,” rồi tui ngồi xuống ca nô. Trong lúc họ chèo thuyền ra xa, bạn đừng cho là tui đã

hông có suy nghĩ đi địa cái lời gợi ý hấp dẫn đó. Nhưng có điều là tui hông làm điều đó được. Tui nghĩ là tui còn có những giấc mơ khác để mà mơ mộng.

Người ta cho tui lên máy bay để đi Mỹ và nói với tui nào là tui sẽ được chào đón long trọng ở quê nhà, nào là có bữa tiệc dành cho diệc đón rước tui, nhưng mà hình như tui đã nghe mấy cái khi đồng dậy từ lúc nào đó lâu lắm rồi.

Dù sao, chuyện xảy ra đúng như vậy, ngay sau khi tui tui đáp máy bay xuống Hoa Thịnh Đốn, có khoảng 1 triệu người đứng sẵn ở đó vui mừng, hoan hô dầm dề tay đồng như là người ta mừng đi gặp được tui. Người ta đưa tui đi phố, và tui ngồi băng ghế sau của một chiếc xe hơi đen thiếc bự và quen thuộc, và người ta nói là sẽ đưa tui tới Tòa Bạch Ốc để gặp Tổng Thống. Đúng vậy, tui cũng đã ở cái chỗ đó rồi.

Và rồi thì khi chúng tui tới Tòa Bạch Ốc, tui nghĩ là tui sẽ gặp lại cái ông Tổng Thống cũ, cái ông đã cho tui ăn điểm tâm và coi TV chương trình “Dân Nấu Bí và Lý Hiu,” nhưng mà bây giờ đã có một Tổng Thống mới – ông này có mái tóc bóng lưỡng chải ngược ra phía sau, với hai cái má phính, và cái mũi thì dài đồng như thằng bé người gỗ Pi Nóc Ki Ô vậy.

“Anh bạn nói tui nghe đi, chiến du lịch vừa rồi của anh bạn vui nhộn chứ?” ông Tổng Thống này nói.

Một ông mặc đồ cam lê đứng kế bên Tổng Thống đưa người tới rồi nói nhỏ với ông cái đi đó, và bất thành lời, Tổng Thống nói, “Ồ, a..., thiệt ra ý tui muốn nói là, a..., thiệt là vĩ đại, chú đã vượt qua được những thử thách lớn trong rừng rậm.”

Cái ông mặc cam lê tiếp tục nói nhỏ với Tổng Thống nữa, và Tổng Thống hỏi tui, “Ồ, còn người bạn đồng hành của chú thì sao?”

“Thu Sương?” Tui nói

“Cô ta tên gì nhỉ?” Bây giờ Tổng Thống nhìn vào một cái thẻ nhỏ trên tay ông. “Ồ, trong này nói là Thiếu Tá Trịnh Thu, và nói là ngay cả khi chú được cứu thoát, cô đã bị một tên mọi ăn thịt người lôi đi rừng.”

“Chỗ nào nói như vậy vậy?” tui hỏi.

“Ngay chỗ này nè,” Tổng Thống nói.

“Hông đúng như vậy đâu,” Tui nói.

“Chú có ý ám chỉ tui là một tên xảo trá?” tổng thống nói.

“Tui chỉ nói là hông đúng như vậy thôi,” tui nói.

“Chú nghe đây,” Tổng Thống nói với tui, “Tui là lãnh tụ tối cao của chú. Tui hông phải là một tên lừa gạt. Tui hông có nói dối!”

“Tui thiệt xin lỗi,” tui nói, “tui biết ông dừ coi trong thẻ, nhưng mà cái điều ghi dĩa Thiếu Tá Trịnh Băng Thu là hông có đúng, bởi vì...”

“Thu Băng!” Tổng Thống quát lên.

“Hả?” tui nói.

“Hông có, hông có,” cái ông mặc đồ cô m lê nói. “Cái chú này nói là ‘Trịnh Băng Thu’ – hông phải ‘Thu Băng’ – Thừa Ngài Tổng Thống.”

“BĂNG! Tổng Thống hét lên. “Tui đã nói dới ông là đừng bao giờ nhắc tới cái chữ đó nửa khi mà có mặt tui! Bọn mấy ông thiệt đúng là một bầy Heo Nọc phản bội, y như là Cộng Sản.” Tổng Thống tự thụi dõ đui ông bằng mấy cú đấm nghe kêu bịch bịch.

“Hông có người nào hiểu cái dì hết. Tui hoàn toàn hông biết bất cứ chiện gì dĩa bất cứ cái thứ dì! Tui chưa bao dờ nghe cái gì hết! Nhưng mà nếu tui đã nghe, thì tui hoặc là đã quên hết, hoặc là điều đó là điều tối mật!”

“Nhưng mà thừa Tổng Thống,” cái ông mặc cô m lê nói, “Anh chàng này hông có nói điều đó. Ảnh chỉ nói...”

“Bây giờ thì chính ông kêu tui là tên sao phải hông?” Tổng thống nói. “Ông đã bị đuổi việc rồi!”

“Nhưng mà Tổng Thống hông thể đuổi tui được,” ông này nói. “Tui là Phó Tổng Thống mà.”

“Như vậy thì, thiệt xin lỗi vì tui đã lỡ lời,” Tổng Thống nói, “nhưng mà ông sẽ hông bao giờ trở thành Tổng Thống được nếu ông cứ đi lòng dõng rồi nói lãnh tụ tối cao của ông là một tên ba xạo.”

“Không, thừa Tổng Thống, tui nghĩ là ngài nói đúng,” Phó Tổng Thống nói. “Tui thành thật xin lỗi.”

“Không, tui phải xin lỗi ông,” Tổng Thống nói.

“Sao cũng được mà,” Phó Tổng Thống nói, cùng lúc vặ vặ dới chữ nghĩa của ông. “Nếu ngài Tổng thống thứ lỗi cho tui, tui phải đi dái.”

“Lần đầu tiên tui mới nghe được một câu nói có lý trong suốt ngày hôm nay,” Tổng Thống nói. Rồi ông quay dĩa phía tui rồi hỏi, “Chú nói đi, có phải chú chính là cái anh chàng chơi ping pong đã cứu mạng cái Lão Mao Chủ tịch hông?”

Tui nói, “Đúng dậy,” rồi Tổng Thống nói, “Ồ, chú muốn làm cái chiện dõng vậy để làm chi vậy?”

Và rồi tui nói, “Bởi dì ông đang bị chìm,” rồi Tổng thống nói, “Đúng ra chú phải nhận cái lão đó xuống dưới nước thay vì cứu hấn. Nhưng mà thôi, chiện đó bây giờ là lịch sử rồi, bởi dì cái tên chó đẻ đó đã chết trong thời

gian chú còn ở trong rừng dới cái đám mọi.”

“Ông có cái TV nào hông?” tui hỏi.

Tổng thống nhìn tui ngộ nghĩnh. “Ồ, tui có một cái, nhưng mà mấy bữa nay tui hông có coi nhiều. Có nhiều tin sấu quá.”

“Ông có từng coi ‘Dân nẫu Bí và Lý Hiu’ hông?” tui nói.

“Chương trình đó chưa tới,” ông nói.

“Hiện đang có chương trình gì đây?” tui hỏi.

“*Nói thiệt*’ dới chú – tui hông muốn nhìn dô nó chúc nào hết – nó là một đồng kức.” Rồi ông nói, “Chú nge đây, tui phải tới một buổi họp bây giờ, hay là để tui tiễn chú ra cửa nhen?” Khi tui tui ra tới ngoài hành lan, Tổng Thống mới nói nhỏ cho tui nghe, “Suyt...., chú muốn mua một cái đồng hồ đeo tay hông?”

Tui nói, “Hả?” rồi Tổng Thống tới sát bên tui rồi kéo tay áo côm lê của ông lên cho tui thấy, ôi trời ơi, ông phải có 20 tới 30 cái đồng hồ đeo vòng quanh cánh tay của ông.

“Tui hông có tiền,” tui nói.

Tổng Thống, ông kéo tay áo của ông xuống lại, rồi ông vuốt lưng tui. “Thôi thì, chú goay lại đây khi mà chú có tiền, rồi tui mình có thể thương lượng dới nhau, giá đặc biệt, OK?”

Ông bắc tay tui và một đám phó nhòm chạy tới và bắt đầu chụp hình, xong rùi tui đi. Nhưng mà tui phải nói điều này, tui thấy là cái ông Tổng Thống này có vẻ là một anh chàng tử tế thiệt.

Dù xao, tui đang thắc mắc là cái đám người này tính làm cái di dới tui, nhưng mà tui đã hông cần thắc mắc lâu làm chi.

Khoảng một ngày sau thì mọi chiện dịu xuống, và người ta cho tui ở khách sạn, nhưng rồi một, hai tên tới gặp tui vào một buổi chiều rồi nói, “Anh Lâm nghe đây, hông còn cái gì miễn phí nữa. Nhà nước đã hông còn trả tiền khi di cho anh nữa – Và kể từ bây dờ anh đã độc lập, tự do rồi.”

“Ồ, cũng được,” tui nói, “nhưng mà phải cho tui chút ít tiền để đón xe di nhà chứ. Sao tui có tiền để đi đâu bây giờ.”

“Đừng nghĩ tới cái chiện đó, Lâm,” họ nói. “Anh đã may mắn hông bị ở tù di cái tội dùng huân chương làm lỗ đầu Thư Ký Thượng Nghị Viện. Tui tui đã làm cho anh một công diệc vĩ đại là cứu anh ra khỏi cái tội đó – nhưng mà bây dờ tui tui đã rửa tay sạch rồi, hông còn muốn đưng dô cái diết của anh nữa.”

Và vì vậy, tui phải rời khách sạn. Bởi di tui hông có hành lý di hết,

chuyện đó hông khó, tui chỉ cần đi ra ngoài đường là xong. Tui đi bộ một hồi, đi ngang qua Tòa Bạch Ốc nơi Tổng Thống ở, và tui thiệt là ngạc nhiên vì có một đám người đứng ở đó, họ đang đeo mặt nạ Tổng Thống và mang bảng quảng cáo biểu ngữ gì đó. Tui nghĩ là Tổng Thống chắc là khoái lắm bởi vì ai cũng thích ông hết.

Chú thích:

*Những cuộc đua ngựa ở Phố Lều = De Camptown Races, written in 1850
by Stephen Foster (1826–1864)*

Chương 17

mặc dù họ nói hỏ hồng cho tui tiên, một tên trong đám có cho tui mượn một đồng trước khi tui rời khách sạn. Việc đầu tiên tui muốn làm là gọi điện thoại tới nhà tế bần nơi mà má tui ở để nói cho Má biếc là tui bình an. Nhưng một trong mấy bà sơ nói, “Chúng tui hồng có bà Ngô bà Bắp nào ở đây nữa.”

Khi tui hỏi má tui đang ở đâu, bà sơ đó nói, “Hồng biết – bà đã trốn theo một tên đạo Tin Lành rồi.” Tui cảm ơn bà sơ đó rồi gác máy. Địa phương điện nào đó, tui cảm thấy bứt lo. Ít ra là má đã chạy trốn với *một người nào đó*, và hồng còn ở nhà tế bần nữa. Tui nghĩ là tui phải đi tìm Má nhưng, nói thiệt, tui hồng gấp gấp lắm trong chuyện này lắm, bởi vì tui chắc chắn như trời mưa là Má tui sẽ tru lên, và than phiền than thở địa tui bởi vì tui đã bỏ gia đình mà đi.

Và trời đã mưa thiệt. Mưa lớn như ết dơi nhái, như chó dơi mèo, mưa như người mẹ cầm súng đại qua cổ, và tui kiếm được một cái mái hiên để đứng trốn mưa cho tới khi có một tên tới đuổi tui đi chỗ khác. Tui đã ước nhẹp và lạnh khi tui đi ngang qua mấy cái bin đình của chính phủ ở Hoa Thịnh Đốn, và tui thấy một cái bịch đựng rác bằng mũ thiệt bự ở ngay dữa lối đi. Khi mà tui tới gần thì cái bịch bắt đầu nhích dô chút xíu, như là có cái gì ở trong!

Tui đứng lại rồi đi tới cái bịch rồi lấy ngón chân cái của tui khiêu nó. Bịch thình lình, cái bịch đó nhảy ngược lại ra phía sau chừng 1 thước, rồi có một tiếng nói phác ra từ phía dưới, “Đ.M., tránh ra chỗ khác được hông!”

“Ai ở bên trong đó dậy?” tui hỏi, và bên trong bịch rác có tiếng trả lời, “Đây là cái vĩ của tao – mày tự đi kiếm cái vĩ của mày đi.”

“Ông nói địa cái gì dậy?” tui hỏi.

“Cái vĩ sắc của tao,” giọng nói phát ra. “Tránh xa cái vĩ sắc của tao!”

“Cái vĩ gì?” tui hỏi.

Bịch thình lình, cái bọc rác dờ lên một chút, và một cái đầu lú ra, nhìn soi mói dô tui đồng như tui là một tên khùng.

“Chú mày mới tới cái xó này lần đầu hả?” cái ông trong bọc rác nói.

“Đồng dậy,” tui trả lời. “Tui chỉ ráng trốn mưa thôi.”

Cái ông dưới cái bịch rác có một khuôn mặt hết sức là thảm hại, cái đầu thì trụi lủi hết phân nửa, và thằng chả chắc là hồng cạo râu cả năm rồi, con mắt thì đỏ lòm kiêu bị nhiễm trùng, dà răng cở thì mất tiêu hết rồi.

“Như vậy thì,” ông nói, “tao nghĩ là trong hoàng cảnh này, chú mày có thể ở tạm ở đây một chút – đây nè.” Ông dới tới đưa tui một cái bịch rác khác

được xiếp rác gọn gàng.

“Ông đưa tui cái này để làm chi đây?” tui hỏi.

“Mở nó ra rồi chui xuống dưới, chú mày ngu thiệt – hông phải chú mày nói chú mày muốn trốn mưa xao?” Rồi ông kéo cái bịch của ông xuống để che cho ông.

Rồi thì tui làm như ông nói, dà nói thiệt cho bạn nghe, núp dưới cái bịch này thiệt là hông có tệt. Có chút hơi nóng thổi lên từ cái vỉ sắt trên lối đi và nó làm cho cái bịch thiệt ấm cúng và ấm áp và che mưa cho tui nữa. Tụi tui ngồi chồm hồm kế bên nhau trên cái vỉ sắt, dưới cái bịch plastic che bên trên, và sau một hồi, cái ông già này quay goa tui hỏi, “Ồ mà, chú mày tên gì đây?”

“Lâm,” tui nói.

“Đây hả? Tao có biết một chú tên là Lâm. Chiện lâu lắm rồi.”

“Ông tên gì đây?” tui hỏi.

“Dân,” ông nói.

“Dân? Ông Dân? – nè, chờ chút coi,” tui nói. Tui quăng cái bịch rác của tui rồi đi tới đỡ cái bịch đang che cái ông này lên, và đúng là ông! Hông có căng, và ông ngồi trên một cái thùng cây có bánh xe ở dưới đất. Ông đã dà đi tới hơn 20 năm, tui gần như hông nhận diện ra ông nổi. Nhưng đúng là ông. Trung Úy Dân đây mà!

Sau khi ông ra khỏi bệnh viện quân y, ông Dân trở lại Con-nít-tí-cút để ráng xin lại nhiệm sở củ là dạy học môn lịch sử. Nhưng đã hông còn chỗ trống cho cái môn này nữa, và người ta bắt ông dạy toán. Ông ghét môn toán, và hơn nữa, cái lớp toán thì ở tầng hai, và vì ông hông có chun căng dì hết, đi lên lầu hai mỗi ngày thì cũng đông như là đi xuống địa ngục. Thêm dào đó, bà vợ ông bỏ ông để theo một tên là nhà sản xuất chương trình TV ở Nữ Ướt, bà nộ đơn ly dị ông Dân trên cơ sở là hai người “hông hợp nhau.”

Ông bắt đầu mượn rượu giải sầu, rồi ông bị mất việc làm, ông hông có làm cái gì hết trong một thời gian. Ăn trộm đồ nhà ông lấy hết mọi thứ mà ông có, rồi cái chung giả mà bệnh viện cựu chiến binh cho ông thì hông đúng kít thước. Ông nói là vài năm sau, ông đơn giản là “đầu hàng”, rồi bắt đầu sống như một hành khất. Ông có chút tiền mỗi tháng từ quỹ hưu trí cho người tàn tật nhưng gần như hết số tiền này ông Dân điều cho mấy cái tay hành khất khác.

“Tui hông còn biết gì hết, chú Lâm à,” ông nói, “Tui nghĩ là tui chỉ đang chờ chết hay đại loại như vậy.”

Ông Dân đưa tui ít tiền rồi kêu tui tới gần góc đường mua vài chai rượu

“Dao Găm Đỏ”. Dù đây, tui chỉ mua có một chai, rồi dùng tiền của tui để mua một trong mấy ô bển mì đã làm sẵn, bởi vì nguyên ngày hôm đó tui chưa ăn gì hết.

“Nè anh bạn,” Ông Dân nói sau khi ông nốc cạn nửa chai rượu của ông, “kể cho tui nghe đi, chú đã làm cái gì kể từ khi tui gặp chú lần chót.”

Và bởi đây, tui kể cho ông nghe. Tui kể cho ông đi chiến đi Trung Cộng chơi ping pong, rồi gặp Mỹ Duyên lần nữa, rồi chơi nhạc trong ban nhạc Trúng Nút, rồi đi cuộc biểu tình cho hòa bình, nơi mà tui quăng cái huân chương của tui, rồi bị bắt dồ tù.

“Ồ, tui nhớ cái vụ đó rồi. Tui nghĩ là lúc đó tui vẫn còn ở trong bệnh viện. Tui cũng định xuống chỗ biểu tình, nhưng tui nghĩ là tui sẽ hông có dục mấy cái huân chương của tui. Chú coi nè,” ông nói. Ông mở nút áo khoát của ông, và bên trong, trên áo sơ mi của ông, là toàn bộ huân chương – Trái Tim Tím, Ngôi Sao Bạc – có lẽ có từ 10 tới 20 cái huân chương tặc cả.

“Mấy cái đó nhắc nhở tui ít chiến.” ông nói. “Tui hông biết chắc chắn là chiến đi – chiến tranh, đương nhiên rồi, nhưng chiến tranh chỉ là một phần thôi. Chú Lâm à, tui đã chịu đựng một sự mất mát lớn hơn là mấy cái chung của tui. Đó là nhiệt huyết của tui, linh hồn của tui, chú có thể nói như vậy. Bây giờ thì tất cả là khoản trống – huân chương là nơi linh hồn của tui đã từng trú ngụ.”

“Nhưng mà mấy cái ‘luật tự nhiên’ điều khiển mọi sự diệc thì sao?” tui hỏi ông. “Cái luật chi phối mọi thứ mà chúng ta đã áp dụng cho hoàn cảnh của chúng ta trước đây đó?”

“Điệt mẹ mấy cái luật đó,” ông nói. “Mấy cái đó chỉ là một đồng triết lý rác rưởi thú vị goắc.”

“Nhưng mà kể từ lúc ông nói cho tui nghe về cái lực tự nhiên đó, tui đã bám dồ nó để sống. Tui đã để cho ‘thủy triều’ đưa tui đi và đã ráng làm hết sức mình. Tui đã ráng làm theo lẽ phải.”

“Hừmmm, có lẽ cái triết lý đó hiệu nghiệm cho chú, chú Lâm à. Tui cũng đã nghĩ tui áp dụng nó được cho tui – nhưng mà chú nhìn tui coi. Chú nhìn thử tui coi,” ông nói. “Tui làm được cái khỉ gì? Tui là một quái dật khôn nạn và hông có chung. Một tên dồ da cư. Một tên say rượu. Một tên hành khát 35 tuổi.”

“Như vậy có thể chưa phải là tệ nhưc đâu,” tui nói.

“Ồ, thiệt vậy sao? Chú nói đi, thế nào mới là tệ hơn?” ông nói, và tui nghĩ là tui đã bị bí ở đây, dĩ nhiên mà cuối cùng tui kể cho ông nghe đi tui – tui đã bị quăng dồ cái thùng rác điên điên khùng khùng rồi bị bắn lên dồ trụ trong cái hỏa tiễn, rồi đáp xuống chỗ tui mọi ăn thịt người, rồi tui kể đi Thu

Sương, dì Thiếu Tá Thu và cái đám Bích Mi.

“Trời đất quý thân ơi, Lâm, chú đúng là có mấy cuộc phiêu lưu kinh khủng thiệt,” ông Dân nói. “Nhưng mà tại sao bây giờ chú ngồi ở đây dưới tui, dưới là cái vỉ sắt và ở trên là cái bịch rác?”

“Tui hông biết,” tui nói, “nhưng mà tui hông có tính ở đây lâu đâu.”

“Chú có ý định đi trong đầu dậu?”

“Ngay sau khi cơn mưa này chấm dứt,” tui nói, “tui sẽ hông có dán cái đít mập của tui ở đây nữa mà sẽ đi kiếm Mỹ Duyên.”

“Cô ta đang ở đâu dậu?”

“Tui cũng hông biếc luôn,” tui nói, “nhưng mà tui sẽ kiếm ra mà.”

“Có vẻ như chú đang cần giúp đỡ đó,” ông nói.

Tui nhìn qua ông Dân, và mắt ông đang tỏa sáng trên khuôn mặt râu tóc bù xù. Điều gì đó cho tui thấy là ông đang cần được giúp đỡ, nhưng mà tui hông có ngại chiện này đâu.

Điêm đó, ông Dân dưới tui, tui tui dô một cái quán trọ rẻ tiền của một hội từ thiện bởi dì trời vẫn mưa hông dứt, rồi ông Dân, ông trả cho người ta một đồng các 50 xu cho bữa ăn tối, và 25 xu cho giường ngủ. Tui tui có thể ăn miễn phí nếu tui tui chịu khó ngồi nghe người ta dăng đạo hay đại lợi như dậu, nhưng mà ông Dân nói là ông thà ngủ ngoài mưa chứ hông thèm mất thì giờ gúy báu để nghe cái bọn tục tăng cầm kinh thánh kể dìa quan diêm của họ dìa cái thế giới này.

Sáng hôm sau, ông Dân cho tui mượn một đồng rồi tui kiếm được một cái điện thoại công cộng, và tui gọi tới Bót Tân gặp thằng Mưu, cái thằng từng chơi trống cho bang nhạc Trúng Nứt. Quả thiệt như dậu, thằng khi đó dẫn ở chỗ cũ, và ngạc nhiên hết sức khi được điện thoại của tui.

“Lâm – tao hông thể tin nổi!” Thằng Mưu nói. “Tụi tao đã chấp nhận là cái đích của chú mày đã xuống âm phủ từ lâu rồi!”

Thằng Mưu nói bang nhạc Trúng Nứt đã rã bầy. Toàn bộ số tiền mà ông Phi Bình Tiên đã hứa cho bang nhạc đã bị xức bởi những phí tổn, chi phí hay cái khỉ dì đó, và sau khi ra được hai băng nhạc, họ hông kiếm thêm được giao kèo nào nữa. Thằng Mưu nói bây giờ người ta đã nghe loại nhạc mới rồi, nhạc lăng đá hay Rô-lin xì-ton hay đại lợi như dậu – và hầu hết thành diên của bang nhạc Trúng Nứt đã đi chỗ khác và đã kiếm được việc làm đàng hoàn.

Thằng Mưu nói là lâu rồi hông ai biết dì dìa Duyên nữa. Sau khi cở xuống Hoa Thịnh Đốn để biểu tình cho Hòa Bình, nơi mà tui bị bắt, cở trở dìa ban nhạc Trúng Nứt vài tháng, nhưng mà thằng Mưu nói là Duyên hông có vẻ

bình thường như trước nữa. Nó nói là có lần, cô bắc khóc trên sân khấu và bang nhạc phải hòa tấu đủ thứ để cho goa cái màng đó. Rồi cô bắc đầu uống rượu, Vốt Cà, rồi bắc đầu tới chỗ trình diễn trẻ, và ban nhạc mới chừng bị nói chiện dới cô địa cái dụ này thì cô cuốn gói và bỏ ban nhạc.

Thằng Mưu nói, theo nó, tính tình kỳ cục của Duyên có thể là liên quang đến tui, nhưng mà Duyên hông bao giờ nói địa chiện đó. Cô rời Bót Tân khoản một hai tuần sau, và nói là cô sẽ đi Chi Ca Gô, và đó là lần chót mà thằng Mưu thấy Duyên cách đây gần 5 năm.

Tui hỏi nó có biếc cách nào kiếm ra Duyên hông, thì thằng Mưu nói là có thể hẳn còn một số điện thoại mà Duyên cho nó trước khi bỏ đi. Nó kêu tui chờ, rồi mấy phúc sau nó mới tới điện thoại rồi cho tui một con số. Ngoài ra, thằng Mưu nói là nó “hông còn biết cách nào khác.”

Tui nói lời tạm biệt thằng Mưu và nói là niếu tui có lên Bót Tân, tui sẽ đi kiếm nó.

“Mày vẫn còn chơi ác-mô-ni-ca chớ?” thằng Mưu hỏi.

“Ồ, thỉnh thoảng thôi,” tui nói.

Tui đi tới ông Dân rồi mượn thêm một đồng nữa, rồi tui điện thoại cho cái số ở Chi-ca-gô.

“Duyên – Mỹ Duyên?” một giọng nói đàn ông nói ở đầu giây. “Ồ, đúng rồi – tui nhớ con nhỏ đó rồi. Một cái lìn be bé xinh xinh. Nhưng mà đã lâu lắm rồi.”

“Ông có biết cô đang ở đâu hông?”

“Lúc cô chừng bị rời chỗ này, cô nói cô sẽ tới Ấn Thành. Hông ai biết cô ở đâu. Cô tìm được được diệc làm ở Nhồi Trộn.”

“Ở cái gì?”

“Nhồi Trộn – cái xưởng chế vỏ xe đó. Ông hông biết sao, chỗ đó chế vỏ xe cho xe hơi.”

Tui cảm ơn tay đó rồi tới ông Dân và kể cho ông nghe sự tình.

“Thôi thì, tui chưa bao giờ tới Ấn Thành,” ông Dân nói. “Tui nghe nói mùa thu chỗ đó đẹp lắm.”

Tui tui bắc đầu ngoắc mấy chiếc xe để xin quá dang ra khỏi Hoa Thịnh Đốn, nhưng mà tui tui hông được may mắn lắm. Một tài xế chịu cho tui tui quá giang tới đường ranh của thành phố trên một chiếc xe tải chở gạch, nhưng mà sau đó thì hông có ai muốn rước tui tui dô hết. Tui đoán là tui tui nhìn thiệc quái đản hay đại lợi như dậu – ông Dân thì ngồi trên cái thùng có bánh xe kế bên cái đích mập địch của tui. Dù xao đi nữa, ông Dân nói tại sao tui tui hông đón xe đò, bởi dì ông có đủ tiền đi xe đò mà. Thiệc tình mà nói,

tui hông thấy dui khi phải sài tiền của ông Dân, nhưng mà, dù sao, tui đoán ra được là ông cũng muốn đi tới Ấn Thành, nên có tui đưa ông ra khỏi Hoa Thịnh Đôn cũng là điều tốt.

Và đi dậy, tui tui đón se đò đi Ấn Thành, tui để ông Dân ngồi kế bên tui, còn chiếc xe cây của ông thì tui nhét dồ cái học trên cao. Suốt chiến đi, ông đã nốc xạch chai Dão Găm Đỏ và nói là cái cỏi Ta Bà này toàn là kức dới kức. Có lẽ ông nói đúng. Tui hông biếc. Dù sao đi nữa, tui chỉ là một tên ngố mà thôi.

Chiếc xe đò thả tui tui xuống giữa Ấn Thành, ông Dân và tui đứng trên đường đang si nghỉ xem phải làm cái gì thì một cảnh sát viên đi tới rồi nói, “Hông được đứng lững quần ngoài đường ở chỗ này,” và vì dậy, tui tui phải dời đi. Ông Dân hỏi một ông bộ hành công ty vô xe Nhồi Trộn ở đâu, và ông này nói là nó ở tận ngoại ô, dà tui tui cuốc bộ theo hướng ông chỉ. Đi bộ một hồi thì hông còn lỏi đi bộ đàng hoàn để đẩy cái xe cây của ông Dân nữa nên tui khiêng ông lên kẹp ở một tay, còn tay kia thì tui kẹp cái xe cây, và tui tui tiếp tục đi.

Khoản giữa trưa, tui tui thấy một cái bản bự ghi chữ “Vô Xe Nhồi Trộn,” và tui tui nghĩ là đây là chỗ tui tui đang kiếm. Ông Dân nói là ông sẽ chờ ở bên ngoài, còn tui thì dồ văng phòng để hỏi, có một bà đang ngồi trong văng phòng, và tui nói tui muốn gặp Mỹ Duyên. Bà này nhìn dồ một cái danh sách rồi nói Duyên làm trong bộ phận “đắp vô,” nhưng mà hông có ai được phép dồ đó hết nếu hông có làm trong cái bộ phận này. Bởi dậy, tui chỉ đứng đó, ráng suy nghĩ phải làm cái gì, lúc đó bà này nói, “thôi nè, cục kung, cái đám đắp vô đó sắp xửa được nghỉ để ăn trưa, chỉ một dài phúc nửa thui, tại sao cục cung hông chịu đi dồng ra bên hông của nhà máy. Biết đâu Mỹ Duyên sẽ đi ra ngoài đó đó,” và bởi dậy, tui làm theo lời bà này.

Có rất đông công nhân đi ra ngoài, dà rồi tui thấy Duyên đi ra một mình, tui thấy Duyên đi bộ qua một cái cửa rùi đi tới một chỗ dưới một góc cây rồi cô nàng móc ra một ổ bén mì từ trong một cái bịch dấy. Tui đi tới đó rồi len lén bò từ phía sau lưng của Duyên, cô đang ngồi dưới đất, và tui nói, “Cái ổ bén mì đó nhìn thấy ngon quá hén.” Cổ dấn hông nhìn lên. Cổ vẫn nhìn thẳng địa phía trước, rồi cổ nói, “Lâm, anh chứ hông ai khác hết.”

Chú Thích:

Ấn Thành = Indianapolis, thành phố ở Hoa Kỳ, thủ đô của bang Indiana “Ấn Bang”.

Chương 18

Thôi thì các bạn cho phép tui nói – đó là lần đoàn tụ hạnh phúc nhứt trong đời tui. Duyên khóc và ôm tui, và tui cũng làm y như vậy, và mọi người khác trong khu đấp võ xe đứng nhìn thắc mắc hồng biết chiện gì đã xảy ra. Duyên nói là cô sẽ làm xong diệc trong ngày trong vòng 3 tiếng đồng hồ, và biểu tui và ông Dân đi tới cái quán rượu bên kia đường để uống bia hay đại loại như vậy, và chờ Duyên ở đó. Xong rồi, cô sẽ đưa tui tui đến chỗ cô ở.

Tui tui dồ quán rượu và ông Dân kêu một chai Ríp Bò tức là “sóng lặn tăn” để nốc bởi di họ hồng có Dao Găm Đỏ, nhưng mà ông nói chai Sóng Lặn Tăn ngon hơn, bởi di nó có “bú kê” hay là “hương vị”, “hương vị” gì đó hấp dẫn hơn. Tui nhớ tới một thủ tướng nào đó có nói “ngồi buồn gải Bát Giải lặn tăn” hay đại loại như vậy, tui quên rồi.

Có một đám đàn ông khác đang ở đó, họ chơi phóng phi tiêu và uống bia, uống rượu, cùng lúc có mấy người chơi trò kéo tay ở một cái bàn. Có một tên bự có vẻ như là đô địch kéo tay trong cái quán rượu này, và lâu lâu có người tới xin đấu với hắn nhưng hồng ai thắng nổi hắn. Người ta cũng cá độ nữa, hoặc là 5 đô, hoặc là 10 đô một ván.

Nhâm nhi Sóng Lặn tăn một hồi, ông Dân nói nhỏ dới tui, “Lâm, chú có nghĩ là chú thắng được cái tên bự đó được hông? Trong cái trò kéo tay đó?” Tui nói tui hồng biết, rồi ông Dân nói, “Thôi thì 5 đồng đây nè, tui cá là chú sẽ thắng tên này.”

Bởi vậy, tui đi tới và nói dới tên này, “Ông bạn có cho tui ngồi đây kéo tay dới ông bạn hông?” Tay này nhìn lên rồi cười rồi nói, “miễn là ông bạn có tiền là tui sẵn sàng mời ông bạn chơi thử.”

Vì vậy, tui ngồi xuống, đặt cùi chỏ lên bàn, rồi tui tui nắm tay lẫn nhau, rồi ai đó la lên, “một, hai, BA!” và trận đấu vật bằng tay bắc đầu. Cái tên đó bắc đầu gằm gù và rặn y như là một con chó rắng ị ra một hột thị, nhưng khoản 10 giây sau, cánh tay tui đã đè nhẹ cái tay thẳng đó trên bàn và tui dứt đẹp hắn trong cái trò kéo tay này. Mấy tên khác đi tới reo hò “hú” dới “há” và tui cũng nghe được ông Dân đang la hét và cười lớn.

Cái tên bị thua hồng có khoái lắm, nhưng hắn đưa tui 5 đồng rồi đứng dậy.

“Cùi chỏ của tui bị trọc,” hắn nói, “nhưng mà lần sau ông trở lại đây, tui muốn độ dới ông nữa, ông chịu hông?” tui gạt đầu rồi đi dìa lại bàn chỗ ông Dân rồi đưa tiền cho ông.

“Chú Lâm,” ông nói, “chúng ta đã kiếm được một cách kiếm tiền dễ dàng để mua ít đồ ăn sống goa ngày.” Tui mới hỏi ông Dân tui có thể mua một hột dịt muối giá 25 xu trong một cái hủ ở quầy được hông, và ông đưa tui một đồng rồi nói, “Chú mua bất cứ cái gì chú muốn, chú Lâm. Bây giờ tui mình

đã có cách để sống rồi.”

Sau khi tan tiệc, Duyên đi tới quán rượu và ngồi chung dới tui tui. Duyên sống trong một căn chung cư nhỏ hồng có sa Công Ty Vô Xe Nhồi Trộn lắm, và cô trang trí nhà dới đủ thứ nhỏ nhỏ xinh xinh như là mấy con thú nhồi bông, mấy dây chuỗi hạt treo lung lửng ở cửa phòng ngủ. Tui tui tới một cái tiệm chạp pô để mua thịt gà, và Duyên nấu bữa ăn tối cho ông Dân và tui, rồi tui kể cho cô nghe chuyện dì đã xảy ra sau cái lần chót tui gặp cô.

Duyên chỉ tò mò nhưc địa thiếu tá Thu, nhưng sau khi tui nói là cô đã đi theo một tên mọi ăn thịt người thì Duyên có vẻ thoải mái. Cô nói là cuộc sống của cô cũng hồng có hoàn toàn phở re lắm trong mấy năm goa.

Sau khi cô bỏ cái đám Trúng Nứt, Duyên dời qua Chi-ca-gô dới một cô gái cô quen được trong lúc cùng biểu tình cho hòa bình. Bọn họ cùng biểu tình trên đường phố rồi cùng bị tổng dõ tù mấy lần, và Duyên nói là cuối cùng thì cô bắt đầu mỗi một dới cái diệc phải đưa cái mặt mình lên trong tòa án, và cô cũng lo là cái hồ sơ cảnh sát địa cô đã bắt đầu thêm màu sắc hay mập ra thêm.

Dù sao đi nữa, cô ở trong cái nhà dới khoản 15 người nữa, và cô nói là họ hồng hoàng toàn là loại người dõng cô. Cái đám này hồng mặc quần lót, hồng mặc áo lót hay chuỗi chiện gì hết, và họ hồng bao dờ dõ cầu tiêu. Rồi cô và một tên trong nhóm quyết định mướn riêng một căn chung cư, bởi dì tên đó cũng hồng thích sống cái kiểu như dậy dới cái đám đó, nhưng rồi hai người họ cũng hồng sống chung được lâu.

“Anh biết hông, anh Lâm,” cô nói, “em còn ráng thử yêu anh, nhưng em hồng thể làm được bởi dì em vẫn cứ nghĩ địa anh.”

Cô đã diết thơ cho má của cô và nhờ má của cô liên lạc dới má tui để hỏi thăm tui đang bị nhốt ở đâu, nhưng rồi má của cô viết lại nói là nhà của tui tui đã bị cháy và Má thì đang sống trong nhà tế bản, nhưng tới lúc cái thơ đó tới tay Duyên thì Má đã bỏ trốn dới một tên đạo Tin Lành rồi.

Dù sao, Duyên nói là lúc đó cô hồng còn tiền nữa, và cô nghe người ta nói công ty vô xe đang cần công nhân nên cô đi xuống Ấn Thành để xin diệc làm. Trong thời gian đó, cô có coi trên TV là tui sắp xửa bị phóng dõ vũ trụ, nhưng cô đã hồng có thời gian để đi xuống Hội Tân. Duyên nói là lúc đó cô đang coi TV “trong sự kinh hoàng,” và bởi dì phi thuyền bị rớt, cô nghĩ là tui đã chết. Kể từ lúc đó, cô dành hết thời gian để đắp vô xe hơi.

Tui nắm tay Duyên rồi ôm cô vào lòng và cô ở trong dõng tay tui một hồi lâu. Ông Dân trườn xuống rồi lăn dõ phòng tắm, nói là ông phải đi đại. Khi ông đi rồi, Duyên mới hỏi tui làm sao mà ông làm chiện đó được, và ông có cần mình giúp hông? Tui nói là “Hông, anh đã thấy ông đi tè rồi. Ông tự làm

chiện đó một mình được mà.”

Duyên lắc đầu rồi nói, “Chiến tranh Việt Nam đã cho mình mấy thứ như vậy đây.” Thiệt sự tui cũng hông có gì để cãi lại cái câu nói này của Duyên. Đó là một cái cảnh đáng buồn và đáng tiếc, khi mà một người hông có chung cẳng phải đá dô cái nón của mình rồi mới đổ nước tiểu dô bồn cầu.

Ba đưa tui sống trong căn chung cư nhỏ nhỏ của Duyên từ lúc đó. Duyên sắp xếp cho ông Dân một chỗ ở góc phòng khách, dới một cái niệm nhỏ, và cở cũng để một cái hủ trong phòng tắm, để mà ông Dân khỏi phải xài tới cái nón của ông nữa. Mỗi buổi sáng, cở đi làm ở hãng vô xe, còn tui và ông Dân thì ngồi ở nhà nói chuyện rồi đi xuống cái quán rựu nhỏ gần chỗ làm của Duyên, và tui tui chờ cho tới lúc cô nàng làm xong công diệc trong ngày.

Tùng lễ đầu tiên tui tui làm như dậ mỗi ngày, cái tay bị thua tui trong cái trò kéo tay muốn kiếm cơ hội để lấy lại 5 đồng nên tui sẵn sàng cho hăn cơ hội. Tên này thử mấy lần nữa nhưng cuối cùng thì bị thua khoảng 25 đồng, và sau đó hăn hông tới nữa. Nhưng mà lúc nào cũng có người muốn thử đấu dới tui, và sau một tháng, 2 tháng dì đó, nhiều tên khác ở xa cũng tới thử, có những tên ở những vùng khác cũng tới kéo tay dới tui. Ông Dân và tui kiếm được khoảng một trăm rưởi hay hai trăm đô mỗi tuần, và tui phải nói cho bạn nghe, số tiền này hông có tẻ lắm. Và ông chủ quán rựu, ông nói là ông sẽ tổ chức một cuộc thi đấu toàn quốc, và sắm sửa TV và nhiều thứ khác nữa. Nhưng mà trước khi chiến đó xảy ra thì có một chiến khác tới, và chiến này chắc chắn đã thay đổi đời tui.

Một hôm có một ông tới quán rựu, ông này mặc bộ đồ vét trắng với áo sơ mi kiểu Hạ Uy Di, và ông đeo thiết nhiều dây chuyền vàng chung quanh cổ của ông. Ông đứng lên khi tui vừa kéo tay với một tên trong quán rựu xong, rồi ông tới ngồi chung bàn dới tui tui.

“Tui tên là Mạnh,” ông nói, “tui có nghe kể địa anh.”

Ông Dân mới hỏi ông nghe được chiến gì, thì ông Mạnh nói, “Tui nghe nói là anh này là người mạnh nhưc trên thế giới.”

“Ông nghe dậ sao?” ông Dân nói, và rồi ông Mạnh nói, “Tui nghĩ là tui có cách làm cho mấy ông kiếm nhiều tiền cỡ mấy cái thằng hay mấy con mụ chủ tịch trong câu lạc bộ “NÓKIA” và cách kiếm tiền còn sạch xẻ hơn cái đám đó nữa, thay dì mấy ông cứ ngồi ở đây để kiếm mấy đồng bạc các khi này.”

“Cách nào dậ?” Ông Dân nói.

“Vật lộn,” ông Mạnh nói, “nhưng hông phải dật lộn cái kiểu đá dế như mấy tay trong quán rựu này – tui muốn nói là vật lộn thiệt. Trên một vô đài, có hàng trăm ngàn người trả tiền để coi.”

“Mà vật lộn dới ai?” Ông Dân hỏi.

“Dối ai cũng được,” ông Mạnh nói. “Có một đội ngũ những tay đô vật nhà nghề như là Mạc Viên Thám Tử Mặt Nạ, Chí Phèo, Tên không lồ xanh lè Lục Cự Nhân, Đại Úy Công An Chung Vô Mặc, Luật Sư Heo Tiến Vững – mấy tay đó quý dị biết hết. Mấy tay đô dật giỏi có thể kiếm vài trăm ngàn đô một năm. Chúng tui sẽ bắt đầu từ từ dối người của ông. Chúng tui sẽ dạy cái chú này mấy thế vật, chỉ chú cách goánh, cách kiếm khán giả. Tại sao tui hông thể cá là cái chú này sẽ trở thành ngôi sao đô dật sáng rực, và chú ta có thể biến khán giả thành những đồng tiền bạc?”

Ông Dân nhìn đô tui, rồi nói, “Chú Lâm nghĩ thế nào?”

“Tui hông biếc,” tui nói. “Có lẽ tui đang nghĩ địa diệc trở địa quê và bắt đầu cái thương nghiệp tôm.”

“Tôm với Tép!” ông Mạnh nói. “Tại sao dạy chú em? chú có thể kiếm tiền gấp 50 lần bằng cái nghề đô vật hơn là đi bắt tôm! Chú hông phải làm việc này suốt đời – chỉ trong vài năm lẻ, chú sẽ có vốn liếng đủ để nghỉ xả hơn, có dư tiền gửi trong nhà băng như là có con gà đẻ trứng vàng cho chú.”

“Có lẽ tui phải hỏi Duyên xem sao,” tui nói.

“Chú nghe nè,” ông Mạnh nói, “tui tới đây để cống hiến cho chú một cơ hội cả đời kiếm củng hông ra. Nếu chú hông thích thì chú cứ nói là hông thích, và tui sẽ hông quấy rầy chú nữa.”

“Hông, hông phải dạy,” ông Dân nói. Rồi ông quay qua tui. “Chú Lâm nghe đây, một số điều cái ông này nói rất có lý. Ý tui muốn nói là, làm cách nào khác mà chú có thể kiếm đủ tiền để bắt đầu cái thương nghiệp tôm của chú?”

“Tui phải nói cho chú biết nữa,” ông Mạnh nói, “Chú Lâm, cái ông bạn này của chú có thể làm diệc dối chú, ông có thể làm người quản lý cho chú. Bất cứ lúc nào chú muốn từ bỏ đô vật, chú được tự do để bỏ nghề. Còn đi để nói nữa?”

Tui nghĩ địa chiện đó trong khoản một phút hay đại lợi như vậy. Ông Mạnh nói nghe củng đả tai, nhưng thường thường cái đi củng có cái bẫy của nó. Dù sao đi nữa, tui mở cái miệng bự của tui và nói hai chữ định mệnh: “Chấp nhận!”

Đó, tui đã trở thành một tay đô dật nhà nghề như vậy đó. Ông Mạnh có một dăng phòng trong một cái khu thể dục thể thao dưới phố Ấn Thành và mỗi ngày, tui và ông Dân đón xe buýt tới đó để mà tui có thể học vật lộn cho đàng hoàn.

Tui có thể tóm gọn lại là: hông ai được làm cho ai bị đau hết, nhưng mà phải làm sao cho đồng như bị đau đón đỡ lắm.

Người ta chỉ tui đủ thứ trò: ôm nửa néo – tức là dùng một tay vòng dưới nách của đối thủ từ đàn sau rồi rồi khóa đô cổ của đối thủ, quay máy bay – tức là khiêng đối thủ để trên lưng rồi quay vòng vòng cho tới khi đối thủ chóng mặt té xuống sàn, rồi cua kẹp Bót Tân, xuống gối giả chày, và đủ thứ như vậy. Ngoài ra, người ta cũng dạy ông Dân la hét và chửi bới trọng tài để làm mọi thứ như lộn xộn lên càng nhiều càng tốt.

Duyên hồng có khoái cái thương nghiệp đô dật của tui tui lắm bởi dì cô nói là tui có thể bị đau, bởi vậy tui mới nói là hồng có ai bị đau bết bởi dì tác cả điều chỉ là đóng kịch thui, thì Duyên nói, “Như vậy thì thi đấu để làm chi vậy?” Đây là một câu hỏi thiệt là hay mà tui hồng thể nào trả lời được cho đúng, nhưng mà dù sao đi nữa, tui đang mong đợi tới ngày tui tui kiếm được tiền.

Một hôm người ta chỉ tui một trò gọi là “rớt đô bụng, ” tui phải làm giống như bay trên không rồi đáp xuống trên người đối thủ nhưng tới phút chót thì đối thủ lăn ra chỗ khác. Nhưng mà do cái khi dì đó, tui làm sai goài, hai ba lần, tui rớt ngay chóc đô một tên trước khi hấn kịp lăn ra chỗ khác. Cuối cùng, ông Mạnh đi lên võ đài rồi nói, “Ông nội ơi, Lâm – chú mày chắc là một tên ngốc hay sao đó! Chú có thể làm đau người ta cái kiểu đó, một con khi đột vĩ đại như chú!”

Rồi tui nói, “Đúng rùi – tui là một tên ngốc,” rồi ông Mạnh nói, “Chú mày nói cái dì vậy?” rồi ông Dân, ông kêu ông Mạnh tới ông một chút rồi ông giải thích cho ông Mạnh nghe cái dì đó, rồi ông Mạnh nói, “Ôi trời! Anh bạn hồng có nói chơi chớ?” và ông Dân lắc đầu. Ông Mạnh nhìn tui rồi nhúng vai, rồi ông nói, “Thôi thì, sẽ có đủ mọi thành phần trong đô dật.”

Dù sao đi nữa, khoảng một tiền sau, ông Mạnh chạy ra khỏi văng phòng của ông rồi tới võ đài gặp tui và ông Dân.

“Tui có rồi!” ông la lên.

“Có cái gì?” ông Dân hỏi.

“Có tên rồi! Tên của nhà đô vật của chúng ta. Tui mình phải cho Lâm một cái tên để thi đấu. Và tui mới nghĩ ra được cái tên thích hợp.”

“Cái tên gì vậy?” ông Dân hỏi.

“Cán Ngó!” ông Mạnh nói. “Tui tui sẽ mặc tả lót cho Lâm rồi cho nó đội cái nón tai lừa hay là cái nón bộ đội cũng được. Cái đám đông sẽ khoái lắm!”

Ông Dân si nghĩ một hồi. “Tui hồng biếc,” ông nói, “Tui hồng thích cái tên này lắm. Có vẻ như ông đang hạ thấp Lâm và biến chú ta thành cái trò hề.”

“Cái đó chỉ là theo thị hiếu của đám đông thui,” ông Mạnh nói. “Anh ta

phải biếc đóng kịch chúc chúc. Mấy mình tinh lớn đều làm như vậy mà. Còn cái tên nào hay hơn là cái tên Cán Ngổ nữa!”

“Chúng ta có thể gọi Lâm là “Đỉnh cao trí tuệ” hay là “Phi Hành Da”, Phạm Tung hay người hành tinh di đó?” ông Dân nói. “Mấy cái tên đó sẽ hợp hơn. Chú Lâm có thể đội cái nón cối bằng mũ trên đó có mấy cái ăng ten.”

“Hồng được. Mấy tên đó có người lấy rồi,” ông Mạnh nói.

“Tui dẫn hồng thích cái tên Cán Ngổ,” ông Dân nói. Ông nhìn tui rồi hỏi, “Chú Lâm nghĩ thế nào?”

“Tui thiệt sự cóc cần biếc, cái tên khi di cũng được,” tui nói.

Và tình hình là như vậy đó. Sau nhiều tháng tập luyện, cuối cùng cũng tới cái ngày đầu tiên tui trở thành tay đô dật nhà nghề. Ông Mạnh tới phòng tập thể dục trước cái ngày trọng đại và chứng bị nguyên một cái thùng tả lót dới lại một cái nón tai lùa màu đen. Ông nói là ông sẽ trở lại chỗ này đúng buổi trưa ngày mai để lái xe đưa tui tới trận đấu đầu tiên ở Mương Sậy.

Tối hôm đó, khi Duyên đi nhà, tui đi phòng tắm và mặc tả, rồi đội cái nón cán ngổ lên đầu rồi đi ra phòng khách. Lúc đó, ông Dân đang ngồi trên cái xe cây nhỏ của ông coi TV, còn Duyên thì đang đọc sách. Cả hai người lên nhìn tui khi tui bước ra.

“Anh Lâm, anh làm cái trò di vậy?” Duyên hỏi.

“Đó là bộ đồ đô vật của Lâm,” ông Dân nói.

“Anh ăng mặc giống một tên khờ quá!” Duyên nói.

“Mình cứ xem như Lâm đang đóng kịch vậy đó.” Ông Dân nói.

“Nhưng mà ảnh vẫn giống một tên khờ,” Duyên nói. “Tui hồng thể tin nổi! Ông có thể để cho ảnh ăng mặc đóng vậy rồi đi ra chỗ công cộng sao?”

“Cái đó chỉ để kiếm tiền thôi mà,” ông Dân nói. “Người ta còn có một tay có tên là ‘Rau Muống’ và tên này mặc cái khố làm bằng rau muống cột lại, rồi người ta còn lấy một trái dưa hấu móc hết ruột, đục hai cái lỗ làm hai con mắt cho cái tên này thấy đường rồi đội đầu cái tên Rau Muống này. Một tên nữa tự gọi mình là ‘Tiên Nga’ có đeo hai cái cánh xau lưng và cầm một cây dưa tiên. Cái tên chó này phải nặng cỡ một tạ rưỡi, cô phải nhìn cái tên này thử thì hiểu liền.”

“Tui hồng cần biết mấy người khác mặc cái gì hay làm cái di,” Duyên nói, “Tui hồng thích cái trò này chúc xiu nào hết. Anh Lâm, anh làm ơn thay cái bộ đồ khác dùm em.”

Tui trở phòng tắm để cởi cái bộ đồ cán ngổ ra. Có lẽ Duyên nói đúng, tui đang si nghĩ – nhưng mà đàn ông con trai phải biết kiếm sống chứ. Dù

xao, tui hông cảm thấy tệ hại lắm nếu tui so sánh tui với cái tên mà tui phải vật lộn vào tới mai ở Mương Sậy. Cái tên này tự gọi hấn là “Cục Kức Vĩ Đại,” và hấn mặc một cái bộ đồ phủ nguyên người và cái bộ này được sơn và vẽ để hấn nhìn giống một cục kức. Có trời mới biết hấn sống mãi trong sự nghiệp quần chúng ra làm sao và sẽ có cái mùi đồng cái gì.

Chú thích:

Chí Phèo = Gorgeous George, George Raymond Wagner (March 24, 1915 – December 26, 1963) một tay đô vật nhà nghề của Mỹ.

cua kẹp Bót Tân = Boston crab, một thể đô vật, thường là để dít điếm một đối thủ và chấm dít cuộc đấu.

<http://en.wikipedia.org/wiki/File:Wallsofjericho@Commons.jpg>

Heo Tiến Vững = Filthy McSwine – một tên tiếng Anh ám chỉ “Con trai dơ bẩn của một người tên Heo”

Lục Cự Nhân = The Incredible Hulk

Mạc Viên Thám Tử mặt nạ = Nhân vật chính trong bộ phim 12 tập The Masked Marvel (1943)

Mạnh = ông Mạnh, Mike, ông bầu đô vật (Wrestling) kiểu Mỹ.

Mương Sậy = Muncie, một địa danh ở Indiana (“Ấn Bang”)

Ôm nửa néo = Half nelson, một thể vật. <http://en.wikipedia...Half-nelson.jpg>

Xuống Gối Giả Chày Piledriver, một thể vật có vẻ rất nguy hiểm.

http://en.wikipedia.org/wiki/File:Kazarian_vs_Shannon_Moore_vs_Chris_

Chương 19

Cái dao kẻo ở Muong Sậy là tui phải bị thằng Kức Vĩ Đại quật đẹp.

Ông Mạnh nói dới tui trên đường đi tới Muong Sậy. Có dễ như là Cục Kức Vĩ Đại đã là vai “bác” trong cái trò này, và bởi vậy, đến lượt ông phải thắng, và bởi vì đây là lần suất hiện đầu tiên của tui, tui cần phải thuộc địa cái phần thua. Ông Mạnh nói là ông chỉ muốn cho tui biếc trước ngay từ đầu để tui hông phải buồn hay tủi.

“Thiệt là hông thể tin nổi,” Duyên nói, “có người tự coi mình là ‘Cục Kức Vĩ Đại.’”

“Có thể hẳn là cục kức vĩ đại thiệt đó,” ông Dân nói, và ông đang ráng làm cho Duyên vui.

“Chú Lâm ráng nhớ cái điều này nghe,” ông Mạnh nói, “tác cả chỉ là đóng kịch. Chú hông được nổi nóng. Hông có ai phải bị đau nghe chưa. Phải để Cục Kức Vĩ Đại thắng nghen.”

Rồi khi tui tui cuối cùng tới được Muong Sậy, có một cái thính phòng thiệt là lớn nơi mà người ta tổ chức đô dật. Một trận đấu đang xảy ra – Rau Muống đang dật lộn dới một tên tự xưng là “Thú Vật.”

Cái tên Thú Vật thì lông lá như là con khỉ, và hẳn đeo một cái mặc nạ đen che hai con mắt hẳn, cái diệc đầu tiên mà tên này làm là dực trái dưa hấu rỗng mà tên Rau Muống đang đội trên đầu rồi đá trái dưa hấu dặng dô đám khán giả ở tầng trên cao. Kế tới, hẳn túm cái đầu của tên Rau Muống rồi dộng đầu tên này dô cái cột trên võ đài. Tên Thú Vật căng dô tay thẳng Rau Muống. Tui cảm thấy có dễ tội nghiệp cho cái tên Rau Muống, nhưng cái tên Rau Muống cũng có những mảnh khóc thâm độc của hẳn – tỉ dụ như là hẳn thọt tay dô cái khổ rau muôn của hẳn rồi lôi ra cái khi di đó như là thuốc làm cho rau muống được tươi của Trung Cộng, và hẳn chà cái thuốc này dô mắt cái tên Thú Vật.

Cái tên Thú Vật rống lên rồi lão đảo và đi tùm lum hết trên võ đài, hẳn đang chà mắt của hẳn để ráng lấy mấy thứ khi đó ra, và tên Rau Muống đi tới phía xau tên Thú Vật rồi đá dô đích tên này. Xong rồi, tên Rau Muống liệng tên Thú Vật dô sợi dây rào võ đài rồi móc chéo sợi dây để cho tên Thú Vật bị kẹt cứng ở đó, và tên Rau Muống bắc đầu goánh cái tên Thú Vật như tử. Đám đông chửi bới om xòm và bắc đầu liệng giấy và đủ thứ khi dô cái tên Rau Muống, và hẳn đưa mấy ngón tay lên chửi lại đám đông. Tui bắc đầu hơi tò mò, hông biếc cuối cùng ai sẽ thắng, nhưng đúng lúc đó ông Mạnh kêu tui và ông Dân lên và trở lại phòng thay đồ cho tui mặc bộ “y phục” của tui bởi vì trận kế tiếp là tui dới cái tên Cục Kức Vĩ Đại.

Sau khi tui đã mặc tả và đội cái nón cán ngổ xong, ai đó gõ cửa và hỏi,

“Có Cán Ngổ ở trông hông?” và ông Dân nói, “Có,” và rồi cái tên đó nói, “Tới phiên mấy ‘du’ rồi, ra liền đi,” và tui tui đi ra.

Cục Kức Vĩ Đại đã ở sẵn trên võ đài khi tui đi xuống với ông Dân đang đẩy xe bên cạnh tui. Cục Kức chạy lòng vòng võ đài làm trò hề dưới ánh đèn, và trời xập niếu tên này nhìn hồng đồng một cục kức trong cái khi đi đó hẳn đang mặc. Dù xao đi nữa, tui leo dô võ đài rồi ông trọng tài kêu tui tui lại gần rồi nói, “OK, mấy boy, tui muốn một trận đấu đàng goàng và xạch sè – tui cầm cái trò móc móc hay đá dưới thắt lưng, cầm cấn lộn, cầm cào càu hoặc mấy thứ khi như dây, OK. Tui gác đầu rồi nói, “Ừa,” và tên Cục Kức bắt đầu nhìn tui dưới ánh mắt thiệt là mang rợ.

Khi tiếng chuông được reo, tui và Cục Kức Vĩ Đại đi đuổi rượt nhau qua lại lòng vòng trên võ đài, bất thành linh tên này chọt chung ra để cho tui đáp té nhưng tui tránh được, và tui chụp vai cái tên này rồi ném hẳn dô mấy sợi dây rào võ đài. Ngay lúc này thì tui mới khám phá ra cái tên Kức này đã bôi cái khi đi đó lên người hẳn nhớp nhúa và trơn như mỡ bò làm cho rất khó để bắt được hẳn. Tui ôm dô bụng hẳn nhưng hẳn trượt ra khỏi tay tui như là một con lương. Tui chụp cánh tay hẳn, nhưng hẳn cũng thót ra được một cách dễ dàng, rồi hẳn còn nhặng mặc cừ chọc guê tui nữa.

Rồi cái Cục Kức Vĩ Đại này chạy thẳng dô tui và lủi cái đầu của hẳn dô bụng tui, nhưng mà tui bước goa một bên làm hẳn bay xuyên qua mấy sợi dây rào, rớt dô khán giả ở hàng ghế đầu. Mọi người hụ lên phản đối và chọc guê cái tên Kức này, nhưng rồi tên này leo lên lại võ đài và hẳn còn xạch theo một cái ghế xiếp. Thằng này bắt đầu dí tui chạy vòng vòng dưới cái ghế, và bởi đi tui hồng có cái gì để bảo vệ tui hết nên tui bắt đầu chạy. Nhưng mà cái tên Cục Kức Vĩ Đại, hẳn lấy cái ghế goánh dô lưng tui, và cho phép tui nói dưới bạn là nó rất là đau. Tui ráng dợt cái ghế đó để dực đi, nhưng tên Kức này đã lấy cái ghế đập dô đầu tui, và tui bị dính cứng trong góc kẹt và hồng còn cách nào để trốn nữa. Rồi thằng này đá dô nhượng chung của tui, rồi khi tui cúi người xuống để ôm chun, tên này đá dô cái nhượng kia luôn.

Ông Dân đang đứng trên thiềm của võ đài la hét dô trọng tài để bắt thằng Kức này phải bỏ cái ghế xuống, nhưng mà hồng ăng thua đi hết. Thằng Kức Vĩ Đại dộng tui thêm bốn năm lần nữa dưới cái ghế đó rồi làm một cú nữa cho tui té xuống, rồi thằng này ngồi lên người tui, nó túm tóc tui rồi bắt đầu dộng đầu tui xuống cái sàn võ đài. Rồi hẳn khóa tay tui rồi bắt đầu vặng ngón tay của tui. Tui nhìn dĩa phía ông Dân rồi nói, “Mấy cái khi này là cái đi dây?” và ông Dân ráng chui qua mấy sợi dây để lọt dô nhưng ông Mạnh, ông đứng dậy túm cổ áo ông Dân rồi kéo ngược lại. Và rồi bắt thành lìn, chuông reo lên, và tui và lét tới cái góc của tui.

“Ông nghe nè,” tui nói, “cái tên chó này đang diết tui, nó lấy ghế đập dô

đầu tui và đủ thứ hết. Tui phải làm cái chiện đi đó đi đây mấy cái trò này.”

“Cái mà chú em cần làm là thua, có dặng thôi,” ông Mạnh nói. “Tên đó hông có cố ý làm chú đau – hấn chỉ ráng làm cho người ta thấy đả con mắc thui.”

“Chắc chắn là tui hông thấy đả,” tui nói.

“Chú ở trong đó thêm một dài phúc rồi để cho thằng đó đè chú xuống,” ông Mạnh nói. “Nhớ là chú sẽ kiếm được năm trăm đô bằng cách tới đây để bị thua – hông phải để thắng.”

“Nếu thằng đó goánh tui bằng cái ghế đó nữa, tui hông biếc là tui sẽ làm cái gì nữa,” tui nói. Tui nhìn ra ngoài tới đám khán giả, và Duyên đang ngồi đó dới vẻ mặt buồn và sấu hổ. Tui bắt đầu nghĩ là tui đả làm sai dới lẽ phải.

Dù xao đi nữa, chuông đả reo dà tui phải ra ngoài. Cục Kức Vi Đại ráng túm tóc tui nhưng tui đả ném hấn qua một bên làm cho hấn quay dòng dòng dô dới dây rào giống như một cái bông dụ rồi té xuống sàn. Tui túm eo tên này kéo hấn đứng dậy nhưng hấn trước khỏi tay tui, đít của hấn rút lại xuống xàn, rồi hấn rên rỉ, than đau và lấy tay chà đít hấn, và cái điều kể mà tui biết là cái tên quản lý của Cục Kức đả chuyện cho hấn “cái đồ sửa cầu tiêu” là một cái cây gậy với một cái gì bằng mủ gắn dô một đầu và hấn bắt đầu dùng cái đó để đập dô đầu tui. Rồi thì, tui giực cái cây rồi bẻ gãy nó ra làm hai trên đầu gối tui, và tui bắt đầu dí cái tên này, nhưng lúc nó tui thấy ông Mạnh nhìn tui lắt đầu, và bởi dặng, tui để cho cái thằng kức này tới chụp tay tui rồi vặng tay tui rồi khóa tay tui ở phía sau lưng tui, cái kiểu này gọi là khóa cái búa.

Cái tên chó đẻ này muốn bẻ gãy cánh tay tui. Hấn ấn cái đầu tui xuống thảm rồi bắt đầu dùng cùi chỏ dộng dô đàng sấu đầu của tui. Tui có thể thấy ông Mạnh gật đầu và cười khoái chí. Thằng kức này đứng dậy rồi bắt đầu đả dô bụng và dô be xường của tui, rồi một lần nữa hấn đi lấy cái ghế rồi dùng cái ghế đập dô đầu tui tám, chín lần nữa và cuối cùng thì hấn dùng đầu gối đè mạnh lên lưng tui và tui hông còn nhúc nhích cục kựa được cái gì nữa.

Tui chỉ nằm đó, còn cái thằng đó ngồi lên đầu tui cho đến khi trọng tài điếm tới số ba và trận đấu coi như xong. Cái tên Kức này đứng dậy nhìn xuống tui khinh bỉ, rồi hấn nhỏ nước miên dô mặt tui. Đó là một điều kinh khủng mà tui hông biếc phải làm gì nữa, tui không thể không nín khóc nôi, và tui bắt đầu khóc.

Cục Kức Vi Đại chạy dòng dòng trên võ đài để khoe chiến thắng của hấn, và ông Dân đi lên rồi đẩy xe tới tui và bắt đầu lau mặt tui với một cái khăn, và điều kể tui biết, Duyên cũng đi lên võ đài ôm tui và khóc, còn đám đông thì rống lên, la hét om xòm và thấy đủ thứ khí lên võ đài.

“Đi, tui mình ra khỏi chỗ này,” ông Dân nói, tui đứng dậy và cái thằng Kức đó còn lè lưỡi nhả cái mặc kức của nó để chọc guê tui.

“Ông có cái tên thiệt là đúng với ông,” Duyên nói dới Cục Kức Vĩ Đại khi hắn đi ra khỏi võ đài. “Cái màn dờ rồi thiệt là nhục nhả và dơ dáy.”

Có thể là Duyên nói như vậy cho cả hai đứa tui. Tui chưa bao giờ cảm thấy nhục nhả như vậy trong suốt cuộc đời của tui.

Tui tui điều rất ngưng ngiụ trên chiến xe chở tui tui ngược địa Ấn Thành. Ông Dân và Duyên gần như hồng nói cái gì hết, còn tui thì ngồi băng ghế sau, sót xa và đau đớn lụỵ tàn.

“Chú Lâm, tối hôm nay chú đóng kịch góa hay,” ông Mạnh nói, “nhức là cái phần khóc mùi mẩn dào cuối trận đấu – cái đám quần chúng khoái hết sức!”

“Cái đó hồng phải đóng kịch,” ông Dân nói.

“Ôi, có cái con mẹ di đâu,” ông Mạnh nói. “Coi nè – lúc nào cũng phải có một người thua cuộc chớ. Nghe tui nói nè – lần sau, tui sẽ bảo đảm làm cho chú Lâm thắng. Quý vị cảm thấy thế nào?”

“Còn lâu mới có cái ‘lần sau,’” Duyên nói.

“Tôi nay chú ta kiếm tiền nhiều, phải hồng nè?” ông Mạnh nói.

“Năm trăm đồng bạc để bị bầm dập bởi một cục kức thiệt là bự, số tiền đó hồng có nhiều,” Duyên nói.

“Nhưng mà đây là trận đấu đầu tiên của chú mà. Thui để tui nói quý vị nghe – lần tới, tui trả sáu trăm đô.”

“Tui tui muốn một ngàn hai!” ông Dân nói.

“OK, chín trăm đô,” ông Mạnh nói.

“Nhưng tui mình để cho ảnh mặc đồ tắm, thay di mặc tả lót và đội cái nón cán ngổ đó?” Duyên nói.

“Nhưng mà khán giả khoái chú Lâm mặc tả và đội nón ngổ,” ông Mạnh nói. “Chú ta rất có duyên.”

“Nếu ông cũng mặc đồng y như vậy luôn, ông thấy thế nào?” ông Dân nói.

“Tui hồng có ngổ,” ông Mạnh nói.

“Đ.M.. ông cầm cái họng địa cái chiến đó được hồng!” ông Dân nói.

Dù sao, ông Mạnh là người biết dữ lời. Lần tới tui đi vật lộn, tui vật một tên tên là “Ruồi Bự.” Tên này ăn mặt theo cái kiểu di đó làm cho hắn có cái mỏ bự chia ra y như con ruồi, hắn có cái mặc nạ dới hai con mắt bự lòi ra ngoài.

Tui phải liệng hẳn đủ mọi nơi trên võ đài và cúi cùng tui ngồi lên đầu của hẳn và rồi bỏ túi chín trăm đô. Hơn vậy nữa, mọi người trong đám đông reo hò hoang hô um xùm và la lên, “Chúng tui muốn Cán Ngổ! Chúng tui muốn Cán Ngổ!” Cái giao kèo này coi bộ hồng có tề chúc nào.

Kể tới, tui phải dật lộn dới cái tên Tiên Nga, và người ta còn để tui dật cái đũa thần của hẳn để dọn dờ cái đầu hẳn. Sau đó, tui phải dật lộn dới cả đống những tay đô vật nhà nghề, và ông Dân dới tui đã để dành được khoản năm ngàn đô cho cái thương nghiệp tôm. Nhưng bạn hãy cho phép tui nói cái điều này: tui được cái đám khán giả khoái dữ dội luôn. Các cô, các bà diết thơ cho tui, rồi người ta bắt đầu bán nón cán ngổ để khán giả mua làm kỷ niệm. Nhiều lúc tui bước dờ võ đài và đám khán giả đã có năm chục tới hơn trăm người đội nón cán ngổ và đám đông cùng dờ tay hoan hô và kêu tên tui. Cái dụ này làm tui cảm thấy củng khoái khoái, bạn biết hông?

Củng trong thời gian này, tui và Duyên sống chung dới nhau khá đậm ấm và hạp nhau mọi thứ ngoại trừ cái nghề đấu vật của tui. Mỗi tối, tui tui trở dĩa căn chung cư, tui tui nấu bữa ăn tối rồi tui tui tụ lại trong phòng khách để bàn dĩa kế hoạch mở cái thương nghiệp tôm. Tui tui tính như dầy, tui tui sẽ dờ xuống Bãi Dầu Lá Ba Tre, quê hương của thằng Bửu, để kiếm một vùng đầm lầy gần vịnh Mễ Tây Cơ hay goanh guản chỗ đó. Tui tui phải mua lưới đánh tôm và lưới mắc cáo, lưới chuồng gà di đó, và một cái thuyền chèo nhỏ để đi cho tôm ăn cho đám tôm bự thêm, và có nhiều thứ nữa cần sắm sửa. Ông Dân nói là tui tui phải kiếm được một chỗ để ở, để mua đồ ăn, đồ dùng, đại loại như dầy, trong thời gian chờ để có lời, và tui tui củng phải có cách để đưa hàng ra thị trường. Tính chung lại, ông Dân nói là tui tui sẽ tốn khoản năm ngàn đô để bắt đầu mọi thứ trong năm đầu tiên – sau đó, thương nghiệp có thể tự kiếm tiền được rồi.

Lúc này thì tui có một trở ngại dới Duyên. Cô nói là tui tui đã có năm ngàn đồng rồi, tại sao hồng chịu bắt đầu cuốn gói đi xuống dưới Bãi Dầu Lá Ba Tre? Ủa, tui biết quang điểm của Duyên, nhưng thiệt tình mà nói, tui chưa sẵn sàng từ bỏ cái chỗ này.

Bạn biết hông, lâu lắm rồi, kể từ trước lúc tui tui chơi đá banh bầu dục dới cái đám lột bắp mất dạy Ne Bơ Rát Ca ở cái trận Cam Cuối Mùa, mãi cho tới giờ này tui mới cảm thấy là tui đạt được một thành quả gì đó. Có lẽ, tui có một chút thành quả dĩa cái trò ping-pong lúc tui ở Trung Cộng, nhưng mà cái đó chỉ kéo dài ít tuần. Nhưng mà bây giờ, bạn biết hông, mỗi tối thứ bảy và mỗi tưng, tui điều ra ngoài đó để thấy và nghe đám đông chào đón. Và người ta chào đón tui – cán ngổ hay hồng ngổ củng dầy.

Để hiểu tui hơn, bạn phải nghe cái đám đông đó reo hò khi tui dức đẹp tên Công Tử câu lạc bộ NÓKIA, cái tên này tới võ đài dới những tờ giấy bạc

một trăm đô dán dính đô người của hắn. Rồi có một tên tên là “Ô Nhục Nam Ai,” tên này bị tui hạ đẹp bằng một cú cua kẹp Bót Tân và tui thắng giải Đô Địch Miền Đông, và được đeo cái đai vô địch. Sau đó, tui phải dật lộn dới một thằng có tên là Đại Gian Đồ Cổ, tên này nặng gần 2 tạ và mặc một bộ đồ da thú và thường mang mấy món đồ cổ tới như trống đồng, chuông đồng, gậy gộc cổ xưa mang đậm màu sắc dân tộc.

Nhưng một hôm Duyên dì nhà từ xưởng đồ xe rồi nói, “Anh Lâm, tui mình phải nói chuyện dới nhau một chút.”

Tui tui đi ra ngoài và đi dạo bộ gần một con suối, rồi Duyên tìm chỗ để tui tui ngồi xuống, rồi cô nói, “Anh Lâm, em nghĩ là cái thương nghiệp vật lộn của anh đã đi quá xa rồi.”

“Em nói sao?” Tui hỏi, mặc dù tui nghĩ là tui biết ý Duyên muốn nói cái gì.

“Em nói là bây giờ tui mình đã có gần mười ngàn đô rồi, số tiền này lớn hơn gấp đôi số tiền mà ông Dân nói là tui mình cần để bắt đầu cái thương nghiệp tôm. Và em bắt đầu thắc mắc tại sao anh vẫn chỉ tiếp tục lên tới chỗ đó mỗi tuần để biến mình thành trò cười cho thiên hạ.”

“Anh đâu có làm chò hề gì đâu,” tui nói, “anh có nhiều khán giả hâm mộ để mà anh nghĩ tới họ. Anh rất nổi tiếng. Anh hồng thể tự nhiên bỏ họ rồi đi như dậy được.”

“Hồng thể cái con khi!” Duyên nói. “Anh cho là họ ‘hâm mộ’ anh à? Rồi anh nghĩ như dậy là ‘nổi tiếng’ hả? Cái đám người đó là cái đám khùng điên ba trợn chiên bỏ tiền ra để nhìn mấy thứ tầm bậy tầm bạ. Mấy cái đám người lớn trưởng thành rồi mà còn mặc tả dới khố rồi dả bộ goánh nhau, câu xé nhau. Và cái đám người tự kiêu mình là ‘Rau Muống’, hay ‘Cục Kút Vi Đại,’ hay ‘Bác Gái Gian Hồ,’ và mấy thứ tục tũ như dậy – và còn anh, anh tự gọi anh là ‘Cán Ngổ’!

“Như dậy có dì sai đâu?” tui hỏi.

“Như dậy thì anh có nghĩ là cái điều đó làm em cảm thấy thế nào hông? Cái anh chàng mà em đang yêu cho tới bây giờ được mọi người biết rõ biết rành là một tên ‘Cán Ngổ,’ là cái người tự đưa mình ra làm trò hề cho thiên hạ mỗi tuần – và làm trò hề trên đô tuyến nữa!”

“Tui mình có thêm tiền để mua cái ti vi đó,” tui nói.

“Điệt mẹ cái số tiền dư đó,” Duyên nói. “Tui mình đéc cần có dư tiền!”

“Có ai nghe nói có người hồng cần có thêm tiền hông?” tui nói.

“Tui mình hồng có cần dư như dậy,” Duyên nói. “Em muốn nói là, cái em muốn là một nơi yên tĩnh để tui mình ở, em muốn anh có một nghề đàn hàng, như là cái thương nghiệp tôm – em muốn tui mình có một cái nhà

nhỏ, có lẽ có một cái vườn, hay một con chó hay cái gì đó – có lẽ, tui mình nên có con cái. Em đã chán được nổi tiếng rồi, chán từ lúc ở băng Trúng Nức lặn, nổi tiếng hồng cho mình được cái di hết. Em đã hồng tìm được hạnh phúc. Em đã gần 35 tuổi rồi. Em chỉ muốn an cư lạc nghiệp...”

“Em coi nè,” tui nói, “có lẽ anh sẽ là người để lên tiếng là có bỏ đô dật hông. Anh hồng có làm cái nghề này goài đâu – nhưng mà bây giờ chưa đúng lúc để anh bỏ nghề.”

“Nhưng mà em cũng sẽ hồng chờ mãi được,” Duyên nói, nhưng tui đã hồng tin là cô ta đã nói thiệt như vậy.

Chương 20

tui đấu thêm khoản hai trận nữa sau lần đó, và đương nhiên, tui thắng hết hai trận này, rồi ông Mạnh kêu ông Dân dới tui tới văn phòng của ông rồi nói, “Chú Lâm nè, tuần này chú sẽ vật lộn dới Ông Giáo Sư.”

“Ông là ai dậy?” ông Dân hỏi.

“Tay này từ Cali tới,” ông Mạnh nói, “cái môn thể thao này đang rất được ưa chuộng ở Cali. Ông Giáo Sư này là tay hạng nhì trong Vô Địch Đấu Vật Miền Tây.”

“OK. Tui đấu với hắn liền,” tui nói.

“Nhưng mà còn một điều nữa,” ông Mạnh nói. “Lần này, chú Lâm, chú phải thua.”

“Phải thua sao?” tui nói.

“Ừa, phải thua,” ông Mạnh nói. “Chú Lâm nè, chú đã thắng mỗi tuần và điều này xảy ra nhiều tháng rồi. Chú hông thấy là thỉnh thoảng chú phải thua người ta mới thương chú hay sao?”

“Sao lại có chiện đó được?”

“Đơn giản thôi. Con người ta thường thương những người bị thua thiệt. Chú bị thua, lần sau thiên hạ thương chú hơn.”

“Tui hông thích bị thua,” tui nói.

“Ông trả bao nhiêu tiền?” ông Dân hỏi.

“Hai ngàn.”

“Tui hông thích,” tui nói lần nữa.

“Hai ngàn là số tiền rất lớn,” ông Dân nói.

“Tui vẫn hông thích,” tui nói.

Nhưng mà tui đã chấp nhận cái dao kẻo này.

Gần đây, tính tình của Duyên hơi kỳ cục, nhưng tui cứ cho là cô nàng bị căng thẳng hay đại loại như vậy. Nhưng rồi một hôm, Duyên đi nhà rồi nói, “Anh Lâm, em đã chịu hết nổi rồi. Anh đừng đi tới võ đài để vật lộn nữa nha.”

“Anh phải tới đó, em à,” tui nói. “Dù sao, lần này anh phải thua.”

“Thua?” Duyên hỏi. Tui dãi thích cho Duyên nghe y như là ông Mạnh đã dãi thích cho tui, và cổ la lên, “Thiệt là quá cỡ thợ mộc, anh Lâm, em hông thể nói dì thêm được nữa!”

“Đời là vậy đó,” tui nói – câu này có nghĩa gì cũng được.

Dù sao, khoản một ngày hôm sau hay trễ hơn, ông Dân trở địa nhà sau khi ông đi tới một chỗ nào đó, rồi ông nói là ông có chuyện cần bàn dới tui. “Chú Lâm, tui nghĩ là tui đã kiếm được dải pháp cho vấn đề rùi.”

Tui mới hỏi cái giải pháp đó là gì đây. Và ông Dân nói, “Tui nghĩ là tốt nhất tui mình nên thoát ra khỏi cái bít đì nược vật lộn này thiệt là sớm. Tui biết là Duyên hông thích nó, và nếu tui mình muốn bắt đầu dô cái thương nghiệp tui thì tui mình nên tập trung dô nó. Nhưng,” ông Dân nói, “Tui đã nghĩ ra một cách để ra khỏi cái nghề dật lộn một cách nhanh lẹ, gọn gàng và sạch sẽ.”

“Cách nào đây?” tui hỏi.

“Tui mới nói chuyện dới một tay này dưới phố. Hắn có cái thương nghiệp cá độ và hắn cho biết là ai cũng hùa dới nhau cá là chú sẽ thua tay Giáo Sư trong thứ bảy tới.”

“Vậy thì sao?” tui nói.

“Nếu chú thắng thì sao?”

“Tui thắng hả?”

“Chú cứ goánh cho dặng cái tên Giáo Sư đó.”

“Tui sẽ có dấn đề lớn dới ông Mạnh,” tui nói.

“Kệ mẹ cái tên Mạnh,” ông Dân nói. “Chú coi nè, mình cứ thỏa thuận như đây. Giả xử tui mình lấy mười ngàn đồng để dành đem đi cá độ là chú sẽ thắng? Cá một ăn hai. Rồi chú goánh dặng cái tên Giáo Sư đó là tui mình sẽ có hai chục ‘kí’.”

“Nhưng rồi sẽ có đủ thứ dấn đề xảy ra dới tui,” tui nói.

“Tui mình ôm hai chục ngàn đô rồi bỏ mẹ luôn cái phố này,” ông Dân nói. “Chú có biết là tui mình có thể làm được cái gì dới hai chục ‘cây’ hông? Tui mình có thể mở cái thương nghiệp tui bị vi đại mà vắng còn một đồng tiền để xài. Tui cũng đang nghĩ là, dù sao, chúng ta đã đến lúc phải bỏ cái khí vật lộn này rồi.”

Thôi thì, tui nghĩ ông Dân là quản lý của tui, và tui cũng thấy là Duyên cũng muốn tui ra khỏi cái khí vật lộn này, và hơn nữa, có hai chục ngàn thì thiệt là hông có tệ chực nào.

“Chú nghĩ thế nào?” ông Dân hỏi.

“OK,” tui nói. “Đồng ý!”

Cái ngày mà tui phải vật lộn Ông Giáo Sư đã tới. Trận đấu sẽ được diễn ra ở thành phố Phước Quyên, ông Mạnh đã ghé tới để chở tui tui đi, và ông đang nhân kèn xe ở bên ngoài, tui hỏi Duyên đã chứng bị xong chưa.

“Em hông đi,” Duyên nói. “Em xẻ coi trên TV được rồi.”

“Nhưng em phải đi mới được,” tui nói, rồi tui nhờ ông Dân dãi thích cho Duyên hiểu tại sao cô phải đi theo.

Ông Dân nói cho Duyên nghe cái kế goạch của tui tui, theo đó, Duyên phải đi cùng, bởi dì hai đưa tui hông lái xe được, tui tui phải trở địa Ấn Thành sau khi goánh gục cái tên Giáo Sư.

“Hai đứa tui hông có đứa nào lái xe được hết,” ông Dân nói, “và tui tui cần có một chiếc xe thiệt mạnh và nhanh chờ ở bên ngoài khi trận đấu xong xuôi để đưa tui tui trở lại đây để lãnh hai chục ngàn ở chỗ cá độ và rồi tui mình cuốn gói ra khỏi cái vùng này.”

“Hừ, tui hông có ăn nhậu dì hết với cái kiểu làm ăn như vậy,” Duyên nói.

“Nhưng mà mình xẻ kiếm được hai chục ngàn đô lận,” tui nói.

“Đúng rồi, và kiếm bằng cách đan lận nữa!” Duyên nói.

“Ừa, nhưng mà gian lận là cái trò mà Lâm đang làm từ trước tới giờ,” ông Dân nói, “với cái kiểu thắng thua đã được tính trước ngay từ đầu như vậy.”

“Tui sẽ hông bao giờ làm mấy chiện đồng dẫy,” Duyên nói, và ông Mạnh nhún kèn xe nữa, rồi ông Dân nói, “Thôi, tui tui phải đi. Tui tui sẽ gặp lại thím ở đây lát nữa, sau khi trận đấu kết thúc – bằng cách này hay cách khác.”

“Đàn ông mấy ông phải tự biết xấu hổ dới chính mình,” Duyên nói.

“Thím sẽ hông nói chiện đạo đức như vậy khi tui tui trở địa dới hai chục ngàn đô la xanh rờn trong túi đâu,” ông Dân nói.

Dù sao đi nữa, tui tui phải đi thôi.

Tui hông có nói nhiều trên chiến xe đi tới Phước Quyên bởi vì tui, như là xấu hổ, bởi dì tui có ý tưởng gạt ông Mạnh. Ông đối sử dới tui hông đến nỗi tệ lắm, nhưng mặc khác, như ông Dân đã dãi thích cho tui nghe, tui cũng đã làm ra rất nhiều tiền cho ông Mạnh, như vậy thì cũng công bằng thôi.

Khi tui tui tới võ đài thì trận đấu đầu tiên đã xảy ra rồi – Đại Gian Đồ Cổ đang bị đập và bị đá toi bời bời Tiên Nga. Và trận kế là trận đấu vật đồng đội của mấy nữ đô vật lùn. Tui tui dô phòng thay đồ và tui mặc tả và đội nón ngố. Ông Dân nhờ ai đó kêu điện thoại tới một hãng tắc xi để xấp xiếp một chiếc tắc xi chờ tui tui ở bên ngoài và bảo đảm xe nóng máy khi trận đấu kết thúc.

Ngồi ta gõ cửa phòng tui khi tới giờ tui phải đấu. Tui và Ông Giáo Sư là cái màn chính của tối nay.

Ông Giáo Sư đã đứng sẵn ở trong võ đài khi tui đi ra. Cái tên Ông Giáo Sư là một tên nhỏ con nhưng thân người chắc chắn như kẽm gai, tên này để

râu cằm và đeo cái kiếng dày, mặc bộ áo dài đen và đội mũ giáo sư tiến sĩ đại học. Trời sập niều tên này nhìn hồng đồng giáo sư với cách ăn mặc và tướng mạo như vậy. Tui quyết định ngay lúc đó là sẽ bắt tên Giáo Sư này ăn cái mũ của hắn.

Rồi thì tui leo dờ dờ đài và tên Em Xi ở đó nói, “Thưa quý bà và quý ông.” Lúc này thì đủ tiếng la hét chọc guê nổi lên, rồi hắn nói tiếp, “Chúng tui rất hạnh diện được tổ chức màn đấu hấp dẫn nhất của Hội Đô Vật Bắc Mỹ với hai võ sĩ sừng xỏ nổi tiếng nhất của Hoa Kỳ – Ông Giáo Sư và Cán Ngó!”

Tên đó nói tới đó thì có góa nhiều tiếng hoang hô và tiếng hú chọc guê lẫn lộn cùng nhau nổi lên, hồng có cách nào để biết được cái đám đông đó đang vui hay đang tức giận nữa. Dù sao, điều đó hồng thành vấn đề nữa, bởi vì tiếng chuông đã reo và trận đấu bắt đầu.

Ông Giáo Sư cởi cái áo dài của ông, cùng dờ cặp mắt kiếng dày và cái mũ tiến sĩ và bắt đầu đi lòng vòng quanh tui, hắn chỉ ngón tay dờ mặt tui, ngón tay hắn run lên như là hắn đang rày la hay dậy dỗ tui cái gì đó. Cái khi này kéo dài một hai phút rồi rồi Ông Giáo Sư đã phạm một lỗi. Hắn chạy dờ ra phía sau lưng tui và tính đá dờ dít tui, nhưng tui đã chụp cánh tay của hắn rồi quay hắn dờ mấy sợi dây rào võ đài. Tên Giáo Sư trúng mấy sợi dây rồi tung ra như trái banh, và khi hắn tung ra tui gạt cho hắn té xuống, tui chuẩn bị bằm tên này bằng chiến thuật Rớt Dờ Bụng, nhưng khi tui rơi xuống, tên Giáo Sư đã lăn ra tới cái góc của hắn trên võ đài, và khi tui nhìn lên, tên Giáo Sư đã cầm trong tay hắn một cái thước cây củ kỷ.

Tên Giáo Sư gư cây thước trong tay như là hắn sắp xừa quất dờ mông tui, nhưng khi tui chụp tay hắn, hắn lại dùng cây thước này chọc dờ mắt tui, như là muốn móc mắt tui dậy. Tui phải nói là cái cú này thiệt là đau, tui choán ván mặc mảy, tui lao đảo và hồng thấy được cái gì hết, tui còn đang lao đảo thì tên này chạy ra phía sau tui rồi bỏ cái khi gì đó dờ trong tả lót của tui. Và hồng bao lâu, tui biết được đó là cái gì – cái đó là kiến! Có trời mới biết cái tên này kiếm bầy kiến này từ đâu ra, nhưng đám kiến này bắt đầu cắn tui và tui thiệt là đau đớn khổ sở.

Ông Dân ở đó và ông la lên kêu tui dờ đẹp cái tên Giáo Sư đi, nhưng mà chiến đó hồng dễ làm chúc nào bởi vì tui còn phải đấu với đám kiến trong quần tui nữa. Dù sao, chuông đã reo và cái vòng đấu này chấm dứt, tui trở dờ góc của tui và ông Dân đang cố gắng dẹp đám kiến trong quần tui.

“Cái trò này dờ bản quá,” tui nói.

“Chú dứt điem hắn đi,” ông Dân nói, “tui mình hồng thể làm hư việc được.”

Vòng hai bắc đầu và Ông Giáo Sư đi tới nhặng mặc chọc guê tui. Rồi khi ông tới gần tui tui chụp ông rồi nâng ông lên khỏi đầu tui và tui bắc đầu chơi trò Quay Máy Bay.

Tui quay tên này tới bốn chục hay năm chục vòng cho tới khi tui chắc chắn là hấn đã chóng mặt, rồi tui liệng hấn thiệt mạnh qua khỏi hàng rào của võ đài tới đám khán giả. Hấn rớt xuống chỗ hàng thứ năm ở khán đài và rớt dơ đùi một bà già đang móc áo len, và bà này bắc đầu lấy cây giũ của bà quát Ông Giáo Sư mấy cái.

Vấn đề là cái trò Quay Máy Bay cũng làm tui choáng váng. Mọi thứ quanh tui quay mòng mòng nhưng tui nghĩ là điều đó hồng sao bởi dì tui sẽ hết chóng mặt, và dù sao, tên Giáo Sư, chắc chắn là đã tiêu tòng rồi. Nhưng mà tui đã làm.

Tui đã gần hết chóng mặt thì bắc thành lìn, tui thấy cái dì đó đưng mắc cá chung tui. Tui nhìn xuống, và trời sập niếu Ông Giáo Sư đã hồng có leo lên võ đài trở lại. Lần này hấn đem theo cuộn len hấn lấy của bà già đan áo, và bây giờ hấn lấy giây len quấn quanh hai bàn chung của tui.

Tui ráng vặng vẹo để thoát ra, nhưng tên Giáo Sư chạy lòng dòng quanh tui dới cuộn chỉ đan trên tay hấn, hấn quấn tui như là quấn một xác ướp Ai Cập. Hồng bao lâu, tay tui bị cột, bàn chung tui hồng nhúc nhích, tui hồng làm được cái khi dì hết. Ông Giáo Sư cột dây len thành một cái nơ ở ngay ngực tui rồi đứng trước tui cúi đầu chào – y như ông là một nhà ảo thuật mới làm song một màn hô biến hay đại lợi như đây.

Rồi tên Giáo Sư này đi tà tà tới góc của hấn, lấy một cuộn xách bự – chắc là một cuộn tự điển – rồi hấn trở lại chỗ tui, cúi đầu chào nữa. Xong rồi hấn lấy cuộn tự điển bự này dọng dơ đầu tui. Tui hồng làm được cái dì hết. Tên này có lẽ đã đập tui mười tới mười hai lần trước khi tui té xuống. Tui nằm một đống hồng nhúc nhích được và tui nghe mọi người hoang hô trong lúc Ông Giáo Sư ngồi lên vai tui để dè tui xuống – và Ông Giáo Sư đã thắng trận đấu.

Hai ông Mạnh và Dân chui dơ võ đài để cời trói cho tui và dúp tui đứng dậy.

“Thiệt là hết xảy!” ông Mạnh nói, “hồng thể nói gì hơn là hết xảy! Ngay cả tui, tui cũng hồng thể nào xấp xếp trận đấu hay như đây nổi!”

“Ông im cái miệng được hông?” ông Dân nói. Rồi ông quay qua tui. “Hoàn cảnh của chú hay thiệt! Thua trí Ông Giáo Sư,” ông Dân nói.

Tui hồng nói dì hết. Tui cảm thấy tệ hại lắm. Tui đã mất tất cả và một điều tui biết chắc chắn là tui sẽ hồng bao giờ vật lộn nữa.

Tui tui hồng cần cái xe tắc xi để tẩu thoát sau chiến đó, bởi đây ông Dân

và tui đi cùng với ông Mạnh trở địa Ấn Thành. Trong suốt chiến đi, ông Mạnh nói tui đã thua ông Giáo Sư một cách tiệt vời bằng cái kiêu đó, và lần tới tui sẽ thắng như thế nào và sẽ tui sẽ biến mỗi người khán giả thành một đồng bạc trị giá hàng ngàn đô la.

Khi xe ông Mạnh dừng đỗ ở căn chung cư của tui tui, ông quay người ra sau đưa ông Dân một bao thơ trong đó có hai ngàn đô mà ông đã hứa trả tui cho trận đấu với Ông Giáo Sư.

“Đừng lấy,” Tui nói.

“Cái gì?” ông Mạnh nói.

“Ông nghe đây,” Tui nói, “tui phải nói với ông điều này.”

Ông Dân xen vào. “Chú Lâm muốn nói là, chú sẽ hồng vận lộc nửa.”

“Ông đang nói chơi phải hông?” ông Mạnh hỏi.

“Hông có nói chơi,” ông Dân nói.

“Tại sao vậy?” ông Mạnh hỏi. “Chiện gì xảy ra đây, chú Lâm?”

Trước khi mà tui có thể mở miệng, ông Dân nói, “Chú Lâm hồng vận muốn nói chiến đó bây giờ.”

“Thôi thì,” ông Mạnh nói, “Tui nghĩ là tui hiểu chú Lâm. Chú ngủ ngon tối nay nhé. Việc đầu tiên tui làm vào ngày mai là tới đây lúc sáng, rồi tui mình cùng nói chiến, OK?”

“Ô Kê,” ông Dân nói, và tui tui ra khỏi xe. Khi ông Mạnh đi rồi, tui mới nói, “Đúng ra ông đừng nhận số tiền đó.”

“Nhưng mà, Lâm, nó là tòn bộ số tiền mà chúng ta còn lại bây giờ đó!” ông nói. Tất cả đã biến mất hết rồi. Sau một dài phút tui mới hiểu được điều ông Dân nói thiệt là chính xác.

Tui tui đỗ nhà và, ôi trời ơi, Duyên cũng đã biếng mất luôn. Toàn bộ đồ đạc của Mỹ Duyên đã mất tiêu, ngoại trừ mấy tấm trải giường sạch và mấy tấm khăn đã giặt sạch sẽ và nồi niêu xoong chảo cổ để lại cho tui tui. Trên bàn, trong phòng khách là một tờ giấy có chữ viết của Duyên. Ông Dân thấy cái thơ này trước, rồi ông đọc lớn cho tui nghe. Cái thơ nói như đây:

Anh Lâm yêu,

Em chỉ không còn chịu đựng nổi nữa. Em đã cố gắng thổ lộ với anh những cảm xúc của em, nhưng anh đã có vẻ không màng tới. Có một cái gì đó xấu xa một cách đặc biệt trong cái việc mà anh đã làm tối nay, bởi vì nó không lương thiện, và xin anh hãy tha thứ cho em bởi vì em không thể với anh được nữa.

Có lẽ là lỗi tại em, một phần, bởi vì em đã đến cái tuổi mà em cần dụi

xuống. Em nghĩ về việc có một căn nhà và một mái ấm gia đình và bắt đầu đi lễ nhà thờ, đi chùa hay làm những chuyện như vậy. Lâm, em đã biết anh từ hồi mình còn học lớp một – gần ba mươi năm – và em đã được nhìn anh lớn lên, cao lớn, khỏe mạnh và hiền lành. Và cuối cùng khi em hiểu rằng em đã yêu anh và cần anh bao nhiêu – khi anh lên tới tận Bót Tân để gặp em – em đã là một cô gái hạnh phúc nhất trên quả địa cầu này.

Và rồi anh hút quá nhiều cần sa, rồi anh đã lãng nhãng với mấy cô gái ở Tỉnh Phó, và ngay cả sau chuyện đó, em đã nhớ anh nhiều lắm, nên em đã thật mừng khi anh đi tới Hoa Thịnh Đốn để gặp em trong lúc tui em đang biểu tình cho hòa bình.

Nhưng khi anh được phóng lên vũ trụ rồi bị mất tích trong rừng gần bốn năm trời, em nghĩ có lẽ em đã thay đổi. Em không còn hy vọng hảo huyền như ngày xưa, và em nghĩ là em sẽ thật hài lòng với một cuộc sống giản dị ở một nơi nào đó. Cho nên bây giờ em phải đi kiếm cái nơi này.

Có cái gì đó cũng thay đổi trong anh, anh Lâm yêu của em. Em không nghĩ chính xác là tại anh hay tại ai cả, bởi vì anh lúc nào cũng là một con người “đặc biệt”, nhưng mà đôi ta đã không còn có vẻ cùng hướng về một hướng nữa.

Em viết cho anh trong nước mắt, nhưng mà bây giờ chúng mình phải chia tay. Mong anh đừng cố gắng đi tìm em. Em chúc anh khỏe mạnh, anh yêu – tạm biệt anh.

Em yêu

Duyên

Ông Dân đưa tôi tờ giấy nhưng tui đã để nó rơi xuống sàn và tui chỉ đứng đó, và lần đầu tiên trong đời tui niếm được cái mùi vị thiệt sự của cái sự việc tui là một thằng ngố.

Chú thích:

Phước Quyên = Fort Wayne, một thành phố ở Indiana (“Ấn Bang”)

Chương 21

Rồi thì, sau cái việc đó, tui trở thành một tên khốn nạn đáng tội nghiệp.

Ông Dân và tui ở căn nhà chung cư tối hôm đó, nhưng sáng hôm sau, tui tui bắc đầu thu xếp mấy thứ khí của tui tui và mọi thứ, bởi dì hồng còn cái lý do gì để mà tui tui nán lại Ấn Thành nữa. Ông Dân lết tới tui rồi nói, “Đây nè chú Lâm, chú dừ số tiền này đi,” rồi ông đưa tui hai ngàn đô la mà ông Mạnh đã trả cho tui để tui vật lộn với Ông Giáo Sư.

“Tui hồng muốn nó,” tui nói.

“Chú Lâm nên giữ số tiền này,” ông Dân nói, “bởi vì đó là tất cả những gì mà chúng ta có.”

“Ông giữ nó đi,” Tui nói.

“Ít nhứt, chú nên lấy phân nửa,” ông Dân nói. “Chú nghe nè, chú phải cần có tiền để làm lộ phí. Chú cần nó để đi tới chỗ mà chú mún tới, chỗ nào cũng được.”

“Ông hồng đi dới tui sao?” tui hỏi.

“Tui xin lỗi chú, chú Lâm, tui hồng thể đi chung với chú được nữa,” ông nói. “Tui nghĩ là tui đã đem đủ tai họa tới cho chú rồi. Tối hôm goa tui hồng thể chộp mắc được. Tui nghĩ địa cái diệc mà tui đã thuiệt phục chú cá độ toàn bộ số tiền có được, và tui đã làm cho chú dính dới cái nghề vật lộn này khi mà sự thực quá rõ là Duyên đã bắt đầu ngán ngâm và chịu đựng hết nỗi rồi. Và chú đã hồng có lỗi di hết khi bị cái tên Ông Giáo Sư hạ gục. Chú đã làm hết xúc của chú. Tui là người nên biết nhận phân lỗi. Tui thiệt là góa tệt.”

“Thôi mà ông, đó cũng hồng phải lỗi tại ông đâu,” tui nói. “Dá mà tui hồng có ham mê làm thằng Cán Ngổ, hồng có tin mù goáng vào mấy lời tân bốc của cái đám khán giả ‘hâm mộ’, tui đã hồng có bị vướn dô cái nạn này ngay từ lúc đầu rồi.”

“Vì lí do nào cũng dậy,” ông Lâm nói, “Tui cảm thấy mình hồng phải khi mà cứ tiếp tục bám vô chú nữa. Bây giờ chú còn nhiều chiện phải làm nữa. Hãy làm những chiện cần làm. Chú đừng để ý tới tui nữa. Tui hồng còn giúp ích được gì cho chú nữa.”

Và chiện là như dậy đó, tui dới ông Dân nói chiện dới nhau rất lâu, nhưng mà tui hồng còn cách nào để thuiệt phục ông được nữa, và sau một hồi lâu, ông gom hết mấy thứ khí của ông và tui dúp ông đem đồ xuống bậc thang, và lần chót tui thấy ông, ông tự đẩy ông đi trên chiếc xe cây nhỏ đó, dới tất cả quần áo và mấy thứ khí của ông chất đống trên đui.

Tui đi xuống bến xe đò và mua một vé xe đi Mỏ Bài. Bình thường, đó là một chiến đi kéo dài hai ngày hai đêm, đi qua Lữ Duy Viên, xuống Nữ Sĩ

Viên, tới Bờ Minh Hầm rồi mới tới Mỏ Bài, và tui là một tên ngốc khốn khổ khốn nạn, chỉ biết ngồi một chỗ khi xe đồ lãng bánh.

Chiếc xe đồ đi xiên goa Lữ Duy Viên trong đêm tối, và ngày hôm sau, tui tui cập bến Nữ Sĩ Viên để đổi qua chiếc xe khác. Hành khách phải chờ cỡ ba tiếng, bởi vậy, tui quyết định đi bộ goanh phố chúc xiu. Tui tự mua một ổ bẻn mì để ăn trưa, cùng dới một ly trà đá rồi tui đi bộ xuống đường khi tui thấy một cái bảng thiệp bự ở trước một khách sạn, cái bảng đó ghi “Chào mừng các Kiện Tướng đã được mời – Giải Cờ Tướng Đặc Biệt.”

Cái bản đó làm tui nổi hứng tò mò, bởi dì tui đã chơi bao nhiêu dán cờ trong rừng rậm dới Sâm Mập, và bởi vậy, tui đi dò khách sạn. Người ta đang chơi cờ tướng trong một cái phòng khiêu vũ và có một đám đông đang coi, nhưng mà có một tấm bản ghi, “Ghi danh tham dự – 5 đô la,” nhưng tui hông muốn xài đồng nào hết, tui chỉ nhìn goa cửa một hồi, rồi tui đi tới hành lang rồi ngồi xuống một mình ên.

Có một cái ghé đôi diện dới tui và có một ông già nhỏ con đang ngồi. Ông đã có vẻ nhả nhỏ và gắt gỏng, ông mặc một bộ côm lê đen, đi dày da, và đeo một cái cà vạt nơ và có một bàn cờ bày trên bàn trước mặt ông.

Trong lúc tui ngồi đó, lâu lâu, ông già di chiếm một con cờ, và sau một hồi thì tui thấy là hình như ông tự chơi cờ một mình. Tui tính là còn một tiếng đồng hồ nữa xe đồ mới về pa, bởi vậy, tui mới hỏi ông có muốn ai đó chơi cờ dới ông hông. Ông chỉ nhìn tui rồi nhìn xuống bàn cờ của ông và hông có nói cái gì hết.

Một lát sau, sau gần nửa tiếng nhìn và nghiên cứu thế cờ, ông mới đẩy con giám mục trắng lên cái ô vuông số 7, và ngay lúc ông này định lấy cái tay của ông lên thì tui nói, “Ồ nè bác.”

Ông già nhảy tưng lên như là ông ngồi trúng cái kim, rồi nhìn trừng trừng tới tui.

“Bác mà đi như vậy,” tui nói, “là bác để chỗ hở thiệt bự cho người ta đóp con hiệp sĩ, rồi mất luôn con hoàng hậu, rồi cái dít của bác bị kẹt cứng luôn.”

Ông già nhìn xuống bàn cờ, tay ông vẫn hông thả con giám mục ra, nhưng rồi ông kéo con cờ ngược lại rồi nói dới tui, “Có lẽ là cậu em đúng đó.”

Rồi thì ông bắt đầu lại cái diệc nghiên cứu thế cờ, và tui cũng nghĩ là đã tới lúc tui phải trở lại bến xe, nhưng ngay lúc tui bắt đầu dỡ cái dích để đi, ông già nói, “Tui xin lỗi cậu, quả là cậu có một quan sát hết sức nhạy bén.”

Tui chỉ gật đầu, nhưng rồi ông nói, “Thôi nè, rõ ràng là cậu đã có chơi cờ, sao cậu hông lại đây ngồi chơi tiếp ván cờ này dới tui? Cậu nhận cái đám quân cờ trắng với cái vị trí hiện tại nghe.”

“Hồng được,” tui nói, bởi dì tui phải trở dìa bên xe đò và đại lợi như vậy. Bởi vậy, ông già chỉ gật gù rồi đưa tay chào tui, và rồi tui đi trở lại bên se.

Tới lúc tui tới bên se thì cái chiếc xe khi đó đã chiên bánh và bỏ tui ở lại, và tui đứng chùng hững ở đây, hồng có chiếc nào nữa cho tới ngày mai. Tui hồng thể đứng đực ở đó luôn. Rồi thì tui phải tìm cách diết thời gian – cả ngày trời, bởi vậy, tui đi bộ dìa lại cái khách sạn chỗ ông già, và ông vẫn còn ngồi đó, chơi cờ một mình, ông có vẻ đang thắng. Tui đi tới ông, ông nhìn lên rồi ra dấu cho tui ngồi xuống. Thế cờ của tui bây giờ thiệt là tệ hại – phân nửa đám chốt trắng đã bị làm thịt, tui hồng còn gì hết ngoại trừ một giám mục và tui cũng hồng còn cái tháp nào hết, bạch hoàng hậu của tui cũng sắp được đô học tập cải tạo luôn.

Hết gần một tiếng đồng hồ trôi goa tui mới lấy lại được thể cân bằng dới cái ông già này, và ông bắt đầu cầu nhàu và lắc đầu mỗi lần tình huống của đám quân của tui khá hơn tí xíu. Cúi cùng, tui bắt đầu âm mưu của tui bằng cách thí một con cờ. Ông già này nhậu con cờ này liền, và chỉ ba nước cờ sau, tui chiếu tướng ông.

“Tui tiêu tùng rồi!” ông già nói. “Nhưng mà, cậu là ai vậy?”

Tui nói tên tui, và ông già này nói, “Không, ý tui muốn nói là cậu đã chơi cờ ở giải nào rồi? Ngay cái việc nhận diện ra cậu, tui thiệt sự đã hồng làm nổi nữa.”

Khi tui nói cho ông nghe là tui học chơi cờ ở Tân Ghi Nê, ông già mới nói, “Úi trời! Cậu nói thiệt đi, cậu chưa bao giờ thi đấu cờ tướng ở giải địa phương nữa sao?”

Tui lắc đầu, và ông già nói, “Thôi thì, hồng biết cậu có biết hay hông, tui chính là cựu vô địch quốc tế, từng là một kiện tướng thứ dữ, và cậu mới bước đô một thế cờ cậu hồng thể thắng nổi, vậy mà cuối cùng cậu đã làm tui tiêu tán thòn luôn!”

Tui mới hỏi tại sao ông hồng chơi cờ trong phòng như mấy người kia, thì ông nói, “À, cậu hồng biết, tui đã chơi ở trong rui. Tui đã gần tám mươi tuổi rồi, và người ta cũng có giải cho mấy ông già. Nhưng mà cái vinh quang chính là cho mấy kiện tướng trẻ hơn – đầu óc của họ thiệt đúng là bén nhạy hơn.”

Tui gật gù rồi cảm ơn ông đã cho tui goánh cờ dới ông và tui đứng dậy để đi, nhưng ông già nói, “Cậu em, cậu đã ăn tối chưa?”

Tui nói cho ông nghe là tui đã ăn một ổ bánh mì cách đây dài tiếng, rồi ông nói, “Hay là cậu cho phép tui bao cậu bữa ăn tối nha? Dù sao đi nữa, cậu đã cho tui thấy một trận đấu thiệt là tuyệt vời.”

Và tui nhận lời mời của ông già, tui tui đô phòng ăn của Khách sạn. Ông

già thiệt là tử tế. Tên của ông là Lê Trí.

“Cậu nghe nè,” Ông Lê Trí nói khi tui tui ăn tối, “Có lẽ tui nên chơi dới cậu mấy bàn nữa để biết chắc chắn, nhưng mà trừ khi cậu hoàng toàn quá may mắn hồi chiều, có lẽ cậu là một trong những tài năng sáng giá nhứt mà hông ai biết tới trong cái bộ môn cờ tướng này. Tui muốn bảo lãnh cậu đô dự một hay hai giải cờ tướng, rồi tui coi cậu chơi ra làm sao.”

Tui mới nói cho ông nghe là tui đang hướng địa quê, và tui đang tìm cách tạo nên cái thương nghiệp tôm và đại loại như dầy, nhưng rồi ông nói, “Lâm, cậu nên nghỉ lại, đây là cơ hội cả đời mới có. Cậu có thể kiếm ra rất nhiều tiền trong bộ môn này, cậu biết hông.” Ông kêu tui suy nghĩ kỹ trong đêm nay, rồi cho ông biết quyết định của tui vào sáng mai. Và rồi tui bắt tay ông Lê Trí, rồi tui bước ra ngoài đường.

Tui lang thang một hồi ở ngoài đường phố, nhưng mà hông có nhiều thứ để ngắm ngía ở Nữ Sĩ Viên, cuối cùng tui ngồi xuống một băng ghế trong công viên. Tui đang ráng si nghỉ tui sẽ phải làm dì, và điều này thiệt hông có dễ dàng đối dới tui. Đầu óc của tui vẫn còn lẫn quần địa Mỹ Duyên và thắc mắc hông biết cổ ở đâu. Duyên đã nói đừng có ráng tìm cổ hay đại loại như dầy, nhưng mà tui có cái cảm giác, ở chỗ nào đó sâu trong tui, là Duyên chưa có quên tui. Tui đã quá ngu lúc tui ở Ấn Thành, và tui biết là tui ngu. Tui nghĩ là tui đã hông có cố gắng làm theo lẽ phải khi tui ở Ấn Thành. Còn bây giờ, tui hông chắc tui phải làm gì cho đúng lẽ phải. Ý tui muốn nói là bây giờ ngay cả tiền bạc tui cũng hông có, làm sao tui có thể bắt đầu cái thương nghiệp tôm, mà ông Lê Trí nói là tui có thể thắng một số tiền kha khá trong cái màn thi đấu cờ tướng. Nhưng mà có dễ như cứ mỗi lần tui làm cái gì đó ngoài cái đi địa quê và bắt đầu cái thương nghiệp tôm tếp thì cái đích mập địch của tui có dịp rút dờ cái chảo dầu sôi – và bây giờ, một lần nữa, tui hông biết phải làm cái khi dì.

Tui hông có suy nghĩ luân quần được bao lâu thêm thì có một ông cảnh sát đi tới hỏi tui đang làm cái dì dầy.

Tui nói là tui chỉ ngồi ở đây si nghỉ, rồi ông nói hông có ai được phép ngồi ở công viên si nghỉ gì ráo tội trong đêm tối như dầy và kêu đi chỗ khác đi. Tui mới đi xuống đường, và tay cảnh sát đi theo tui. Tui hông biếc đi đâu nữa, bởi dầy, một hồi sau, tui thấy một con hẻm nên tui đi dờ trong đó, rồi tui kiếm một chỗ để ngồi xuống nghỉ chun. Tui ngồi đó chưa tới hơn một phút bao nhiêu thì cũng cái tay cảnh sát đó đi tới gặp tui.

“Được rồi,” ông nói, “anh đi ra ngoài này cho tui.” Khi tui tới đường, tay cảnh sát nói, “Anh làm dì ở trống dầy?”

Tui mới nói, “Hông có làm cái dì hết,” và tay cảnh sát nói, “Đúng ngay chóc như tui đã nghĩ – anh đã bị bắt vì cái tội lãng vãng.”

Rồi thì cái tay cảnh sát này đưa tui dô tù rồi nhốt tui ở trống, cho tới sáng, người ta nói tui muốn gọi điện thoại thì gọi. Dĩ nhiên là tui hông biết ai khác để gọi tới gọi trừ ông Lê Trí, bởi vậy, tui gọi cho ông. Khoản nửa tiếng sau, ông xúc hiện ở Trạm cảnh sát và đưa tui ra khỏi tù.

Rồi ông kêu thiết nhiều đồ ăn cho tui ăn điểm tâm tại cái khách sạn hôm trước rồi ông nói, “Cậu nghe tui đi, cậu cứ để tui ghi tên cậu dô giải vô địch cờ tướng liên khu vào từng tới tại Tiên Thành. Giải nhất là mười ngàn đô. Tui sẽ lo mọi chi phí, và nếu cậu thắng, cậu chia phân nửa số tiền thắng đó cho tui. Tui thấy là có lẽ là cậu nên có một số tiền để mà làm vốn, và, nói thiệt cho cậu nghe, chính bản thân tui, tui tui sẽ rất khoái làm cái diệc này. Tui sẽ là huấn luyện viên cho cậu, là cố vấn của cậu. Cậu thấy thế nào?”

Tui dần còn chút ít nghi ngờ, nhưng mà tui nghĩ là tui cứ thử cái dụ này, chắc là hông có hại gì. Bởi vậy, tui trả lời là tui làm theo những gì ông nói trong một thời gian thôi. Cho tới khi tui có đủ tiền để bắt đầu cái thương nghiệp tôm của tui. Và bởi vậy, tui và ông Lê Trí bắt tay, chúng tui trở thành đối tác trong cái thương nghiệp chơi cờ.

Tiên Thành thiệt là đẹp và bắt mắt. Tụi tui tới đó sớm một tuần và ông Lê Trí giành hầu hết thời gian hôm đó để luyện cho tui thêm trong cái trò chơi này, nhưng mà hông bao lâu, ông lắc đầu rồi nói cái diệc luyện cho tui hông còn có ý nghĩa gì nữa, bởi gì tui đã “có hết các chiến lược chiến thực trong bách khoa cờ tướng” rồi. Bởi vậy, tui tui quyết định đi phỏ.”

Ông Lê Trí đưa tui tới Disneyland và cho tui chơi một số trò chơi ở đó, rồi ông xấp xiếp cho tui đi du ngoạn ở Hồ Ly Vọng, nơi người ta làm phim. Có đủ thứ phim đang quay, dà người ta chạy lòng dòng la hét “téch oăn,” và “cắt,” rồi “ắc sân,” và mấy thứ khỉ như vậy. Một trong những phim người ta đang làm là phim Miền Tây, và tui tui thấy có một anh chàng phải bị ném qua cái cửa sổ bằng kiếng tới cả chục lần – cho tới khi nào làm đúng mới thôi.

Dù xao đi nữa, tui tui chỉ đứng đó coi thui, nhưng một tay đi tới tui rồi nói, “Xin lỗi ông, nhưng mà ông là diễn viên phải hông?”

Tui nói, “Hả?” Rồi ông Lê Trí, ông nói, “Hông, tui tui là dân chơi cờ tướng.”

Rồi cái anh chàng đó nói, “Thiệt là uông quá, bởi vì cái anh chàng đô con này, anh có vẻ rất lý tưởng cho một vai trong cái phim mà tui đang làm.” Rồi tay này quay qua tui, rồi sờ nắn cánh tay của tui, rồi hấn nói, “Tuyệt, tuyệt thiệt, anh rất bự con và khỏe nữa – anh có chất là anh hông có đóng kịch hông?”

“Tui có đóng một lần,” tui nói.

“Thiệt vậy à! Anh chàng đó nói. “Mà kịch gì đây?”

“Vua Lia.”

“Thiệt là tuyệt, cung ơi là cung,” tay này nói, “hông còn chữ gì để nói ngoài chữ “tuyệt!” – anh có Xec kẹc hông?”

“Tui... xec... cái gì?”

“Thẻ hội diên hội Diễn Viên đó – nhưng mà, kê mẹ,” tay này nói. “thôi nè, cung nghe đây, tui tui sẽ lấy cái thẻ đó cho cung, hông thành dần đề gì hết. Cái mà tui muốn biết là, hông biết là người ta đã dấu cục cung ở chỗ nào trong thời giang goa? Ý tui nói là, nhìn cục cung kia! Một thân thể cao lớn, cường tráng, và thuộc cái típ người ít nói – đúng là một John Wayne thứ hai.”

“Ảnh hông có đồng John Wayne,” ông Lê Trí nói một cách chua chát, “ảnh là tay chơi cờ tướng hạng quốc tế.”

“Tuyệt, tuyệt, lại càng tốt hơn nữa,” tay đó nói, “Một người cao lớn, tráng kiện, ít nói, và *uyên bác*. Hết sức là hiếm có.”

“Tui hông có thông minh như ông tưởng đâu,” Tui nói, và tui ráng thành thật, nhưng mà cái tay này nói là cái điều đó, dù sao, hông có quang trọng, bởi di diễn diên hông cần thông minh hay thiệt thà, và thường thường họ cũng hông có thông minh hay thiệt thà hay đại loại như đây – họ chỉ cần có khả năng bước lên sàn kịch và nói mấy câu viết sẵn là được rồi.

“Tên tui là Phan Đệ,” hắn nói, “và tui làm phim. Tui muốn anh dự đô cái tết để thủ một vai trong phim của tui.”

“Ảnh phải thi đấu cờ tướng vào ngày mai,” ông Lê Trí nói. “Ảnh hông có thời gian để đóng phim hay tết cho phim.”

“Thôi mà, thời giờ là giây thung, co dần được mà, cứ nhét thêm một chiện nữa đâu có chết chóc gì? Dù sao, biết đâu đây là cơ hội ngàn năm một thuở mà ảnh đang cần. Ông Lê Trí, ông cũng nên tới dự cái tết luôn, tui tui sẽ sắp xếp cho ông một vai luôn.”

“Tui tui sẽ cố gắng,” ông Lê Trí nói. “Chúng ta phải đi thôi, Lâm, chúng ta còn một chút ít diệc phải làm.”

“Lát nữa mình gặp lại nghe cung,” Phan Đệ nói, “nhớ đừng có quên nha.”

Và rồi tui tui bước đi ra khỏi phim trường.

Chú thích:

ắc sân = action, một trong những mệnh lệnh của đạo diễn khi quay phim

cắt = cut, một trong những mệnh lệnh của đạo diễn khi quay phim

John Wayne = Tài tử, đạo diễn, nhà sản xuất phim nổi tiếng và được nhiều người ngưỡng mộ của Hoa Kỳ. Người cao lớn, im lặng và được xem là

rất nam tính.

Lê Trí = Mister Tribble

Lữ Duy Viên = Louisville, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Nữ Sĩ Viên = Nashville, một địa danh ở Hoa Kỳ.

Phan Đệ = Mr Felder, nhà làm phim ở Hồ Ly Vọng (Hollywood)

tách oăn = take one, một trong những mệnh lệnh của đạo diễn khi quay phim

Tiên Thành = Los Angeles, một thành phố nổi tiếng ở Hoa Kỳ, ở bang California, là thành phố đông dân cư vào thứ nhì, chỉ đứng sau Nữ Ước.

Xec kẹc = SAG card, Screen Actors Guild. Thẻ hội viên Hội Diễn Viên Điện Ảnh

Chương 22

Sáng hôm sau, giải vô địch cờ tướng được tổ chức tại Khách sạn Bí và Lý Hiu. Tui và bác Lê Trí tới đó sớm bởi dì ông phải ghi danh cho tui dô hết các ván cờ trong ngày.

Căn bản là hông có trở ngại gì hết. Tui bỏ ra bảy phúc để đức đẹp đôi thủ đầu tiên, ông này là dô địch của một dùng và cũng là một giáo sư của một đại học, điều này làm tui khoái trong lòng. Cuối cùng thì tui cũng thắng được một ông đạo sư.

Ván kế tui phải đấu dới một tên nhóc khoản 17 tuổi, và tui hạ gục tên này trong vòng hông tới nửa tiếng đồng hồ. Tên này nổi cơn ăng vạ, la hét rồi khóc hu hu, má của nó phải tới lồi đầu nó ra chỗ khát.

Có đủ loại người chơi cờ dới tui trong ngày đầu và ngày kế, nhưng mà tui hạ họ khá nhanh và điều này làm tui thoải mái bởi dì khi tui goánh cờ dới cái tên Sâm mập tui phải ngồi một chỗ luôn nên hông thể đi đá hay đại loại như đây, bởi dì niều tui đi cái tên mập sẽ dời một con cờ để ăn giang.

Dù sao, tui đã tìm cách dô được những ván cờ tứ kết, bán kết, chung kết, và giữa những trận đấu tui có một ngày được nghỉ. Tui trở địa khách sạn dới bác Trí, rồi tui tui thấy một tờ nhắn tin từ cái tên Phan Đệ. Hấn hấn là, “Xin vui lòng liên lạc dới văn phòng của tui để được sắp xếp dô một cái tét cho phim vào sáng mai,” và trong tờ đấy có khi số điện thoại cho tui tui gọi tới.

“Cậu Lâm nè,” Bác Trí nói, “Tui hông biếc dì hết địa chiện này. Cậu nghĩ thế nào?”

“Tui cũng hông biết,” tui nói, nhưng mà nói thiệt cho bạn nghe, cái đề nghị này coi bộ cũng hấp dẫn, tự nhiên mình được thành diễn viên trong phim, và đại lợi như đây, nghe cũng hay. Biết đâu tui được đóng chung dới nữ tài tử Raquel Welch, Kìu Chinh, Đinh Cao Kỳ Dị hay mấy minh tinh điện ảnh đồng đây.

“Cậu Lâm, tui nghĩ là hông sao, hông có chết chóc dì hết,” Bác Trí nói. “Tui nghĩ là tui sẽ điện thoại cho họ để lấy cái hẹn.” Rồi bác Trí gọi cho văn phòng Phan Đệ để biết tui tui phải tới lúc nào và tới chỗ nào, và bác thìn lình, bác Trí bịt cái ống nói điện thoại rồi hỏi tui, “Lâm, cậu bơi được hông?” Rồi tui trả lời, “Được,” rồi ông trả lời dô điện thoại, “Được, ảnh bơi được.”

Bác Trí gác điện thoại rồi tui mới hỏi tại sao người ta muốn biết tui biết bơi hông, ông nói là ông hông biết nhưng mà ông nghĩ là tui tui sẽ biết khi tui tui tới đó.

Cái chỗ đóng phim tui tui tới lần này là chỗ khác dới chỗ hôm trước, một nhân viên bảo vệ gặp tui tui ở cổng rồi đưa tui tui tới chỗ đóng phim. Phan

Đệ đang bận cái lộn dối một cô gái nhìn đông Rẹc-Cao Goeo-sờ thiệt, nhưng mà khi hấn thấy tui, hấn nở một nụ cười thiệt bự.

“A, anh Lâm,” Phan Đệ nói, “Anh tới rồi, thiệt là tuyệt. Bây giờ tui muốn anh đi dô cái cửa đó để tới phòng góa trang và trang điếm, rồi người ta sẽ đưa anh ra ngoài khi làm xong.”

Bởi vậy, tui đi dô cái cửa đó, trong phòng có hai cô gái đang đứng, và một trong hai cô nói, “OK, anh cởi đồ ra đi.” Ừa, lại cái chiện khỉ này nữa sao, nhưng mà tui đã làm theo lệnh của cô. Khi tui đã cởi đồ ra hết, cô gái kia đưa cho tui một bộ đồ đồng như một đồng cao su, có vẩy cá và mấy thứ khỉ như dây trên bộ đồ, và bàn tay bàn chùng thì có cái màng như mấy chùng con dịt. Cô kêu tui mặc dô. Hai cô này phải phụ tui mặc cái khỉ này dô người, nhưng sau khoản một tiếng thì tui tui làm xong. Rồi hai cô chỉ tui đi dô cái hướng đi tới chỗ Trang Điếm, rồi người ta kêu tui ngồi xuống ghé trong lúc một cô gái và một anh chàng bắc đầu bịt cái đầu của tui dối một cái mặc nạ bằng mũ che kín bộ đồ rồi người ta sơn vẽ lên mặt nạ và bộ đồ nơi mấy cái mép bị lộ ra. Khi làm xong cái dụ này, người ta kêu tui đi ra ngoài tới chỗ đóng phim.

Tui đi hông muốn nổi bởi dì cái chùng dịt và với cái tay vịt tui mở cửa cũng rất khó, nhưng cuối cùng khi mà tui mở được cái cửa thì tui thấy tui đồng như đang đứng ở dữa thiên nhiên, với một cái hồ thiệt bự và đủ thứ mấy cây chuối, và mấy cái khỉ của vùng nhiệt đới. Phan Đệ đang ở đó và khi hấn thấy tui, hấn nhảy tung lên rồi nói, “Hết xảy, cung ơi là cung! Cung thiệt là vẹn toàn cho cái vai này!”

“Cái vai dì vậy?” tui hỏi, và rồi hấn nói, “Ừa, tui chưa nói cho anh biết hả? Tui đang làm lại cái phim Quái Vật từ Phá Đen.” Ngay cả một thằng ngu cũng biết là cái tên khỉ này dự tính cho tui đóng cái vai dì.

Phan Đệ ra dấu cho một cô gái bước tới, cũng là cái cô cái lộn với hấn lúc này.

“Anh Lâm,” hấn nói, “Tui muốn anh gặp người mà anh sẽ đóng chung, cô Raquel Welch.”

Ồi trời, mới nghe vậy thôi là tui đã muốn rụng rời tay chùng liền! Đúng là Rẹc-Cao Goeo, và cô đang mặc một cái áo đầm củn củn hờ ngực hở hên, đại loại như vậy. “Rất hân hạnh được gặp cô, cô có khỏe hông vậy?” tui nói chiện goa cái mặc nạ, nhưng mà Raquel Welch quay qua Phan Đệ dối cái mặc tức tối, nhìn cô giống như một con ong dữ dằn sắp sửa chích tui.

“Anh nói cái dì vậy? Liên quang tới cái háng hay cái vú của tui phải hông?”

“Hông phải, cung, hông phải đâu,” Phan Đệ nói. “Anh chỉ nói là anh rất vui khi thấy cô. Cô hông thể nghe anh rõ được bởi dì anh đang đeo cái cái

mặt nạ cao su đó.”

Tui đưa cái tay vịt của tui ra để bắt tay dới cổ, nhưng cô nhảy ngược ra sau cả thước, rồi cô nói, “Thấy ớn! Đóng, diễn gì đó, lẹ lẹ cho qua cái khi này đi.”

Dù sao, Phan Đệ nói tui phải làm như đây: Raquel Welch sẽ như đang ngụp lặn trong nước, rồi cô xiu, rồi tui phải xúc hiện từ bên dưới của cổ và nâng cổ lên rồi đưa cổ ra khỏi cái hồ nước. Nhưng mà khi cổ tỉnh dậy, cổ nhìn lên sẽ thấy tui, cổ sẽ hoảng sợ rồi bắt đầu la lên, “Thả tui xuống! Bớ người ta cứu tui! Tui bị hiếp dâm!” và đủ thứ khi như đây.

Nhưng mà, như Phan Đệ nói, tui hông được thả cổ ra, bởi dì có mấy tên mặc dạy sẽ dí tui tui; bởi đây, tui phải đem cổ đi dờ rừng.

Rồi thì, tui tui thử cái màn này, lần đầu tui nghĩ là tui tui đóng thiệt hay, và tui thiệt khoái bởi dì tui được ôm Raquel Weo trong tay, mặc dù cổ la om xòm, “Thả tui ra, thả tui ra! Cứu tui dới! Bớ Cảnh sát!” và đủ thứ.

Nhưng mà cái tay Phan Đệ nói là tui tui vẫn đóng chưa có tốt lắm, và kiêu tui tui đóng lại. Và lần sao cũng chưa tốt, bởi đây, tui tui phải làm đi làm lại cái màn này tới mười hay mười lăm lần. Mỗi khi bắt đầu diễn lại, Raquel Weo chửi bới chửi thề và chửi dờ mặc Phan Đệ nhưng hấn cứ tiếp tục nói, “Tuyệt vời, cưng ơi, tuyệt vời!” và đại lợi như đây.

Dù đây, bảng thân tui, tui bắt đầu có vấn đề. Bởi dì tui mặc cái đồ goái vật đó đã gần 5 tiếng đồng hồ rồi, và nó hông có cái phọc ma xi hay cái khi dì hết cho tui tè, và tui bắt đầu muốn bẻ bong bóng. Nhưng mà tui hông muốn nói cái khi dì hết dia cái dụ này, bởi vì tui đang đóng phim thiệt, và nhiều thứ khác nữa, và tui cũng hông muốn mọi người nổi khùng lên.

Nhưng mà tui phải làm *cái dì đó*, bởi đây, tui quyết định là lần xau được xuống nước, tui sẽ chỉ cần tè trong cái bộ đồ khi này. Rẹc Cao Goeo đang lặn ngụp lòng dòng trên mặc nước rồi cổ bất tỉnh, tui lặn xuống dưới cổ, đỡ lấy cổ rồi đưa cổ dờ bờ.

Cô tỉnh dậy rồi bắt đầu goánh dờ tui và rống lên, “Cứu tui! Có người diết tui! Bỏ tui xuống!” đại loại như đây, nhưng bác thình linh cổ hông có la nửa mà cổ nói, “Cái mùi gì đây?”

Phan Đệ la lên, “Cắt!” rồi hấn đứng lên rồi nói, “Cưng nói cái dì đây cưng? Cái đó hông có trong bản viết.” Và Rẹc Cao nói, “Bản viết cái cục kức! Có cái gì đó thúí goác ở lòng dòng chỗ này!” Rồi bác thình linh cổ nhìn tui rồi nói, “Ê, anh – anh là ai cũng được – có phải anh đáí hông?”

Tui góa là mắc cỡ, tui hông biếc phải làm dì. Tui chỉ đứng yên một giây, ôm cổ ở trong lòng tui, rồi tui mới lắc đầu rồi nói, “Đâu có.”

Đó là câu nói dóc đầu tiên trong đời tui.

“Như dậy thì ai đái,” cô nói, “bởi dì tui biết chắc chẳng đó là nước đái, bởi dì tui đã hửi rồi! Và tui hông có đái! Và như dậy, chỉ có anh đái thui chứ hông còn ai khác! Sao dám đái dô nguì tui, cái đồ quý khổng lồ!” rồi cô bắc đầu goánh tui, đấm tui và la làng lên “Bỏ tui xuống!” và “Hông được lại gần tui!” và đủ thứ như dậy, nhưng tui chỉ nghĩ là tui phải tiếp tục đóng phim nên tui bắc đầu rinh cô đi ngược dô rừng.

Phan Đệ la lên, “Ăc sần!” Máy cái máy quay phim bắt đầu lăn bánh xe một lần nữa, và Raquel Weo đang goánh tui và cào cấu tui và bắc đầu la hét như là cô chưa từng la hét bao dờ. Phan Đệ vẫn đứng ở ngoài đó rống lên, “Đúng rồi, cưng, như dậy đó – tuyệt quá! Ráng làm như dậy nữa đi!” Tui liếc thấy bác Trí đang ở đó luôn, bác đang ngồi ghé, hình như là bác đang lắc đầu và ráng nhìn qua chỗ khác.

Rồi thì khi mà tui đi dô rừng một hồi, tui ngừng lại rồi tui quay lại coi có phải là cái chỗ mà Phan Đệ sẽ nói “cắt,” như là mấy lần trước hông, nhưng mà tui thấy hấn nhảy tung tung như một thằng điên, và ra dấu cho tui tiếp tục, và hấn rống lên, “Tuyệt quá, cưng ơi! Quá hoàn hảo! Tui muốn như dậy đó! Tiếp tục đưa cô dô rừng đi!”

Raquel Weo vẫn tiếp tục cào cấu tui, hông ngừng goánh tui và la hét, “Thả tui ra, tránh ra chỗ khác, cái đồ thú vật tục tiêu!” đại loại như dậy, nhưng mà tui vẫn tiếp tục ôm cô và chạy bởi vì nguì ta ra lệnh như dậy.

Bác thành linh, cô ré lên, “Ôi trời ơi! Cái áo đầm của tui!”

Hồi này giờ tui hông có để ý, nhưng bây dờ tui nhìn xuống, và trời sập niếu cái áo đầm cũn cởn của cô hông có vướn dô mấy cái bụi cây rừng, và bởi dậy, quần áo của cô đã bị tuộc ra hết từ hồi nào rồi, Raquel Welch đang trần truồng như em bé trong tay tui! Tui ngừng lại rồi nói, “Thấy mẹ,” và rồi tui bắc đầu quay đầu lại để đưa cô trở lại nhưng mà cô rít lên nữa, “Hông được! Đừng quay lại! Anh ngốc góa! Tui hông thể trở lại dô trong đó được, dờ cái kiểu để hờ Bác và... Tô Chén tây hầy ra như đây!”

Tui mới hỏi cô muốn tui làm cái gì bi giờ, rồi cô nói là tui tui phải kiếm chỗ nào để trốn cho tới khi cô nghĩ ra cách. Bởi dậy tui tiếp tục ẵm cô đi dô rừng, và khi đó, bất thành lìn, hông biết từ đâu hiện ra một cái gì đó thiệt bự bay xuyên goa mấy lùm cây, lượn qua lượn lại tới tui tui trên một sợi dây rừng. Cái khí này bay rẹt goa tui tui, và tui có thể đoán là nó là một loại khí hay đại loại như dậy, và rồi cái khí này bay ngược lại tới tui tui rồi rớt xuống đất gần chung tui tui. Tui gần như té xỉu. Cái khí đó chính là Thu Sương, đúng là hấn!

Reç Cao Queo bắc đầu rống lên và la hét om xòm và Thu Sương thì ôm

chung tui rồi ôm người tui. Tui hông biết làm cách nào mà cái tên khỉ này có thể nhận diện ra tui khi mà tui mặc cái bộ đồ khỉ quái vặc này, trừ khi hẳn người được mùi gì hay sao đó. Dù xao đi nữa, Rọc Cao Queo, cuối cùng cổ nói, “Đéu, bộ anh biết cái con khỉ chó này hả?”

“Nó hông phải là con khỉ chó, nó là tinh tinh có tên là Thu Sương.”

Cổ nhìn tui ngộ nghĩnh rồi nói, “Mà anh nè, nó là khỉ đực mà, sao mà nó lại tên là Thu Sương?”

“Cái chiện đó dài lắm,” tui nói.

Dù xao đi nữa, Rọc Cong Weo đang ráng lấy tay che Tô Chén hay bác, đũa, muồn gì đó của cổ, nhưng mà Thu Sương, nó biết cách phải làm cái gì. Nó lấy cho Rọc Râu Ria Cong Queo gì đó mấy cái lá thiếc bự từ mấy cây chuối và nhờ dầy cổ có thể che cho cổ được phần nào.

Một hồi sau tui mới biếc là tui đã đi qua tới cái khu rừng nơi mà người ta đang quay một phim khác, phim Tặc Răng, và Thu Sương đang đóng trong phim đó. Hông bao lâu sau khi tui tui được cứu ra khỏi cái đám Bích My ở Tân Ghi Nê, mấy thợ săn da trắng cũng tới và bắt được Thu Sương rồi đưa cái đít hẳn tới Tiên Thành để được huấn luyện. Và từ đó nó thành diễn viên chuyên nghiệp luôn.

Dù xao đi nữa, tui hông còn thời dan đê mà tán dóc hay ngắm cảnh nữa, và bởi dì cái cô nàng Ria Cong Queo bắc đầu nhặng nhì nữa, cổ nói, “Anh phải đưa tui tới một chỗ để tui có thể có quần áo để mặc dờ!” Thiết tình mà nói, tui hông biết bạn có thể kiếm quần áo ở chỗ nào trong rừng nữa, cho dù rừng của Hồ Ly Vọng cũng vậy, bởi dầy, tui tui phải tiếp tục đi bộ nữa, cùng lúc hy vọng là cái khỉ gì đó sẽ sảy ra.

Và cái khi đó đã xảy ra. Bất thình lình, tui tui tới một chỗ có cái bức tường rào thiệt là bự, và tui nghĩ là ở bên kia bức tường có thể có chỗ có quần áo cho Râu Ria Queo. Thu Sương tìm ra được một chỗ trên tường, nơi một mảnh ván bị hở ở hàng rào và hẳn đỡ lên cho tui tui chui goa, nhưng mà khi tui chui ra thì bên đó hông có chỗ để mà đặt cái bàn chung lên, bởi dầy tui và cô nàng Ria Cao Queo lộn cù mèo và tui tui té lăn xuống triền đồi. Và cuối cùng tui tuôn lăn tới chum đồi, lúc đó tui nhìn chung goanh tui, trời sập niếu tui tui hông có ở ngay bên lề đường bên tay mặc của một con lộ thiệt là bự.

“Lạy chúa!” Raquel Weo la lên. “Tụi mình đang ở xa lộ cao tốc Sản Ta Mò Nị Cà!”

Tui nhìn lên, Thu Sương đang trượt xuống con dốc. Cuối cùng thì hẳn cũng tới chỗ tui tui, và ba đưa tui tui đứng ở đây. Râu Cong Weo dờn mấy lá chuối lên xuống để ráng che Chén Bác gì đó của cổ nữa.

“Tụi mình phải làm cái dì bi dờ?” Tui hỏi. Xe chạy qua dều vèo, và mặc

dù ba đưa tui có cái bộ dạng rất kỳ dị, hông có ai để ý nhìn tới tui tui một chút nữa.

“Anh phải đưa tui tới một chỗ nào khác!” Cô la lên. “Tui phải kiếm quần áo để mặc đô!”

“Chỗ nào?” Tui hỏi.

“Chỗ nào cũng được!” Cô tru lên, và bởi vậy, tui tui bắt đầu đi xuống dọc theo xa lộ Sản Ta Mò Nị Cà.

Sau một hồi tui tui đi bộ được một khoản đường, tui tui thấy một cái bảng trắng thiết là bị dựng ở trên một con đồi với chữ “HOLLYWOOD” hay là “HỒ LY VỌNG,” lúc này cô nàng Ria Cao Queo mới nói, “Tui mình phải ra khỏi cái xa lộ mất nét này rồi đi tới đường Rõ Đẽo, ở chỗ đó tui có thể mua ít quần áo để mặc.” Cô nàng khá bận rộn với cái việc che tô kiểu bát kiểu hay muốn nĩa gì đó của cô – cứ mỗi lần có một chiếc xe đi tới, cô phải kéo lá chuổi che phía trước, rồi khi mà có chiếc xe chạy tới sau tui tui, cô kéo lá chuổi che đi. Tới cái chỗ mà có xe phía trước lẫn phía sau thì cô làm rất ngoạn mục – y như là vũ nữ múa quạt vậy đó.

Bởi vậy, tui tui đi ra khỏi xa lộ rồi băng goa một cảnh đồng thiết bị. “Cái con khi đâm tặc đó còn theo tui hông?” Rạp Cao Goeo nói. “Hông có cái con khi chó đó, tui mình cũng đủ thấy quá kỳ khôi rồi!” Tui hông nói gì hết, nhưng khi tui quay lại nhìn, tội nghiệp Thu Sương, nó có một khuôn mặt khá đau khổ. Nó cũng chưa từng thấy Raquel Weo, tui nghĩ là nó hơi tự ái.

Dù sao, tui tui vẫn tiếp tục đi chung, và cũng hông có con ma nào để ý tới ba đưa tui tui. Cuối cùng tui tui tới một con đường củ kỹ nhưng khá đông, và Ria Cong Goeo nói là, “Cám ơn Trời Phật – tới Đại Lộ Hoàng Hôn rồi! Làm cách nào tui có thể giải thích được cái diệc tui trần truồng băng qua con đường này dựa bang ngày bang mặc bấy dờ!” Dìa cái diệc này tui có phần hiểu cái quan điểm của cô, tui có lẽ mừng thầm là tui có cái bộ đồ quái dật cho nên hông ai có thể nhận ra tui – cho dù tui đang đi với cô đào nổi tiếng Ria Mếp Thừa Leo Weo này.

Tui tui tới một cái đèn giao thông xanh đỏ vàng, và khi nó nổi đèn xanh, ba đưa tui tui băng goa đường, Raquel Welch vẫn tiếp tục cái màn múa quạt và tui tui trông đông y như là cái đám Sơn Đông Mãi Vô, cô cười với mấy người trong xe hơi và làm đủ thứ khi y như cô đang đóng phim vậy. “Tui bị bẻ mặc hoàng toàn!” Cô xù xì với tui trong hơi thở. “Tui cảm thấy quá bị xúc phạm! Anh cứ chờ cho tới khi tui thoát khỏi cái khi này. Tui sẽ nướng cái đít của anh, cái đồ đâm tặc ngu xứng trời đánh!”

Có mấy người trong xe hơi đang chờ đèn xanh, họ bắt đầu nháng kèn inh ỏi và đưa tay vẫy vẫy, bởi dĩ chắc chắn là họ đã nhận ra được cô đào điện ảnh

Rạc Cao Goeo, và khi tui tui băng qua đường, một vài chiếc se đã quẹo lại để đi địa phía tui tui và bắt đầu bám theo tui tui. Tới lút tui tui tới Đại Lộ Quíu Sờ, tui tui đã thu hút được một đám đông có hạng; người ta ra khỏi nhà và bước ra ngoài cửa tiệm và tất cả đang chim ngưỡng tui tui y như là trong chiến cổ tích một bày con nít đi theo anh chàng thổi sáo, hay đại loại như vậy – và cái mặc của cô nàng Ria Leo Queo bây giờ đã đỏ như củ cải đỏ.

“Anh sẽ hông bao giờ được làm diệc ở cái phố này nữa!” cô nói với tui, cùng lúc nhe răng cười với đám đông, nhưng mà hàm răng của cô hình như đang nghiền chặt.

Tui tui đi bộ một chút nữa, và rồi cô nói, “Ha – cuối cùng cũng tới được chỗ này – đường Rỏ Đéo đây nè.” Tui nhìn tới một góc đường, thiệt đúng như vậy, có một cửa hàng thời trang phụ nữ. Tui đổ vai Raquel và chỉ chỗ đó, nhưng cô nói, “Ồi trời – cái tiệm bán đồ thời trang Bỏ Bà Gà Lôi. Thời nay, hông có ai muốn chết trong cái áo đầm hiệu Gà Lôi hết.”

Bởi vậy, tui tui đi thêm nữa, rồi cô nói, “Kìa – Gia Ni kìa – chỗ này có nhiều quần áo đẹp,” và bởi vậy tui tui bước dõ trong.

Có một nhân viên bán hàng đang đứng ở cửa, tay này có một bộ ria mép nhỏ nhỏ và mặc côm lê trắng có một cái khăn tay chìa ra ở túi áo khoát, tay này nhìn tui tui thiệt kỹ khi tui tui bước dõ cửa.

“Tui có thể xin được giúp cô, được hông?” hấn hỏi.

“Tui muốn mua một áo đầm,” Rạc Cào nói.

“Cô định mua cái áo đầm kiểu như thế nào?” tên bán hàng hỏi.

“Anh ngu góa vậy, kiểu di cũng được hết, bộ anh hông thấy cái khi di đang xảy ra sao!”

Rồi thì tay này chỉ dõ một vài cái xào đồ áo đầm rồi nói là mấy cái này sẽ vừa vặng với cô, bởi vậy Raquel tới đó coi mấy cái áo đầm.

“Còn quý ông, tui có thể giúp được di hông?” tên này nói với tui và Thu Sương.

“Tui tui chỉ đi chung với cô thôi,” tui nói. Tui nhìn ra đằng sau tui, cái đám đông đang tập chung ở bên ngoài, mấy cái mũi của họ đang ịnh dõ cửa kiếng.

Raquel Queo lấy ra khoảng tám, chín bộ áo đầm rồi bước ra phía sau để mặc thử. Sau một hồi cô đi ra rồi nói, “Ông thấy cái này tui mặc coi được hông?” Đó là một cái áo đầm màu nâu nâu với một nùi dây thắt lưng và mấy vòng dây đủ chỗ và cái cổ để hở thiệt thấp.

“Ồ, tui hông có sủa lắm, thưa tiểu thư,” cái tay bán hàng nói, “vì sao đó mà – cái áo này, nó chỉ hông có hợp với cô.” Bởi vậy, Raquel đi ngược dõ và

thử cái khác và tay đó nói, “Ồ, đẹp lắm! Cô nhìn hết sức quý phái trong bộ này.”

“Tui lấy bộ này,” Raquel Weo nói, và tay bán hàng nói, “Tốt lắm – cô tính trả tiền bằng cách nào?”

“Ông nói cái gì?” cô hỏi.

“Hmmm, tiền mặt, ngân phiếu, hay thẻ tín dụng?” hấn nói.

“Coi nè Anh Hề – bộ ông hông thể thấy là tui hông có mấy thứ đó trên người tui sao? Ông đả nghĩ là tui có thể nhét mấy thứ đó dô chỗ nào, hả? Cái đô dâm tặc!”

“Xin lỗi cô – xin cô đừng để tui tui phải dùng những lời lẽ thô tục,” cái tay bán hàng đó nói.

“Tui là Rec Cao Weo,” cô nói cho hấn biết. “Tui sẽ cho người lòng dòng ở đây thôi đi tới tiệm của ông để trả tiền sau.”

“Tui thiệt là xin lỗi, thưa cô chủ,” hấn nói, “nhưng mà tui tui hông có làm ăn kiểu này.”

“Nhưng mà tui là Rec Cao Weo Sờ mà!” Cỏ la lên. “Bộ ông hông nhận ra tui sao?”

“Cô nghe nè, cô nương,” tên này nói, “hết phân nửa mấy cô tới đây điều nói họ là nữ tài tử Râu Ria Cong Queo, Ria Mếp Quăn Tít gì đó, hông thôi thì cũng là Phà Ra Phô Xét hay Sô Phia Lò Rèn, hay ít ra cũng là cháu ngoan Heo chủ tiệm đi đó. Cô có thể căn cước, thẻ ID gì hông?”

“ID!” Cỏ rống lên. “Đéu mẹ, tui bay nghĩ bà nhét nó dô chỗ nào hả?”

“Hông có ID, hông có thẻ tín dụng, hông có tiền thì – hông có áo đầm,” cái tên bán hàng nói.

“Hừ, bà sẽ chứng minh bà là ai,” Raquel Welch vừa nói xong, bất thành lìn, cô kéo cái phần trên của áo đầm của cô xuống. “Còn ai khác có cái cặp vú như vậy ở trong nguyên cái làng chỉ có một cặp vú này, hả?” cô rít lên. Ở bên ngoài, cái đám đông đang la hò hoang hô khoái chí và gõ rầm rầm lên cửa kiếng của tiệm. Nhưng mà cái tên bán hàng, hấn nhấn một cái nút nhỏ trên bàn và một tên bụi khổng lồ, tên này là cái tên bạo dẹ chìm đi tới tui tui, rồi hấn nói, “OK, toàn bộ mấy cái khi tui bay bị bắt hết. Khôn hồn thì ngoan ngoảng im lặng đi theo tao thì mọi chiện sẽ iêm xuôi.”

Chú Thích:

Bỏ Bà Gà Lô = Popagallo

Hoàng Hôn = Sunset Boulevard, tên một con đường ở Hollywood.

Phà Ra Phô Xét = Farrah Fawcett

Quý Sờ = Wilshire Boulevard, tên một con đường ở Hollywood.

Ręc-Cao Goeo-Sờ, Ria Cong Goeo, Ręc Cao Queo, v.v. = Raquel Welch, nữ minh tinh điện ảnh nổi tiếng đẹp, quyến rũ, một biểu tượng tình dục của Hoa Kỳ.

Rỗ Đễo = Rodeo Drive, tên một con đường ở Hollywood.

Sắn Ta Mò Nị Cà = Santa Monica Freeway, tên một xa lộ cao tốc ở Hollywood.

Sô Phia Lò Rèn = Sophia Loren

Tặc Rắng = Tarzan

Chương 23

Và một lần nữa tui bị liệng dồ tù.

Sau khi cái tên bảo vệ chìm tóm gọn tui tui ở tiệm Gia Ni, hai se đầy nhóc cảnh sát rụ còi tập dồ, một tên cảnh sát chạy tới hỏi nhân viên bán hàng, “Sao, chiện gì xảy ra ở đây đây?”

“Cái con nhỏ này nói nó là Rọc Cao Queo,” tên bán hàng nói. “Nó dồ tiệm hồng mặc dì hết ngoài mấy miếng lá chuối rồi còn muốn mua áo đầm để mặc mà hồng chịu trả tiền. Tui hồng rỏ địa hai tên kia – nhưng mà theo tui, bọn chúng có bộ dạng rất đáng ngại.”

“Tui là Rọc Cao Goeo Sờ!” cổ rống lên.

“Đúng đây, cô nương,” tên cảnh sát nói. “Còn tui, tui là Clint Eastwood. Hay là cô đi theo hai anh cái chàng đẹp chai lịch sự kia nghe.” Hấn chỉ dồ hai cảnh sát khác.

“Còn hai anh,” tên cảnh sát chớp bu này nói, cùng lúc hấn nhìn tui và Thu Sương. “Hai anh có dì để nói hông?”

“Tụi tui đang đóng phim,” tui nói.

“Tại đây mà anh đang mặc cái bộ đồ thú vật đó phải hông?” Hấn hỏi.

“Ừa,” tui nói.”

“Còn cái anh kia thì sao?” hấn chỉ dồ Thu Sương và nói, “Anh hóa trang đồng y như thiệt, tui phải khen anh, thiệt đúng là hồng chê chỗ nào được.”

“Hồng phải hóa trang đâu,” tui nói. “Hấn là một con khi thiệt đó.”

“Đây sao?” tên cảnh sát này nói. “Để tui nói cho anh nghe. Tụi tui có một anh bạn ở sở cảnh sát cũng chiện làm phim ảnh, và ảnh chắc chắn sẽ khoái chụp hình làm phim của hai anh, thiệt đúng là cái trò hề. Hai anh đi theo tui – và hồng được làm tui tui dục mình hay làm cái trò gì ngu xuẩn nge chưa.”

Dù xao đi nữa, một lần nữa bác Lê Trí phải tới bảo lãnh tui ra ngoài. Cái tay Phan Đệ cũng tới cùng dới một trung đội luật sư để đưa Raquel Weo ra khỏi khám, lúc này cổ đang lên cơn kích động la hét tùm lum hết.

“Anh chờ coi!” cổ hét dồ tui khi mà người ta mới thả cô ra. “Khi mà tui làm xong xui mọi diệc thì ngay cả cái công việc vác cuốc xeng trong ác mộng anh cũng hồng thể kiếm được ở Hồ Ly Vọng nữa!”

Địa cái dụ này thì chắc là Rọc Cong Queo nói đúng. Cái sự nghiệp đóng phim của tui có vẻ coi như là hồng còn nữa.

“Đời là thế đó, cung – nhưng mà sẽ có lúc tui sẽ điện thoại cho cung và mời cung đi ăn trưa,” Phan Đệ nói dới tui khi hấn chuẩn bị lên xe của hấn. “Tụi tui sẽ cho người tới gặp cung để xin lại cái bộ đồ quái dật đó.”

“Mình đi đi, Lâm,” Bác Trí nói, “Cậu Lâm còn có việc khác phải làm đó.”

Trở địa khách sạn, bác Trí, tui và Thu Sương ngồi ở phòng để bàn luận.

“Sẽ có vấn đề với Thu Sương,” Bác Trí nói. “Ý tui muốn nói là, mình phải tìm cách dấu Thu Sương chỗ khác, ở trên lầu, hay giống như đây. Mình đi lại rất khó khi có con khi đi chung, phải giải quyết cái chiện này.”

Tui kể cho bác Trí nghe địa mỗi thâm tình của tui với Thu Sương, và cho ông biết là hấn đã cứu cái mạng ngổ của tui hơn một lần trong rừng rậm, và nhiều chiện khác nữa.

“Tui nghĩ là tui hiểu được tâm trạng của cậu,” bác Trí nói. “Nên tui mới sẵn sàng để cho Thu Sương đi chung thử coi sao. Nhưng mà hấn phải ngoan ngoãn mới được, nếu không thì tui mình chắc chắn sẽ bị nhiều thứ phiền toái lắm.”

“Thu Sương sẽ rất ngoan,” tui nói, và Thu Sương cũng gật đầu nhe răng cười như một con khi.

Dù sao, ngày hôm sau là trận đấu vĩ đại giữa tui và đương kim vô địch quốc tế Đại Sư Phụ Y Vân Bê Thui Kỳ Vịt, tay này còn có cái tên là Y Vân Thiệt Thà. Bác Trí đưa tui đi một tiệm âu phục và mượn cho tui một bộ đồ cô lê thiệt bảnh bao, bởi di đây là một sự diệc khá trọng đại và sẽ có rất nhiều nhân dật quang trọng tham dự. Hơn nữa, người thắng cuộc sẽ được thưởng mười ngàn đô la, và phân nửa số tiền đó cũng đủ cho tui bắt đầu cái thương nghiệp tôm, bởi đây, tui hông thể mắc một lỗi nhỏ nào hết.

Rồi thì tui tui vô một cái hội trường thiệt bự, nơi cuộc đấu sẽ xảy ra, và có khoản một ngàn người còn đang chen lấn dò coi, còn Y Vân Thiệt Thà đã ngồi tại bàn rồi, hấn nhìn trừng trừng dò tui y như là hấn là tay đô vật Muhammad Ali hay đại loại như đây.

Y Vân Thiệt Thà là một tay người Nga bự con dới cái trán thiệt là cao, giống như cái tên quái vật Phan Kinh Tài, hấn có mái tóc quăng đen mà bạn hay thấy ở những tay chơi đờn vĩ cầm. Khi tui tới chỗ của hấn và ngồi xuống, tay này gằm gừ cái di đó dới tui, rồi một tay khác nói, “Chúng ta hãy bắt đầu trận thi đấu,” và tui tui bắt đầu.

Y Vân Thiệt Thà được lãnh đám cờ trắng và hấn phải đi cờ trước, bắt đầu bằng cái diệu cờ mở đầu gì đó kêu là “Bon Đà Ni”.

Tới tui, tui dùng đờn mở đầu “Rờ Ti”, và mọi thứ trôi qua thiệt im ả. Hai đờn tui đi thêm vài nước nữa, lúc này Y Vân Thiệt Thà thử dùng cách “Phèo Bia” Thí Tép, hấn đẩy con hiệp sĩ lòng dòng coi thử coi hấn có nhận được cái tháp của tui hông.

Nhưng mà tui thấy âm mưu của hấn, tui bày mu gọi là “Bắt Tàu vượt Biển

Nô A”, và tui túm gọn con hiệp sĩ của Y Vân. Y Vân Thiệt Thà hông có dui chúc nào, nhưng mà hấn có dễ như muốn tính đường dài, và dùng chiến lược hù “Te Rệt” để hăm dọa con giám mục của tui. Nhưng mà tui cóc có sợ, tui dùng chiến thực Phòng Ngự “Hoàng Phi Chà Và” để ép hấn dùng chiêu pháp gỏ mù “Sờ Vén Nị Gân”, và vì vậy, tui áp dụng chiến lược phản công “Bẹn Nồn Nà”.

Y Vân Thiệt Thà có dễ như đang bực bội, và hấn vắn vẹo mấy ngón tay, cùng lúc hấn căng cái môi dưới của hấn, rồi hấn thử một nước cờ liều lĩnh gọi là tấn công “Chết Điếng Tim Gan” – và tui phản công bằng “À Le Khai Thủ” làm tê cứng cái đít của Y Vân.

Trong một hồi lâu tưởng chừng là hấn đã bị kẹt cứng, vậy mà cái tên Liên Xô này, hấn đã dùng Thủ Đoạn “Hổ Mang” để thoát thân! Tui liếc tới bác Lê Trí, bác có dễ như mỉm cười, và bác nhép miệng, tui có thể đoán được bác nói chữ “*Dức đẹp hấn!*” và tui biếc ngay bác Trí muốn tui làm gì.

Bạn biếc hông, có một vài cái mảnh mà tên Sâm Mập đã dạy tui lúc còn trong bụng mà hông có sách vở nào có hết, và bây giờ là cái lúc tui cần sử dụng nó – đó là chiêu “Chiến Hóa Nội Thị” từ chiêu “Dừa Khô” thí tếp, bằng cái chiêu này, tui đưa hoàng phi của tui ra để làm mờ cái tên hiệp sĩ thâm tặc của Y Vân.

Xui cho tui, cái chiêu này hông thành công. Cái tên Liên Xô này chắc là ngửi được cái mùi đó và hấn hạ đẹp hoàng phi của tui, và đẩy cái đít của tui vô lò luôn! Kế tới, tui chơi cái màn gọi là “mảnh khóe xóm nhà lá”, tui dú dí cái tháp cú cùng của tui ra để đánh lừa hấn, nhưng mà tên này cũng cáo lắm, hông dễ gì mà dụ hấn được. Hấn xoi tái cái tháp của tui, và ăn luôn con giám mục kia của tui luôn, và hấn đang sẵn sàng ủi sập hàng rào tiến đô dinh độc lập để dức điếm tui bằng “Gọng Kim Be Tróp” khi mà tui rút lui và bắt đầu chiến thực “Bích My”.

Tấn công kiểu Bích My là cái chiêu đặc biệt của Sâm Đại Ca, và hấn đã dạy tui cái chiêu này kỹ lắm. Nó dùng chiến thực làm đối phương ngạt nhiên, và dùng nhiều quân cờ để làm mờ mờ, như là dùng mỹ nhân kế nhưng giống như là dùng một đám mỹ nhân để dụ một bù đốp từ cái xứ tử lạnh chạy đây đường mới đô nam, nhưng mà khi đối phương đã bị mắc bẫy Bích My rồi thì chỉ có nước ở trường trở địa miền bắt trở lại, hông còn cơ hội mặc xà lỏn đô nữa. Tui đang vái trời vái ông địa để cái chiến thực này thành công, bởi vì nếu cái tên bù đốp này hông mắc đô cái bẫy này, tui hông còn cái sáng kiến nào nữa để thử và nếu như vậy thì tui sắp sửa được tổ quốc Liên Xô ghi công rồi.

Rồi thì, cái tên khi Liên Xô này, nó gằm gừ hai ba lần rồi cầm con hiệp sĩ của hấn lên rồi đưa đô ô số 8, và như vậy thì hấn sẽ lọt đô cái bẫy Bích My

sau hai nước cờ, và tui sẽ chiếu tướng hấn và hấn sẽ hồng làm dì được nữa!

Nhưng mà cái tên Bù Đốp Thiệt Thà này hình như ngửi được mùi dì đó, hấn cứ đưa con cờ đó lên xuống từ ô số 5 tới ô số 8 tới chín, mười lần luôn mà hồng thềm thả tay ra cho xong nước cờ.

Đám đông đang im lặng hoàng toàn, tui có thể nghe được một sợi lông bị rung, tui dô cùng hồi hộp và nóng lòng, tui muốn nổ tung luôn. Tui liếc tới bác Trí, ông đang trợn mắt lên trên dỏng như ông đang vái Trời vái Phật cái gì đó trong lúc tên Liên Xô này cau có như đang bị thiên bởi mỹ nhân. Hấn đưa con cờ đó dô ô số 8 hai ba lần nữa, nhưng rồi hấn vẫn kéo nó dìa ô số 5. Cuối cùng, có vẻ như là hấn tính làm cái chiện gì khác, nhưng rồi hấn nhấc cái con hiệp sĩ đó lên một lần nữa và để lảng vảng ở ô số 8 trong lúc tui nín thở và cái phòng thì im lặng như một nắm mồ. Cái con cờ của tên Bù Đốp này tiếp tục phập phồng ở ô số 8, còn trái tim của tui thì goánh ịch ịch như cái trống, rồi bất thành lìn, hấn nhìn thẳng dô mặc tui – tui hồng biếc chiện dì đã xảy ra, tui nghĩ là tui quá kích động hay đại loại như vậy – nhưng mà bất thình lình, tui địch một cú thiệt là bự như sấm hột mít nghe giống như một đám quần chúng cùng một lúc xé lá cờ máu đỏ lòm của tên Bù Đốp này ra làm hai vậ!

Khuôn mặt tên Bù Đốp này bỗng dung đầy vẻ ngạc nhiên, rồi bất thành lình, hấn thả con cờ của hấn ra rồi đưa hai tay lên rồi la lên “Ồi Tổ Quốc ơi!” rồi bắt đầu quạt không khí, rồi ho, rồi bịt mũi. Cái đám người chung goanh tui tui cũng dờn ra xa và hậm hực gì đó và bắt đầu lấy khăn mù xoa ra, hay đại loại như vậy, và cái mặt của tui bây dờ đỏ như trái cà chua.

Nhưng khi mà mọi chiện im xuôi trở lại, tui nhìn xuống bàn cờ, và trời xập niếu cái tên Bù Đốp Liên Xô này hồng có để con cờ của hấn ngay trong ô số 8. Bởi vậy, tui để cho con hiệp sĩ của tui dứt đẹp nó, rồi tui hạ sát hai con chốt của hấn, rồi ằm luôn hoàng hậu quốc doanh của hấn, và cuối cùng là tới luôn tên vua bù nhìn – và chiếu tướng! Tui đã thắng trận đấu và thắng năm ngàn đô la! Cuộc tổng tấn công Bích My đã thành công vĩ đại một lần nữa.

Trong lúc này, Y Vân Thiệt Thà đang gơ tay quơ chung lắc đầu phản đối, và đủ thứ, rồi cái tên đi chung dới hấn ngay tức khắc chính thức đấu tố tui với ban tổ chức.

Cái ông giám đốc chịu trách nhiệm dĩa cuộc thi đấu đang dò dô những hàng chữ trong cuốn sách luật thi đấu cờ tướng tới cái chỗ “Hồng được cố ý làm đối phương dục mình khi trận đấu đang diễn ra.”

Bác Trí đứng lên nói, “Theo tui, tui hồng nghĩ quý vị chứng minh được là cậu Ngô Lâm đã cố ý làm chiện đó. Tui dám chắc là chính cậu ta cùng hồng có muốn chiện đó xảy ra nữa.”

Rồi ông giám đốc lướt tiếp dô cuốn sách đó nửa để kiểm thêm, rồi tới chỗ “Hồng được cư xử bất lịch sự hay xúc phạm với đôi phương.”

“Ông giám đốc nghe đây,” Bác Trí nói, “Có ai mà không bao giờ đánh rắm hông? Cậu Lâm hông cố ý xúc phạm ai khi làm như vậy. Chắc ai cũng hiểu là cậu đã ngồi một chỗ khá lâu rồi.”

“Tui hông biết,” ông giám đốc nói, “nhưng mà nếu cứ xét theo bì ngoài thì tui sẽ phải loại cậu ta.”

“Thôi thì, sao ông hông cho cậu ấy ít nhưc là một cơ hội nữa?” Bác Trí yêu cầu. Ông giám đốc gãi cằm ông một hồi. “Có lẽ là được,” ông nói, “nhưng mà cậu ta phải ráng giữ mình bởi di tui tui hông thể khoan dung cho mấy cái cử chỉ như vậy ở đây, ông hiểu chứ?”

Và rồi tui coi như sắp sửa được tiếp tục trận đấu, nhưng mà bất thành lìn, có đủ thứ tiếng lộn xộn xảy ra ở cuối phòng, có đủ thứ tiếng la hét và tiếng khóc của đàn bà con gái, và khi tui nhìn qua chỗ đó thì thấy Thu Sương đang đu tới chỗ tui, hấn đang đu tòn ten trên cái đèn chúc đài.

Và rồi khi tới tui, hấn thả tay ra và rút dô ngay chóc bàn cờ làm mấy quân cờ dăng tùm lum tám phương mùi hương hết. Cái tên Nga Sô này bậc ngửa qua cái ghế, và khi hấn té xuống, hấn níu cái váy của một phụ nữ phốp pháp đeo vàng bạc kim cương thiếu điều còn nhiều hơn lông tóc của bà làm cho cái váy của bà bị xé rách ra phân nửa. Bà này rống lên và guơ tay túi bụi trúng dô cái mũi của ông giám đốc, Thu Sương thì nhảy cẫ tung la hét khi khọt, người ta hốt hoảng chạy té rầm rầm có tiếng ai đó thét lên “Kiêu cảnh sát! Kiêu cảnh sát!”

Bác Trí chụp tay tui rồi nói, “Mình đi ra khỏi chỗ này đi Lâm – cậu đã thấy quá đủ cảnh sát trong cái phố này rồi.”

Bác Trí nói quá đúng, tui hông thể phủ nhận cái điều này được.

Rồi thì tui tui trở địa khách sạn, và bác Trí nói là tui tui cần bàn luận một chuyện nữa.

“Lâm,” ông nói, “tui hông thể tin là cái dụ goánh cờ này có thể tiếp tục được nữa. Cậu có thể chơi cờ như hàng triệu người mơ mộng, nhưng ngoài cái chiện đó ra, mọi thứ đã trở nên góa phức tạp rồi. Tất cả mấy chiện xảy ra chiều nay thiệt là, quái dị, nếu mà dùng lời lẽ hết sức nhẹ nhàng đó.”

Tui gác đầu, và Thu Sương thì cũng đang buồn ủ rũ.

“Bởi vậy, cậu nghe tui nói tui sẽ làm chiện gì. Cậu là người hiền lành, Cậu Lâm, tui hông thể để cậu bị bỏ rơi hay mắc kẹt ở cái bang Gia Châu này. Bởi vậy, tui sẽ sắp xếp cho cậu và Thu Sương trở địa A La Ba Má hay chỗ nào đó là quê của cậu một cách an toàn. Tui biết là cậu cần được giúp đỡ địa tài

chánh để mà mở cái thương nghiệp tôm của cậu, cái phân hùn của cậu, sau khi trừ hết các phí tổn thì còn lại ít hơn năm ngàn đô một chút.”

Bác Trí đưa tui một phong thơ, tui nhìn trong đó thấy có một xấp tiền 100 đô la. Tui chúc cậu mọi điều tốt lành trong công diệc làm ăn của cậu,” ông nói. Bác Trí điện thoại cho một công ty xe Tắc Xi rồi đưa tui tui tới ga xe lửa. Ông cũng xấp xiếp cho Thu Sương được dờ một cái toa hành lý, trong một cái chuồng, và ông nói là tui có thể đi xuống cái toa này bác cứ lúc nào để đem đồ ăn thức uống tới cho Thu Sương. Người ta đem cái chuồng tới, Thu Sương mở cửa đi dờ trông, rồi người ta đưa hẳn tới một toa xe phía sau.

“Thôi thì tui chúc cậu may mắn, cậu Lâm,” Bác Trí nói, và ông bắt tay tui. “Đây là danh thiếp của tui – cậu giữ liêng lạt nghe, và nhớ cho tui biết công diệc làm ăn của cậu ra sao, nhớ nhe Lâm?”

Tui cầm cái cạc của ông và bắt tay ông lần nữa, tui rất tiếc vì phải xa bác Trí bởi dờ ông là người rất tốt bụng, mà tui đã làm ông thất vọng. Tui dờ xe lửa ngời nhìn ra cửa sổ, bác Trí vẫn còn đứng ở ga. Xe lửa lăn bánh, bác đưa tay vẫy tay chào.

Và một lần nữa, tui lại tiếp tục cuộc hành trình, từ lâu rồi, đầu óc của tui có đầy nhóc những giấc mơ – giấc mơ hồi hương, gặp Má, gặp thằng Bửu với cái tàu đánh Tôm và, dĩ nhiên, tui mơ dờ Mỹ Duyên nữa. Một điều ước lớn nhứt của tui, lớn hơn mọi thứ trên đời này là, ước dờ tui hồng phải là một tên ngố như bây giờ.

Chú thích:

À Le Khai = Alekhine's Defense, Alekhine's Defense, chiến thuật đánh cờ được dùng bởi Alexander Alekhine

Be Tróp = Gọng Kim Be Tróp. Một chiến thuật cờ tướng dùng bởi Alexander Petrov

Bện Nồn Nà = The Benoni Counter. Một chiến thuật cờ tướng.

Bon Đà Nị = Ponziani Opening, một bước đi đầu cổ điển trong cờ tướng bằng những bước như sau: 1. e4 e5 2. Nf3 Nc6 3. c3

Chết Điếng Tim Gan – The Fried Liver Attack. Một chiến thuật cờ tướng.

Clint Eastwood = tài tử điện ảnh Hoa Kỳ, thường hay đóng vai cảnh sát.

Hồ Mang = Thủ Đoạn Hồ Mang. The Hoffman Maneuver. Một chiến thuật cờ tướng.

Hoàng Phi Chà Và = Phòng Ngự Hoàng Phi Chà Và. The Queen's Indian Defense, lối đi cờ bắt đầu bằng những bước như sau: 1. d4 Nf6 2. c4 e6 3. Nf3 b6

Nô A = Bắc Tàu vượt Biển Nô A. Noah's Ark Trap

Phèo Bia = The Falkbeer Countergambit, một lối chơi cờ bắt đầu bằng những bước như sau: 1. e4 e5 2. f4 d5

Rờ Ti = the Réti Opening, một lối chơi cờ xuất hiện sau Thế Chiến I, thường bắt đầu bằng những bước như sau: 1. Nf3 d5 2. c4

Sờ Vén Nị Gân = Scheveningen Variation. Chiến thuật chơi cờ nổi tiếng từ sau trận thi đấu ở làng Scheveningen, năm 1923.

Te Rẹt = Siegbert Tarrasch (1862 –1934), một tay chơi cờ tướng và một bậc thầy cờ tướng nổi tiếng vào cuối thế kỷ 19 và đầu thế kỷ 20.

Y Vân Bê Thui Kỳ Vịt = Ivan Petrokivitch, một tên tiếng Nga. Tay đánh cờ với Ngô Lâm trong trận chung kết.

Chương 24

Cuối cùng tui đã về quê lần nữa.

Xe lửa tới ga Mỏ Bài lúc ba giờ sáng, nhân viên hỏa xa khiên cái chuồng khi ra rồi để xuống, và rồi xe lửa dọt mất để lại tui tui chơ vơ. Hồng có ai chung quanh ngoài một phu quét nền ga và một gã đàn ông đang ngủ gục trên một băng ghế, bởi vậy, tui dới Thu Sương đi bộ xuống phố và tui tui cuối cùng cũng kiếm được một chỗ ngủ ở một cái nhà bỏ hoang.

Sáng hôm sau, tui mua ít trái chuối cho Thu Sương ở bến tàu, tui cũng kiếm được một quán cóc có bán đồ ăn trưa, tui mua một phần điểm tâm thiệt bự dới trứng, thịt heo ba con, bánh xèo, và đủ thứ, và tui cũng tìm cách *làm cái gì đó* cho có thứ tự đàng hoàng, bởi vậy, tui tui đi bộ đến chỗ các bà sơ, cái chỗ Nhà Tế Bần của các Sơ Nhỏ. Trên đường đi, tui tui đi ngang goa cái chỗ mà trước đây có cái nhà của tui tui, bây giờ thì hồng còn đi nửa ngoài một cánh đồng cỏ và một số cột và cây đã cháy đen đui. Tui có một cảm giác thiệt là lạ khi thấy cảnh vật như vậy, bởi vậy, tui tiếp tục bước đi.

Khi tui tới nhà tế bần, tui kêu Thu Sương chờ tui ở ngoài sân hồng thôi thì, tui hồng muốn mấy bà sơ bị dục mình, tui đi dò nhà tế bần và hỏi dì Mả.

Bà sơ trưởng ở đó, bà rất là tốt, bà nói là bà hồng biết má tui đang ở đâu, ngoại trừ Mả trốn đi dới một người đạo Tin Lành, nhưng mà tui có thể thử hỏi mấy người ở ngoài công viên bởi dì Mả thường tới đó vào buổi chiều với mấy phụ nữ khác. Bởi vậy, tui và Thu Sương đi tới đó.

Có mấy bà đang ngồi ở băng ghế nên tui nói dới một bà trong đám tui là ai, bà này nhìn dò Thu Sương rồi nói, “Đúng ra là tui nên đoán ra được cậu là ai.”

Nhưng rồi bà nói bà có nghe má tui làm nghề ủi quần trong một cái tiệm giặt ủi ở mé bên kia của cái làng này, và bởi vậy, tui và Thu Sương đi tới đó và đứng ngay chóc, Mả đang mô hôi nhễ nhại và đang ủi một cái quần trong tiệm giặt ủi.

Khi Mả thấy tui, Mả bỏ hết mọi thứ xuống rồi chạy thẳng dò vòng tay của tui. Mả khóc thút thít, rồi vịn vẹo tay chùi mắt y chang như ngày nào. Tội nghiệp Mả quá.

“Lâm ơi, con của Mả.” Mả nói. “Cuối cùng con đã đi nhà! Hồng có ngày nào mà Mả hồng nghĩ tới con, từ lúc con đi lính, tới nào mà cũng khóc cho tới khi ngủ mới thôi.” Dù vậy, cái điều Mả nói hồng làm tui ngạc nhiên chúc nào hết, và tui hỏi dì cái người đạo Tin Lành.

“Hắn là một tên chồn cáo hèn hạ,” Mả nói. “Mả nên đoán được điều đó

ngay từ đầu để đừng có chạy theo tên Tin Lành nào hết. Hồng đầy một tháng dới Má, tên đó đã đit Má ra để cặp dới một con nhỏ mười sáu tuổi – mà lúc đó hấn đã gần sáu mươi rồi. Má phải nói cho con biết, cái đám Tin Lành đó hồng biết đạo đức là di hết.”

Đúng ngay lúc đó, có một giọng nói từ tiệm giặt ủi, “Ê cái bà già, có phải bà để cái bàn ủi ở trên cái quần của ai đó hông?”

“Thôi, chết rồi!” Má la lên, rồi chạy ngược dô trông. Bất thành lin, một cuộn khói đen bốc ra từ cửa sổ và người ta la hét chửi thề om xòm ở trong đó, và sau đó, Má bị một tên phì lủ xói đầu lòi ra ngoài, cái tên này la hét và mạnh tay dới Má.

“Đi đi! Đi luôn đi!” hấn rống lên. “Tao chịu hết nổi rồi! Đó là cái quần cú cùng mà bà đốt đó!”

Má khóc hu hu, còn tui thì bước tới cái tên này rồi nói, “Tui nghĩ là tốt hơn hết ông hồng được đưng tới Má tui.”

“Mày từ đâu tới và mày là cái con khỉ gì hả?” hấn hỏi.

“Ngô Lâm,” tui trả lời hấn, rồi hấn nói, “Nhu dậy thì mày cũng cút ra khỏi chỗ này luôn và đem cái con gái mẹ mày theo luôn bởi di bà hồng được làm diệc ở đây nữa!”

“Tốt nhưc ông hồng nên nói chiện dới má tui cái kiểu như dậy,” tui nói, rồi hấn trả lời, “Rồi sao? Rồi mày sẽ làm cái di hả?”

Và bởi dậy tui phải cho hấn một bài học.

Đầu tiên, tui túm lấy hấn, rồi tui nâng hấn lên thiệt cao. Rồi tui đưa hấn dô cái chỗ người ta dặt đồ trong một cái máy giặt bự thiệt bự, cái loại để giặt mấy cái mền và thảm, tui mở cửa máy giặt và tổng hấn dô trông, xong rồi tui đóng cửa lại, rồi tui vặn và nhấn nút cho nó “quay.” Lần cú cùng tui thấy hấn, hấn sắp được dô cái vòng “Xả Nước”.

Má vẫn còn khóc và quẹt nước mắt dới cái khăn tay, “Lâm ơi, bây giờ má mất việc làm thiệt rồi!”

“Đừng lo, Má,” tui nói dới Má, “mọi chiện rồi sẽ iêm xuôi, bởi di con đã có kế goạch rồi.”

“Lâm, làm sao mà con có kế hoạch được?” Má nói. “Con là một tên khờ. Làm sao mà một tên ngốc làm ra được cái kế hoạch gì được?”

“Thì Má cứ chờ coi,” tui nói. Dù sao, tui đã mừng bởi di tui đã có kế hoạch đúng là trở dià nhà gặp má, ngay cái ngày đầu tiên.

Tui tui đi bộ tới nhà trọ nơi Má ở. Tui giới thiệu Má dới Thu Sương và má nói Má rất mừng vì ít nhưc tui có *một* người bạn – cho dù bạn của tui là một con khỉ cũng được.

Dù sao, Má và tui ăn bữa tối ở nhà trọ, má cho Thu Sương một trái cam từ nhà biếp, và sau đó, tui với Thu Sương đi tới bến xe đò để đi tới Bãi Dầu Lá Ba Tre, nơi mà gia đình của thằng Bửu sinh sống. Và chắc chẳng như mưa, hình ảnh cuối của Má, má đứng ở hành lang ở nhà trọ lau nước mắt khóc khi tui tui bước đi. Nhưng mà tui có cho má phân nửa của số tiền năm ngàn đô tui đã có để giúp đỡ má trả tiền mượn nhà và chi tiêu nhiều chiện khác cho tới khi tui có thể ổn định được, bởi vậy, tui hông có cảm thấy tệ lắm.

Dù sao, khi xe đò tới Bãi Dầu Lá Ba Tre, tui tui hông bị gặp trở ngại gì hết trong việc tìm ra nhà của thằng Bửu. Lúc đó khoảng 8 giờ tối, tui gõ cửa, có một ông già ra mở cửa hỏi tui muốn gì. Tui nói với ông tui là ai, và tui đã biết thằng Bửu từ lúc chơi banh cà na, rồi lúc trong quân đội, ông già có vẻ hơi ngờ vực nhưng ông mời tui vào nhà. Trước đó tui đã nói với Thu Sương để cho hắn đứng ở ngoài và đừng để ai thấy bởi vì có lẽ là người ở đây chưa từng thấy cái gì giống như hắn từ trước tới giờ.

Dù sao đi nữa, ông này là ba của thằng Bửu, ông mời tui một ly trà đá và bắt đầu hỏi tui thiệt là nhiều thứ. Ông muốn biết thêm địa chiện thằng Bửu, nó chết như thế nào, và tui đã dùng hết khả năng của tui để

kể lại cho ông nghe.

Cuối cùng, ông nói, “Có một điều mà bác cứ thắc mắc hoài, trong bao nhiêu năm qua, Lâm – theo cháu nghĩ thì, vì sao mà thằng Bửu phải chết vậy?”

“Bởi vì nó bị bắn trúng,” tui nói, nhưng mà ông nói, “Hông, hông phải bác hỏi như vậy. Ý bác muốn hỏi là, tại sao? Tại sao chúng ta phải qua tới Việt Nam?”

Tui nghĩ một phút rồi nói, “Cháu nghĩ là tui cháu chỉ ráng làm theo lẽ phải, cháu đoán như vậy. Tui cháu chỉ làm theo lệnh trên mà thôi.”

Rồi ông nói, “Rồi, cháu nghĩ điều đó có đáng hông? Nhưng thứ mà chúng ta đã làm? Mấy thằng con trai bị giết theo kiểu thằng Bửu?”

Rồi tui mới nói, “Bác thấy đó, cháu chỉ là một thằng khờ thôi. Nhưng mà nếu bác muốn biết ý kiến thiệt sự của cháu thì, cháu nghĩ là, đó là một đồng kức.”

Ba thằng Bửu gật gù. “Bác cũng nghĩ y chang như cháu,” ông nói.

Dù sao, tui nói cho ông nghe lý do tui tới gặp ông. Tui kể cho ba thằng Bửu nghe địa chiện của tui và thằng Bửu, địa chiện mở cái thương nghiệp tôm nhỏ, và tui kể địa chiện ông Chí, cái ông người Việt nhỏ con tui gặp khi tui còn ở bệnh viện và ông Chí đã chỉ tui chăn nuôi Tôm như thế nào, và ba thằng Bửu khoái lắm, ông hỏi tui nhiều thứ nữa, khi đó bất thành lìn có tiếng quác quác thiệt là lớn ở ngoài sân.

“Có cái khí gì đó muốn bắt gà nhà bác!” ba thằng Bửu la lên, rồi ông tới sau cửa lấy la một khẩu súng rồi đi ra sân.

“Có một điều cháu phải nói cho bác biết,” tui nói, rồi tui nói cho bác ấy nghe là Thu Sương đang ở ngoài sân nhưng mà tui tui kiếm hồng ra Thu Sương, và cũng hồng nghe cái tiếng gì của hấn hết.

Ba thằng Bửu đi dô nhà lấy cái đèn pin rồi ông rọi đèn lòng dòng ở ngoài sân. Ông rọi dô một cái cây bự, và dưới gốc cây là một con dê – một con dê xòm bự và già đang đứng ở đó và đang cào đất. Ông chiếu cái đèn lên trên cao thì thấy Thu Sương đang ngồi trên đó và Thu Sương đang sợ gần chết.

“Lần nào cũng là cái con dê đó,” ba thằng Bửu nói. “Đi chỗ khác chơi, đồ dê xòm!” ông la lên, rồi ông liệng một khúc cây dô con dê. Sau khi con dê đi rồi, Thu Sương mới đi xuống, và tui tui cho hấn dô nhà.

“Nó là loại khí gì vậy?” ba thằng Bửu hỏi.

“Nó là con tinh tinh,” tui nói.

“Nhìn nó giống dã nhân quá!”

“Nó có giống dã nhân một chút xíu,” tui nói, “nhưng mà nó hồng phải là dã nhân.”

Dù sao đi nữa, ba của Bửu nói là tui tui có thể ngủ lại tối hôm đó, và sáng hôm sau, ông sẽ đi dới tui tui để kiếm chỗ cho cái thương nghiệp tôm. Có một ngọn dó nhẹ thổi qua nhánh sông và bạn có thể nghe tiếng ếch nhái và dế và ngay cả tiếng của một con cá thỉnh thoảng nhảy lên khỏi mặt nước. Chỗ này thiệc là đẹp và iêm dêm, và tui đã quyết định chọn nó và tui nghĩ là tui sẽ hồng gặp trở ngại gì ở chỗ này.

Sáng tinh sương ngày hôm sau, tui tui dậy sớm cùng dới ba thằng Bửu và cùng ăn một bữa điểm tâm thiệt bự, với xúc xích do ông làm, cùng với trứng gà chạy rông còn tươi mát, và dới bánh quy và đường mật, rồi ông đưa tui và Thu Sương đi trên chiếc ghe nhỏ, với cây xào, và đẩy tui tui đi xuống tới Bãi Dầu. Mặt nước thiệc iêm, và có một lớp sương mờ phủ nhẹ. Thỉnh thoảng, một con chim bay ra khỏi đầm lầy.

“Chỗ này đây,” ba thằng Bửu nói, “Chỗ này là chỗ nước mặn thủy triều trào dô,” và ông chỉ dô một chỗ đất bùn chạy dài dô trong đầm lầy. “Có khá nhiều ao bự ở đây, niếu bác là cháu, bác sẽ sễ chọn chỗ này, theo như kế hoạch của cháu.”

Bằng cây sào, ông đẩy chiếc ghe dô chỗ đất bùn. “Cháu nhìn chỗ đó kia,” ba thằng Bửu nói, “đó là một khoảnh đất cao, cháu chỉ có thể thấy cái mái nhà của một túp liều nhỏ ở đó.”

“Hồi trước, có một ông già tên là Lê Phát Thông sống ở đó, nhưng mà ông

chết bốn năm năm nay rồi. Chỗ đó bỏ hoang. Nếu cháu thích, cháu có thể nộp đơn xin làm chủ chỗ đó và sống ở đó. Lần chót bác tới đây, ông Thông còn để hai chiếc ghe chèo ở trên bờ. Chắc là hồng có đáng giá một xu teng, nhưng mà niều cháu trám mấy chỗ hở thì nó có thể nổi được và xài được.”

Ba thằng Bửu đẩy tui tui đi xa hơn, rồi ông nói, “Ông Thông ông thả mấy tấm ván chạy từ đầm lầy cho tới mấy cái ao. Bác từng câu cá và săn vịt ở đó. Cháu có thể sửa lại cái lối đi này. Và mình sẽ có cách đi lại trong cái vùng này.”

Ái chà, tui phải nói cho bạn nghe, cái chỗ này có vẻ thiệt là lý tưởng. Ba thằng Bửu nói là lúc nào cũng có trũng tôm trào dô vùng lầy và những con rạch nhỏ, và tui có thể quơ một mớ để bắt đầu cái thương nghiệp tôm, thiệt sự là hồng khó. Một điều nữa ông nói là kinh nghiệm của ông là tôm sẽ ăn bã hạt bông vải, thải ra khi người ta ép dầu cô tông, mà cái thứ này thì thiệt là rẻ.

Cái việc chánh mà tui tui phải làm là phải chặn mấy cái ao bằng lưới, và làm một cái chòi nhỏ để ở, và mua mấy thứ đồ ăn khô dự trữ như là bơ đậu phộng, mực, khô cá, bánh mì và đại loại mấy thứ khi đông dậu. Và tui tui có thể sẵn sàng cái diệc chần nuôi tôm.

Bởi vậy, tui tui bắc đầu ngay ngày hôm đó. Ba thằng Bửu đưa tui tui trở địa nhà ông, rồi tui tui đi dô phố và bắc đầu mua đồ. Ông nói là tui tui có thể dùng cái xuồng của ông cho tới khi tui tui sửa xong mấy cái xuồng của tui tui, và tới hôm đó, tui và Thu Sương sống trong cái chòi câu cá nho nhỏ đó lần đầu. Trời đổ mưa nên cái chòi dột như điên nhưng mà tui tui hồng màng tới. Sáng hôm sau, tui tui mới sửa cái mái chòi cho hết bị dột.

Tồn gần một tháng mọi thứ mới goạt động tốt – tui tui sửa cái chòi cho đẹp, sửa mấy cái xuồng và mấy tấm ván vịt làm đường đi ở đầm lầy, và đặc mấy cái lưới chung quanh mấy cái ao. Cuối cùng cũng tới cái ngày mà tui tui sẵn sàng thả tôm dô ao. Tui mua một cái lưới bắt tôm rồi tui và Thu Sương ở trên cái ghe chèo kéo cái lưới này qua lại lòng dòng suốt ngày. Tối tới, tui tui có lẽ kiếm được khoản 20 kí tôm, rồi tui tui chèo tiếp để bỏ tôm dô ao. Mấy con tôm bơi lội, bung, nhảy nhót trên mặt ao. Ôi trời ơi, đó là một cảnh hết sức dễ thương và đẹp mắt.

Sáng hôm sau, tui tui gom hơn hai trăm kí lô bã dầu cô tông và thả chừng 40 kí lô dô ao cho tôm ăn, rồi tới trưa, tui tui đi săn tôm trong một cái ao khác. Hết cả bốn mùa hè, thu đông, tui tui làm diệc như vậy, nhưng tới mùa xung, tui tui đã có bốn cái ao tôm đang hoạt động và mọi thứ coi bộ sáng sửa tươi rói như hoa hồng. Tối tới, tui ngồi ở mái hiên của cái chòi chơi ác-mô-ni-ca, và mỗi thứ bảy, tui đi bộ xuống phố thỉnh bộ sáu chai bia về để tui và Thu Sương cùng say dới nhau. Cuối cùng tui cảm thấy tui tìm được cái

không gian của chính tui, và mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày tui làm ăn lương thiện, và tui nghĩ là sau khi tui thu hoạch cái mùa tôm đầu tiên và bán hết, có thể tui cảm thấy mình có đủ tư cách để cố gắng tìm kiếm Duyên lần nữa, và coi thử coi cô có còn giận tui hông.

Chú thích:

ba con = thịt heo ba con, thịt bacon, thịt heo miếng hong khói.

Lê Phát Thông = Tom LeFarge.

Chương 25

Vào một ngày trời thiệc đẹp trong tháng sáu, tui tui quyết định đi tới lúc tui tui thu hoạch vụ mùa tôm đầu tiên. Tui và Thu Sương thức dậy sớm cùng lúc dới mặt trời, và tui tui đi xuống ao để kéo lưới qua ao cho tới khi cái lưới bị kẹt bởi cái khỉ đi đó. Thu Sương thử kéo nhẹ nhẹ trước, tới tui, tui kéo mạnh hơn cũng bị kẹt, và cúi cùng thì cả hai tui tui cùng kéo, và lúc này tui tui hiểu được là cái lưới hồng có bị kẹt gì hết mà tui tui kéo hồng được bởi đi nó có đầy tôm trong đó!

Tới chiều hôm đó, tui tui đã kéo lên khoản một trăm rưỡi ký tôm, và tui tui dành nguyên tối hôm đó để phân loại tôm theo kích thước. Sáng hôm sau tui tui bỏ tôm dôi mấy cái thúng rồi đưa nó dôi cái xuống của tui tui. Cái xuống chở nặng quá, tui tui mém chúc nửa bị lật dù trên đường lên Bãi Dầu Lá Ba Tre.

Có một công ty đóng gói đóng thùng hải sản ở đây, Thu Sương dới tui cầu đám tôm từ bến tàu tới chỗ cân đong. Sau khi tổng cộng mọi thứ lại, người ta trả cho tui tui một một cái séc tám trăm sáu mươi lăm đô la! Đây là số tiền làm ăn lương thiện đầu tiên của tui kể từ lúc tui chơi ác mô ni ca cho Băng Nhạc Trúng Nức.

Trong hai tuần lễ kế, gần như ngày nàu Thu Sương dới tui cùng thu hoạch tôm rồi đem tới chỗ đóng gói. Khi tui tui thu hoạch xong hết đám tôm, tui tui kiếm được tổng cộng là chính ngàn bảy trăm đô dới hai mươi sáu xu lẻ. Cái thương nghiệp tôm đã thành công!

Các bạn cho phép tui nói nhe – đó là một sự việc hết xúc dui. Tui tui mang một thúng chừng một giạ tôm tới cho ba thằng Bửu, ông rất mừng, ông nói ông rất tự hào dĩa tui tui, mà giá mà có thằng Bửu ở đây thì hay góa. Xong rồi tui dới Thu Sương đi se đò lên Mỏ Bài để ăn mừng chiến thắng. Diệc đầu tiên mà tui làm là thăm Má ở nhà trọ, và khi tui nói cho Má biết dĩa số tiền kiếm được và nhiều thứ khác nữa, đúng ngay chóc, Má dui và mừng dữ lắm. “Ôi, Lâm của Má,” Má nói, “Má thiệc là hạnh diện dĩa con – con làm thiệc là giỏi, và làm được đủ thứ, một thằng khờ mà làm được như dậy!”

Dù sao đi nữa, tui nói cho má biết dĩa kế hoạch của tui, như là năm sau tui tui sẽ tăng số ao tôm lên gấp ba lần, và tui sẽ cần người để coi chừng tiền bạc và để ý những chi phí, và đại loại như dậy, rồi tui hỏi Má coi Má có chịu làm diệc này hông.

“Bộ con muốn Má dọn xuống tận Bãi Dầu Lá Ba Tre hả?” Má nói. “Hông có cái đồng đi ở dưới đó hết. Rồi sống dưới đó Má làm cái đi?”

“Điễm tiền,” tui nói.

Sau đó, tui và Thu Sương đi xuống phố và tui tui ăn một bữa thiệt no. Tui

đi xuống bến tàu mua cho Thu Sương một nải chuối thiếc bự, tui cũng mua cho tui một miếng thịt bò bít tết bự nhức mà tui thấy, dơi khoai tây nghiền nát và đậu pi và đủ thứ hết. Rồi tui quyết định đi kiếm chỗ mua bia, và tui mới đi ngang qua một cái khách sạn đèn mờ củ kỹ gần ven sông thì tui nghe đủ thứ tiếng la hét và chửi thề thiệt là lớn và dù đã bao nhiêu năm qua tui vẫn nhớ được cái giọng nói đó. Tui dứt đầu tui dô cửa sổ, và đúng như vậy, chính là thằng Cường bạn củ của tui ở Đại Học!

Thằng Cường rất mừng vì gặp lại tui, hắn kiêu tui đủ thứ tên như là cái thằng lô địch, cái thằng Tư Lù, Bắc Cựu, Bù Đốp ăn Bô Xít, cái thằng đá mù gì đó, và đủ thứ danh từ động từ hoa mỹ mà hắn có thể nghĩ ra được. Thì ra, thằng Cường đã thành cầu thủ đá banh nhà nghề cho đội Da Đỏ Hoa Thanh Đồn sau khi hắn rời đại học, cho tới một hôm, trong một bữa tiệc của đội banh, hồng biết dì sao hắn nhe răng cắn dô địch bà vợ của ông chủ đội bóng, và người ta từ chối hồng cho nó đá banh nữa. Nó chơi banh cho một dài đội banh khác được vài năm, nhưng sau đó, nó kiếm được việc làm phu khiêng vác cho bến tàu mà hắn nói là rất thích hợp cho trình độ học vấn của hắn với kiến thức hắn học được từ đại học.

Dù sao đi nữa, thằng Cường mua cho tui vài lon bia tụi tui cùng nốc bia và kể lại kỷ niệm xưa. Thằng Cường nói thằng Mảng Xà, thằng Ty, trở thành tiền vệ cho đội Công Nhân Đóng Gói Cảng Xanh cho tới lúc nó bị bắt gặp nốc cạn một lít rượu Vốt Kà của Ba Lan trong một hiệp đá banh của giải Vái Kinh ở Min Nét Xô Tà. Sau đó nó chơi cho đội Không Lò Nữ Ướt cho tới khi nó chơi cái trò “Tượng Nữ thần Tự Do” trong hiệp thứ ba giải túc cầu Rams. Huấn luyện viên của đội Không Lò nói là hồng có cầu thủ nhà nghề nào chơi cái trò này kể từ năm 1931, và nói nó hồng có lý do gì để mà làm cái trò này nữa. Nhưng mà thằng Cường nói thiệt sự là thằng Ty hồng có chơi cái mảnh Tượng Nữ thần Tự do đâu. Theo thằng Cường, sự thực là thằng Ty bị phê cần sa, đúng ra nó đang chứng bị liệng trái cà na đi mà nó quên liệng, rồi cái thằng bên mép bên trái chỉ chạy tới coi chiện khi gì xảy ra, và tên này chạy ra phía sau của hắn rồi lấy banh luôn. Dù xao đi nữa, thằng Cường nói thằng Ty bây dờ là huấn luyện viên phụ cho một đội banh nhỏ nào đó ở Gió Già.

Sau khi nốc hết vài lon bia, tui có một ý trong đầu, rồi tui nói cho thằng Cường nghe.

“Mày có muốn xuống làm diệc cho tao hông?” tui hỏi.

Thằng Cường chửi thề om xòm rồi la hét cái dì đó mà sau một hai phút, tui hiểu là nó muốn hỏi tui muốn nó làm cái gì, bởi vậy, tui nói cho nó nghe dì cái thương nghiệp tôm, và cái kế hoạch mở rộng quạt động. Nó chửi thề tùm lum tà la nữa và rống lên cái gì đó một hồi luôn, nhưng mà, chung quy

là nó “chịu” làm cho tui.

Vì vậy, suốt mùa hè đó, suốt mùa thu cho tới mùa Xuân, tui tui làm diệc hết cỡ, tui dới Thu Sương, dới Má và thằng Cường – và tui phải mướn luôn ba thằng Bửu. Năm đó, tui tui kiếm gần được ba chục ngàn đô la và thương nghiệp càng lúc càng bự ra. Thiệt là mọi thứ hồng thể nào tốt hơn được nữa – Má hồng còn than trời trách đất nữa, và có một hôm tui tui còn thấy thằng Cường cười – mặc dù vậy, khi biết tui tui thấy nó cười, nó ngưng liền và bắt đầu chửi thề nữa. Tuy vậy, dới dới tui, tui hồng có vui hoàng toàn, bởi vì, tui nghĩ dì Duyên thiệt là nhiều, hồng biết cỡ bấy dờ ra sao rồi.

Một hôm, tui quyết định phải làm chiện gì đó. Hôm đó là Chủ nhật, tui mặc đồ đàng hoàn rồi đón xe đò lên Mỏ Bài, rồi tui đi tới nhà của má của Duyên. Má của Duyên đang ngồi bên trong coi TV khi tui gõ cửa.

Khi tui nói tui là ai, bác nói, “Ngô Lâm? Thiệt là hồng thể tin nổi. Dô nhà đi con!”

Rồi thì tui tui ngồi ở phòng khách một hồi, bác hỏi thăm Má và hỏi tui đang làm gì, và đủ thứ hết, rồi cuối cùng, tui hỏi dì Duyên.

“Ồ, sau này bác hồng có có nghe hay biết gì nhiều dì nó,” Má của Duyên nói. “Bác nghĩ là nó đang sống ở chỗ nào đó ở Bắc Cà rô Li Na.”

“Duyên có ở chung dới ai hông, Bác?” tui hỏi.

“Ừa, con hồng biết sao Lâm?” bác nói. “Con Duyên nó lập gia đình rồi.”

“Lập gia đình rồi hả?” tui nói.

“Cách đây hai năm. Lúc đó nó ở Ấn Bang. Rồi bác biết nó tới Hoa Thịnh Đốn rồi kể tới, bác được một cái cạc pót tan báo cho biết là nó có chồng, rồi tui nó dọn tới Bắc Cà rô Li Na hay sao đó. Con có muốn nhắn dì hồng nếu bác được tin của Duyên?”

“Dạ hông, bác,” tui nói, “hông cần đâu bác. Chắc là bác chỉ cần nói là con gửi lời chúc mừng và chúc may mắn là được rồi.”

“Bác sẽ nói dới tui nó như vậy,” Má của Duyên nói, “bác thiệt sự rất mừng dì có con ghé thăm bác.”

Tui hồng biết, tui đã nghĩ là tui đã sẵn sàng để nghe tin Duyên có chồng, nhưng mà bấy dờ tui biết là tui đã chưa sẵn sàng.

Tui có thể nghe tiếng đập của trái tim của tui, hai bàn tay của tui bỗng dưng lạnh và ẩm thấp, tui chỉ có thể nghĩ tới cái diệc đi tìm một chỗ nào đó để cuộn tròn lại giống như cái lúc thằng Bửu bị diết chết, bởi vậy tui đã làm cái diệc này. Tui kiếm được một bụi cây trong sân sau nhà của ai đó, rồi tui ngồi xuống, ôm chung tui rồi rúc đầu dờ đui gói như một con sâu cô đơn đang làm tổ. Tui nghĩ là tui còn bắt đầu ngậm và nút ngón tay cái bự của tui nữa,

tui đã hông có làm cái trò này từ lâu lắm rồi, từ lúc mà Má lúc nào cũng nói đó là cái dấu hiệu cho biết một người nào đó là một thằng ngố, trừ khi người đó là đứa nhỏ chưa biết đi. Dù sao, tui hông biết tui đã cuộn tròn như dây trong bao lâu. Tui đoán là hơn một ngày rưỡi.

Tui cảm thấy là tui hông thể đổ lỗi cho Duyên được, cô chỉ làm cái diệc phải làm thôi. Dù sao hết, tui là một thằng ngố, mặc dù có nhiều người nói là họ đã lấy một thằng ngố làm chồng, họ hông thể tưởng tượng ra nổi cái hoàn cảnh có thể xảy ra nếu chồng của họ thiệt sự là một tên ngố. Tui nghĩ, có lẽ, phần chánh là tui chỉ cảm thấy xót xa cho bản thân tui, khi mà tui đã thiệt sự đạt được cái vị trí mà tui *tin* là Duyên dới tui có thể chung đôi dới nhau. Và bởi vậy, khi tui nghe má của Duyên nói là cô đã có chồng, tui có cảm giác như là phân nửa của tui đã chết và không còn tồn tại nữa, bởi vì, lập gia đình hông có giống như là bỏ nhà ra đi. Lập gia đình là một cái giao kèo hết sức nghiêm chỉnh. Trong đêm đó, hông biết tui đã khóc được lúc nào, nhưng tui hông cảm thấy thoải mái hơn dù nước mắt đã trào ra.

Và mãi tới chiều hôm đó, tui mới bò ra khỏi bụi rậm rồi trở về địa Bãi Dầu Lá Ba Tre. Tui hông có nói cho ai nghe hết địa chiện đã xảy ra, bởi vì tui nghĩ là nó hông có giúp ít được gì hết. Có một số diệc tui cần làm chung quanh mấy cái ao tôm, sửa mấy cái lưới, đại loại như vậy, và tự tui làm mấy diệc này. Khi mà tui làm xong thì trời đã tối, và tui đã quyết định một chiện – tui sẽ bỏ hết thời gian của tui cho cái thương nghiệp tôm, và tui sẽ làm tới khi nào cái dít xức ra tui mới ngưng. Đó là tất cả những gì mà tui có thể làm được trong hoàn cảnh này.

Và tui đã làm như vậy.

Năm đó tui tui kiếm được bảy mươi lăm ngàn đô trước khi trừ đi các phí tổn, và cái bí dì nược của tui đã trở nên bực quá, tui phải mượn thêm người để phụ tui điều hành nó. Một người tui mượn được là thằng Ty Mảng Xà, tiền vệ củ của tui ở Đại Học. Nó hông có hài lòng địa cái việc làm của nó hiện tại trong cái đội banh nhỏ xíu íu xiu, bởi vậy tui sắp xếp cho thằng Ty làm chung dới thằng Cường và lo việc quản lý ao và đê. Rồi tui biết được ông Té, huấn liện diên của tui ở trung học đã địa hưu nên tui mời ông làm diệc cho tui, cùng dới hai tên khùng bố của ông, họ cũng đã địa hưu, bây giờ họ lo địa tàu thuyền và bến cảng.

Hông bao lâu sau, báo chí địa phương bắc được chiện của tui và họ gửi một phóng diên tới để phỏng vấn tui cho một bài viết thuộc loại câu chuyện “một cậu bé địa phương thành công.”

Và bài viết được đăng trong số báo tới, số báo chủ nhật, cùng với tấm hình của tui, Má và Thu Sương, với cái tí thiệt bực nói là, “Khờ Chính Tông Tìm Tương Lai trong Một Thí Nghiệm Hải Sản Mới.”

Dù sao đi nữa, hồng bao lâu sau, Má nói dới tui là tui tui cần ngừi để phụ giúp má trong vấn đề xô sách và cố vấn địa tài chánh, bởi dì tui tui kiếm được nhiều tiền quá. Tui nghỉ địa vấn đề này một hồi, rồi tui quyết định liên lạc dới ông Lê Trí, bởi dì ông đã kiếm được một mớ tiền trong công diệc làm ăn của ông trước khi về hưu. Ông rất vui khi tui điện thoại tới ông, và ông nói là ông sẽ đáp chiến bay kế để gặp tui.

Một tuần sau khi ông tới gặp tui, bác Trí nói là tui tui cần ngừi lại bàn chiện dới nhau.

“Cậu Lâm,” ông nói, “những gì mà cậu đã làm ở đây thiệt là quá phi thường, nhưng mà cậu đã đạt tới cái mốc mà cậu cần phải có cái kế hoạch tài chánh cho thiệt là chắc chắn.”

Tui hỏi ông đó là cái gì vậy, thì ông nói điều này: “Đầu tư! Đa dạng hóa kinh doanh! Cậu coi nè, tui thấy là trong cái năm tài chánh kế, cậu sẽ có tiền lời khoản một trăm chín chục ngàn đô la. Năm kế tới nữa con số này sẽ tới xấp xỉ một phần tư của một triệu. Dới mấy con số tiền lời như vậy, cậu phải tái đầu tư nó, hồng thôi là Sở Ngân Khố Quốc Gia sẽ goánh thuế cho cậu tan nát luôn. Tái đầu tư là cái cốt lõi chánh của Thương Nghiệp Hoa Kỳ!”

Và bởi vậy, tui tui đã làm theo sự cố vấn của bác Trí.

Bác Lê Trí trực tiếp điều hành mấy công diệc này, và tui tui tạo ra vài cái tập đoàn. Một cái tên là “Công Ty Ngô Ốc.” Một cái nữa tên là “Tập Đoàn Cua Nhồi Thu Sương,” và một cái nữa có tên là “Công Ty Trách Nhiệm Hữu Hạn Ma Ma Tôm Đông.”

Rồi thì một phần tư của một triệu đó đã thành nửa triệu sau cái năm đó, rồi thành một triệu đô la, và cứ tiếp tục như vậy, cho tới bốn năm sau, việc kinh doanh của tui tui đã trở thành năm triệu đô la một năm. Lúc này, tui tui có gần ba trăm nhân diên, trong đó có cả Cục Kức Vi Đại, Rau Muốn, khi mà họ hồng còn làm cái nghề đồ vật được nữa, và họ giúp tui tui khiên kiện hàng tại nhà kho.

Tui tui cố gắng muốn diên khùng trong diệc tìm kiếm ông Dân, nhưng mà ông đã mất tích, hồng tìm ra được một dấu vết. Tui tui kiếm được ông Mạnh, ông bầu đồ vật, và giao cho ông phụ trách văn phòng quan hệ dới khách hàng và quảng cáo. Và nhờ bác Lê Trí gợi ý, ông Mạnh còn mướn Raquel Welch để quảng cáo cho thương nghiệp của tui tui trên vô tuyến – người ta cho Rọc Cao Weo ăn mặc giống như con cua, và cô vừa nhảy múa vừa hát, “Nếu bạn chưa nếm cua của Thu Sương thì coi như bạn chưa từng ăn cua!”

Dù sao, mọi thứ trở nên thành công tiệt đỉnh. Tui tui có một đoàn xe tải lạnh để chở tôm, nghiu sò ốc hên, và một đoàn tàu đánh cá. Tui tui có nhà kho, đóng gói, đóng thùng riêng, và một trụ sở văn phòng lớn, tui tui đầu tư

hết cỡ đô địa ốc như là các tòa cao ốc, các chung cư lớn và các trung tâm, các làng thương mại, và tui tui cũng đầu tư đô các hợp đồng khoáng chất, dầu hỏa và khí đốt. Tui tui muốn luôn giáo sư Bùi Việt Quát, ông giảng sư môn Anh Văn tại Đại Học Há Vọt, ông bị đuổi cổ khỏi trường đại học bởi vì đã lỡ sờ hén của một nữ sinh viên, và bây giờ ông trở thành đầu bếp của chi nhánh Ma Ma Tôm Đông. Tui tui cũng muốn Trung Tá Giao, ông bị ép ra khỏi quân đội sau cái chiến đi tua liên quan tới Huân Chương Danh Dự của tui. Bác Trí xấp xiếp cho ông phụ trách những “hoạt động ngầm” của công ty.

Má đã bắt tui tui xây một cái nhà thiết bị bởi dì theo má một cớm điều hành một tập đoàn như tui hồng thể sống trong một cái chòi rom được. Má nói là Thu Sương có thể ở lại cái chòi đó để canh chừng mọi thứ.

Bây giờ thì mỗi ngày tui phải mặc đồ côm lê và xách cặp táp đồng như tui là luật sư. Tui phải tham dự mít tinh liên miêng, và phải nghe một đồng ngôn ngữ tầm bậy tầm bạ như là tiếng Bích My vậy, rồi người ta kêu tui là “Ông Lâm,” “Tổng Giám Đốc Ngô,” và mấy thứ khí như vậy. Tại Mỏ Bài, người ta còn trao cho tui những chiếc chìa khóa danh dự của thành phố và mời tui vào ban điều hành của bệnh viện, và đại bang nhạc dao hưởng.

Rồi một hôm một vài người tới văn phòng của tui và nói họ muốn tui ra tranh cử Thượng Viện Hoa Kỳ.

“Ông có tài tự nhiên, tuyệt đối là như vậy,” một ông nói. Tay này mặc bộ côm lê sọc rằn và ngậm một điếu xì gà thiếc bạc. “Một cựu cầu thủ nổi tiếng của Huấn luyện viên nổi tiếng Trần Bá Gáo, một anh hùng chiến tranh, một cựu phi hành gia đủ trụ có tiếng tăm, và cũng là bạn tâm tình của các Tổng Thống Hoa Kỳ – còn gì để nói nữa? Còn hơn là Cớm hay Cọp nữa!” ông nói. Tên của ông là ông Tôn Đắc Cự.

“Ông coi nè,” tui nói cho ông nghe, “tui chỉ là một thằng khờ. Tui hồng biết khi dì hết dì chính chị.”

“Như vậy là ông thích hợp nhứt!” Ông Đắc Cự nói. “Ông nghe tui nói nè, tui tui chỉ cần những người tốt như ông. Muối khoáng của địa cầu, tui phải nói, ông là Muối Khoáng của Địa Cầu!”

Tui hồng thích cái ý kiến này cũng như mấy cái ý kiến khác người ta đưa ra dì tui, bởi dì, ý kiến của người ta thường chỉ đưa tui tới những chiện lộn xộn mà thôi. Nhưng mà đúng ngay chóc, khi tui kể cho Má nghe, má thiết tự hào và nước mắt rung rung rồi Má nói là coi như mọi giấc mơ của Má đã thành hiện thực khi con trai của Má trở thành một Thượng Nghị Sĩ của Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ.

Rồi thì tới cái ngày mà tui tui phải tiên bố ra ứng cử. Tôn Đắc Cự và mấy

tay khác mướn một cái giảng đường ở Mỏ Bài và đưa tui lên khán đài trước mặt một đám đông, mỗi người đả bỏ ra năm mươi xu để tới nghe tui nói mấy thứ khi bậy bạ. Người ta bắt đầu bằng một diễn vãng thiệt dài và vắn vẹo, rồi tới phiên tui phải nói.

“Này các bạn Hoa Kỳ của tui,” tui bắt đầu. Tôn Đắc Cự và cái đám đó đả viết một bài cho tui đọc, và sau đó sẽ có phần trả lời câu hỏi của thánh giá. Máy quay phim TV quay rào rào, máy chụp hình cũng chớp liên tục, và mấy phóng viên cầm viết quẹt quẹt tùm lum trong mấy cuốn sổ của họ. Tui đọc toàn bộ bài viết, cũng hồng có dài lắm và tui cũng hồng thấy có cái khi đi trong đó hết – nhưng mà tui có biết cái đi đâu? Tui chỉ là một thằng ngốc.

Khi tui nói xong, một nữ phóng viên làm diệc cho một tờ báo đứng dậy và nhìn dò cuốn tập của cô.

“Chúng ta đang ở bên bờ vực thẳm của một thảm họa hạt nưh,” cô nói, “kinh tế thì bị hư hại, đất nước chúng ta đang bị cả thế giới chửi rủa, các thành phố và các tỉnh thì đầy dẫy tội phạm, loài người thì chết đói mỗi ngày, gia đình thì bỏ xa tôn giáo, ở mọi nơi trong nước người ta chỉ tham lam, và nghĩ tới lợi lộc cá nhân, nông dân thì chết đói và bị phá sản nhưng mà người ngoại quốc thì tràn dồ nước ta lấy đất, lấy tài nguyên, lấy công ăn diệc làm của nhân dân, công đoàn công đảng thì thối nát và chỉ biết ăn hối lộ, trẻ sơ sinh thì chết dần chết mòn trong các khu dân nghèo ổ chuột, thuế vụ thì hồng công bằng và như ăn cướp, học đường thì lộn xộn như mắ, giáo dục thì mắ mắ, bệnh dịch và chiến tranh lúc nào cũng lừng quắng dới cuộc sống như là một đám mây u ám – với cái nhìn dĩa mọi thứ là như vậy, thưa ông Lâm,” cô hỏi, “trong ý nghĩ của ông, cái dấn đề gì ông thấy cấp bách nưh, ở ngay tại cái thời điểm này?” Cái dảng đường thiệc là im lặng, bạn có thể nghe được một sợi lông rụng xuốg.

“Tui phải đi đái,” tui nói.

Ngay lúc này, cái đám đông la hét muốn diên khùng luôn. Người ta bắt đầu la hò, hoan hô, và hét tùm lum hết và đưa tay lên, quơ tay qua quơ tay lại. Từ phía sau, ai đó bắt đầu hát lên một cách hùng hồn, và hồng bao lâu, mọi người điều làm y như vậy.

“CHÚNG TA PHẢI ĐÁI! CHÚNG TA PHẢI ĐÁI! CHÚNG TA PHẢI ĐÁI! ĐÁI! ĐÁI! ĐÁI! ĐÁI!” Người ta hô lớn lên.

Má tui ở ngòì phía sau lưng tui trên sân khấu, má đứng dậy rồi kéo tui ra khỏi cái bục giảng.

“Con hồng biếc xấu hổ sao,” má tui nói, “nói chiện như vậy ở công cộng.”

“Hông!” Lão Tôn Đắc Cự nói. “Pạc Phê! Bơ Phết! Khán giả khoái lắm. Nó sẽ là khẩu hiệu của chiến dịch tranh cử của chúng ta!”

“Cái gì là khẩu hiệu?” Má hỏi. Đôi mắt của Má nheo lại như hai hột đậu phộng.

“Chúng Ta Phải Đái!” Tôn Đắc Cự nói, “Bác nghe người ta đang hô lên kia! Từ trước tới giờ chưa có ứng cử viên nào có được cái quan hệ thân thiết như vậy với cái đám dân ngu ku đen như là ông Lâm đây!”

Nhưng mà Má hồng có khoái cái khẩu hiệu đó chút nào hết. “Có ai nghe người nào dùng cái khẩu hiệu tranh cử như vậy bao giờ chưa?” Má nói. “Cái khẩu hiệu gì mà thiệt là tục và gớm thấy ón – hơn nữa, nó hồng có nghĩa gì hết!”

“Nó là một biểu tượng, thưa bác,” Tôn Đắc Cự nói. “Chúng ta hãy si nghỉ thử coi, chúng ta sẽ cho làm những bích chương, những bảng quảng cáo thiệt lớn, mấy miếng dán cửa sổ, se ô tô, xe đạp, xe gắn máy, túi xách in chữ *CHÚNG TA PHẢI ĐÁI*. Chúng ta sẽ đưa khẩu hiệu lên đài truyền hình và phát trên đài phát thanh. Đây là một đòn hết sức độc đáo. Cái giá trị của câu đó là như vậy. *Chúng Ta Phải Đái* là một cái biểu hiệu của cái châm ngôn *Tức Nước Vỡ Bờ*, để lật đổ ách thống trị đàn áp của nhà nước – là dẹp bỏ hết tất cả những cái sai cái trái và ngu xữ của đất nước này... Quần chúng đã quá tức giận, đã chịu hết nổi rồi, cách đi nhưc để xì bốt quốc ỨC là phải đập bể bờ đê!”

“Cái gì?” Má hỏi và trợn mắt nghi ngờ. “Ông có điên hông?”

“Ông Lâm,” Tôn Đắc Cự nói, “ông đang trên con đường tới Hoa Thịnh Đốn đó.” Và có vẻ như là tay Đắc Cự này hồng có nói sai.

Chiến dịch vận động tranh cử của tui tui diễn ra hết sức là tốt và “Chúng Ta Phải Đái” đã trở thành câu nói trên vành môi của mỗi người trong một ngày bình thường. Người ta la “Chúng Ta Phải Đái” trên đường phố, trên xe hơi và xe đò, xe buýt. Các nhà bình luận trên TV và các cột bình luận trên báo chí lúc nào cũng phân tích giải thích cho khán thính giả và độc giả biết cái ý nghĩa thâm sâu của nó. Các mục sư, linh mục và các nhà truyền đạo hô khẩu hiệu này cùng với dao gươm, và trẻ em khắp nơi, trong các trường học cũng hát “Chúng Ta Phải Đái.” Và mọi thứ coi như chắc ăn như bắp, tui sẵn sàng như để bước lên bục ứng viên, và thiệc sự như vậy, một ứng viên đối thủ của tui trong cuộc bầu cử này, hẳn bị thua tui và quá kẹt đến nỗi hẳn phải ra cái khẩu hiệu “*Tui Cũng Phải Đái!*” và dán nó tùm lum trong toàn bang.

Nhưng rồi cuộc vận động của tui bị dăng ra từng mảnh, y như là tui đã lo sợ.

Chiến dịch “Tui Phải Đái” đã làm cho báo chí trong nước chú ý, và hồng bao lâu, tờ báo Post ở Hoa Thịnh Đốn và tờ Nữ Uớt Times gửi phóng viên điều tra tới chiến dịch của tui tui. Cái đám này hỏi tui nhiều câu hỏi, họ có vẻ

hết sức là dễ thương và thân thiện, dậy mà họ đi đâu đó moi móc mấy quả khủ của tui ra. Một hôm, có đủ thứ chiện đăng trên trang đầu tiên của hết mấy tờ báo ở Hoa Kỳ. “Ứng Cử Viên Thượng Viện Từng Có Một Sự Nghiệp Rắn Rì,” đó là một cái tit trên báo.

Đầu tiên, người ta diết là tui bị thi rớt ở đại học năm thứ nhứt. Rồi người ta đào ở đâu ra cái chiện thúí goắc địa tui dới Duyên khi mấy tên cảnh sát tới cầu tui đi từ một cái rạp chiếu phim. Ngày hôm sau, họ lôi ra cái hình tui khoe nguyên cái đít của tui cho Tổng Thống Doãn Sơn coi ở tại Vườn Hồng của Tòa Bạch Ốc. Đám phóng viên hỏi lòng dòng những người biết tui lúc tui ở Bót Tân trong Ban Nhạc Trúng Nứt, và trích ra những câu mà người ta nói địa tui, và nói là tui có hút cần xa và nói là “có thể tui là đả cố ý nổi lửa đốt cháy” một lớp học ở Đại Học Há Vọt.

Cái điều tệ hại nhứt – người ta moi ra cái tội hình sự địa tui liệng Huân Chương tại tòa nhà Cạp Thò Hoa Kỳ và ghi là một thẩm phán đã ra lệnh nhốt tui trong một nhà thương điên. Ngồi ra, người ta cũng biết tui từng làm nghề vật lộn, và tui đả tự xưng mình là Cán Ngổ. Báo chí còn đăng hình tui bị Ông Giáo Sư trói cứng ngắc nửa. Cuối cùng, báo chí ghi là có “một số nguồn” còn cho biết tui có bị dính trong một dụ xì-căng-đan tình dục lẳng nhăng dới một “cô đào minh tinh điện ảnh nổi tiếng của Hồ Ly Vọng.”

Và điều này đánh gục hết mọi thứ. Tôn Đắc Cự chạy đô bộ chỉ huy chiến dịch vận động tranh cử và la lên, “Chúng ta tiêu tủng rồi! Chúng ta bị đâm đô xau lưng!” và đủ thứ khí thúí goắc như dậy. Như dậy, mọi thứ coi như song. Tui hồng còn chọn lựa nào khát ngoài việc rúc ra khỏi cuộc tranh cử, và ngày hôm sau, Má, tui và bác Lê Trí cùng ngồi xuống nói chiện với nhau.

“Cậu Lâm,” bác Trí nói, “Tui nghĩ có lẽ sẽ tốt cho cậu niếu cậu chịu im hơi lặng tiếng một thời gian.” Tui biết là Bác Trí nói phải. Hơn nữa, có nhiều thứ khác làm tui bận tâm lâu lắm rồi, mặc dù tui chưa bao giờ nói địa mấy thứ này.

Khi mà cái thương nghiệp tôm mới bắt đầu, tui coi như khoái công diệc lắm, tui thức dậy từ lúc bình minh và đi xuống mấy cái ao coi mấy cái lưới rồi thu hoạch tôm, đại lợi như dậy, và tui dới Thu Sương thường ngồi ban đêm dưới cái chòi câu cá để chơi ác mô ni ca, rồi thỉnh bộ sáu chai bia vào thứ bảy và uống tới say với Thu Sương. Bây giờ thì mọi thứ hồng còn đông như dậy nửa.

Tui phải đi dự đủ thứ tiệc tủng đào buổi tối, nơi mà người ta cho tui ăn đủ thứ món nhìn rất là kỳ bí, nơi đó có nhiều đàn bà con gái đeo bông tai thiệc bự, và đủ thứ khí như dậy. Xuất ngày, cái điện thoại reo hồng dứt và người ta muốn hỏi tui đủ thứ chiện dưới ánh mặt trời này. Trong thượng viện, mấy thứ này chỉ ẹ thêm nửa mà thôi. Bây giờ, tui hồng còn thời gian dành cho

tui, và mọi thứ như là bay rọc rọc qua tui.

Hơn nữa, tui nhìn đô kiếng và tui đã thấy những đết nhăn hằn trên mặt của tui, tóc tui đã đổi màu xám ở đường viền, và tui hông còn nhiều năng lượng như tui đã từng sở hữu. Tui biết là mọi thứ tiến triển hết sức trôi chảy, nói đi cái thương nghiệp của tui, nhưng mà riêng bản thân tui, tui có cảm giác như là tui chỉ quay đòng vòng ở một chỗ. Tui thắc mắc tại sao tui làm những thứ mà tui đã làm, và làm để làm gì? Lâu lắm rồi, tui dới thằng Bửu có một kế hoạch, bây giờ cái kế hoạch đó đã vượt qua khỏi những gì tui tui đã từng mơ mộng cho dù là tui tui điên cách mấy, nhưng rồi sao? Cuột sống hông còn vui bằng phân nửa những ngày tui chơi banh cà na, goánh dới cái đám lột bắp quậy phá Ne Bơ Rát Ca ở Giải Cam Cuối Mùa, hay là như những lút tui như đang cỡi cái ác mô ni ca ở Bót Tân dới ban nhạc Trúng Nứt, và chắc chắn hông có vui bằng cái lúc tui ngồi coi TV chương trình “Dân Nẫu Bí và Lý Hiu” dới Tổng Thống Doãn Sơn kính yêu.

Và tui đoán là nỗi buồn của tui có liên quang gì đó dới Mỹ Duyên nữa, nhưng bởi dì hông có ai có thể làm cái gì hết đi chuyện đó, tui cũng hông muốn nhắc tới nó làm gì.

Dù sao, tui nghĩ là tui phải trốn xa cái hoàn cảnh hiện tại. Má khóc và than trời trách đất rồi chậm nước mắt bằng khăn mù soa như tui có thể tưởng tượng ra, nhưng bác Trí thì hiểu hết sự việc.

“Tại sao chúng ta hông tuyên bố là cậu Lâm đang nghỉ mát dài hạn, Cậu Lâm, chúng ta chỉ cần làm như vậy,” bác Trí nói. “Và đương nhiên là phần hùn của cậu Lâm lúc nào cũng còn ở đây, cậu muốn nó lúc nào cũng được.”

Và bởi vậy, tui làm theo lời bác Trí. Chỉ dài bữa sau thôi, vào buổi sáng, tui lấy một chút ít tiền và quẳng một vài thứ đô một cái bị rồi tui đi xuống xưởng tôm. Tui chào tạm biệt Má và bác Lê Trí rồi tui tới bắc tay dới từng người – ông Mạnh và Giáo Sư Bùi Việt Quát, Cục Kức Vĩ Đại, Rau Muốn, Thằng Ty Mảng Xà, Huấn liên diên Té và hai tên khùng bố của ông, ba thằng Bửu, thằng Cường, và dới hết mấy người khác.

Xong rồi tui đi tới cái chòi câu cá và tìm Thu Sương.

“Chú mày tính làm cái đi?” tui hỏi.

Thu Sương nắm tay tui rồi hấn sách cái bị của tui đem ra cửa. Tui tui leo đô một cái xuống và chèo lên Bãi Dầu Lá Ba Tre, rồi tui tui đón xe đò đi Mỏ Bài. Cô gái bán vé ở phòng vé hỏi tui, “Chú muốn đi đâu?” Tui nhúng dai, lắc đầu, bởi vậy cô nói, “Hay là chú đi Sà Van Na đi, cháu tới đó một lần, đó là một phố đẹp và dễ thương lắm.”

Và bởi vậy, tui tui mua vé đi Sà Van Na.

Chú Thích:

Bắc Cà Rô Li Na = North Carolina

Min Nẹt Xô Tà = Minnesota

Sà Van Na = thành phố Savannah

Tôn Đắc Cực = Mister Claxton

Vái Kinh = giải túc cầu banh bầu dục Vái Kinh ở Min Nẹt Xô Tà, the Minnesota Vikings game.

Chương 26

Tụi tụi xuống xe đò ở Sà Van Na, trời mưa đổ xuống như mưa lân. Thu Sương dới tụi đi đò bến xe, tụi mua một tách cà phê rồi uống ở mái hiên gần máng xối, tụi tụi đang tính coi kế tới tụi tụi phải làm cái gì.

Tụi hông có kế hoạch gì ráo trời, thiệt tình là như vậy, bởi vậy, sau khi tụi uống xong ly cà phê, tụi móc ác mô ni ca rồi bắt đầu chơi nhạc. Tụi thổi vài bài hát, chèn đéc ơi, có một anh chàng đi ngang qua rồi thấy hai mươi lăm xu đò cái ly cà phê của tụi. Tụi chơi thêm mấy bản nữa, và hông bao lâu, phân nửa của cái ly cà phê của tụi đã đầy tiền các.

Trời đã tạnh mưa nên Thu Sương dới tụi đi bộ tiếp và rồi từ từ tụi tụi ra tới một công viên ở giữa phố. Tụi ngồi xuống một băng ghế và tiếp tục chơi ác mô ni ca, và chắc ăn như bắp, người ta bắt đầu bỏ tiền 25 xu, 10 xu và 5 xu đò cái ly cà phê. Và rồi người ta cũng khoái Thu Sương, khi mà có người đi ngang, hẳn thường lấy tách cà phê đưa ra cho người ta bỏ tiền đò. Đến cuối ngày hôm đó, tụi kiếm được gần năm đò la.

Tối hôm đó, tụi tụi ngủ trong công viên trên băng ghế, hôm đó trời thiệt đẹp và trong, với những vì tinh tú tỏa sáng cùng dới chị Hằng. Tụi tụi ăn điêm tâm vào buổi sáng và tụi chơi ác mô ni ca nửa khi dân làng bắt đầu đi tới sở làm. Tụi tụi kiếm được tám đồng bạc hôm đó, và hôm sau là chín đò la, và tới cuối tuần đó, tụi tụi coi như làm ăn khá khá. Sau cuối tuần đó, tụi tìm được một cái tiệm bán nhạc cụ nhỏ, nên tụi đò đó coi tụi có thể mua thêm một cái ác mô ni ca khác hông, tông Son chẳng hạn, bởi vì tụi chơi tông Đô nhiều quá rồi và tụi thấy là âm thanh đã hơi nhàm. Tụi thấy trong một góc kẹt ở trong tiệm có một cây đàn ki lô củ củ cũng được bán. Nhìn nó khá giống cái cây ki lô mà thằng Dũng chơi trong ban nhạc Trúng Nức, thằng Dũng có dạy tụi chơi một vài hợp âm trên cây đàn ki lô của hắn.

Tụi mới hỏi cây đàn đó bao nhiêu tiền, anh chàng này nói là hai trăm đò, nhưng mà y sẽ giảm giá cho tụi. Bởi vậy, tụi mua cây đàn củ này, cái anh chàng bán hàn còn gán thêm một cái giá trên cái ki lô để tụi có thể cùng một lúc chơi ác mô ni ca luôn. Và chắc chắn nhờ vậy mà nhiều người biết tụi hơn. Tới cuối tuần kế, tụi tụi kiếm được gần mười đò mỗi ngày, bởi vậy, tụi tới cái tiệm nhạc cụ đó và mua thêm một bộ trống củ. Sau vài ngày dợt trống, tụi đã đạt được cái trình độ chơi trống cũng khá. Tụi bỏ cái ly cà phê bằng mốp đã củ và thay nó bằng cái ly bằng thiếc cho Thu Sương chiến tới các khán thính giả của tụi tụi, và hai đứa tụi tụi làm ăn coi bộ được. Tụi chơi đủ thứ bài hết, từ bài “Cái Đêm Người Ta Đuổi Dân Miền Nam Đi” tới bài “Sông Lô,” và tụi kiếm được một cái nhà trọ mà người ta chịu cho Thu Sương ở đó, và người ta còn có làm bữa ăn điêm tâm cho tụi tụi nữa.

Một buổi sáng, Thu Sương dới tụi đi đò công viên thì trời đổ mưa nữa.

Một điều địa Sà Van Na – cách một bữa hồng mưa thì có một bữa mưa như mấy xô nước xối dô đầu, hay đại loại như vậy. Tui tui đi xuống đường lộ ngang qua một văn phòng thì bất thành lìn tui nhìn thấy cái di đó về hơi quen quen.

Có một người đàn ông đang mặc côm lê đứng trên lối đi bộ và đang cầm một cây dù và người này đứng ngay trước một cái bịch rác bự bằng mũ. Có ai đó đang núp ở dưới cái bịch rác này để trú mưa, tui chỉ có thể thấy một đôi bàn tay ló ra từ phía dưới bịch rác, đang đánh bóng đôi dãi của người đàn ông mặc côm lê. Tui băng qua đường và tới gần để thấy rõ hơn, trời đất quý thần ơi, tui có thể đoán được là dưới cái bịch rác đó còn có mấy cái bánh xe gắn dô một cái thùng bằng cây. Tui mừng quá tui muốn nổ banh luôn, tui đi tới rồi giựt phăng cái bịch rác dục qua một bên, và đứng ngay chóc, chính là ông, ông Dân, ông đang đánh giày để kiếm sống!

“Trả lại cái bịch đó lại cho tui, cái đồ mập địch,” ông Dân nói, “tui đang bị ước捏 ở đây nè.” Rồi ông nhìn thấy Thu Sương. “Như vậy là cuối cùng chú mày cũng lấy dợ rồi phải hông à?” ông Dân nói.

“Nó là con khỉ đực!” tui nói cho ông nghe. “Ông nhớ hông – con khỉ đi dô dù trụ dưới tui đó.”

“Ông có đánh dày cho tui hông, hay tính làm cái khỉ gì hả?” cái tên mặc côm lê la lên.

“Cái Đ.M. mày, ra chỗ khác chơi,” ông Dân la lên, “hông thôi là tao cắn dô chung mày cho đứt ra làm hai luôn.” Cái tên này sợ góa bỏ đi liền.

“Ông làm di ở đây vậy, ông Dân?” tui hỏi.

“Chú mày nghĩ là tao đang làm cái di, hả?” ông nói. “Chú mày hông thấy là tao đã trở thành một tên Cộng Sản rồi hay sao?”

“Ông nói là ông đang đồng như cái đám dịt con tui mình bắn lộn dưới tui nó trong chiến tranh phải hông?” tui hỏi.

“Còn khuya,” ông nói, “cái đám đó là Cộng sản tầm phào bá láp. Tao mới là Cộng Sản thứ thiệt – Cộng Sản Mác, Lê Nin, Trót Xi Ki – toàn bộ mấy thứ khỉ bullshít như vậy.”

“Nhưng mà ông đánh dày để làm chi vậy?” tui hỏi.

“Để cho cái bọn đế quốc tay sai phải xấu hổ,” ông trả lời. “Tao đã rút tĩa ra được là, bất cứ cái tên nào mà đi đôi dày bóng lườn thì cái tên đó hông đáng giá một cục kức, bởi vậy, tao đánh cho bóng càng nhiều giày càng tốt, để tao gửi cái đám người đó xuống địa ngục cho tui nó gặp Xít Ta Lin càng sớm càng tốt.”

“Thôi thì, nếu ông nói như vậy,” tui nói, rồi ông Dân liệng đám đồ của

ông rồi tự đẩy ông dô một mái hiên để trốn mưa.

“Ồi ma quỷ ơi, chú Lâm tin thiệt hả, tui đết là một tên Cộng Sản thúì,” ông nói. “Dù xao, cái đám đảng đó cũng hông có muốn có một đảng viên như tui, với cái tình trạng của tui bây dờ.”

“Chắc chắn họ sẽ chịu kết nạp ông dô Đảng mà, ông Dân,” tui nói. “Ông đã từng lúc nào cũng khuyên tui là tui có thể trở thành bất cứ cái gì mà tui muốn, và tui có thể làm bất cứ cái gì mà tui muốn – và như vậy, ông cũng làm được mà.”

“Bộ chú Lâm vẫn còn tin cái điều bullshít rác rưởi đó hả?” ông hỏi.

“Tui còn gặp được Raquel Weo đang ở trần ở trường đó,” tui nói.

“Thiệt dậy sao?” ông Dân nói, “nó đồng cái gì dậy?”

Rồi thì từ đó, ông Dân dới tui xem như trở thành một đội. Ông Dân hông muốn ngủ ở nhà trọ, bởi dậy, ông ngủ ở bên ngoài vào ban đêm, dưới cái bít rác của ông, để mà “xây dựng cá tánh,” ông dãi thích cho tui nghe như dậy đó. Ông kể cho tui nghe ông đã làm những gì kể từ khi ông rời khỏi Ấn Thành. Đầu tiên, ông cá độ toàn bộ số tiền kiếm được từ cái thương nghiệp vật lộn ở một trường đua chó và thua hết, còn bao nhiêu tiền còn lại của ông, ông mua rượu uống hết luôn. Xong rồi ông kiếm được một diệc làm ở một ga ra rửa xe ô tô, bởi di ông có thể chui dưới gầm xe một cách dễ dàng trên chiếc xe cây của ông, nhưng rồi ông nói ông quá chán cái diệc đó bởi di dầu nhớt và mỡ bò lúc nào cũng chảy và rớt dô ông. “Tui có thể là một thằng hông có chung, một tên ăn hại, một tên say hông nhà cửa,” ông nói, “nhưng tui sẽ hông bao dờ trở thành một tên Cu Ba, cu má gì đó sống trong dầu nhớt được.”

Kể tới, ông trở dĩa Hoa Thịnh Đốn khi mà người ta xây một tượng đài lớn để tỏ lòng biết ơn mấy người đã tham chiến dô Chiến Tranh Việt Nam như tui tui, rồi khi người ta thấy ông và biết ra được ông là ai, người ta mời ông đọc diễn văn. Nhưng mà tại bữa tiệc, ông uống say mềm nhẹp luôn, ông hông còn nhớ ông sẽ phải nói cái gì nữa. Bởi dậy, ông chôm chia một cuốn kinh thánh tại khách sạn mà người ta cho ông ở, rồi tới lược ông phải đọc diễn văn, ông đọc nguyên cái phần Sáng Thế Ký của Kinh Cựu Ước, và ông đang đọc phần truyện kể trong Dân Số Ký của kinh thánh ở phần thứ tư thì người ta tắc mi cờ rô rồi kéo cái đích của ông ra chỗ khác. Sau đó, ông thử đi xin ăn một thời gian rồi bỏ nghề ăn xin bởi di nó “hông có phẩm cách.”

Tui kể cho ông nghe dĩa chiện tui chơi cờ dới bác Lê Trí, rồi dĩa cái thương nghiệp tôm đã thành công như thế nào, và đủ thứ đại lợi như dậy, rồi dĩa chiện tui tham da tranh cử Thượng Viện Hoa Kỳ, nhưng mà ông có vẻ

chỉ quang tâm tới Raquel Goeo nhiều hơn.

“Chú có nghĩ là cái cặp trái đào, hay bưởi gì đó, của con nhỏ đó là thiệt hông? Có bom hông?” ông hỏi.

Tụi tui đã ở Sà Van Na được khoản một tháng, tui nghĩ là tụi tui khá thành công. Tui làm cho cái ban nhạc một người của tui, Thu Sương là thu ngân diên của tui, còn ông Dân thì đánh giầy cho đám đông.

Một hôm, có một tay từ tòa soạn báo tới chụp hình tụi tui rồi cho đăng lên ở trang đầu.

“Những Kẻ Bị Bỏ Rơi đang Lảng Vảng ở Công Viên,” đó là cái tựa đề của bài báo.

Một buổi chiều, tui đang ngồi chơi nhạc mà đang nghĩ là có lẽ tụi tui phải dời đi chỗ khác, có lẽ đi lên tới Chúc Lệ Tân thì tui thấy một thằng nhỏ đang đứng trước dàn trống, và chú bé này chỉ nhìn tui. Tui đang chơi bài “Phi Ngựa trong Thành Tân Ô Lan,” nhưng mà chú bé này cứ nhìn dò tui, hồng cười, hồng nói dì hết, nhưng có cái dì đó trong ánh mắt của thằng nhỏ, nó sáng rực và lóe ra tia sáng một cách kỳ dị làm tui phải nhớ đến một cái dì đó. Rồi tui nhìn lên, đứng ở rìa của đám đông là một phụ nữ, và tui thấy cô, tui thiệt sự muốn xỉu.

Chèn đéc ơi, người phụ nữ này chính là Mỹ Duyên.

Mái tóc của cô được giữ gọn trên đầu bởi mấy cây cuộn tóc, cô cũng nhìn lớn tuổi hơn, và có nét mệt mỏi, nhưng đúng là Duyên, hồng sai. Tui quá là ngạc nhiên, tui thối hư mấy nốt nhưng tui cũng thối xong bài nhạc, và Duyên bước tới nắm tay thằng bé.

Mắt của Duyên sáng rực và cô nói, “Ồ, Anh Lâm, em biết hồng phải ai khác hết ngoài anh ra khi em nghe tiếng nhạc ác mô ni ca. Hồng có ai có thể chơi ác mô ni ca giống như anh được.”

“Em làm gì ở đây?” tui hỏi.

“Tụi em ở đây,” Duyên nói. “Anh Đông là phụ tá trưởng phòng cho một chỗ làm gạch ngói. Tụi em sống ở đây ba năm rồi.”

Bởi dì tui hồng chơi nửa, đám đông đã dạt đi chỗ khác, Duyên ngồi xuống băng ghế kế bên tui. Thằng bé con đang nghịch cái gì đó với Thu Sương, còn Thu Sương, hẳn đang làm trò trồng cây chuối cho thằng bé cười.

“Sao mà anh chơi trong ban nhạc có một người dậu?” Duyên hỏi tui. “Má có viết thơ cho em nói là anh đã lập nên một thương nghiệp Tôm lớn dưới Bãi Dầu Lá Ba Tre, và đã là một triệu phú.”

“Câu chiện đó dài lắm,” tui nói.

“Anh hồng có bị dính dò trở ngại nào nữa chứ, anh Lâm?” Duyên hỏi.

“Hông, lần này thì hông,” tui nói. “Còn em thì sao? Cuộc sống của em ổn chứ?”

“Ồ, em nghĩ là ổn, anh à,” Duyên nói. “Em nghĩ là em đã đạt được những gì em đã muốn.”

“Con trai của em phải hông?” tui hỏi.

“Ừa,” Duyên nói, “anh thấy nó dễ thương ghê hông?”

“Hông chê dô đâu được hết – em đặc tên cháu là gì?”

“Lâm.”

“Lâm?” tui nói, “Em lấy tên anh đặc cho cháu hả?”

“Phải như dậy chứ,” Duyên nói thiệt nhỏ. “Dù sao, phân nửa của cháu là của anh đó.”

“Phân nửa cái gì?”

“Cháu là con trai của anh đó, Lâm.”

“Cái gì của anh?”

“Con trai của anh. Là Lâm Con đó.”

Tui nhìn về phía thằng bé, nó đang cười và vỗ tay bởi vì Thu Sương đang làm trò đi bằng hai tay.

“Em nghĩ là đúng ra em phải cho anh biết,” Duyên nói, “khi mà em rời Ấn Thành, anh biết hông, em đã có bầu. Em đã hông muốn nói cái gì hết, em cũng hông biết tại sao em hông nói nữa. Lúc đó em lo lắng, có lẽ là dậy, em lo hông biết con của tui mình ngày mai sẽ ra sao.”

“Có phải em nói là, hông biết là nó có trở thành... ngổ hông?”

“Ừa, đồng như dậy đó,” Duyên nói. “Nhưng mà anh coi thử coi, anh Lâm, anh hông thấy sao! Nó hông có khờ chúc nào hết! Cháu nó thông minh và sắc bén như con dao – Lâm sẽ học lớp hai năm nay. Năm rồi, cháu lấy A hết trong mọi môn. Anh tin nôi hông!”

“Em có chắc chắn Lâm là con của anh hông?” tui hỏi.

“Chắc như đinh đóng cột,” Duyên nói. “Cháu nó muốn trở thành cầu thủ túc cầu khi lớn lên – hoặc là một phi hành gia vũ trụ.”

Tui nhìn dô thằng nhóc lần nữa, nó là một chú bé khỏe mạnh, mặt mũi sáng xua. Mắc của nó thiệt trong sáng và nó có vẻ hông có sợ cái gì hết. Nó đang chơi ca rô trên nền đất dới Thu Sương.

“Còn...” Tui nói, “còn... anh Đông của em thì sao?”

“Anh Đông?” Duyên nói. “À, ảnh hông biết gì địa anh hết. Anh biết hông, em gặp ảnh sau khi em rời Ấn Thành. Bụng em đã bắt đầu lú ra và nhiều thứ

khác nữa, và em hông biết phải làm gì lúc đó. Anh là người đàn ông hoàn, tử tế. Anh chăm sóc em và chăm sóc bé Lâm tốt lắm. Tụi em có một cái nhà và hai chiếc xe, và mỗi thứ bảy, anh đưa tụi em đi chơi những chỗ như là bãi biển hay là nơi thôn quê. Tụi em đi lễ ngày chúa nhật, anh Đông đang để dành tiền để cho bé Lâm học ở Đại Học và cho những chiện như vậy.”

“Anh gặp con được hông – ý anh nói là, chỉ một vài phút thôi cũng được?” tui hỏi Duyên.

“Được chứ,” Duyên nói, rồi Duyên kiêu thẳng bé lại. “Lâm,” Duyên nói, “Má muốn con gặp một người cũng tên Lâm. Chú Lâm là bạn cũ của Má – và Má đã lấy tên của chú đặt cho con đó.”

Chú bé chạy lại kể bên tui rồi nói, “Chú có con khi vui quá.”

“Nó là một con tinh tinh,” tui nói. “Tên của nó là Thu Sương.”

“Tại sao chú đặt tên nó là Thu Sương vậy, nó hông phải là con trai sao?”

Tui biết ngay lúc đó là con trai tui hông phải là một tên ngốc. “Má cháu nói là khi lớn lên, cháu muốn trở thành cầu thủ túc cầu, hay là phi hành gia,” tui nói.

“Chắc chắn như vậy, thưa chú.” Chú bé nói, “Chú có biết gì về túc cầu hay phi hành gia vũ trụ hông?”

“Có,” tui nói, “chú biết chút chút, nhưng chắc là cháu phải hỏi ba của cháu nha. Chú biết chắc chắn ba của cháu biết nhiều hơn chú nhiều lắm.”

Rồi tui ôm chú bé vào lòng. Tui hông ôm chặt lắm, nhưng cũng vừa đủ cho tui. “Cháu muốn chơi dơi Thu Sương nữa,” thằng bé nói, rồi nó nhảy xuống, còn Thu Sương, nó đang xấp xiếp trò chơi gì đó để cho bé Lâm thấy một đồng các đô cái ly bằng thiếc, còn Thu Sương thì hứng đồng tiền đó trên không.

Duyên tới gần rồi ngồi kể bên tui, cổ đưa tay vuốt nhẹ chung tui, rồi cổ thở dài.

“Thỉnh thoảng em không thể tin nổi,” Duyên nói. “Tụi mình đã quen nhau đã gần ba mươi lăm năm rồi – ngay từ lớp đầu tiên của tiểu học.”

Ánh nắng đi xuyên qua lá cây và rọi vào khuôn mặt của Duyên, có lẽ có một giọt nước mắt đang long lanh trong mắt nàng, nhưng nó không bao giờ chạm lộ diện, chắc chắn có gì đó trong Duyên, tui cảm nhận được, có thể là một nhịp tim, tui không thể biết rõ hơn nữa, mặc dù tui biết nó đang hiện diện ở đó.

“Em chỉ thật sự không thể tin được, chỉ như vậy thôi,” Duyên nói, rồi nàng nghiêng người tới tui và hôn vào trán tui.

“Cái gì vậy em?” tui hỏi.

“Mấy tên khờ,” Duyên nói, và môi nàng đang run run. “Có ai mà không khờ?” Và rồi Duyên xa tui. Cô đứng dậy rồi nắm tay bé Lâm, rồi hai má con cùng bước đi.

Thu Sương đi tới tui rồi ngồi xuống, rồi nó vẽ mấy cái ô ở trên nền đất dưới chun tui để chơi ca rô kiêu Mỹ dới tui. Tui đánh dấu X trên ô trên cùng, góc bên phải, rồi Thu Sương để dấu O ở chính giữa, rồi tui biết ngay tức khắc là trong hai tui tui, hông có ai có thể thắng được hết.

Rồi thì sau đó, tui làm một vài chuyện. Đầu tiên, tui gọi điện thoại cho bác Trí để nhờ bác làm chuyện này: từ nay toàn bộ lợi tức từ phần hùn của tui trong hãng tôm, tui cho Má mười phần trăm, ba thằng Bửu mười phần trăm, và phần còn lại gửi hết cho Duyên để lo cho bé Lâm.

Sau bữa ăn tối, tui đã ngồi suốt đêm để si nghỉ, mặc dù suy nghĩ là một thứ tui hông có giỏi một cách đặc biệt lắm. Nhưng mà những gì tui nghĩ là như vậy: Ở đây, tui đã gặp lại Duyên sau bao nhiêu năm xa vắng. Và Duyên cũng có con chung dới tui, và có lẽ, bằng cách này hay cách khác, tui tui có thể biến đổi lại hoàn cảnh của tui tui.

Nhưng mà tui càng nghĩ nhiều dĩa chiện này thì tui càng thấy là hông thể được, và cuối cùng tui chấp nhận là hông thể làm như vậy được. Và hơn nữa, tui cũng hông thể chỉ đổ thừa cho cái sự ngu ngốc của tui – mặc dù, tui ước gì tui có thể đổ thừa là tại tui khờ, tại tui ngố. Không đâu, đó chỉ là một nhịp điệu trong bản nhạc đời. Thịnh thoảng, đời là như vậy đó, hơn nữa, sau khi suy tính hết mọi thứ, tui nhận thức ra là sẽ tốt hơn cho bé Lâm nếu nó sống với Duyên và chồng của Duyên, để mà bé Lâm có được một mái ấm gia đình êm đẹp và được giáo dục đàng hoàng, và để mà bé Lâm sẽ không phải có một người cha có một bộ óc chỉ to bằng hạt đậu.

Rồi thì vài ngày sau, tui dọn đi dới Thu Sương và ông Dân. Tui tui đi tới Chúc Lệ Tân, rồi tới Rít Mông rồi tới Át Lan Ta, rồi Chát Ta Nữ Ga, rồi tới Mem Phi, rồi Nữ Sĩ Viên, và cuối cùng, tui tui đi xuống Tân Ô Lan.

Ở Tân Ô Lan, bạn làm cái khi dì cũng được, hông ai để ý tới bạn, và ba đứa tui tui tha hồ hưởng thụ cuộc sống, chơi nhạc mỗi ngày ở quảng trường Giác Sơn và coi mấy tay khùng điên khác làm công chiện của họ. Tui mua một chiếc xe đạp có gắn hai cái xe nhỏ ở hai bên để cho Thu Sương và ông Dân cùng đi dới tui, mỗi chủ nhật, tui tui đạp xe xuống bờ sông và đi câu cá. Cứ mỗi tháng, Duyên viết cho tui một lá thơ, và gửi hình bé Lâm cho tui coi. Lần chót, tui có được tấm hình bé Lâm mặc bộ đồ câu thủ đá banh. Có một cô gái làm bồi bàn mà tui tui đã gặp trên một đoạn đường nối tiếp trong bước đường của tui tui, và từ đó thỉnh thoảng tui tui gặp nhau để trò chuyện. Tên của cô gái là Đỗ Uyên. Nhiều lúc, tui, Thu Sương và ông Dân chỉ đi phà vòng quanh khu phố Pháp và ngắm cảnh, và bạn tin tui đi, ngoài tui tui ra

còn có nhiều người nhìn cũng rất kỳ dị – họ nhìn giống như mấy người còn sót lại từ Cách Mạng Nga hay đại loại như vậy.

Một hôm, có một tay từ báo chí địa phương tới gặp tui và nói là hắn muốn viết một câu chuyện dựa trên đời tui bởi đời tui là cái “ban nhạc độc nhân bang hay nhưc” mà hắn từng nghe. Tay này bắt đầu hỏi tui đủ thứ câu hỏi dựa trên đời tui, bởi vậy, tui bắt đầu tính kể cho hắn nghe hết mọi thứ. Nhưng mà tui kể chưa tới phân nửa nửa thì hắn đã bỏ đi; hắn nói là hắn hông đăng cái chuyện như vậy được bởi đời tui sẽ hông có ai tin nổi.

Nhưng mà cho phép tui nói với bạn điều này: thỉnh thoảng vào đêm, khi tui nhìn lên bầu trời đêm muôn vàn vì tinh tú, tui thấy nguyên một bầu trời phơi bày trước mắt, bạn đừng có nghĩ là tui hông nhớ tất cả. Tui vẫn có những giấc mơ như mọi người, và thỉnh thoảng tui cũng nghĩ về viễn ảnh của sự việc, nếu đã xảy ra một cách khác. Và rồi bất thành linh, tui bốn chục tuổi, năm chục tuổi, sáu chục tuổi, bạn biết hông?

Rồi như vậy thì sao? Tui có thể là một tên ngốc, nhưng mà dù sao đi nữa, gần như lúc nào tui cũng đã ráng làm theo lẽ phải – và những giấc mơ vẫn chỉ là giấc mơ, phải hông? Bởi vậy, cho dù chuyện đời có xảy ra đi nữa, tui rút ra điều này: Tui luôn luôn có thể nhìn ngược đời quá khứ và nói rằng, ít ra tui đã hông có sống một cuộc đời buồn chán.

Chắc là bạn hiểu tui nói gì?

HẾT.

Dịch xong lúc 4 giờ chiều ngày 15 tháng 11 năm 2011 từ tiểu thuyết Forrest Gump của Văn Hào Winston Groom.

dohop, Macquarie Viên, Úc Đại Lợi

Chú thích:

Át Lan Ta = Atlanta

Cái Đêm Người Ta Đuổi Dân Miền Nam Đi = “The Night They Drove Ole Dixie Down”, bài nhạc của nhạc sĩ Gia Nã Đại Robbie Robertson, viết về chiến tranh dân sự của hai miền trước đây của Hoa Kỳ.

Chát Ta Nữ Ga = Chattanooga

Chúc Lê Tân = Charleston

Đỗ Uyên = Wanda, tên một cô gái quen với Lâm, ông Dân và Thu Sương

Đông = Donald, tên chồng của Duyên.

Giác Sơn = Quảng trường Giác Sơn, Jackson Square

Mem Phi = Memphis

Phi Ngựa trong Thành Tân Ô Lan = bài hát “Ridin on the City of New

*Orleans”, bài nhạc dân gian bởi nhạc sĩ Steve Goodman mô tả chuyến xe
lửa từ Chicago tới New Orleans.*

Rít Mông = Richmond

Phụ lục

Có người cho rằng cục đất hiền nhất... Có người nói “hiền như cục bột”...

Thầy thấy là cái toilet nó hiền nhất và dễ thương nhất. Lúc nào nó cũng an phận, vui vẻ, hạnh phúc. Cả đời phục vụ mọi người một cách âm thầm, không kỳ thì và không vụ lợi; nó chấp nhận mọi thứ người ta đổ vào nó mà không hề than vãn...

Chúng ta có thể... học theo gương của toilet.

(Phỏng theo lời dạy của một giáo sư tiến sĩ)

Ca ngợi toa-lét

*Anh yêu em lắm cục đất hiền
Anh mến em lắm viên bột ngoan
Anh trọng quý bé, em Toa-lét
Bé yêu ai chưa? (Bé cười duyên!)
Em xinh em trắng như trang giấy
Em tròn em đẹp tựa trái soan.
Em ngọc ngà như thân con gái
Nhưng em cứng cáp như võ quan.
Em đã sanh ra để hầu chàng
Không hờn không trách mọi nỗi oan
Con tim chân chính không nói dối
Mặc kệ thị phi có phũ phàng.
Là hoa là ngọc ở trên đời
Không là sở hữu của riêng ai.
Anh yêu bé quá em Toa-lét
Với anh, em đẹp hơn Sao Mai*.*

dohop 23-03-05

* Danh ngôn (?): tôi yêu đôi mắt em vì mắt em dậy sớm hơn sao mai và ngủ trễ hơn sao hôm.

E.. Hèmmmm... Thui thì saomai1268 tui cũng ráng hy vọng mình xứng đáng đứng sau cái to...a...lét.

Cám ơn dohop

converted by vhn.vn, 2012